

**MEDYA
NASIL TESLİM
ALINDI?**

ABLUKA

KORKMA ! CESARET DE BULAŞICIDIR

MUSTAFA HOŞ

**MEDYA
NASIL TESLİM
ALINDI?**

ABLUKA

KORKMA! CESARET DE BULAŞICIDIR

MUSTAFA HOŞ

DESTEK
ARASTIRMA

DESTEK & ARAŞTIRMA

MUSTAFA HOŞ

ABLUKA

DESTEK YAYINLARI: 407

ARAŞTIRMA: 122

ABLUKA / MUSTAFA HOŞ

Her hakkı saklıdır. Bu eserin aynen ya da özet olarak hiçbir bölümü,
telif hakkı sahibinin yazılı izni alınmadan kullanılamaz.

Genel Yayın Yönetmeni: Ertürk Akşun

Editör: Lube Ayar

Sayfa Düzeni: Cansu Poroy

Destek Yayınları: Ocak 2014

1.-11.Baskı: Ocak 2014

Yayıncı Sertifika No: 13226

ISBN 978-605-4994-05-2

© Destek Yayınları

İnönü Cad. 33/4 Gümüşsuyu Beyoğlu / İstanbul

Tel:(0212) 252 22 42

Fax:(0212) 252 22 43

www.destekyayinlari.com

info@destekyayinlari.com

[facebook.com/ DestekYayinevi](https://facebook.com/DestekYayinevi)

twitter.com/destekyayinlari

Kitap Matbaacılık San. ve Tic. Ltd. Őti.

Sertifika No : 16053

Davutpaşa Cad. No:123 Kat:1 Topkapı/İst.

Tel.: 0.212.482 99 10

MUSTAFA HOŞ

ABLUKA

ÖNSÖZ

Zonguldak'ta İnanış gazetesinde çeyrek asır önceydi. Elime bir fotoğraf makinesi verildi, “Git, haber bul” dendi.

Haber nasıl bulunurdu bilmiyordum. Makineyi boynuma taktım yürüdüm kalabalığa karıştım. Sağa sola baka baka yürüyordum. Birden bir adam düştü önüme. Sonra bir tane daha... Bir tane daha... Gökten adam yağıyordu. Heyecanlandım. Ellerim titredi. Makineyi kaldırıp son düşeni havada çekemedim. Yerde yatan adamlara doğrulttum makineyi, bastım deklanşöre. Can havliyle kıvranana, “Geçmiş olsun ne oldu?” diye sordum. “Tente üstünde yemek yiyorduk, yırtıldı” diyebilirdi, bayıldı.

Ben deklanşöre basıp duruyorum. Bir kadın bağıyordu. “Allah belanı versin! Fotoğraf çekeceğine yardım etsene. Hastaneye götürsene!”

Fotoğraf mı çekmeliyim, yardım mı etmeliyim bilemiyordum ki. Makineyi bırakıp yardım ettim. Haber ararken tepeme haber düşmüştü. İlk günümde manşet oldum.

Sonrasında da hep ya haber üstüme düştü ya da ben haberin üstüne düştüm. Öyle girdi ki kanıma bu meslek, şu hayatta ekmek ne ise, su ne ise o oldu benim için... Taşrada başlayan öyküm, önce Ankara'ya sonra İstanbul'a uzandı. Çok şey gördüm çok şey yaşadım. İktidarlar değişti benim tutkum hep aynı kaldı. Haber uğruna kaç kez ölüme gidip geldim, kaç kez işsiz kaldım, kaç kez tehdit edildim hatırlamıyorum bile... Gerçeğin peşinde koşmaktan hiç yorulmadım.

Sonra bir gün bir haksızlığa “abluka” dedim. Hayatım baştan sona değişti. O günün üzerinden dört yıl geçti, hâlâ işimi yapamıyorum. Zaten iş de aramıyorum, mesleğimi arıyorum. Bu kitap, bir anı ya da biyografi değil. Kendi tanıklığımdan AKP ve cemaat iktidarında medyanın biat yolculuğunu anlattım.

“Bu kadar da olmaz!” denilen o kadar çok şey yaşandı ki, sayfalar yetmedi. Eminim eksikliği de çoktur. AKP/cemaat ortaklığında oluşturulan Neo-Türkiye'nin ne hale geldiğini önce MİT sonra dersane savaşında herkes gördü. Ben erken gördüm ve bedelini ağır ödettiler.

Bu kitapta kişisel bir hesap ve intikama dair hiçbir şey yok. Sadece medyaya nasıl diz çöktürüldüğü ve medya mensuplarının omurgasızlığı var. Dört yılda uğradığım linç, tecrit ve gaddarlığı da anlatmadım. Deneyimli bir gazeteci olarak medyada sansür ve otosansürün kronolojik tarihini not düştüm, analiz ettim.

Yakından tanık olduğum “Adalet ve Kalkınma Partisi/Fethullah Gülen Cemaati” koalisyonunun yaptığı 3 Temmuz Darbesi'nin şifrelerini de anlattım.

Kitabın sonunda benimle yapılan röportajlar var. Yapıldıkları dönemdeki analizler ve değerlendirmeler bugüne de ışık tutuyor.

AKP de cemaat de yarattıkları ülkeye “yeni Türkiye” diyorlar, bense Neo-Türkiye diyorum. Nedir Neo-Türkiye? Üç tane sacayağı vardır: “Önce suçlu yarat sonra delil uydur...” “Gizli tanık açık iftira...” “Polis/savcı/medya şeytan üçgeni...” Uygur ve demokratik her toplum ve ülkeyle arasında derin bir uçurum yaratan Neo-Türkiye'nin sacayakları hümanizmin, doğa sevgisinin, merhametin, dayanışmanın, paylaşımın böğrüne saplanan bir hançerdir aslında. Bu hançerin kanlı ve kirli maşası olan medya, yaşanan her şeyde suç ortağıdır. Buna aracılık eden ve onurlarını satanlar, insanlık suçu işlediler. Bu suçu fütursuzca işlemek için haber merkezlerini insansızlaştırdılar. Haber merkezlerini hükümet ve cemaat komiserlerinin basiretsiz, çapsiz, vicdansız ellerine teslim ettiler.

Sanırım 2004 yılıydı. “Bizim Çocuklar” diye bir yazı yazmıştım. Şöyle diyordum o yazıda:

“Bu bir ‘Bizim Çocuklar’ manifestosudur aslında. Bizim çocuklar medya arka bahçelerinin Don Kişot’larıdır. Sunulanı kabul etmek yerine reddetmeyi seçerler. Apolet gibi taşımazlar kendilerine sunulan her şeyi. Bireysel ahlakları, her türlü toplumsal ve güdüsel ahlaktan daha üstündür. Maskesizdirler ve de efendisizdirler. O yüzden medyanın ön bahçelerinde göremezsiniz onları. Ne zaman ön bahçeye çıksalar kısarlar seslerini, boğmak isterler. Para ve meta ekmez onlar. İnsan ekerler. Bireysel becerileri, yetenekleri ve zekâları hep üstündür. Çünkü hayatın kaynağından beslenirler. Seyirci değildirler, katılımcıdırlar. Kendilerine nasıl davranılmasını istiyorlarsa başkalarına da öyle davranırlar. Yürekli ve vicdanlı insanlardır. Başkalarının kötülüğüne neden olmaktansa, kendilerine zarar verirler. Aldatmanın, yalan söylemenin, dolap çevirmenin, kurnazlık etmenin kendilerini küçülteceğini bilirler. Aşkı da bilirler, sevgiyi de. Dostturlar, arkadaşlıklar, sevgilidirler ama hepsinden önemlisi insandırlar. Bir insanı yargılamak yerine fikri yargırlar. Yaşadığımız dünyada en kolayı ruhunu satmaktır. Bizim çocuklar zor olanı tercih eder, ruhlarını korurlar. Vücudun ve ruhun bütün işlevlerinin bireysel ve özel olduğunu bilirler. O yüzden devretmezler. Yaratıcıdırlar, elden düşmeci değildirler. ‘Ben demiştim oldu’ duygusunun keyf ini sürmek için insanlara kara çalmazlar. İtaatten başka hiçbir şey öğrenmemiş insanlardan sınırsız itaat görmeyen zevkini tatmak istemezler. Gemileri bir yerlere gitmek için değil, bir yerlerden uzaklaşmak içindir. Oyunu sahnede oynamazlar, seyircilerin kalbinde oynarlar. Ekipçi değildirler ama ekip ruhunu bilirler. İnsani olan her şeye sağ gösterip sol vuran sahte hümanistlerin ahlak duvarıdır onlar. Medyada bizim çocukların karşısına bir set çıkanlar Sol’dan darbelilerdir. Bir püriten gibi Bizim Çocuklar avına çıkarlar haber merkezlerinde. Ahlak duvarına toslamaktan korkarlar ve onun için yok etmek isterler. Kendi ahlaksızlıklarını ve başarısızlıklarını örtmek için sizi huysuz, geçimsiz ve kavgacı ilan ederler... Haber merkezlerinde ne yaşanıyorsa bilin ki Bizim Çocuklar’ın ya hiç olmaması ya da çok az kalmasındandır. Bakın haber merkezlerine eğer Bizim Çocuklar yoksa, yaşadığınız cehennem o yüzdendir. Bizim Çocuklar’ın yoklukları cehennemin öbür adıdır...”

Bugün “Bizim Çocuklar” haber merkezlerinden sürgün edildi. Haber merkezleri gazeteci adı altında mücahitlere, kurşun askerlere, para için onurunu namusunu satanlara tahsis edildi. Az sayıda da olsa var hâlâ Bizim Çocuklar, onlara selam olsun. Hep dediğim gibi, cesaret de bulaşıcıdır. Hayat kendi dengesine, medya da kendi işlevine öyle ya da böyle dönecek. Yeter ki Bizim Çocuklar’a göz kulak olun. “Zamanın ruhuna rağmen varım” diyenlere selam olsun...

1. BÖLÜM

ABLUKA'DAN ÖNCE

Televizyonda “bir kelime” kullandım, bütün hayatım değişti. Aslında Türkiye de değişiyordu. Değişti de... 27 yıllık meslek hayatımda iktidar/medya/sermaye üçgeninde çok şeye tanıklık ettim. Ama 11 yıllık AKP iktidarı boyunca yaşananlar, güçler arasındaki ilişki ya da güçler ayrılığının çok ötesinde bir süreç...

AKP iktidarda güçlendikçe medyada hizaya çekme, had bildirme ve son olarak da biat ettirme aşamaları yaşandı. Bu üç aşamada medyada önemli görevlerde bulundum. Bu üç evrenin de en yakın tanıklarından ve bedelini en ağır ödeyenlerinden biriyim. 24, NTV ve son olarak Türkiye'nin en önemli itiraz süreci Gezi Direnişi'ne denk gelen kısa “Artı 1” dönemlerini anlatacağım. Bu anlatılanlar mesleki bir anı olmaktan çok, medyanın yaşadığı metamorfozun tanıklığı olsun istiyorum. Hadi o zaman, hep birlikte medyanın biat yolculuğuna çıkıyoruz.

“Gerçekleşmeyen Projeler” dalında mansiyon aldığım günlerdi. Entertainment kanal için seyircili ana haber ve tematik, haber kanalı için de “moderatör” formatı geliştirmiştim. Haber kanalları ise “bülten haberciliği” yapıyorlardı. Önemli bir son dakika gelişmesi olduğunda “son dakika” yayınına geçiliyordu. Bu da hız ve reflekslerde sorun yaratıyordu. Yayına girene kadar önemli anlar kaçıyordu. “Moderatör” formatıyla habere en kısa sürede ulaşım aktarmak büyük avantaj sağlayacaktı. Köklü NTV ve sonrasında dinamik yayıncılığı ile Habertürk ve uluslararası bir markanın arkasında sıkışmış ama bir türlü hamle yapamayan CNN Türk haber televizyonculuğunun üç önemli kuruluşuydu. Bu kadar güçlü rakiplere karşı farklı ve bambaşka bir yol izlenmeliydi. Kafamda her şeyi bitirdiğim, hatta hayali yayına geçtiğim günler yaşıyordum. Haber/spor/program/film/belgesel ana ekseninde farklı bir kanal dönüp duruyordu aklımda. Fakat ne mecra vardı, ne sermayedar. Baktım olacak gibi değil, yıllardır yazmak istediğim kitap için İstanbul'dan ayrılmaya karar verdim. Biraz birikmiş param vardı. Bozcaada'ya gidip kitabımı yazacaktım. Adı *Kaygan Kıyılar* olacaktı. Farklı hayatların kesiştiği bir novella yazacaktım.

‘‘ALO BEN HASAN DOĞAN...’’

Hayat, ‘‘Sen planlar yaparken başına gelenler’’ ya hani... Arabaya binmiş, Tom Waits’ten ‘‘Hold on’’ ile yola çıkmıştım. Tekirdağ-Kınalı yol ayrımına geldiğimde telefon çaldı. Kayıtlı olmayan bir numaraydı.

Telefondaki ses, ‘‘İyi günler, ben Hasan Doğan. Bir televizyon projemiz var. Sizinle görüşmek istiyoruz’’ diyordu.

— Merhaba Hasan Bey. Ben şu anda tatile gidiyorum. Yoldayım. Daha doğrusu kitap yazacağım. Dönüşte görüşebilir miyiz? Bir ay sonra döneceğim.

— Biz biraz acele ediyoruz. Hemen görüşmemiz lazım. Neredesiniz?

— Hasan Bey, Kınalı’ya varmak üzereyim.

— Dönebilir misiniz? Sizi Airport Otel’de bekliyoruz.

— Ben sizi birazdan arasam olur mu?

— Tamam, haber bekliyoruz.

Her şey çok ani olmuştu. Hasan Doğan kimdi, hiçbir bilgim yoktu. Arabayı durdurdum. Karar vermem gerekiyordu. Bir yanda hayalim olan bir kanal diğer yanda kitap ve sonrası belirsizlik. Daha fazla düşünmeden telefon ettim, ‘‘Geliyorum. Görüşmek üzere’’ dedim.

Dönüş yolunda içim bir tuhaftı. Heyecanlıydım, bir yandan da tedirgin. Acaba ne olacaktı, kimdi bu adamlar? Ve beni neden tercih etmişlerdi? Yol boyunca birkaç arama yapıp ‘‘Hasan Doğan kim?’’ sorusuna dişe dokunur cevaplar aldım. Airport Otel’e geldiğimde bekleme salonuna yürüdüm. Etraftaki takım elbiseli adamlar bana bakıyordu. Üzerimde yırtık pırtık bir tişört ve şortla ambiyansa tamamen zıt bir halim vardı. Telefonu açıp çaldırdım. Koltukların olduğu yerde telefon çaldı. Kendimi tanıttım. Herkes şaşkınlık içinde bana bakıyordu. Bekledikleri adam değildim sanırım.

— Merhaba Mustafa Hoş ben.

— Buyurun Mustafa Bey.

— İçimden bir ses dön dedi ve geldim. Gördüğünüz gibi tatil halindeyim. Sizi dinliyorum.

— Öncelikle kendimizi tanıtalım. Ben Hasan Doğan. Arkadaşımsa Diyarbakır milletvekili İhsan Arslan. Biz bir televizyon kanalı kurmak istiyoruz. Uzun süredir araştırma yapıyoruz. Sizin isminiz karşımıza çıktığında kendimizce araştırma yaptık ve görüşmeye karar verdik.

— Eyvallah. Konuşalım. Araştırma yaptıysanız benimle ilgili bir kanaat de oluşmuştur. Bu işimizi daha da kolaylaştırır.

— Oluşmaz mı? Bildiğini okuyan, dediğim dedikçi birisi dendi. Ama en çok bizi etkileyen işini seven, dürüst bir adam olmanız. Neyse önce biz teklifimizi yapalım. Haber kanalı kurmak istiyoruz. Mevcut medyanın halini siz de biliyorsunuz. Bunun dışında namuslu ve dürüst ve hakikatin yanında duran bir televizyon olsun istiyoruz.

— Mevcut medyada bir sürü olumsuzluk var. Ve ben bunun değışmesi gerektiğini düşünüyorum. Bunu yapabilecek bir kanal projem de var. Ama sizler siyasete yakın insanlarsınız. En önemli engel bu. Siyasetin karıştığı ve ondan taraf olacak bir kanal yapacaksanız en yanlış kişiyle konuşuyorsunuz. Baştan bunu net bir şekilde ortaya koyalım. Sonrasında kimse üzülmesin.

— Biliyoruz sizin hassasiyetinizi. Hakikatin olduğu yerde siyaset olmaz. Siz hakikatin peşinde koşan bir gazetecisiniz. Biz de hakikat hâkim olsun istiyoruz. Bu ortak paydamız. Gerisini yol devam

ettikçe yaşar görürüz. Ne diyorsunuz?

— Her şey çok ani oldu. Birkaç gün bana zaman verin. Siz de bir daha beni araştırın. Sonra oturup yeniden konuşalım.

— Bize sıra dışı bir adam lazım. O da sizsiniz. İnşallah yolumuz kesişir.

Görüşmeden çıktıktan sonra uzun uzun düşündüm. Hasan Doğan'ın güven veren bir yapısı vardı. Net konuşuyordu. Biraz sonra Mustafa Karaalioğlu aradı. "Seni bir kanal için arayacaklar. Bence iyi bir oluşum. Hemen reddetme. İyi şeyler çıkabilir. Bir ara görüşelim" dedi. Ben de o görüşmeyi yaptığımı, birkaç gün zaman istediğimi söyledim. "Bir dahaki buluşmada ben de olurum" dedi Karaalioğlu. Birkaç gün sonra yeniden bir araya geldik. Bu kez buluşma yerimiz İBB sosyal tesisleriydi. Görüşmeye İhsan Arslan geldi. Sanırım Hasan Doğan yurtdışındaydı. Yanında sakallı biri daha vardı. O isim Ahmet Kekeç'ti. Ahmet Kekeç, *Star* gazetesi için gelmişti. Ön görüşme yapıldı. İhsan Arslan'ı Mazlum-Der'deki çalışmalarından biliyordum. Vicdanlı bir duruşu vardı orada. O günlerde de AKP milletvekiliydi.

— Evet Mustafa Bey. Ne diyorsunuz teklifimize?

— İhsan Bey, işime karışılmadığı sürece ben varım. İşime karışılırsa anında bırakırım.

— Mustafa Karaalioğlu da çok iyi şeyler söyledi senin için. O da gelecekti ama şehir dışına gitmesi gerekti. Biz sadece senin önünü açacağız. Destek olacağız. Tüm ortaklar seninle bu işi yapmaya karar verdik. Hayırlısıyla vatana millete iyi bir eser yaratacağız. Hayırlı olsun diyelim mi? Bir de kaç lira istersin?

— Hayırlı olur umarım. Para konusunu sonra konuşuruz. Ben projeyi ortaya çıkarayım. Amacım birinci haber kanalı olmak. Bunu yapmakta hiçbir zorluk görmüyorum. O zaman para işini konuşuruz. Kanal ses getiren ve etkin bir kanal haline getirdiğimde piyasada kim en yüksek alıyorsa ondan daha yüksek alırım. O zamana kadar siz ne belirlerseniz bana uyar.

— Ne yani şimdi para pazarlığı yapmıyor musun?

— Yapmıyorum. Kanal istediğim gibi olsun o zaman para da diğer şeyleri de konuşuruz. Üç isteğim var. İşime siyasi müdahale olmayacak. Maaşlar ayın ilk haftası ödenecek. Sigortalar 212 olacak ve tam yatacak.

— Tuhaf adamsın. İşimiz var seninle.

— Çok işimiz var. Zaman kaybetmeden başlayalım.

Ertesi gün kanal binasında buluşmak üzere ayrıldık. Yerimiz Yenibosna'daydı. İçeri girdiğimde biraz dehşete düştüm. Bomboş bir bina vardı karşımda. Tavanı yüksekti. Bu stüdyo için iyi bir tercihti. İçerisi inşaat malzemeleriyle doluydu. Dışarıdan bakan buradan bir TV kanalı çıkacağını tahmin bile edemezdi. Mimarlarla bir toplantı yapıp projeyi gözden geçirdim. Kafamdaki kanalın oturma düzeni, stüdyosu ve tasarımları hazırды. İsteklerimi söyledim ve kısa sürede bitirilmesi için tarih aldım. Bu arada teknik koordinasyonu TRT'den şimdi adını hatırlayamadığım biri yürütüyordu. Onu çağırıp bilgisini aldım. Teknik ekipmanların çoğu alınmış ya da sipariş edilmişti. Açıkçası yerel bir kanal konfigürasyonu yapılmıştı. Televizyonun işletim sistemi otomasyona uygun değildi. Ucuz olsun mantığıyla yapılmıştı. Bu sistemle kafamdaki televizyonun uymayacağı kesindi. Siparişler verilip parası bile ödenmişti. Teknik kadroya dahil ettiğim Mehmet ve Erdal'ın da destekleriyle televizyonun ekipmanlarını tamamen IT tabanlı bir televizyona uygun hale getirdik. Artık kadrolaşma sürecine başlayabilirdik.

BAŞBAKANIN KUZENİ “YARDIMCI” OLDU

Durum değerlendirmesi için Hedef Holding binasında toplantı yapılacağı bildirildi. Hemen yan binadaydı. Oraya gittim. Hasan Doğan ve İhsan Arslan da vardı. İçeri girdiğimde beni yeni birileriyle tanıştırdılar.

— Selam. Ben Ethem Sancak. Mustafa adını çok duydum. Doğru adamı seçmiş bizim arkadaşlar.

— Eyvallah Ethem Bey!

— Bu da arkadaşımız Ali Özmen Safa.

Genel durumu anlattıktan sonra İhsan Arslan, “Sana bir yardımcı bulduk” dedi. “Dakka bir gol bir” durumu başladı diye düşünmeye başladım. Canım sıkıldı ama yine de anlamaya çalıştım.

— Yardımcı ise adı sanırım benim bulmam gerekiyordu. Eminim siz bana yardım etmek istediniz.

— Mustafa Bey, bu çok iyi bir arkadaşır. Biliyoruz itiraz edeceksin hemen. Ama bir tanış konuş hâlâ olmaz diyorsan, o zaman bakarız.

— Aslında iyi oldu baştan böyle bir durumun olması. Sonradan olsa sıkıntı çok olurdu. Ben size hep söyledim. Müdahale ne kadar çok olursa birlikte yol almamız zorlaşır. İyi niyeti son raddeye kadar hep koruyacağım. İnanın bu TV Türkiye’de çok şeyi değiştirecek. Bana güvenin. Ne yaptığımı biliyorum. Her müdahale bu projesi sekteye uğratar.

Hasan Doğan, ortamın gerildiğini fark edip söze girdi. “Mustafa kardeşim. Müdahale olarak değerlendirme. Birlikte yol alacağız madem bizim önerilerimiz de olacak. Uyar uymaz bunları da konuşuruz. Biz seninle yürümeye karar verdik. Bir daha bunu sorgulamayalım.”

— Peki kim bu yardımcım olacak arkadaş?

— Cengiz Er. Tanıyor musun?

— Hayır tanımıyorum. Tanışalım bakalım. Gelsin konuşalım.

— Tamam o zaman öğleden sonra burada yeniden toplanırız, Cengiz de gelir.

Dışarı çıktıktan sonra, “Bu adam için bu kadar ısrar ettiklerine göre sanırım kendilerinden birinin kontrol amaçlı yanımda bulunmasını istiyorlar” sonucuna vardım. Aslında çok da dert değildi. Kim olursa olsun ben kafamdakini uygulamaya kararlıyım. Zaten kadroda ekipçilik, tanıdık şu bu olmayacaktı. Ekipçilikten hep nefret etmişim. Fırsat eşitliğine dayalı, yeteneği becerisi olan herkes kadroda olabilirdi. Patronajdaki yeni isimler de dikkat çekiciydi. Ali Özmen Safa ve Ethem Sancak. Ali Özmen Safa, TMSF’den alınan *Star* gazetesinin sahibi görünüyordu. Kıbrıslı bir işadamıydı. Ethem Sancak’ı daha önceden biliyordum. TÜSİAD üyesiydi. Öğleden sonra “Bizim Arkadaş” Cengiz Er de geldi.

— Cengiz gel tanış, işte genel yayın yönetmenin...

— Karar verildi yani!

— Yahu lafın gelişi diyoruz.

— Abi merhaba nasılsın?

— Eyvallah Cengiz.

Tanıştık. Biraz sohbet ettik. Müzik, sinema derken anlaştık gitti. Cengiz Er, Recep Tayyip Erdoğan’ın kuzeniydi.

— Cengiz açık söyleyeyim. Baştan adın geçince canım sıkıldı itiraz ettim. Hatta diretirdim de. Ama benim açımdan hiçbir sorun yok artık. İşimize motive olduktan sonra kimin ne olduğuyla

ilgilenmiyorum. Bu ülkedeki ötekileştirmeden çoksıkıldım. Ortak paydam vicdan ve hakikat. Bu olduktan sonra kim olursa olsun dert etmem.

— Tamam üstat. Sen öyle diyorsan...

Farkındayım, 24'ün kuruluş öyküsünü anlatıyor gibi oldum. Burada değil ama 24'ü anlatmalıyım. Gerçekten çok farklı projeydi. Şimdi baktığımda o güzel projenin geldiği hale içim yanıyor. Detaylı anlatıyorum kanalın kuruluş aşamasını çünkü burada adı geçen isimler şimdi Neo-Türkiye'nin sahipleri.

Yıl 2007'ydi. Henüz iktidarda emekleme dönemindeydi AKP hükümeti. Ve muhafazakâr gazeteciler hayata bu kadar egemen değildi. Kadroyu oluştururken bir yandan da kanala isim arıyorduk. NET TV ya da ECE isminde uzlaşmışlardı. Bana söylediler hemen reddettim. ECE TV. Yok artık. Bu adla benim kafamdaki kanal hiç uyuşmuyordu. NET TV de Albayrak grubundaydı, vermek istememişlerdi. Fazla zaman yoktu. Hemen isim bulunmalıydı. O sıralar 24 dizisini seyrediyordum. Birden aklıma geldi. Kanalın adı "24" olacaktı. Ertesi gün söyledim. Anında kabul edildi. Ve adımız "24" oldu. Tabii "Kanal 24" diyeni vuracağımı da söyleyerek...

Kanal kuruluşu için her gün inşattaydım. Her şeyiyle ilgileniyordum. O sıralarda medya sitelerinde de garip garip haberler çıkıyordu. "Mustafa Hoş da kim? Hayatında haber kanalı mı kurmuş?" "Moderatör ne abi? Eski köye yeni âdet mi getirecekmiş?" "Motoratör müymüş Matador muymuş neymiş adı. TV ile moderatör ne alaka?" deniliyordu. Hepsine kulağımı tıkadım. İşime bakıyordum.

ŞANTİYEDEN BİR DANIŞMAN: YALÇIN AKDOĞAN

O günlerde inşaat içinde bir adam gezinmeye başladı. Yanıma da gelmiyordu. Köşelerde duruyor, bir şeyler not alıyor sonra kayboluyordu. Cengiz'e sordum.

— Kim bu adam Cengiz. Kimin çaşıtı bu?

— Çaşıt ne abi?

— İspikçi, ajan gibi bir şey.

— Haa. O Yalçın Akdoğan abi.

— Kim ki bu Yalçın Akdoğan?

— Abi boş ver ya...

— Ne demek boş ver? Kim bu?

— Abi danışman kendisi. Patronlar da iyi tanır.

— Bana hiçbir şey demediler. Ben sordum.

— Abi aynı zamanda Tayyip Bey'in de danışmanı.

— Nasıl ya? Burada ne yapıyor? Ortada çaşıt gibi geziyor. Gelip, hal hatır bile sormuyor. Git söyle Cengiz, dolaşmasın ayakaltında...

Evet bildiniz. Şu anda Neo-Türkiye'nin en kudretli adamı Yalçın Akdoğan'la tanışmamız, daha doğrusu tanışamayışımız böyle oldu.

Bir ara Hasan Doğan'a sordum. Aslında Hasan Doğan adı buradan sonra hep "Hasan Abi" diye geçecek. Çünkü daha sonra o bana "kardeşim" dedi hep en içten haliyle, ben de ona "abi". Öldüğü ana kadar da bu böyle devam etti. Çok başka biriydi Hasan Abi. Kitap ilerledikçe göreceksiniz siz de o başka ve güzel adamı.

Hasan Abi bir gün, "Ne oldu bir tatsızlık mı var?" diye sordu.

— Hayır abi, yok. İnşaatla dolanıyor. Selam yok, sabah yok. Nasıl bir tavırdır anlamadım. Gelse konuşsa, adam mı yiyoruz?

— Anlamadım niye öyle yapıyor. Ben konuşurum. Televizyonda bir işi de yok. Gazeteye bağlantılı daha çok.

— Abi bir şeye karışırsa durum iyi olmaz.

— Tamam ben hallederim. Sen işine odaklan. Yayına bir an önce geçelim.

— Merak etme abi. En kısa sürede yüz akı olacak şekilde hazır oluruz.

O günden sonra Yalçın Akdoğan'ı binada görmedim. Ama bana söylenen beni hiç sevmediği idi. Eyvallah! Duygular karşılıklı, şelale gibi akıyordu.

AHMET HAKAN:“BİR AYAĞIMIZ AKP’YE YAKIN OLSUN.”

Kanalın prototipi de hazırды. Tematik film kuşakları, belgeseller, spor programları ve haber olacaktı. İddialı programlar da olsun istiyordum. Bunun için Ahmet Hakan Coşkun’la randevulaştık. Aslında Ahmet Hakan ismine pek sıcak bakan yoktu. “Reis o isimden rahatsız olur” da dendi. Recep Tayyip Erdoğan’ın gıyabındaki adı o yıllarda “Reis”ti. Kod adı gibi. Şimdilerde ise “Beyefendi”. Her kim ki Erdoğan’dan bahsederse besmele çeker gibi “Beyefendi” diyor. Neyse Ahmet Hakan diyordum. Nişantaşı’nda buluştuk. Ben kanalı ve yapmak istediklerimi anlattım. Heyecanla gidiyordum ki Ahmet Hakan söze girdi.

— Vallaha Mustafa... yapmak istediklerin güzel. İlke, medya, şu bu ama ben bunlarla ilgilenmiyorum. Bir alacağım paraya bakarım. İkincisi de bir ayağım da AKP ile ilgili bir yerde bulunsun. Ne de olsa eski mahalle.

— Eyvallah. Para kısmı tamam konuşur orta bir yol buluruz ama AKP kanalı olmayacak. Bu konuda hayal kırıklığına uğrayabilirsin. Ben AKP kanalı olan yerde olmam.

Bu konuşmadan sonra tekrar bir araya gelmedik. Ben Ahmet Hakan olsun istiyordum “Reis istemeciler”e karşı da olsa. Ama “AKP kanalı” lafından biraz rahatsız da olmuşum. Aslında NTV dönemimde bir kez daha Ahmet Hakan adı geçecekti. Çünkü orada da program yapmasını istemiştik. O gün neler olduğunu NTV bölümünde anlatırım. Ahmet Hakan da bir daha aramadı. Tam iş soğudu derken Fatih Altaylı, Ahmet Hakan’ın Abdullah Gül’ü araya sokup 24 genel yayın yönetmeni olmak istediğini yazdı. Ahmet Hakan da o hiddetle, “İktidar yalakası kanalla işim olmaz!” diyerek ağır bir karşılık verdi.

Çok sinirlendim haliyle. Sadece doğru düzgün bir medya oluşturmaya çalışırken bu yaftalama her şeyi zora sokuyordu. Ahmet Hakan’la görüştüğümde henüz yayın başlamamıştı. Ama “iktidar yalakası” dediğinde yayındaydık. Ne yayınlarımızda ne de habere bakışta böyle bir şey vardı. Ama o yazı üzerimdeki baskının artmasına yol açtı.

“Herkes bize AKP kanalı diyor. Öyle olursa ne olur? Daha çok öven yayınlar yapalım” noktasına gelindi. O sinirle, “Bir Yalana Yanıt” başlıklı şu açıklamayı yaptım:

“Artık durum bu kadar vahimdir. Haysiyet cellatlığı meşrulaşmıştır. Ahmet Hakan Coşkun, bel altına yediği darbelerden olsa gerek bel altı vuruş teknikleri konusunda ‘Sensei’ mertebesine ulaşmıştır. Gündemde olabilmek uğruna alçaklığın evrensel tarihine çentik atma hırsı 24’ün ilke ve ahlakıyla asla bağdaşmaz. 24, sivil bir anlayışa sahiptir. Sivil olmak yerine güç ve erk karşısında ip cambazlığı yapanlar, sivil kalmaya çalışmayı elbette anlayamaz. Ahmet Hakan Coşkun’un 24’le ilgili yakıştırmaları da bu anlayışın ürünüdür. Güdülen, güdümlü olmakla suçlanmanın acısını anlamaz. Polemiklerle var olmanın dayanılmaz hafifliğine bizi çekmeyin. Kimse 24 üzerinden kimseye pusu kurmasın. Gerçekler pusuda yok olmaz. Gerçeklerle düello yapacaksak ben varım.”

Evet çok sertti. Ama “Bir ayağım AKP kanalında olsun” diyen kendisiydi. “24, AKP kanalı olmayacak” diyense ben. O günden sonra Ahmet Hakan’la bir daha hiç konuşmadık. “Bana çok kırıldığını” aktardılar. O Kanal 7’deyken *Milliyet* gazetesi “İskele Sancak Cepler Dolacak” manşetleriyle Ahmet Hakan’ı linç ederken, merkez medyadan o manşetleri eleştiren bendim oysa. O sıralar Star TV internet sayfasında köşe yazıyordum. Neyse biz yine 24’ün kuruluş günlerine dönelim.

MEDYA GRUP BAŞKANI:SERHAT ALBAYRAK

Yayına geçmemize kısa bir süre kala *Star* gazetesi ve 24'e medya grup başkanı atandı: Serhat Albayrak. Hasan Abi, kendi işine de zaman ayırmak için böyle bir tasarrufta bulduklarını, bir sıkıntı anında devreye gireceğini söyledi. Serhat Albayrak'la tanıştık. Serhat Albayrak'ın medyadaki ilk deneyimi 24 ve *Star* gazetesiydi. Yani medyaya dair hiçbir deneyimi yoktu. Hırslı biriydi. Her konuşmamızda Amerika'da okuduğunu söylüyordu. Ben de hep Perşembe Lisesi'nde okuduğumu. O sırada *Star* gazetesi genel yayın yönetmeni Fatih Karaca'ydı. İcra kurullarında karŐılaŐıyorduk. 24'te hazırlıklar tüm hızıyla sürüyordu. Artık yayın aşamasına gelmiŐtik. Meğer o dönemde Türkiye'nin yeni sahipleri de neo-medyaya hazırlanıyor muŐ. Sonra bunu daha iyi anlayacaktım.

24'te test yayınıımız kapalı devre sürüyordu. Yayındaymış gibi çalıŐmalar sürerken o meşum gün geldi: 19 Ocak 2007...

“Hrant Dink vuruldu!” haberi yüreğimin orta yerine hançer gibi saplandı. Anında yayına geçmeye karar verdim. Patronlara haber vermeye fırsatım dahi olmadı. Hrant'ın cenaze töreninde yayına geçtik. “Türkiye Evladını Uğurluyor” başlığıyla yayına başladık. Bu başlığı bir meydan okuma olarak kullandım. Hrant bu ülkenin evladıydı. Yayın ses getirdi. Ancak bir süre sonra Serhat Albayrak ile patronlar arasında sorun yaŐanmaya başladı. Zaman zaman çok sert tartıŐmalarım oldu Serhat Albayrak'la. Ama görevden alınışı hiç hoŐuma gitmedi. Bunu açıkça da söyledim. Bir süre sonra da Fatih Karaca'yla yollar ayrıldı. *Star* gazetesi de artık genel yayın ynetmensizdi. Gazeteye Alev Er geldi. Bir kez icra kurulunda karşılaştık. Hiç konuşmadık. Sonra da ayrıldı. Gazeteye genel yayın yönetmeni aranıyor du. Serhat Albayrak da ayrıldığı için patronajda boşluk oluşmuştu. Hasan Abi artık daha fazla medya grup binasında kalıyordu. Bu sırada uzun uzun sohbet ediyorduk. Ötekileştirme, herkese vicdani bir hakkaniyetle yaklaŐma konusunda aynı Şeyleri söylüyorduk. Aramızda sağlam bir güven duygusu oluşmuştu.

ŞAMİL TAYYAR: “DESTEK VER, YAYIN YÖNETMENİ OLAYIM.”

Peki gazetenin genel yayın yönetmeni kim olacaktı? *Star* gazetesi ile 24 yayın anlayışı bakımından çok farklıydı. Bu fark Hasan Abi’yi değil ama başkalarını rahatsız ediyordu. 24’ün de hükümetin yanında durması gerektiği telkinleri bitmiyor, internet siteleri aracılığıyla hakkımda dezenformasyon yapıyordu. Bir sabah odamda otururken asistanım *Star* Ankara temsilcisi Şamil Tayyar’ın geldiğini görüşmek istediğini söyledi.

— Şamil nasılsın?

— Sağ ol. Televizyon çok iyi gidiyor. Eline sağlık. Herkes seni konuşuyor.

— Eyvallah. Hayırdır, Ankara’yı boş bırakmışsın?

— Öyle bir uğrayayım dedim. Burada neler oluyor diye bakmaya geldim.

Bir şey söylemeye çalışıyor ama etrafından dolanıyordu. Sonunda sadede geldi.

— Gazeteye kim genel yayın yönetmeni olacak? Bir fikrin var mı?

— Açıkça gazeteyle ilgilenmemeye çalışıyorum. Hatta bana Hasan Abi kim olsun diye sordu. Ben hiç karışmayayım bu işlere dedim.

— Tuhaf. Başkası olsa atlardı. Aslında ben düşünüyorum.

— Neyi düşünüyorsun?

— Genel yayın yönetmeni olmayı. Bana destek verirsen de olur bu iş.

— Şaka mı yapıyorsun?

— Ciddi diyorum. Destek olursan iyi şeyler yaparız.

— Bak Şamil, açık konuşacağım. Ben gazeteyle ilgilenmiyorum. Ama illa bir fikrimi istiyorsan sen olmazsın. Genel yayın yönetmenliği önemli bir iştir ve senin yapacağını düşünmüyorum. Bana kalsa seni yapmam. Ama bir yolunu bulup olursan da benim dışımda bir durum. 24 ile *Star* aynı grupta olabilir ama apayrı yayın çizgisi olan bir yer.

— Üstat destek olmaman senin düşüncen tabii bir şey diyemem. Görüşmek üzere...

Şamil Tayyar ne gibi hayallerle geldi bilmiyorum ama benim kararım ve tavrım netti. Biraz bozulduğu yüzünden belliydi. Ve odadan ayrıldı. Şamil Tayyar sonra başka hamle yaptı mı yapmadı mı bilmiyorum ama genel yayın yönetmeni olamadı.

MUSTAFA KARAALIOĞLU'NUN GRUBA KATILIMI

Bir süre sonra da medya grup başkanı olarak Mustafa Karaalioğlu adı geçmeye başladı. Aradım, “Hayırdır arka kapıdan gelmeye mi çalışıyorsun?” dedim.

— Ya yok henüz bir şey. Ateş olmayan yerden duman da çıkmaz. Aslında ben de seninle konuşmak istiyordum. Buluşalım mı?

— Tamam buluşalım. Dur şu arka kapıyı kapatayım ben önce...

Güldü. Ve randevu yerini belirledik. Mustafa Karaalioğlu'yla daha önceden tanışıyorduk. *Yeni Şafak* grubunda televizyon kurma çalışmamız olmuştu. Moderatör formatlı haber kanalı, şartlar oluşsaydı önce orada denenecekti. Başta da belirttim, 24 genel yayın yönetmeni olduğum aşamada benim için patronlara hep olumlu şeyler söyledi. *Yeni Şafak*'tan Mustafa'nın ayrılması nasıl olacaktı? Oğluna Ahmet Albayrak'ın ismini verecek kadar yakınlık içerisinde olduğu yeri nasıl terk edecekti?

Bu yer değiştirme kararları kişisel iradeden çok “yukarılarda” alınan kararlarla oluyordu. Emir geldiği anda her şey mümkündü. Zaten Tayyip Erdoğan'ın “onay”ı alınmıştı. Mustafa Karaalioğlu'yla buluştuk.

— Arka kapıyı anladım da ön kapıyı da kapatmadın umarım.

— Ben kapasam ne olacak ki! O kapı kırılır yine girersin.

— Bana teklif yapıldı. Ben de düşünüyorum. Sence nasıl olur?

— *Star* önemli bir marka. *Yeni Şafak* dışında bir performans gösterilirse iyi olabilir. Ama senin şimdi 24'e de müdahale yetkin olacak. Beni asıl burası ilgilendiriyor.

— 24'ü sen kurdun. Proje senin. Senin bildiğin bir iş. Ben yardımcı olabilirim sadece.

— Umarım öyle olur.

Fazla zaman geçmeden Mustafa Karaalioğlu medya grup başkanı oldu.

Hasan Abi ile durumu görevlendirme olmadan önce de sonra da uzun uzun konuştuk. Kaygılarımı anlattım. Mustafa Karaalioğlu'nun olmasından hiç rahatsız olmayacağımı ama işime karışılır ve gazeteyle paralel çizgide yayın yapılmak istenirse sorun olacağını söyledim. Hasan Abi dinledi, “Kaygılanma biz ‘ortak akıl’ çözümünden gideriz. Senin canını sıkan bir durum olmaz” dedi.

Mustafa Karaalioğlu bir süre sonra *Star* gazetesinin genel yayın yönetmeni de oldu. Ben icra kurullarında bunun çok doğru olmadığını, iki görevin farklı tanım ve işlevi olduğunu söyledim. Mustafa Karaalioğlu'ndan önce Ahmet Kekeç bir süre genel yayın yönetmenliği yapmıştı. Benden yardım istediğinde hep yardımcı oldum. O sıralar hiçbiri –daha önce *Yeni Şafak* grubunda tanıdıklarım da dahil– İbrahim Karagül, Yusuf Ziya Cömert, Mehmet Ocaktan vesaire şimdiki gibi değildi. Ötekileştirilmenin mahcubiyeti vardı hâlâ yüzlerinde. Rant ve kibir kulesi henüz temel aşamasındaydı.

Mustafa Karaalioğlu göreve başladıktan sonra ilk zamanlarda fazla sorun yaşamadık. Türkiye yavaş yavaş geriliyordu. Cumhuriyet Mitingleri'nin en civcivli dönemiymi. Cumhuriyet Mitingleri bana göre siyasi kimliği olan bir organizasyondur. İktidar cephesi bu mitinglerin tamamen kendilerine karşı tertip edildiğini düşünüyordu. Yine de ben haber değeri olduğunu düşünüp yayın yapılması talimatını verdim. Bu sıkıntı doğurdu ama doğrudan müdahale edilmedi. Cumhuriyet Mitingleri'nin propagandasını yapmadan haber olarak görülmesi doğrudur. NTV, Habertürk ve CNN Türk canlı yayınlarla bu mitingleri aktarıyordu. Ne coşku seline kapıldım ne de sansürlenmesi tarafında oldum.

Zaten sanırım Ankara'daki miting sırasında, Ege'de bir okul aracı devrildi, onlarca çocuk öldü. Öğrencilerin göz göre göre ölüme yollanması habere bakış açımdan daha önemliydi. Öğrenciler araca doldurulmuş ve bakımı yapılmayan araçla ölüme yollanmıştı. Hiç düşünmeden yayını bunun üzerine yıktırdım. Bu yayının şöyle bir tarafı da oldu. Herkes siyasette boğulurken hayatın acı bir gerçeğinin yanında olmayı sağladı. Gerçekten de habere bakışıma tam uyan bir gelişmeydi. 24'ün kuruluş felsefesinde siyasette boğulmadan sokağa hâkim olmak vardı. İki önemli kuruluş ilkesinden asla taviz vermeyecektim: Sokağın televizyonu olmak ve haberi muhabire bırakmak.

AKP BASTIRMAYA BAŞLADI

Her gün bir milletvekili ya da bir bakan danışmanı arayıp duruyordu. Baktım olacak gibi değil durumu Hasan Abi'ye aktardım. Hasan Abi, "Bunların önünü almalıyız. Kim ararsa arasın beni aramasını söyle" dedi. Sonra aramalar seyrekleşti. Zaten beni direkt aramıyorlardı. Özellikle Erdoğan'ın danışmanları. Daha çok Cengiz Er'le temas kuruyorlar, o da bana soruyordu. Makul olanlara tamam diyordum. Bir süre sonra AKP, Cengiz Er aracılığıyla "arka kapı" yöntemini daha çok denemeye başladı. AKP il başkanı bir gece yarım saat yayına alınınca Cengiz'i odama çağırdım.

— Bak Cengiz, burası parti kanalı değil. Bana söyleyemediklerini sana söyleyip, yaptırmaya çalışıyorlar. Buna izin vermem. Önemli bir şey olur il başkanı konuşur. Durduk yerde yayın ne oluyor? Yerel kanalda bile sınırdır. Benim haberim olmadan hiçbir şey olmayacak. Hiçbir şeye hayır demiyorsun olmuyor böyle.

— Genel yayın yönetmeni sensin. Senin dediğin olur.

Hasan Abi kanala daha az gelmeye başladı. Bütün kararlarda Mustafa Karaalioglu'yla karşı karşıya geliyordum. Zaman zaman tartışmalar da alevleniyordu. Kanalın çevre duyarlılığını göstermesi için tüm çevre haberlerinde kullanılacak "Kyoto Şimdi" animasyonu hazırlattım. Aynı zamanda teaserlar da yapıldı. Türkiye Kyoto'yu imzalamayan birkaç ülke içindeydi.

"Kyoto Şimdi" animasyonu epey ilgi gördü. Aradan bir hafta falan geçmişti. Mustafa Karaalioglu, "Tayyip Bey bu animasyondan rahatsız. Bence yeteri kadar verildi. Artık vermesek diyoruz?" dedi. Ben de hükümetin Kyoto Protokolü'nü imzalamamakla hata yaptığını, imza atılırsa Türkiye'ye prestij kazandıracaklarını söyledim. "Kyoto Şimdi" animasyonunu yayınlanmaya devam ettim. Hasan Abi, "Mustafa yapmak istediğinin farkındayım. Ama bu Kyoto işi çok ciddi sorun oldu. Bu krizde lütfen direktme. Ben rica ediyorum" dedi. Gerçekten "Kyoto" krize dönüşüyordu. Ya animasyonlardan vazgeçecektim ya da o anda işi bırakacaktım. Bırakmak çok da sorun değildi. Ama birçok insan işini bırakıp ben varım diye o kanala gelmişti. Ve kafamdaki kanalın çok azı hayata geçmişti. Birkaç gün daha yayınlandıktan sonra animasyonu kaldırdım. Ve böylece "Kyoto Krizi" sona erdi. Ben 24'ten ayrıldıktan sonra Erdoğan Kyoto Protokolü'ne onay verdi. Hatta bu Türkiye'nin çevreye duyarlılığının propagandası haline getirildi.

VE “İKİNCİ CUMHURİYETÇİLER”

Kanalda program perspektifini geniş tutmaya çalışıyordum. Mustafa Karaalioğlu’ndan Ali Bayramoğlu, Beril Dedeoğlu, Oral Çalışlar, Etyen Mahçupyan’a program yaptırma önerisi geldi. “Kanalın genel yapısına uyduktan sonra, olabilir” dedim. Bir süre sonra Mustafa Karaalioğlu’nun odasında Ali Bayramoğlu ve Oral Çalışlar’la buluştuk. Programın içeriği ve formatını konuştuk. Adı *Ortak Akıl* oldu. Kaç lira alacaklardı? Israrla kanalın ücret dengesinin gözetilmesi gerektiğini söyledim. İstenilen yüksek rakamlara karşı çıktım. Ali Bayramoğlu ücreti beğenmedi.

— Bu para bence az. Başka bir yol yok mu?

— Ben kanalın genel ücret dengesini bozmam. Haftada bir gün yapılacak program için genel kriterler belli.

— O zaman şöyle yapalım. Karaalioğlu, TRT’de bir iş daha ayarlasın. Ben de kabul edeyim.

Mustafa Karaalioğlu, “Vallaha bak bu olur. Konuşurum ben. Oral Abi de *Radikal*’de yazsın. *Star* gazetesi de olur ama etkinlik ve farklı mecralarda bulunmak adına *Radikal* daha doğru olur” dedi.

Pazarlık kısmı hallolunca program da başladı. İkinci Cumhuriyetçiler’le ilk temasım buydu. Aslında hep bu ideolojiye mesafem vardı. Ama İkinci Cumhuriyetçiler’i şahsen tanıdıkça mesafem daha da arttı. *Star* gazetesinin başyazarı Mehmet Altan aynı zamanda 24’te de program yapıyordu. O zamanlar beni yere göğe koyamazdı. Bunu söylüyorum çünkü İkinci Cumhuriyetçiler için yazdığım bir yazı nedeniyle kanlı bıçaklı olduk.

Mustafa Karaalioğlu’yla habere bakış ve siyasetle temas/mesafe konusunda hiç anlayamıyorduk. Bunun dışında hayata dair sohbet etmede hiç sorunumuz olmadı. Çoğu zamanlar saatlerce iş dışında da görüştük. Ama iş gazeteciliğe bakış açısı ve siyasetle temas ve mesafeye geldiğinde hep sorun oldu. Bütün bunlara rağmen *Star* gazetesinde yazmamı teklif etti. Biraz düşündüm, “yazılarıma karışılmaması” karşılığında kabul ettim. “İkinci Cumhuriyetçiler sistemin gresyağıdır” dediğim ilk köşe yazımda şunları kaydettim:

“Bayılıyorz kategorize edip sonra didişmeye. Herkesin de işine geliyor. Numaralandırılmış cumhuriyet tartışmaları da böyle. Her numaranın arkasında işlerini yürütenler yeni bir çatışma merkezi yaratırken aslında birbirlerinin de ikamesini ve bekasını sağlıyorlar. Numaracıların her işleri tıkırında, onların izinden gidenlerse gürz ellerinde sotede bekliyorlar. Kin, nefret ve öfke selinde boğulanları seyredenlere bir bakın. Onlar aynı saftalar. Hem Birinci Cumhuriyetçiler hem de İkinci Cumhuriyetçi teorisyenler yan yana. Kitaplar satılıyor, köşeler ve televizyonlar onlarla dolu. Sözüün özü İkinci Cumhuriyetçiler sistemin gresyağıdır.”

Yazı yayımlandıktan sonra ortalık fena karıştı. O kadar ki Mehmet Altan yazılarıma son verilmesini istedi. Tabii ki öyle bir şey olmadı. Ama İkinci Cumhuriyetçiler’le aramda kan davası başladı. Hatta öyle abartılı bir noktaya ulaştı ki, taksi şoförlerinden bile anekdotlar geliyordu. Bir arkadaşım taksiye biniyor, şoför arkadaşımın gazeteci olduğunu öğrenince, “Abi sen Mehmet Altan’la Mustafa Hoş’u bilir misin?” diyordu. Arkadaşım sebebini sorunca, “Abi bu Mustafa Hoş, Mehmet Altan’a ne yaptıysa, atıp tuttu onun hakkında. Telefonda birisine sürekli kötiledi” cevabını veriyordu.

Fakat her yerde hakkımda atıp tutan Mehmet Altan, bir kez olsun bile beni aramadı. Ben de bir süre sonra programını kaldırdım. Zaten sorunlu gidiyordu program. Birkaç kez daha yazmamam için baskı yaptığımı duyunca, “Televizyonda hiçbir şekilde Mehmet Altan’dan görüş almayacaksınız” dedim.

Gazetede de Altan'la para konusunda sorun yaşıyordu. İcra kurulunda gündeme gelince öğrendim. Hatta bir yazısı Erdoğan eleştirileri nedeniyle yayımlanmamıştı, "Paramı verin daha olumlu şeyler yazayım" dediği iddia edildi. Ben duymadım ama icra kurulunda bu söylendi.

Kimseyle kişisel bir davam yok. Ne Altan'la ne de İkinci Cumhuriyetçiler'le... Ama 24 bölümünün sonunda ayrılışımın hemen öncesinde bu grubun benimle ilgili operasyonlarını da yazacağım. Şimdi 24 süreciyle birlikte medyadaki ablukayı anlatmaya devam edelim.

“MEDYA ABLUKASI” BAŞLIYOR

Günler geçtikçe, tek şartım olan “Siyasetin kanalı olmayacağız, işime karışılmayacak” bir ütopyaya dönüşüyordu. Sadece 24’te değil, bütün medya üzerinde yoğun bir baskı vardı. 2007’de kapsamlı bir operasyon hayata geçiriliyordu. Birkaç kez benim bulunduğum ortamda Ertuğrul Özkök arayıp, “O haberin verilişi beğenilmedi” uyarısı yapılmıştı. Mütedeyyin kesimin Ertuğrul Özkök düşmanlığı “Stockholm Sendromu”yla yarışıyor. Herkes ona saydıyor ama her biri küçük Ertuğrul Özkök olmak için çaba harcıyordu.

Yeni ve derin krizimiz Başbakan Recep Tayyip Erdoğan’ın konuşmalarını kesintisiz yayınlamak ve her ne olursa olsun yayını kesip o konuşmayı vermek üstüne patladı. Ben Erdoğan’ın konuşmalarının tamamının değil, önemli ve güncel bölümleri sırasında canlı yayına geçilmesini istiyordum. Kanalda o zaman İtalya ligi, Fenerbahçe’nin Euroleague maçları, filmler ve belgeseller de vardı. Bunları kesip Recep Tayyip Erdoğan’ın konuşmasını canlı girmenin ise yayıncılık açısından doğru olmadığını söylüyordum. Krizde ortak nokta bulmak neredeyse imkânsız hale doğru gidiyordu. Bir gün Mustafa Karaalioğlu, 24’ün tavrı yüzünden diğer kanalların bunu kullandığını söyledi.

— Nasıl oluyor bu Mustafa?

— Sen başbakanın konuşmalarını kesintisiz yayınlamayınca, CNN Türk yönetimi, “24 bile vermiyor, biz tamamını veriyoruz” diyor.

Yapacak bir şey kalmıyordu. CNN Türk ve diğer haber kanalları yüzünden baskı daha da artıyordu. Hasan Abi, ben ve Mustafa Karaalioğlu toplandık. Ben gerekçelerimi açıkladım. Maçı veya filmi kesip Erdoğan’ı yayınlamanın kimseye faydası olmadığını, hatta bu yapıldığında ters etki yaratacağını uzun uzun anlattım. Sonunda Hasan Abi’nin el koymasıyla maç, film, belgesel dışında başbakanın konuşmasını yayınlama konusunda orta yol bulduk.

İNTERNET SİTELERİNDE“DİNCİ KANAL” PROPAGANDASI

O günlerde internette sürekli 24 ve benim aleyhimde yayınlar yapılıyordu. İpe sapa gelmez yalanlar yazılıyordu. Bunlar içinde ikisi dikkat çekiyordu. Levent Gültekin’in internet sitesinde kanalın ortaklarından İhsan Arslan aleyhinde haberler vardı. Bir diğeri direkt olarak beni hedef alan Ensonhaber.com adlı siteydi. “Bu site kimin?” diye Cengiz Er’e sordum, “Abi boş ver onu ya... O buraya iş başvurusu yaptı. Alınmadı, ondan yazıyor” dedi. Sonra da hiç ciddiye almadım. Ama bazen ciddiye almak da gerekiyor. Oda TV internet sitesi gibi... Cüneyt Özdemir ve Soner Yalçın’ın ortak olduğu bu sitede, “Dinci kanal 24” içerikli haberler yapılıyordu. Önceleri yok saydım. Ama sonra manşetten “Dinci kanal 24, Digitürk’ten baskıyla yayın yapıyor” diye haber çıktı. Bizzat ben söylemişim, “Kim nasıl Digitürk’e ödeme yapıyorsa, biz de öyle yapalım” diye. Dekontları istedim herkese uygulanan tarifeyi ödüyorduk. Cüneyt Özdemir’i aradım. Haberin yanlış olduğunu, Digitürk’e herkes ne kadar ödüyorsa o kadar ödeme yaptığımızı söyledim. “Haber Soner Yalçın’ın, o da ben de kaynağımıza güveniyoruz” karşılığını verince, “Yahu dekontlar önümde. Bir haber yaparken muhatabın görüşünü almıyor, yalan yanlış yazıyorsunuz. Sonra da kaynağımıza güveniyoruz diyorsun. Böyle habercilik mi olur?” dedim.

Sonra hem yalan haberde ısrar edip bir de, “Mustafa Hoş bizi tehdit etti” diye manşet attılar. Ben de artık uğraşmanın anlamsız olduğunu görüp mahkemeye verdim. Mahkeme yalan haberden mahkûm etti Oda TV’yi.

Cüneyt Özdemir o zamanlar “Bunlar dinci kanallar” diye başlayan haberler yapılıyordu. Rüzgâr henüz tam dönmemişti. Bu “dinci kanal” propagandası bir operasyon gibi uygulanıyordu. Ufuk Güldemir de Habertürk’te sürekli aleyhte haberler yaptırıyordu. “Ne bu haberler?” diye Habertürk’te çalışan birine sorduğumda, “Abi Ufuk Güldemir’in emri böyle, seninle uğraşılmasını istiyor” demişti. Dinci kanal değildi 24 ama öyle yaftalanıyordu.

ANADOLU GRUBU'NUN "TAVRI"

Euroleague'in yayıncı kuruluşu olduk. Kanalda yaptığımız bir toplantıya Efes Pilsen'in CEO'su Çetin Çeki ve ekibi de gelmişti. Basketbol yorumcularımız Yiğiter Uluğ ve Murat Murathanoğlu da toplantıya katıldı. Kanalı ve ekibi gören Çeki çok şaşırmişti. Fakat buna rağmen Efes Pilsen, Euroleague'e gidip, "Bunlar dinci kanal. İmajımızı bozarlar. Maçlarımızın 24'te yayınlanmasını istemiyoruz" diyerek, sözleşmeyi bozdu. Efes'in maçlarını Skytürk yayınlamaya başladı.

AKP'nin ilk yıllarında 24'e basketbol yayınlarını verilmeyecek kadar tavırlı olan bu grup, AKP güç kuşandıkça alkolsüz birayı vitrininde daha öne çıkarıyordu. Bunun karşılığını da santraller ve yeni yatırımlar olarak alıyordu.

Oysa iktidarının ilk yıllarında AKP'nin kalıcı olacaklarını düşünmeyen diğer gruplar gibi, mesafeli davranıp var olan sisteme selam çakıyorlardı. Şimdi sanırım o dönemi hatırlamak bile istemiyorlardır. Erdoğan'dan daha Erdoğancı oldu hepsi... Sermayenin tavrına iyi bir örnektir Anadolu Grubu.

GÖKTEN “YARDIMCI” YAĞIYOR

İçeriden ve dışarıdan baskı arttıkça artıyordu. Fakat Hasan Doğan hâlâ bana güveniyor ve bildiğimi yapmam için destekliyordu. Tam bu sıralarda icra kurulu toplantısı için Hasan Abi'nin odasındaydık. Mustafa Karaalioğlu birini tanıştırdı. “Arkadaş, medya grup başkan yardımcısı olarak görev yapacak. Adı Levent Gültekin...” Daha devam edecekti ki ben söze girdim.

— Ne demek medya grup başkan yardımcısı? Görev yetki alanı ne olacak? 24 olacak mı?

— Evet olacak.

— Ben böyle bir şey kabul etmem. Bu arkadaşı tanımıyorum. Mesele o değil. Böyle bir görevlendirmeye, tepeden inmeciliğe, tavra karşıyım.

— Hemen karşı çıkıyorsun sen de...

— Çıkarım. Bu arkadaş televizyoncu mu? Daha önce bir televizyonda çalıştın mı?

— Nasıl yani? Tam değil. Televizyonda çalışmadım ama gazeteciyim.

— Böyle bir şey olmaz. Bu oldukça icra kuruluna katılmam. Televizyonla ilgili en ufak bir teması olursa da kabul etmem.

Hasan Abi dinledi. Durumun gerginliğinin de farkına varıp, “Sonra konuşuruz bu meseleyi” deyip toplantıyı bitirdi. Hemen ertesi gün asistanım icra kurulu toplantısı olduğunu söyledi. Hasan Abi yurtdışındaydı. Odaya girdiğimde Levent Gültekin ve Mustafa Karaalioğlu vardı. “Sanırım benim dediğimi anlamadınız. Ben katılmıyorum” deyip odadan çıktım. Demek ki bu dayatma sürecekti.

Ayrılmaya karar verdim. Zaten her şey çok üst üste geliyordu. Kanal bana söylendiğinden başka bir yere çekilmeye çalışılıyordu. Binadan çıktım, ertesi gün işe de gitmedim. Kimseyi aramadım. Önce İhsan Arslan, sonra Hasan Abi beni aradı. Bu dayatma olursa bırakacağımı bir kez daha söyledim. Uzun uzun konuştuk ve böyle bir dayatma olmayacağını ve 24'e karışılmayacağı sözünü alınca devam ettim.

ŞAMİL TAYYAR VE ANKARA MASASI'NIN SONU

24, piyasadaki boşluğu iyi doldurmuştu, haberciliğiyle ve yayıncılığıyla her geçen gün daha çok dikkat çekiyordu. Bundan dolayı daha da çok hedef oluyordu. Şamil Tayyar, genel yayın yönetmeni olamadığı *Star* gazetesinin Ankara temsilciliğini sürdürüyordu. 24'te de *Ankara Masası* adında bir program yapıyordu. Bir gün aradı, “Programı İstanbul’da yapacağız. Sayın Bakan Hayati Yazıcı konuk olacak. Ankara’dan bir isteğin var mı?” diye sordu.

— Şamil programın isminden haberdar mısın?

— Nasıl yani?

— Programın adı *Ankara Masası*. İstanbul ne iş?

— Bir şey olmaz, her şeyi ayarladım ben.

— Nasıl ayarladın! *Ankara Masası*, İstanbul’da olmaz. İlla bakan geleceksen buraya gelir konuk olur. Ya da Ankara’da bant çekin.

— Yok, ben yapacağım, her şey ayarlandı.

— Yapamayacaksın.

— Nasıl yapamayacağım?

— Yapmayacaksın. O kadar. Böyle bir saçmalık olur mu?

Kapadım telefonu. İstanbul’daki hazırlıkları da iptal ettim. Şamil krizi büyüttükçe büyüttü. Ama kendi altında kaldı. Programını iptal ettim. Ben olduğum sürece de ekrana da çıkamadı. Sonra o da bunu kan davasına dönüştürdü. Oysa gazetedeki köşesinde, “Sevgili Mustafa Hoş’un yazdığı gibi” diye cümleler içeren yazılar yazıyordu o yıllarda. Bunları şu anda ülkenin kaderinde etkin rol alan adamların o yıllardaki durumlarını göstermek için anlatıyorum. Bir anılar demeti olsun diye değil.

“EBRULİ TÜRKİYE” VE YILBAŞI

24’ün tek sorunu siyasetin müdahalesi değildi. Sektörden yükselen düşmanlık ve kıskançlık da her gün artıyordu. Yılbaşı yaklaşıyordu. 24’ün ilk yılbaşı yayını olacaktı. Farklı bir yayın yapmalıydım ama ne? Bir sürü şey kafamda dolaşıp duruyordu ama hiçbirine ikna olmuyordum. Kanal toplantılarından da istediğim bir öneri çıkmıyordu. Bir gün kalmıştı ama hâlâ nasıl yayın yapılacağına karar vermemiştim. Garanti olsun diye belli yerlerde haber canlı yayını ve *Bir Şarkısın Sen* gibi programlarla desteklenen bir akış yaptım. Gazetelere göz gezdirirken küçük bir habere rastladım. Fotoğraf sanatçısı Atilla Durak’ın Anadolu’nun farklı renklerini yansıtan “Ebruli Türkiye” fotoğraf sergisinin haberi idi.

Anında karar verdim. O sergi stüdyoya getirilecek ve Anadolu’nun tüm renklerinin şarkıları söylenip zaman zaman da bunun üstüne sohbet edilecekti. İlk kez ulusal bir kanalda Kürtçe, Zazaca, Ermenice, Lazca, Türkçe, Rumca şarkılar söyleyip yılbaşı kutlanacaktı. Önce fikrimi Hasan Abi ile konuştum. Biraz temkinli yaklaştı. “Bence iyi olur da Türkiye hazır mı? Emin değilim” dedi. Biraz daha konuştuktan sonra, “Genel yayın yönetmeni sensin. Senin kararın buysa ben arkasında dururum” dedi.

Hemen hazırlıklara başlanmasını söyledim. Herkesi seferber ettim. O akşam Ahmet Kaya klip ve teaserlarıyla örülü yayında Birol Topaloğlu, Şevval Sam, Feryal Öney ve Kardeş Türküler şimdi adını hatırlayamadığım Ermenice ve Zazaca türküler söyleyen birkaç kişi ile birlikte bu topraklara ait ne varsa söylendi. Ertesi gün Mustafa Karaalioğlu dahil herkes “yüz ağartan yayın” diye övgü dolu mailler gönderdi. Hasan Abi zaten gece yarısı arayıp tebrik etmişti.

TÜRKİYE’NİN KAYBI:HASAN DOĞAN

Aslında tam da burada Hasan Doğan’a ayrı bir parantez açmalıyım. Bugün baktığımda onun yokluğu sadece medya ve Futbol Federasyonu için değil Türkiye için de çok büyük bir kayıptır.

Bana genel yayın yönetmenliği teklif ettikten sonra birlikte çok zaman geçirdik. Saatler süren sohbetlerimiz oldu. Bir sürü paylaşımlarımız oldu. Onun kaybı benim için hâlâ büyük üzüntüdür. Hasan Abi, duruşu, tavrı ve hümanist bakışıyla farklı bir adamdı. Birlikte çalıştığımız dönemde bana hep destek oldu. Hiçbir kırıcı davranışı olmadı. Hatta bir tartışma esnasında, “Bu kadar biliyorsanız siz kanalı yönetin” demiştim. Onu bile sorun etmedi. Aslında bugünden baktığımda yaptığım en anlamsız davranışlardan biridir.

Hasan Abi’ye ileriki bölümlerde zaman zaman yine değineceğim. Fakat şimdi tanık olduğum birkaç olayı anlatmak istiyorum. Böylece onun eşsiz karakterini umarım layıkıyla aktarabilirim.

Hasan Abi, yaşça kendinden küçük ve sevdiği insanlara “kardeşim” derdi. Ama öylesine değil gerçekten içtenlikle söylerdi. Yaşıtlarına ise “arkadaş” derdi. Onu da çok candan söylerdi. Hâlâ birçok “arkadaş”ı mezarı başındaki anmada yokluğunun acısını hisseder. Yayın konusunda işime çok karışmaz zaman zaman tavsiyeleri olurdu. Uygulamadığımda da, “Genel yayın yönetmeni sensin. Aldık başımıza bir kez bu belayı. Sen karar ver yap, ben arkanda dururum kardeşim” derdi.

24’ün konuk profilinde yelpazeyi geniş tutmaya çalışıyordum. Bir program için Süheyl Batum konuktu. Ben de yayını dinliyorum. Süheyl Batum, ilk dakikadan itibaren “Tayyip Erdoğan hırsız” diye tutturdu. Kanıtı yok, belgesi yok. Ama yayında sürekli aynı şeyi tekrarlayıp durdu. Sanki, “Ben size kendi sahanızda böyle gol atarım” avamlığındaydı. Bir kere ben orada olduğum sürece 24, AKP kanalı değildi. Bugün bırakın konuk olmayı o kanalda adı bile anılmazken, Batum bunu çok kötüye kullandı. Dinledikçe ben bile kızdım. Kimse için bilgi belge olmadan yayında “hırsız” denilemez. Başka bir kanala çıktığında 24’te söylediklerini asla söylemedi. Neyse yayın bitti. Süheyl Batum’u görmek için stüdyoya indim ama çıkmıştı. Karşılaşırsaydım pek de iyi şeyler olmazdı. Oradan Hasan Abi’nin odasına geçtim. Kapı açıktı. İçeri girdiğim anda telefondaydı. Sırtı bana dönüktü, konuşuyordu:

— Farkındayım olanların.. Ama şunu bilin ki ben kasten size zarar verecek bir şeyin içinde olmam. Bundan en ufak şüpheniz varsa şu an her şeyi bitirelim. Ama bana güveniyorsanız, bildiğim gibi yapayım. Kanalı aklına, yeteneğine, hakkaniyetine, vicdanına güvendiğim bir adama teslim ettim.

Telefondaki kişi Başbakan Recep Tayyip Erdoğan’dı. Sesini ben bile duyabiliyordum. Özel bir görüşmeydi ve orada olmamam lazımdı. Hemen çıkıp odama geçtim. Hasan Abi beni görmedi. Yarım saat sonra yanına çağırdı. Giderken aklımdan bir sürü şey geçiyordu. Odasına girdim, “Gel kardeşim” dedi.

Oradan buradan kanalın işlerinden konuştuk. Ne yayına ne de başbakanın telefonuna ilişkin tek bir şey söylemedi.

Hasan Doğan, fırsat eşitliğine inanırdı. Bir konuşmamızda, “Mustafa, benim kız okulu bitirdi. Burada staj yapsın istiyorum tabii sen de uygun görürsen. Hangi bölümde çalışacağına konuştuktan sonra beraber karar verirsiniz. Artık sana emanet. Yalnız bir ricam olacak. Senin dışında kimse benim kızım olduğunu bilmeyecek. Her gelen nasıl çalışıyorsa o da öyle çalışacak. Ne bir ayrıcalığı ne de başka bir durumu olacak. Hiçbir çalışandan farkı olmayacak. Zaten kendisi de kabul etmez

ayrıcalığı” demişti.

Bir süre sonra Zeynep geldi. Konuştuk. Haber istemiyordu. Program bölümünde başlamasına karar verdik. Sonra da reklam departmanında çalıştı. Her stajyer nasıl çalışıyorsa öyle çalıştı. Bir kez bile gelip şikâyet etmedi. Staj süresince Hasan Abi de olumsuz tek kelime etmedi. Kimse de Hasan Abi'nin kızı olduğunu bilmedi. Hatta Türkiye Futbol Federasyonu başkanı olduktan sonra 2008 Avrupa Şampiyonası maçları için 24 spor ekibi de yurtdışındaydı. Milli takımın kaldığı otelde Zeynep'i gören muhabirimiz Gökhan Dinç, “Kız sen ne arıyorsun burada?” diye soruyor. Zeynep de, “Babamın yanında olmak için geldim” yanıtını veriyor. Gökhan şaşkın, “Baban kim ki?” derken, Hasan Abi yanlarına geliyor, “Zeynep benim kızım” diyor. Yani ekip arkadaşlarımız bile orada öğrendiler bunu.

Bugün AKP iktidarı ve işadamlarının beton sevdasını anlatmaya gerek yok. 24 zamanında bu kadar değildi ama iştahlarına yakından tanık oldum. Bugün hâlâ etkin olan birçok işadamının olduğu bir yemektedir. Konu dönüp dolaşıp Parkorman'a geldi. Parkorman için Borusan'la sözleşme bitmek üzereymiş. Konuşmalar hatırladığım kadarıyla şöyleydi:

— Parkorman'dan bilgisi olan var mı?

— Evet yahu. Oranın sözleşmesi bitiyor. Devreye girip alalım. Çok kıymetli bir arazi...

— Konumu ve durumu inanılmaz. Hemen bakmalıyız o işe...

— Hatta belli alanlarına inşaat da yapılabilir.

— Neden olmasın?

Derken Hasan Abi söze girdi.

— Arkadaş, Parkorman'ı şimdiki haliyle devam ettireceksek ben varım. Hatta bakımının yapılması lazım. Biraz para harcarız. Uluslararası kültürel etkinliklere açarız. Herkesin girip bir şeyler bulacağı bir yeşil cennete dönüştüreceğiz varım. Ama tek bir ağaç kesilirse ya da imara açılırsa karşınızda beni bulursunuz. Tek bir ağaç bile kestirmem.

— Al işte arkadaş. Bu hep böyle. Her yer Kastamonu ormanı gibi kalsın istiyor. Burası İstanbul. Rantı ve yaşam biçimi farklı...

— Biliyordum böyle olacağını. Hasan oldukça biz para kazanamayacağız.

— Vallaha ben çok ciddiym söylediklerimde. Başka türlüünde yokum. Ve karşınızda olurum.

Yine o dönemde Hasan Abi, Topkapı Mevlevihanesi'nin restorasyonu ve bakımını kendi cebinden yaptırmıştı. Bunu da hâlâ kimse bilmez. Zaman zaman gizlice gider ve çalışmalarını kontrol ederdi. Kimin zorda olduğunu görse yardıma koşardı.

Mehmet Ali Aydınlar oğlunu henüz kaybetmişti. Bir türlü toparlanamıyor, büyük acısında boğuluyordu. Evden dışarı çıkmıyordu. Kendine bir şey yapacak endişesi fena halde yayılıyordu. Benim odamda oturuyorduk. “Mustafa bir şey yapmak lazım. Mehmet Ali Bey hiç iyi değil. Ben bir organizasyon yapayım” dedi. Hemen Aziz Yıldırım'ı aradı, durumu anlattı. “Beraber bir şey yapalım” dedi. O gece bir yat kiralayıp sabaha kadar Boğaz gezisi yaptılar. Mehmet Ali Aydınlar, ilk kez o akşam dışarı çıktı. Ve o günden sonra hayata yeniden döndü. Hasan Doğan ve Aziz Yıldırım sayesinde...

İleride zaman zaman Hasan Abi'yi anlatacağım. Şimdi yeniden 24 günlerine döneyim.

HÜKÜMETİN “27 NİSAN” KORKUSU

Türk Silahlı Kuvvetleri'nin resmi sitesinden yaptığı 27 Nisan Bildirisi, gündeme bomba gibi düşmüştü. Darbe olacağı korkusu dalga dalga yayılıyordu. Hükümetten ve muhafazakâr medyadan çıt çıkmıyordu. Derin bir sessizlik ve korku vardı. Hükümet sanki hiçbir şey olmamış gibi susuyordu. Bugün darbe karşıtlığı mücahitliği yapanların 2007'deki hallerinden bahsediyorum. Hafta sonuydu. Kalktım kanala gittim. Herkesi de çağırdım. Toplantı yaptım. Kesintisiz yayına geçecektik. Öyle ya da böyle seçilmiş hükümete karşı e-muhtıra doğru değildi.

Yayına başladığımız saatlerde arayan herkes, “Emin misin? Bak bu iş ciddi. Başka muhturalara benzemiyor. Sonu kötü...” gibi telkinlerde bulunuyordu. Hepsine kulağımı tıkadım. Kim ararsa, “Ben ne yaptığımı biliyorum. Bu yayın olacak” deyip devam ettim. Yayına katılanlardan sadece bir tanesi, “Ordu haklı bir muhtıra verdi” dedi. Bu isim sonradan iktidarın ve cemaatin cevval savunucusu olan Serdar Turgut'tu. 24'ün yayını etkili oldu.

Diğer kanallarda birkaç saat sonra yayına başladılar. Sesler de yükselmeye başladı. Akşam saat 17.00 gibi hükümetten ilk açıklama Cemil Çiçek'ten geldi. Ertesi gün de Bakanlar Kurulu'ndan sonra hükümetin açıklaması... O günlere dair en net hatırladığım şey, hükümetteki ve medyadaki büyük korkuydu. Yolda er görseler “komutanım” deyip esas duruşa geçirecek kadar hissedilen bir korkuydu. Sonraları 24'ün 27 Nisan e-muhtırası karşısındaki duruşundan kendine pay çıkaran çok oldu. Ama olan biten, aynen aktardığım gibidir. Devletin derinlerine bu kadar nüfuz edilmemişti. Rant ve kibir kulesi şimdilik birinci katındaydı.

HASAN DOĞAN'IN TFF BAŞKANLIĞI

Hasan Abi'nin varlığı 24'te istediklerimi yapmam için asgari ölçüde özgürlük ortamı sağlıyordu. Ama nereye kadar sürecekti? İçimdeki bu endişeyi büyüten bir gelişme oldu sonunda. Hasan Abi beni çağırdı. “Mustafa, ben federasyon başkanlığına aday olacağım. Ne diyorsun?” diye sordu.

“Abi bence federasyon için en doğru isimsiniz. Şimdi futbol çok şey kazanır ama biz çok şey kaybederiz” dedim.

Hasan Abi düşünceliydi. Benim endişeli halimi de görünce, “Doğal olarak burada olamayacağım. Ama sana verdiğimiz sözler bakidir ve takipçisi olacağım. Sen de burayı büyütecek ve medyanın adaletsiz, haksız ortamında oksijen çadırı olmaya devam edeceksin” dedi.

24, belki bir oksijen çadırı oluyordu ama ben nefes alamıyordum. Hemen her gün Mustafa Karaalioğlu'yla tartışıyorduk. Artık her şeye müdahil olmaya çalışıyordu. Bu arada patron olarak da görevi Ethem Sancak devralmıştı. Ethem Sancak ve Hasan Doğan apayrı iki kişiydi. Ethem Sancak tamamen Mustafa Karaalioğlu'nu tarafında yer alıyordu. Tartışmalar “AKP kanalı olacak/olmayacak” keskinliğinde yürüyordu. Hiçbir gerilim filmi insanın hücrelerine bu kadar nüfuz edemezdi. Ve ben her gün bir gerilim filminde “gerilen karakter” rolüyle Oscar'lık performans gösteriyordum.

Her yerde, “24 şahane, gazete fena” yorumları yapılıyordu. Belli ki bu iş fazla gitmeyecekti. Hasan Abi vardı ama bütün mesaisini artık federasyonda geçiriyordu. Avrupa Şampiyonası'na az bir zaman kalmıştı. Milli takım özel maçlar yapıyordu. Hasan Abi aradı, “Kardeşim maçı birlikte izleyelim” dedi. “Tamam abi, kanalda izleyelim o zaman” dedim. Hem Hasan Abi'ye veda etmemiştik. Veda için özel bir program koydurdum yayın akışına... Maçı seyredip sonra da programda konuşacaktık.

Birlikte maçı izlemeye başladık. Yorumcu da Ömer Üründül. Takım fena oynamıyor ama Üründül'ün her yorumu negatif. Futbolcular sahada ağızlarıyla kuş tutsalar Üründül'e yaranmaları mümkün değil. Artık iyice rahatsız edici bir hale soktu maçı, kimsede keyif falan kalmadı. “Abi tersinden kalktı herhalde Ömer Üründül. Özel maç ama takım fena da oynamıyor. Bütün eleştirileri olumsuz. Bu kadar da olmaz” denince Hasan Abi telefonu aldı, maçı yayınlayan TRT'nin genel müdürü İbrahim Şahin'i aradı. “Ömer Üründül'ün nesi var? Bu kadar eleştirecek bir durum yok” gibi şeyler söyledi. İkinci yarı başlar başlamaz o Ömer Üründül gitti, bambaşka bir Ömer Üründül geldi. Doping almış gibi coştı Üründül... Pozisyona bakmadan övgüler sağanak şeklinde dökülüyordu ağzından. Bir korner bayrağı ile kale direklerini övmedi, çimenler dahil maç bitene kadar övüp durdu.

“ÇATALA DİKKAT EDİN...”

Muhafazakâr kesim, ilk defa merkez medyada 24 gibi etkili bir televizyona sahip olmuştu. Bunun etkisini tedavi için gittiğim Medipol Hastanesi’nde gördüm. Recep Tayyip Erdoğan’ın ameliyat olacak kadar güvendiği bir kurum Medipol. O zamanki yönetim kurulu başkanıyla yemek yiyorduk. 24’ü övüp durdu. “Mustafa Bey siz bizim kesimde nasıl bir devrim yaptığının farkında değilsinizdir. Vallaha bir sürü arkadaş da aynı şeyi söylüyor. Siz bizim camianın kahramanı oldunuz. Yalnız bir ricam var. Çatala dikkat edin...” dedi.

Anlamadım. O sırada elimde çatal var ona bakıp duruyorum, bir şey mi var diye... “Çatal canım işte” derken eliyle göğüs kısmını işaret etti:

— Hanımlar dikkatli olsun. Bizim camia çok hassastır. İyi şeyler yapıyorsun. Ben dostça öneride bulunuyorum

— İlahi! Burası zaten bir haber kanalı. Herkes haber kanalında ne yapması gerekiyorsa onu yapıyor. Haberlin önüne hiçbir şey geçmez. Bunlar varken hâlâ çatal peşinde olunursa ne diyeyim!

— Tabii ki siz doğrusunu biliyorsunuzdur. Ben hassasiyeti söylüyorum.

Bu “hassasiyet”in aslında başka bir şey olduğunu sonradan anlayacaktım. Beni bir şekliyle uyarıyordu. Bu aslında, “Birileri seni yemek için fırsat kolluyor, dikkatli ol” demekti.

“Tematik Filmler” kuşağı için birçok uluslararası ödül alan *Daima Lilya* (Lilja 4-Ever) filmi satın aldırılmışım. Seks kölesi yapılan küçük kızların yaşadıklarını anlatan bir dramdı. Filmdeki birçok sahne yayınlanmadı. Yayınlanacak gibi değildi. Buna rağmen tetikçiler ortaya çıktı. Ensonhaber. Com sitesi “AKP kanalında porno skandalı” manşeti attı. Hâlâ AKP’liler beni o ödül rekortmeni filmi yayınladığım için, “Porno film yayınlarken iyi miydi!” diye suçlarlar. En son Gezi Direnişi’nde AKP İstanbul İl Yönetim Kurulu üyelerinden biri twitter’da bana böyle sataştı. Ben de ona, “Sinema kültürü Şahin K.’dan öteye gitmeyen bir kafa *Daima Lilya* gibi bir sanat filmine porno der. Bu kafayla ülke yönetiyorsunuz” dedim. Sonra sildi o yazdığını. *Daima Lilya*, 24’ten ayrılışımda direkt etken değildi. Ama *Daima Lilya* gibi bir filmi porno olarak değerlendiren bu anlayışla devam etmem de zordu.

“ELLERİNİZDEN ÖPERİM SAYIN BAKANIM...”

Hasan Doğan, Avrupa Şampiyonası için yurtdışındaydı. Onu rahatsız etmek istemiyordum. Bütün konsantrasyonu Türkiye'nin başarısı içindi. Maçları kazandıkça mesaj atıyordu. Çocuk gibi heyecanlıydı. Yine de birkaç kez telefon edip, “Her şey yolunda mı?” diye sormayı ihmal etmedi. Her seferinde, “Yolunda abi. Siz orada tarih yazın, ben burada keyif süreyim. Kanalı merak etme” diyordum.

Oysa hiçbir şey yolunda değildi. Ethem Sancak ve Mustafa Karaalioğlu arasında nefes almakta bile zorlanıyordum. Ben haberler özgürce yapılsın diye uçuruma doğru koşarken, “AKP televizyonu olursak ayrılırız” diyenlerle de ayrıca uğraşıyordum. Ne tuhaftır ki aynı kişiler, ben ayrıldıktan sonra canla başla kanalı “AKP televizyonu yapma” gayreti gösterdiler.

Kısacası durum kötüye gidiyordu. Artık ayrılmayı kafaya koymuştum. Hatta bir keresinde Mustafa Karaalioğlu'na da, “Bak böyle giderse bensiz devam edersiniz” diye çıtlattım.

— Yok beraber bir yol buluruz, senden sonra kim olacak ki?

— Cengiz olur. Kafanız rahat gidersiniz.

Gülmüş, “Cengiz mi? Yok artık. O kadar da değil!” demişti. Oysa tam olarak o kadardı! Ben ayrıldıktan kısa bir süre sonra görev Cengiz Er'e verilmişti. Sonra da işten el çektirilmiş ve yerine Akif Beki getirilmişti.

Kanaldaki son günlerime dönersek... Kimseye bir şey demiyordum fakat her sabah ayrılmak üzere kanala gidiyordum. İşte o günlerin birinde Mustafa Karaalioğlu'nun odasında konuşuyorduk. Ali Bayramoğlu ve Oral Çalışlar da vardı. Mustafa da yeni telefon almış, onunla uğraşıyordu. Telefonu çaldı. Arayan İkinci Cumhuriyetçiler'in ideologlarından Cengiz Aktar'dı. Telefon mikrofondaydı. Cengiz Aktar, “Hayırlı olsun Mustafa Hoş'tan kurtuluyormuşuz” dedi. Paniğe kapılan Mustafa, mikrofonu kapatmaya uğraşıyordu. Odada buz gibi bir hava oluştu. Bense gayet rahattım: “Yahu bu kadar oyuna ne gerek var? Ben Cengiz Aktar'la bir kez bile konuşmadım. Adam gidişimi kutluyor. Helvayı şimdi mi yersiniz sonra mı?” dedim.

“Ya öyle değil. Durum bildiğin gibi değil” lafları havada uçuşuyordu. İkinci Cumhuriyetçiler “gresyağı” işlevini yürütüyordu. Şahsen ciddiye bile almadım. Çıktım odadan. Karar benimdi nasıl olsa. Ama artık vade dolmuştu. Adı, formatı bana ait olan 24'ümden ayrılmaya doğru koşar adım gidiyordum. Rahatsızlık iyice ayyuka çıkınca Ethem Sancak, Mustafa Karaalioğlu ve ben toplandık. Bana yeni yayının dönemini ve ücretimin ne kadar olmasını istediğimi soruyorlardı. Ben önce, “Bana siyasi baskı yapmayın” dedim. Ethem Sancak, “Bu kanal senin eserin, hiçbirimiz böyle bir şey beklemiyorduk. Sen en iyi haber kanalı olacağız dediğinde bile. Oysa her dediğini yaptın. NTV'den bile daha çok konuşulur bir kanal oluşturdu. Ancak bazı hassasiyetlerde anlaşalım. Ötesini düşünme para zaten sorun değil. Sen bir dersin iki veririz. İmkân yatırım ne kadar istersen hepsi olur” dedi.

— Ethem Bey... Ben hassasiyetleri biliyorum. Beni AKP karşıtı gibi bir duruma getirmeyin. Siyasetle benim aramda ister CHP olsun, ister AKP, isterse başka parti yakınlık değil mesafe vardır. Ben sadece işimi yapıyorum. Ortak vicdan ve hakkaniyet peşinde ortak paydalarımızda bir sorun yok. Anlaşamadığımız şey AKP haberleri de değil. Sizler propaganda yapmamızı istiyorsunuz. Ben propagandaya alet olmam. İlk gün söz verdiniz “AKP kanalı olmayacağız” diye. Şimdi parti bülteni mi yapacaksınız?

— Yok canım niye öyle olsun! Öncelik tabii ki Başbakan Erdoğan...

— Yok, bu konuşma iyi bir yere gitmeyecek.

O sırada Ethem Bey'in telefonu çaldı. Arayan Sağlık Bakanı Recep Akdağ'dı. Bir şeyler konuşuldu. Kapatırken Ethem Sancak, "Ellerinden öperim sayın bakanım" dediğinde benim için 24 artık bitti. Başbakan Erdoğan'a bile, "Bana güvende bir sorun varsa ben bu işi yapmam. Ama burada işi güvendiğim bir adama teslim ettim" diyen Hasan Doğan'dan sonra böyle bir tavır benim için yolun sonuydu. Son bir çıkıntılık yaparak, "Mustafa Karaalioğlu sadece gazeteyle ilgilensin. Televizyona karışmasın" dedim.

— Olur mu öyle şey? Ben medya grup başkanayım.

— Ben de genel yayın yönetmeniyim. Ve televizyon benim işim. Ben gazeteye karışıyor muyum?

Ethem Sancak "Karışabilir" dediği anda kalktım. "Artık bensiz devam ediyorsunuz. Bir kelime bile daha konuşmam. Ben istifa ediyorum."

Ethem Bey, "İstifanı kabul etmiyorum. Sonuna kadar beraberiz" dedi. Ben odadan çıktım. Kanala uğramadan arabama binip uzaklaştım. Ve bir veda mesajı yazdım:

"Gidiyorum. 24'te çok şey yapmaya çalıştım mesleğe dair. Formatı da, ismi de bana ait olan 24'le ezber bozmaktı amacım, sanırım bunu yaptım. Bazen sonuna geliyorsun. Bu da o sonlardan biri. Bu sona gelene kadar yüzümün ağardığı kadar saçım da sakalım da ağardı. Bilirim ki reddetmek en insani haklardan biridir. Kök salmak yerine bir nilüfer çiçeği gibi özgür olmak gerek. Ve ben reddetme hakkımı kullanıyorum. Bana yol arkadaşlığı yapan herkese teşekkür ediyorum. İyi ki vardınız. Bir gün bir yerde nekahet dönemi bitince buluşmak, üretmek ve paylaşmak üzere HOŞ kalın."

Hasan Doğan'ı aramadım. Duyunca o beni aradı, "Bu istifa ne? Sen bekle konuşacağız her şeyi. Öyle kolay değil bu işler. Hemen atla uçağa buraya gel" dedi. Uçak korkum bir yana, çok da üzgündüm, "Abi döndüğünde konuşuruz. Merak etme. Takımda her şey iyi gidiyor. Önemli olan o" dedim. Milli maçlar zaten yeterince yorucuydu, bir de benimle uğraşsın istemedim. Ben ayrıldıktan sonra "Kovuldu" manşetleriyle bayram yaptılar. "Mustafa Hoş'un kellesi gitti" diyen de oldu. Kovulsam ne çıkardı ki? Ama durum öyle değildi, "kovuldu" diyerek aşağılamaya çalışıyorlardı. Oysa gerekçeye bakıldığında kovulmak da onurdu.

SİZİN HİÇ “ABİ”NİZ ÖLDÜ MÜ?

2008 Avrupa Futbol Şampiyonası’nda yarı finale kadar çıkmayı başaran A Milli Takımımız, Hasan Doğan’ı çok mutlu etmişti. Döndüğünde soluğu Bodrum’da almıştı. Aradı, “Buraya gel istersen biraz konuşuruz” dedi. “Abi tatili çok hak ettiniz. İstanbul’a dönünce konuşuruz” dedim. Bu maalesef son konuşmamız oldu. *Star* gazetesinde son kez onun için yazdım. Bu benim Hasan Abim’e vedamdı:

“Hasan Doğan artık yok. Kocaman bir sessizliğin ortasındayım. 24’ün kurulmasını sağlayan önemli isimlerden biriydi. Önce patronum oldu sonra abim. Yokluğunun tarifi yok. Bu büyük bir boşluk. Doldurulması da zor. Deseler ki ‘Bin tane olmayacak şey söyle’ yine de bininci sıraya koymazdım Hasan Bey’in ölümünü. Federasyon başkanı olmaya karar verdiğinde ilk tepkim ‘Biz çok şey kaybettik Türk futbolu çok şey kazandı’ olmuştu. Dört ay gibi kısa sürede gösterdi zaten. Her kesimin sevdiği biri haline geldi. O büyük zaferlerin arkasında nasıl da vakur durdu. Dürüst, vicdanlı ve adil bir yönetimle nelerin başarılabileceğini gösterdi. Ama çok erken. Biliyorum her ölüm erkendir. Hasan Bey için çok erken, Türkiye için çok erken. Çok sevdiği ailesi için erken. Bizim için çok erken. Çok şey yapmak istiyordu. Patronumken de öyleydi. Nasıl omuz vermişti o zor günlerde. Medyada bambaşka bir adam vardı. Heyecanla canla başla çalıştık. Sonunda 24 ortaya çıktı. İstekli değildi başkan olmaya. O kadar ısrar geldi ki, bırakın bizi, ailesinin karşı çıkmasına rağmen başkan oldu. Gece gündüz uğraştı. Gücüne gitmişti hakkında yazılanlar. ‘Hepsi utanacak Hasan Abi’ dediğimde gülümserdi. ‘Biz bu ülkenin evladı değil miyiz?’ derdi. Futbol gibi aşınmış bir mecrayı kısa zamanda güvenilir yaptı. En çok da futbol okulları projesine heyecanlanıyordu. Doğu ve Güneydoğu’da futbolun birleştiriciliğinin gücüne inanıyordu. ‘Ora’nın çocuklarına umut vermek istiyordu. Türkiye’nin gücüne inanıyordu. Memleket meseleleri üstüne kafa yorardı. Yol gösterirdi. Onunla konuştuğunuzda hiddet, öfke erir giderdi. Hissederdiniz arkanızda sağlam bir adam var. Güvenilir, sözünün eri. Önce 24’ten gitti. İçim acıdı. Toparlayamadım. Şimdi bu hayattan gitti. Çok acıyor. Mekâm cennet olsun. İyiler erken gidiyor. Ne desem boş. Sizin hiç abiniz öldü mü? Benim öldü...”

2. BÖLÜM

YENİ BİR MACERA / DOĞUŞ GRUBU

24'ün verdiği hasar büyüktü. Manevi olarak çok yıpranmıştım. Gelen tüm teklifleri geri çevirdim. Artık dinlendiğimi, yenilendiğimi hissettiğimde iki ay geçmişti ki, Ömer Özgüner aradı. Ömer çok eski arkadaşım. Doğuş Grubu'nda NTV dışında entertainment bir kanal kurulması düşünülüyordu. Cem Aydın'la görüştim. Genel müdür yardımcılığı teklifini kabul ettim. TVN için çalışmaya başladık. Farklı bir formattı hayata geçirmeye çalışıyorduk. Haberlerden sorumluydum. Bildik ana haberlerden olmayacaktı. Benim seyircili ana haber formatını "iyi haber" üzerine kurguladık. Diziler bir saati geçmeyecekti. Yayın kurulu çok geniş ve renkli isimlerden oluşuyordu. Onlardan biri de Sezen Aksu'ydu. Tanıtım çingilini Sezen Aksu yaptı. Zaman geçiyor ama bir türlü TVN'in yayın durumu belli olmuyordu. Ömer'le konuştum. Böyle giderse ayrılacağımı söyledim. Cem Aydın'la da konuştum. Cem Aydın, "Olur mu öyle şey? Burada hep beraberiz. Medyada senin gibi birini ilk kez bulduk, bırakmayız" dedi. Cem Aydın birçok toplantıda, "Ömer sayende Mustafa gibi biriyle tanıştık. Bu zamana kadar yollarımızın kesişmemesi ne kötüymüş" diyordu. TVN projesinin ertelenmesi gündeme geldi. Epey de bir para harcanmıştı, buna rağmen proje rafa kalktı.

Dedikodularda adım NTV ile anılıyordu. Bana da, "Ne dersin bu işe?" diye soruldu. Ben kabul etmeyeceğimi söyledim. NTV'nin tarzını, habere bakışını sevmiyordum. NTV'ye alternatif bir haber kanalı kurup bir de bunun başarılı olduğunu gördükten sonra NTV bana cazip gelmiyordu. Sonunda ben tam ayrılmayı düşünürken NTVMSNBC teklif edildi. O sırada işin başında Ebru Çapa vardı. Ben de bunu düşüneceğimi söyledim. Bir süre sonra yayın kurulu toplantısında NTVMSNBC'nin bana verildiği söylendi. Ebru Çapa'nın bundan haberi olup olmadığını sordum. Yoktu. "Önce ona söyleyin, anlaşın. Kırgınlık dargınlık olmasın. Bırakırsa kabul ederim" dedim. Aradan zaman geçiyordu. Ebru'ya kimse bir şey demiyor ama yeni tasarım ve içerik için toplantıları benim yapmam isteniyordu. Baktım olacak gibi değil, gittim Ebru Çapa'ya durumu anlattım. Ebru şaşırıldı. Hem benim tavrıma hem de böyle bir gelişme olmasına. "Ben seni zor durumda bırakan bir şeyin içinde olmam" deyip çıktım. Bu konuşmam sorun oldu. Çünkü o zamana kadar kimse böyle bir şey yapmamıştı. Koltuğa oturup önüne bakıyormuş. Bu tavır bana doğru gelmiyordu. NTVMSNBC'de olmayı da artık istemiyordum. Bu arada NTV teklif edildi. Cem Aydın'ın odasında, "Biz konuştuk. En doğru karar bu olacak. NTV'nin başına geçmeni teklif ediyoruz" dedi. Bir kez daha reddettim. Artık gitmekten başka seçenek kalmıyordu. Bütün önerileri reddederek orada kalamazdım. Ayrılmaya kesin karar verdiğimde yeni bir hamle geldi. Ömer Özgüner, NTV genel yayın yönetmeni oldu. Ömer, "Gel kabul et. Birlikte çok şey yaparız" deyince, "Ömer sırf sen istedin diye peki diyorum. Ama bu geçici bir dönem olsun. Kanal ayağa kalsın. Taşlar yerine otursun. Bırakırım" dedim. Ömer de tamam deyip Cem Aydın'ı aradı. Aydın, "İstedğini yapmakta özgürsün. Sınırsız yetkin olacak. Kadroda istediğini çıkar. İstedğin kalsın. Yeni insanlar katmak istiyorsan onda da bir sorun yok. Bu kanal tekrar habercilik günlerine dönsün. Haber heyecanını binaya girdiğimizde görelim" dedi.

Yalnız yine bir sorunla karşı karşıyaydım. NTV'de Mirgün Cabas vardı. Ve o da bu durumdan habersizdi. "Mirgün'le konuştunuz mu?" diye sordum. Herkes birbirine baktı. Sessizlik... "Biliyorum. Bu tavrım can sıkıyor ama böyle olmaz. Mirgün'le konuşun. Ben kimseyi yerinden eden adam olmak

istemem. Bunu doğru da bulmam. Böyle olacaksa da Doğuş Grubu'ndan tamamen ayrılırim. Mirgün'le konuşun aranızda halledin. Koltuk boşalsın ondan sonra benim için bir sorun yok" dedim.

Cabas'la konuşmaya karar verildi. Ertesi gün de yazılı açıklamayla NTV'nin başına geçtiğim ilan edildi. Bununla birlikte sanki aylardır Doğuş Grubu içinde değilmişim gibi bir dezenformasyon başladı. İnternet siteleri bu kez, "Beyaz Türklerin kalesine AKP'li gazeteci geldi" diyordu. Bu saçmalığın bayraktarlığını ise Oda TV yapıyordu. Sanırım yalan haberden mahkûm olmanın acısını çıkarıyorlardı. Soner Yalçın acımasızca ve ahlaki olmayan bir şekilde yaftalıyordu beni. Burada bir parantez açıp, şunu söylemek isterim: Soner Yalçın Oda TV davasından içeri atıldığında bütün öfkemi "o dışarı çıkana kadar" dondurdum. Ve nefesim yettiğince her platformda uğradığı haksızlığa karşı çıktım.

NTV'ye başlamam dışarıda olduğu kadar içeride de epey tedirginlik yarattı. "AKP'li gazeteci"ye karşı cepheler oluşturuldu. Bugün gelinen duruma baktığımda hayatın ironisinden büyük ceza olmaz diyorum.

STÜDYODAN SOKAĞA DÖNÜŞ

NTV'ye ayak basar basmaz Türkân Saylan'ın ölüm haberi geldi. Yine önemli bir yayınla işe başlayacaktım. Öncelikle kj'yi (altyazı) belirledim. Türkân Saylan'ın hayat görüşünü ve duruşunu anlatan bir başlık olmalıydı. Aklıma “Çağdaş duruşa veda” geldi. Bence iyi bir başlıktı. NTV'nin alışkın olmadığı bir yayın yapmaya karar verdim. Toplantı odasında ekran yüzleri dahil herkesin toplanmasını istedim. İlk geniş kapsamlı toplantıydı. Ağırlıklı olarak “had bildirmek” için gelen çoktu. Alışkın olmadıkları bir şey istediğimde, “Biz NTV'de öyle yapmıyoruz” deniyordu. Ben de, “Alışkanlıklar kör noktadır” diyordum. Gergin bir toplantıydı. Herkes pusuda bekliyor gibiydi. Ben ne yapmak istediğimi anlattım. Stüdyodan hiçbir yayın olmayacaktı, cenaze boyunca bütün yayını dışarı yıkacaktım. Sokağı unutan NTV'yi sokağa çıkarıyordum. Herkes şaşkındı. Görevlerini anlattım.

Banu Güven Türkân Saylan'ın evinde, Oğuz Haksever Teşvikiye'de beş dakika sonra da Harbiye'de canlı yayında olacaktı.

— Pardon anlamadım? Hem Teşvikiye'de hem de Harbiye'de yayında mı olacağım?

— Evet. Diğerleri güzergâh boyunca dağılacak. Ayrıca helikopter kiralayalım.

Ben anlatmaya devam ettikçe, fısıldaşmalar, gülüşmeler oluyordu. Aldırmadan devam ettim. “Teaserlar hazırlayalım. Ayrıca yaşamöyküsünü anlatan paketler hazırlansın. Yayında bir aksaklık olursa bunlar girer. Herkes birbirine pas atacak.”

Hâlâ müstehzi gülmeler devam ediyordu. Bir ara dışarı çıktım. Arkamdan toplantı odasından kahkahalar yükseliyordu.

— Abi adama bak yahu! En önemli yayını yapacak, Teşvikiye ile Harbiye mesafesini bilmiyor. O trafikte yarım saatte Harbiye'ye gitsin alnından öperim.

— Belki de adam Darth Vader'dır!

— Hişşt geliyor.

— Arkadaşlar her şey anlaşıldı mı?

— Her şey iyi güzel de, ben Teşvikiye'den Harbiye'ye ışınlanacak mıyım?

Artık gerilimden herkes patladı. Gülme krizleri başladı. Bir açık bulduklarını sanıp ilk günden işimi bitirmek istiyorlardı. Gayet sakin yayın simülasyonunu tek tek gözden geçirdim, tamamı. “Yarın herkes hazır olsun” dedim. Tam toplantı bitecekken, “Işın kabini nerde olacak?” sorusu geldi, abartılı gülmeler eşliğinde.

— Bak bir daha söylüyorum. Oğuz Haksever önce Teşvikiye'den, beş dakika sonra da Harbiye'den yayın yapacak. Canlı yayın arabası yayına hazır olacak.

— Niye ısrar ediyorsunuz? Mümkün değil. Herhalde yıllardır Teşvikiye ve Harbiye'ye gitmiyorsunuz. İmkânsız... Impossible yani...

— Ben imkânsıza inanmam. Zorluk yoktur, zorluk çıkaran insan vardır. Güldünüz eğleniniz. Yarasan! Durum şu: Oğuz Haksever'in Teşvikiye yayınında motosikletli kurye hazır bekletilsin. Yayın bitince motosikletle Harbiye'ye canlıya yetiştirin. Yayında nasıl geldiği falan olmayacak. Motosiklet görüntüsü de çekmeyin. Oğuz, sen yayında şu kadar dakika önce Teşvikiye'deydim şimdi buradayım, diyebilirsin. Sorusu olan?

Herkes donup kaldı. Masadan kalkarken, “Kask almayı unutmayın. Oğuz bize lazım” dedim. Odadan ayrıldığımda içeriden çıt çıkmıyordu. Ertesi gün gayet başarılı bir yayın yapıldı. NTV'nin

sokaktaki ilk günü tam istediğim gibiydi. Oğuz Haksever birkaç dakika geç de olsa Harbiye’de canlı yayındaydı. Dışarıdan “Bant çekim” dendi, “Montaj” dendi. “Bu nasıl iş?” dendi. İçerideyse, “İşinladı adam kardeşim hepimizi...” diye konuşuldu.

Haber merkezinde bana bir yardımcı ataması yapmamız gerekiyordu. Kim olsun tartışmaları arasında Ankara’dan Nermin Yurteri’nin Habertürk’le anlaşmak üzere olduğu haberi geldi. Cem Aydın, “Deneyimli bir muhabiri kaybetmeyelim” dedi. Nermin’le konuştum. Gitmek istiyordu. Sonunda Nermin’in İstanbul’a gelmesine karar verdik. O da kabul etti. Geldiğinde sürekli yardımcı oldum. Hızlı akış içinde birçok isteğim oluyordu. Nermin, “Mustafa ben senin gibi üç dört işi aynı anda yürütemem. Bana nefes almam için tek tek söyle” diyordu. Oysa her şey çok hızlı olmalıydı. Ankara ve İstanbul’da “Neden o?” sorusu soruldu. Bu sorular o zaman daha gür çıkıyordu. “O olursa ayrılırız” diyenler de oluyordu. Bugün ise bırakın soru sormayı olan biten karşısında “Omerta” yasası uygulanıyor.

NTV’nin sokağa çıkışı ve habere sarılması piyasayı da hareketlendirdi. 24’ten beri 3G canlı yayın üzerine kafa yoruyordum. Nihayet bir İsrail firması kameramanların taşıyacağı cihaz getirdi. Hiç düşünmeden ellerindeki üç cihazı aldırđım. İlk deneme de Mehmet Ali Ağca’nın tahliyesinde oldu. Hapisten çıktığı anda peşine takıldık. Araçla dakikalarca canlı takip yaptık. Haberin başlığı “Bir katilin anatomisi”ydi. Bu başlık da o zaman çok eleştirildi. Çünkü birçok kanal, Ağca sanki bir katil değilmiş gibi yayın yapıyordu. Arabayla canlı takip de haber kanallarında bir ilkti.

MAHMUR KAMPI'NDAKİ PKK'LILAR

NTV haber merkezinin Ankara bürosuyla aramda tam bir güven ve haber bağı oluşmuştu. Kısa sürede birbirimize inanıp güvenmeye başlamıştık. Bana, “İstediyini işten çıkarabilirsin” açık çeki verilmişti. Ama benim hiç öyle bir niyetim yoktu. Benimle çalışmak isteyen, işini yapan herkesle çalışacaktım. Ayrılanaya kadar da bunu uygulamaya çalıştım, birkaç istisna hariç. O istisnalarsa bu kitabın konusu değil.

Her şey umduğumdan da hızlı ilerliyordu. NTV haber merkezinde prodüktöründen yönetmenine, muhabirinden kameramanına kadar herkesi haber heyecanı sarmıştı. İstediyim tam da buydu. Haber saatlerinde çıt çıkmayan haber merkezinde artık insanlar çarpışacak kadar hızlı bir trafik yürüyordu. Bu arada hükümet, “Kürt açılımı” adı altında bir süreç başlattı. İktidara yakın medya bir anda “Kürtsever” oldu. Benim açımdan değişen bir şey yoktu. Doğu ve Güneydoğu’daki derin devletin yarattığı dehşeti 1990-1994 arasında *Günaydın* gazetesinde muhabir ve Ankara haber müdürü olarak yaşamıştım. Açılımın bendeki karşılığı tamamen pozitifti. Tam da bu sırada meclisteki BDP grup toplantısının canlı yayınlanmasına karar verdim. Haber kanallarında AKP grubu tam, CHP belli anlarda, MHP biraz daha az ama BDP hiç görülüyordu. BDP grubunun ilk canlı yayını epey gürültü kopardı. NTV santrali hiç susmuyordu. Hatta bir emekli general beni arayıp tehdit bile etti. AKP’den de tepkiler geliyordu. Benim bakışım ise gayet netti. Meclis’te AKP, CHP, MHP ne ise BDP de oydu.

“Kürt Baharı”, vaatler, temenniler ve beklentilerle eserken adını çok duyduğum Mahmur Kampı’na gidilmesini istedim. Mete Çubukçu, 3G ile Mahmur Mülteci Kampı’na ulaştı. Yayın için her şey hazırды. Canlı yayına geçtik. Yayın sırasında binalardan PKK bayrakları çıkmaya başladı. Mülteci kampı, Kandil gibiydi. Mülteci kampı diye bildiğimiz yerin aslında PKK kampı olduğunu canlı yayında öğrendik. Olay PKK propagandasına dönüştürülmeye çalışılınca yayını bitirdik. Bu yayın hükümette epey rahatsızlık yarattı. Mahmur’un PKK kampı olduğu bilinsin istemiyorlardı. Ankara’da bu yayının kasıtlı yapıldığı, önceleri adı “Kürt açılımı” olan sonradan “Demokrasi açılımı” denen süreci baltalamak istediğimiz haberi yayılmıştı. Oysa benim derdim bunların hiçbiri değildi. Sadece mülteci kampındaki yaşamı aktarmak istemişim. Hükümetin bildiği gerçeği, Mahmur’un aslında bir “PKK kampı” olduğunu ben bilmiyordum, tüm Türkiye gibi...

Yayın kurulu toplantısında da hükümetin rahatsızlığı iletildi. Toplantı sonrası Nermin Yurteri, “Bu iş baş ağrıtabilir” dedi. Haber merkezinde olduğum bir sırada Nermin telefonla konuşuyordu. Bana uzattı, “Nabi Avcı telefonda, olanı söylemek ister misin?” diye sordu. Aldım telefonu Nabi Avcı’yla konuştum. Olan biteni anlattım. Buna kasıt deniyorsa yapacak bir şeyimin olmadığını ama amacın sadece haber yapmak olduğunu söyledim.

RUŞEN ÇAKIR KRİZİ

NTV haber kokuyordu, bu iyiydi ama her şey sütliman değildi. O zamanlar medya henüz “milkport”u keşfetmemişti. Yani “sütliman” değildi içeride durumlar. Bana karşı bir grup da oluşmuştu. Bunların başını da Ruşen Çakır çekiyordu. Benim ona karşı bir önyargım olmamasına rağmen kendince Mirgün’ün gidişini bana mal ediyordu. Aslında biliyordu ne olduğunu ama Cem Aydın’a falan laf edemeyeceği için beni hedef seçmişti. O sırada Ruşen Çakır, Mirgün Cabas’la *Yazı İşleri* programını yapıyordu. Aynı zamanda da NTV yayın danışmanı olarak önemli gelişmelerde telefon bağlantısıyla yayına katılıyordu. Ben de bir süre devam ettirdim bu uygulamayı. Söyledikleri yüzeysel şeylerdi. Arkamdan çevirdiği onca oyuna rağmen yayına alınmasına ses çıkarmadım. TV koridorunda karşılaştığımızda, “Senin derdin ne?” diye sordum, kafasını kaldırmadan kaçır gibi uzaklaştı. Bir süre sonra da, “Çok önemli, özel bir durumda söyleyecek bir şeyi olursa Ruşen’i arayın” dedim. Sonra da hiç aranmadı. Zaten söyleyeceği bir şey varsa kendi programında söylüyordu.

Ruşen Çakır haber gelişmelerinde telefon bağlantısında olmak için çok uğraştı. Ama sonuç elde edemedi. Ruşen, birçok yerde “AKP’li olduğumu” söylüyordu. Sonunda sabrım taşıtı, yayın kurulunda açıkça Ruşen’i istemediğimi söyledim. Benim için AKP’li demeye devam ederse iyi olmayacağını, yüzüme hiçbir şey söyleyemeyen birisinin arkamdan konuşmasına tahammül etmeyeceğimi de belirttim. Cem Aydın, “Senin için mi AKP’li diyormuş? Kendisi başbakan beni okuyor izliyor diye reklam yapıyor. Asıl sorun ne?” diye sordu.

— Benim bir sorunum yok ama onun var. Burada nasıl bir düzen kurdularsa benim olmam işine gelmiyor.

— Boş ver onu. Biz işimize bakalım.

— Boş işlerle uğraşmayayım yeter. Haber merkezinden uzak olsun.

Şamil Tayyar’la geçişimi 24 kısmında anlatmıştım. NTV’de de aranmayan gazeteciler arasındaydı. Bu gazetecilere telefonla bağlanma işi de çok saçmaydı. Olay yerinde muhabir varken ofiste oturan birilerine telefonla bağlanmanın haberle ilgisi yoktu. Onlara telefonla bağlanılıyordu ki, iktidarın olaya bakış açısı izleyiciye yansıtılsın. Yani telefonla bağlanılacak gazeteci haberin ayrıntısı ve içeriği için değil iktidara hoş görünmek için uygulanan bir refleksti. Şimdi ise müptelalık boyutunda, o zamanlar bu kadar da değildi. İktidarı hoşnut eden bu gazetecilere mutlaka bağlanılıyordu. Ben mümkün olduğunca bunu yaptırmadım. Şamil de onlardan biriydi. İlla iktidarla ilgili bir gazeteci olacaksa başka alternatifler vardı. Şamil, NTV’ye bağlanamıyordu, ben istemiyordum çünkü. Ama kendine başka bir bağlantı bulmuştu. Ruşen Çakır, ikide bir Şamil Tayyar’ı ve Mehmet Baransu’yu yayına alıp gönüllerini hoşnut ediyordu. Güya Mirgün için bana tavır alan Ruşen, *Yazı İşleri* programı tatildeyken sürekli programı tek başına yapmak istiyordu. Mirgün yoktu ama Ruşen, “Onsuz da yaparım” diyordu. Bu iş bazen kör dövüşüne de dönüştü.

İran seçimlerini o zaman İran’da olan Parisa Hafezi ile çok iyi izlemiştik. Bütün gelişmeleri anında aktarıyorduk. İran’da Musavi rüzgârı çok sert esiyordu. Twitter sayesinde de Mahmud Ahmedinecad’ı zorluyor hatta kazanma ihtimalinden söz ediliyordu. Bütün bu gelişmeleri anında veriyorduk. Seçim sonrası Musavi’nin hileyle kaybettiği söyleniyordu. İran fena karışmıştı. Tam bu esnada (19 Haziran 2009) Hamaney, bütün dünyada ses getiren konuşmasını yaptı. Canlı yayına

girdik. Ruşen ve Mirgün'ün *Yazı İşleri* programının saatine denk gelmişti. Hamaney'in konuşması önemliydi. Yayına devam edilmesini istedim. Hamaney'in konuşması bitti, *Yazı İşleri* başladı. Ruşen, "Bu konuşmayı bu kadar yayınlamanın ne gereği var? Her zamanki şeyler..." deyip canlı yayında benden şikâyetçi oldu. Ve o gün birkaç cümleyle Hamaney'in konuşmasını geçiştirdi. Oysa CNN, BBC dahil dünyanın en önemli haber kanalları Hamaney'in açıklamalarını konuşuyordu. Sonraki üç gün *Yazı İşleri*'nin bütün içeriği Hamaney'di. Hırs, böyle kör ediyor işte insanı...

Hırs demişken, Gezi Direnişi sırasında eylemcilerin perte çıkardığı NTV aracı önünde poz verecek kadar da avamlaşacaktı Ruşen. Ve aynı Ruşen, Başbakan Erdoğan'a Artvin'de ölen öğretmen Metin Lokumcu'yu sorduğu programın sonunda, Erman Yerdelen'in onu başbakanın yanında azarlamasına da sesini çıkaramayacaktı. Aslında ondan daha fazla bahsetmeye de gerek yok. Geçmiş herkesin aynasıdır. Bakan görür zaten.

“O MADENİN SAHİBİ KİMBİLİYOR MUSUN SEN?”

İçerideki bütün ayak oyunlarını görmezden gelip gece gündüz haber peşinde koşturuyordum. NTV'nin reytingleri de yükselmiş ve uzun zaman sonra Habertürk'ü geçmişti. NTV, önyargısız hesapsız kitapsız haber neredeyse orada oluyordu. Şu anda sayamayacağım kadar çok özel haber ve yayın yaptık. Onlardan biri de Bükköy madenindeki grizu patlamasıydı. 19 madenci ihmal ve yasalara uymayan çalışma koşulları nedeniyle hayatını kaybetmişti. Bükköy Madencilik'in sahibi Nurullah Ercan adında bir işadımıydı. Kim ve ne olduğuna bakmaksızın ihmalin üstüne gidiyordum. Canlı yayın arabasını Bükköy'den ısrarla çekmedim. NTV bir yerde ısrarla yayındaysa diğer haber kanalları da orada oluyordu. Basın önce sorumluluğu taşeron firmaya atmaya çalıştı. Sürekli yayınlarımız sonunda Bükköy Madencilik'e dikkat çekmeyi başarmıştık. Onca ihmalin ortaya çıkmasına rağmen Nurullah Ercan'a bir şey olmuyordu. Savcılığa bile davet edilmemişti. Bunu üzerine yayını tamamen Nurullah Ercan üzerine yoğunlaştırıp “Aranıyor” kjsi ve teaserlarıyla yayını sürdürüyordum. Çok geçmeden uyarı geldi. “İsrarla yayın yaptığın madenin sahibi kim biliyor musun?” sorusuna yanıtım, “Yoo bilmiyorum” oldu.

Bükköy Madencilik'in seçimler öncesi dağıtılan kömürlerin tedarikçisi olduğu kulağıma fısıldandı. Ben yayını durdurmamaya kararlıyım. Telkinler sürerken nihayet Nurullah Ercan'a savcılık çağrısı yapıldı. İsrarlı yayın amacına ulaşmıştı. Nurullah Ercan taksirle adam öldürmekten 15 yıl hapis istemiyle yargılandı. Seyrek de olsa Bükköy'den yayını sürdürüyordum. Tam o sırada Bükköy Madencilik'ten çok acayip bir hamle geldi. Hani derler ya elin kolun bağlanır. Tam da o oldu. Yapacak bir şey kalmadı. Zaten mahkemeye çıkarılmasını sağlamıştık. O hamle stratejik ve hedefe tam isabetti. Laf uzadı farkındayım ama durumu tam olarak anlatmam lazımdı. Bükköy Madencilik bütün parasını Garanti Bankası'na aktarmıştı. Artık Garanti Bankası'yla çalışacaklardı. Durumu Doğu Grubu yönetim kurulu üyesi Erman Yerdelen telefon edip söyledi. Zaten dava açıldığı için normale dönmüştük. Bükköy Madencilik, gerçekten seçim yardımı kömürlerinin tedarikçisi miydi ve Garanti Bankası'na ne kadar para transfer etmişti bilmiyorum, hiç de ilgilenmedim.

HÜKÜMET, ESAD İÇİN MUHABİRİN KOVULMASINI İSTEDİ

İktidarın medya üzerindeki baskısını iyice hissettirdiği yılı 2009. Tüm kanallarda artık Erdoğan'ın bütün konuşmaları canlı yayınlanıyordu. Başbakanlık Basın Merkezi'nde hangi kanalın hangi dakikada canlı yayına girdiğinin çetelesi tutuluyordu. Saniye saniye tutulan notlarla geç girenler anında uyarılıyordu. Böylece NTV'de de Erdoğan konuşurken gündeme ilişkin sözleri sırasında canlı yayına girme dönemi son buluyordu.

Esad'ın henüz "Esed" olmadığı yıllardı. Erdoğan ailesi ile Esad ailesi arasından su sızılmıyordu. 2009'da Erdoğan-Esad rüzgârı esiyordu. Başbakan, "153 işadamlıyla 50 anlaşma" propagandası eşliğinde Suriye'deydi. NTV muhabiri de orada gelişmeleri izliyordu. Bütün kanallarda "Suriye ile anlaşmalar tamam" haberi vardı. Muhabirimizle konuştum. Bazı maddelerde anlaşmazlık vardı. Haberi "Suriye'de pürüz" başlığıyla son dakikada verdik. Ve anında ortalık karıştı. Bütün bakanlar NTV'yi arıyor ve son dakikayı yalanlıyorlardı. Oysa anlaşmalarda pürüz vardı. Muhabirimimin haberine güveniyordum.

Yöneticilik hayatım boyunca "Haberi muhabir yapar" mottosuna inandım. Hükümet, bu haber için kelle istedi. Pürüz olduğu yayılırsa Suriye ile ilişkiler bozulur endişesi vardı. Yani Esad uğruna NTV muhabirinin kellesi isteniyordu. Buna asla izin vermeyeceğimi söyledim. Ankara bürosu diken üstündeydi. Aradım, "O muhabir giderse birlikte gideriz" dedim. Bir krizi daha atlatmıştık. Şimdilik...

Ben burada kendi tavrımdan çok AKP hükümetinin habercilere baskısını anlatıyorum. NTV'ye ayrı bir önem veriyordu AKP hükümeti. Bunu 24'ün başındayken de yakından görmüştüm. NTV'nin haberdeki ağırlığını olabildiğince hükümet lehine kullanmak istiyorlardı. Ortam bugünkü gibi de değildi. Bir denge olması gerektiği sınırı vardı. Ve o dengede haber verilebiliyordu. Oysa bakanlar NTV'yi arka bahçe gibi kullanmak istiyordu.

BAKANDAN İKİ SAATLİK CANLI YAYIN TALEBİ

Bir sabah Ankara büromuz Ekonomiden Sorumlu Bakan Ali Babacan'ın yayına çıkacağını haber verdi. "Tamam" dedim. Bakanın söyleyeceği her şeyin haber değeri vardı sonuçta. O zaman NTV'nin başına geçeli daha bir hafta falan olmuştu. Ama gelen talep yayıncılık sınırlarını aşıyor, propagandaya dönüyordu. Ali Babacan'ın isteği aynen şöyleydi: "Sabah saat 10.00'da çıkacağım ve yayın aralıksız iki saat sürecek."

Bakan "en çok izlenen" zaman dilimini seçmişti. Bunda da bir sorun yoktu ama iki saat talep edilmesi doğru değildi. Ankara büroya, "İki saat olmaz. 30 dakika ve saat 11.00'de olsun" dedim. Bu sözüm bakanın danışmanına iletildiğinde, "Hayır bizim dediğimiz gibi olacak. O yeni gelene söyleyin, burada işler böyle yürür" gibi şeyler söylemiş. Ankara büro arada kalmak istemiyordu. Ben de, "Söyleyin beni arasın" dedim.

— Merhaba Mustafa Bey. Sanırım bakan beyin yayına çıkmasını arzu etmiyorsunuz.

— Nereden çıkardınız bunu? Ben böyle bir şey söylemedim. İki saatlik yayını kimse izlemez. En çarpıcı konularla yarım saat olsun diyorum. Ben dakika pazarlığı yapmıyorum. Yayıncılık açısından söylüyorum.

— Bakın şimdi... Biz hep istediğimiz kadar yayına çıktık. Bakan bey de bunu arzu eder.

— Ben bakan beyin söylediklerinin daha etkili olması ve kamuoyunun daha iyi bilgilenebileceği bir yayın olsun diyorum. Siz propaganda istiyorsunuz.

— Sanırım biz sizinle anlaşamayacağız.

— Bakın üslubunuza da tavrınıza da dikkat edin. Ben anlamaya çalışmıyorum. Olması gerekeni söylüyorum. Bu pazarlık hali bile hiç doğru değil.

— Bu durumda yayına çıkmayız o zaman.

— Siz bilirsiniz. Bakan beyi şimdi kendim arayacağım. "Kimsenin izlemeyeceği iki saati mi, yoksa herkesin ne söyleyeceğinizi merak edeceği yarım saati mi tercih edersiniz?" diye soracağım. Bakalım kendisi ne diyecek? Daha önce çıktığı yayınlardaki reytingleri de göndereceğim. Hâlâ iki saat diyeceğini hiç sanmıyorum. Sen de, "Ben NTV'de iki saat kimsenin izlemeyeceği bir yayın ayarladım" dersin.

— Nasıl? Anlamadım! Ben bakan beyle görüşeceğim ama bu koşullarda yayın olmaz.

Ertesi gün yayın gerçekleşti. Bakan Babacan yarım saatlik söyleşi yaptı. Ve birçok da haber başlığı çıktı.

Her haberde her gelişmede bıçak sırtında çalışma zorunluluğu başlı başına bir sorundu. Her haber aslında bir yangındı ve ben ateşe koşuyordum. Haberciysen bazen gece ateşe uçan helikopter böceği olmak lazım. Bazen de ateş seni çağırır.

NTV, DAĞLIK KARABAĞ'A GİRİNCE

Sabah toplantısında dış haber servisi Dağlık Karabağ'la ilgili bir rutin gelişmeyi okuyordu. Sahi neresiydi bu Dağlık Karabağ? Şu ana kadar hiçbir kanal oraya girmemişti. Anında karar verdim. Dünyayı gelecek kadar önemli olan bu bölgede neler oluyor? İnsanlar ne düşünüyor? Nasıl bir yer? Bu soruların cevabını merak ediyordum. Hemen bir ekip hazırlanmasını ve Dağlık Karabağ'a gidilmesini istedim. Dağlık Karabağ'la 27 yıllık meslek hayatımın en acayip olaylarının içinde buldum kendimi. Bir anda "persona non grata" (istenmeyen adam) ilan edildim. Sanki bir film setindeydim ve bir maceranın başrolüne doğru itiliyordum. Ekip yola çıktı. Ermenistan üzerinden Dağlık Karabağ'a ulaştı. Bunun duyulmasından sonra Azerbaycan, Türkiye'ye nota verdi. Türkiye'nin Bakû Büyükelçiliği'ne iletilen notada şöyle deniyordu:

"Türk gazetecilerin Ermenistan üzerinden Karabağ'a gitmeleri ve burada akredite olmaları, Azerbaycan'da rahatsızlık uyandırmıştır. Türk gazetecilerinin bu davranışları, Azerbaycan'da teessüfle karşılanmıştır. Türkiye, konuyu açıklığa kavuşturmalı ve söz konusu akreditenin iptal edilmesi yönünde gerekli önlemleri almalıdır."

Olay gittikçe ciddileşiyordu. Ekibi arayıp durumlarını sordum gayet iyi olduklarını ve çekim bitince döneceklerini söylediler. Ekip dönüş yolundayken bu kez Dağlık Karabağ Cumhuriyeti (DKC) Dışişleri Bakanlığı Enformasyon Hizmetleri şu açıklamayı yaptı:

"Demokratik ilkelerden hareket ederek, gazetecilerin haberi kaynağından öğrenmeye yönelik gayretini anlayışla karşılıyoruz. DKC, gazetecilerin Karabağ'daki çalışmalarını engellememekte, aksine destek olmaktadır. Hangi ülkeden olursa olsun, DKC tüm ziyaretçilere açıktır. DKC yönetim çevreleri ülkenin durumunun objektif ve çok yönlü aydınlatılmasının bilincindedirler. Azerbaycan'la müzakerelerin barışçıl gidişatı ve DKC'nin uluslararası tanımı konusu da buna bağlıdır."

Azerbaycan, Türk hükümetinden NTV'ye müdahale etmesini istiyordu. 2009 yılında bugünkü gibi değildi medya. Özel olmasa da özerk yapısını henüz koruyordu. Azerbaycan bugünleri görmüş olacak ki NTV'ye TRT muamelesi yapıyor ve hükümetin duruma el koymasını ısrarla istiyordu. Hatta Azerbaycan Milli Meclis Başkan Yardımcısı Ziyafet Askerov, Bakû'da yaptığı basın toplantısında NTV'yi direkt hedef alarak, "Türk basını Azerbaycan'ın toprak bütünlüğü ve egemenliğine saygılı olsun" dedi.

Tüm bu gelişmeler olurken telefonum çaldı. Azerbaycan Ankara büyükelçisi benimle konuşmak istiyordu. "Tamam" dedim.

— Alo Mustafa Bey. Sizin yaptığımız kardaşlığa sığmaz. Biz Türkiye'yi kardaş biliyoruz. Ama siz buna yakışmayan bir davranış yaptınız.

— Hassasiyetinizi anlıyorum. Sizin anlamadığınız ise burası özel bir kanal. Devletle bir bağı yok. Biz sadece haber amaçlı Karabağ'a gittik. Dağlık Karabağ sorununu tabii ki önemsiyorum. Ama haber yaparken ne hükümete ne de size sorma zorunluluğumuz var.

— Soracaksınız. Biz burada neciyiz?

— Haber yaparken size neden soralım? Hassasiyetinizi anlıyorum diyorum. Bir daha gidersek bu kez Azerbaycan üzerinden gideriz.

— Yok siz bir daha Azerbaycan topraklarına ayak basmayacaksınız.

— NTV'yi Azerbaycan'a mı sokmayacaksınız?

— Hayır, siz kişi olarak giremeyeceksiniz. Hem burada da bu yaptığınız yanınıza kalmaz.

— Bir dakika orada durun! Benim ülkemde siz beni tehdit edemezsiniz. Haddinizi bilin. Burası Azerbaycan değil. Kardeşlikten bahsedip tehdit ediyorsunuz. Ne yapacaksanız yapın. Bu konuşma artık bitmiştir.

Telefonu kapattım. Durum gittikçe tuhaflaşıyordu. Artık bir yerde biter bu saçmalık derken Türkiye Dışişleri Bakanlığı'nın bir açıklama yapacağı söylendi. Bakanlık kapalı kapılar ardında diyordu ki, "Biz açıklama yapacağız. NTV'yi kınayacağız. Siz sakın bunu ciddiye almayın. Azerbaycan için bunu yapmak zorundayız." Tam "la havle"lik bir durumdu. Ve nihayet o açıklama yapıldı:

"Bir Türk televizyon kanalına mensup iki gazetecinin işgal altındaki Yukarı Karabağ bölgesine geçerek çekim yaptıkları öğrenilmiştir. Basın mensuplarımızın bu tutumu Türkiye'nin politikalarıyla bağdaşmamaktadır ve hiçbir şekilde yasal değildir. Azerbaycan'ın işgal altındaki toprakları konusundaki haklı hassasiyetlerini yürekten paylaşıyoruz. Bu hassasiyetlerini her fırsatta ortaya koymalarını da tabiatıyla anlayışla karşılıyoruz. Bununla birlikte, basın mensuplarımızın benzer habercilik faaliyetlerinin, basın özgürlüğü ilke ve normları çerçevesinde değerlendirilmesi gerekmektedir. Kardeş Azerbaycan makamlarının da bu ayrımı yapacaklarından eminiz."

Dışişleri'nin açıklaması tam bir kara komedi. 'Türkiye politikalarıyla bağdaşmıyor ve yasadışı...' Bugün hiçbir kanal ya da gazete hükümetin politikasıyla bağdaşmayan haber yapamıyor ama yıl 2009'du ve açıklama o zaman tuhaf geliyordu!

Bütün olan bitene rağmen Dağlık Karabağ'a ilk giren TV olmuştuk. Yabancı birçok kanalda NTV kaynak gösterilerek haber yayınlandı. Benim Azerbaycan'a giriş yasağımın devam edip etmediğini ise bilmiyorum.

RABİA KADER İLK KEZ CANLI YAYINDA

Haberin sıcaklığını gördüğüm anda atılmaktan hiç çekinmiyordum. Bu kez de Çin’le büyük bir sorun yaşanacaktı. Sabah haber toplantısında Doğu Türkistan’da durumun karıştığı ve ölümler olduğu haberi vardı. Doğu Türkistan’ın anası olarak bilinen Rabia Kader, olayı kınayan açıklama yapmıştı. Gündem okunurken birden bağırdım: “Rabia Kader’i canlı yayına alalım!” Önce sessizlik oldu. Sonra gülüşmeler... “Arkadaşlar gayet ciddiym. Şaka yapmıyorum. Ne yapın edin bu kadına ulaşın. Canlı yayına alalım. Başka hiçbir haber falan istemiyorum” dedim.

Artık NTV haber merkezi beni tanımıştı. Bir şeyi istiyorsam mutlaka olacaktı. Herkes can siperane çalıştı. Bağlantılara ulaşıldı. Rabia Kader ABD’de sürgün yaşıyordu ve Pekin yönetimi tarafından “vatan haini” ilan edilmişti. Yayın için randevulaşıldı. Canlı yayın için her şey hazır. Rabia Kader, ilk kez canlı yayına çıkacaktı. O an geldi ve Rabia Kader, Doğu Türkistan’da yaşananları ve kendi hayatını canlı yayında anlattı. Kader’in NTV’ye çıkması büyük ses getirdi. CNN, alıntı yaparak haber yaptı. Türkiye’de de en çok konuşulan olay oldu. Gazeteler bu röportaja büyük yer ayırdı.

Fakat bu sefer de Çin yönetimi durumdan çok rahatsız olmuştu. Ama Azerbaycan gibi yapmadılar. Kendilerini daha iyi ifade etmek için NTV ekibini Çin’de ağırladılar. Kendi taraflarından Doğu Türkistan’ı anlattılar. Çin’e giden ekibin haberini de yayınladım. Sonraki birkaç gün Rabia Kader yeniden NTV canlı yayınına katıldı. Sonra ise entertainment kanalların ana haberine konuk oldu. NTV’nin santrali kilitlenecek kadar ilgi gördü bu yayınlar. Herkes NTV’yi konuşuyordu. Bense Dağlık Karabağ haberi için Ermeni tohumu, Rabia Kader yayınları için de Türkçü/Turancı ilan ediliyordum.

Birkaç haberin daha perde arkasını anlatacağım. Bunlar mesleki anılardan çok bugün gelinen durumun işaret fişeği gelişmelerdi. O yüzden bazılarını seçtim. Yoksa haber anlamında yüzlerce şey oldu. O kadar başarılı bir dönem birkaç haberle olmuyor. Gün başlar yer yerinden oynatacak iş yaparsınız ertesi gün başka bir şeye yine ihtiyacınız vardır. Rutine takılıp gitmek de var. O da bir tercih...

TURGUTLU'YU CEHENNEME ÇEVİREN MADEN

Bu kez bir çevre haberi için başım derde girecekti. Türkiye'nin en bereketli topraklarından Gediz Havzası'nda sülfürik asit liç yöntemiyle nikel madeni çıkarılacaktı. Nedense bu habere kimse ilgi göstermiyordu. Nedenini yayın yaptıkça anlayacaktım. Çaldağı'nı cehenneme çevirecek olan bu nikel madeni için Sardes adında bir firma ruhsat almıştı. Turgutlu'da nikel madenine karşı protestolar vardı. NTV ekibini buraya yönlendirdim. İşin başında sadece bir maden arayan firmayla karşılaşacağımı sanıyordum. Araştırdıkça, sordukça Sardes'in altından bambaşka şeyler çıkmaya başladı.

Sardes'in asıl sahibi İngiliz European Nickel PLC adlı şirketti. Sardes'ten önce Türkiye'deki firmanın adı Boshorousse'tu. Sonradan adı Manisa'daki antik kentin adı Sardes yapılmıştı. NTV'nin deneyimli muhabiri İrfan Bozan'a "Turgutlu'ya gidip canlı yayında orada ne varsa anlatalım" dedim. "Sardes'le de görüşelim" diye de ekledim. İrfan önce şaşırıldı.

— Abi emin misin? Yayın yapabilecek miyiz?

— Sen git yayına hazır ol. Yaparız.

İrfan Bozan Turgutlu'ya vardığında asistanım Sardes genel müdürünün beni aradığını söyledi.

— Mustafa Bey ekibiniz buraya gelmiş. Bana da uğradılar. Ben gerekli bilgileri anlattım. Çevre adı altında hep aynı şey oluyor. Ülkenin yatırımlarına, yeraltı zenginliklerinin çıkarılmasına körü körüne karşı çıkılıyor. Hiçbir bilimsel gerçekliği olmayan iddialar güzide yatırımlara zarar veriyor.

— Ekibim orada. Gerekli araştırmaları yaparlar. Sizin de görüşleriniz o yayında olacak. İsterseniz canlı yayında da anlatabilirsiniz. Sizin bilimsel gerçekliği yok dediğiniz şeyleri bilimadamları söylüyor.

— Mustafa Bey, isterseniz size bir helikopter göndereyim. Gelin tesislerimizi gezin. Nasıl titiz bir çalışma yaptığımızı görün. Çevreye zarar vermeyen yöntemimizi size anlatalım.

— Teşekkürler. Benim orada ekibim var. Zaten geleceğim de kendi imkânlarımla gelirim.

Canlı yayından önce aranıp yoklanmışım. Canlı yayında Çaldağı'nın nasıl cehenneme çevrileceği bilimadamları, yöre halkı ve sivil toplum kuruluşları tarafından ayrıntılarıyla açıklandı. Tabii ki Sardes'in açıklaması da. Sardes, sülfürik asit liç yönteminin çevreye zarar vermeyeceğini söylüyordu ama görünen hiç de öyle değildi.

Nikel madeninin asıl sahibi İngiliz European Nickel PLC araştırıldığında ilginç isimler göze çarpıyordu. Şirketin ortaklarından David Logan, 1997-2001 yılları arasında İngiltere'nin Türkiye büyükelçiliğini yapmıştı. Şirketin Finlandiya, Sırbistan, Arnavutluk'ta da nikel madenleri vardı. European Nickel PLC Genel Müdürü Simon Purkiss, 2007'de Türkiye'ye gelerek Başbakan Erdoğan'la görüşmüş, bu görüşmeden sonra şirkete ruhsat verilmişti. Çevre ve Orman Bakanı Osman Pepe zamanında bu ruhsat iptal edilmiş ama Veysel Eroğlu döneminde ruhsat yeniden verilmişti. Sardes'in "ensesi epey kalındı". Yayın yapıldıktan sonra tekrar Sardes genel müdürünün telefonda olduğu söylendi.

— Mustafa Bey size bütün iyi niyetimle buradaki yatırımları ve yapılmak istenenleri anlattım. Siz ısrarla aleyhimize yayın yaptınız. Bu doğru değil.

— Aleyhte yayın yaptınız demek önyargılı bir yaklaşım. Orada olan biteni aktardık. Sizin görüşlere de yer verdik.

— Mustafa Bey anlamak istemiyorsunuz galiba. Neyle uğraştığınızı bilmiyorsunuz.

— Ben neyle uğraştığımı biliyorum. Türkiye'nin en harika havzalarından birinde ciddi bir tehlike söz konusu. Bunu göz ardı mı edelim?

— Bakın siz buradaki yatırımın değerini biliyor musunuz? 400 milyon dolar.

— Ben parayla ilgilenmiyorum. Bu kadar para olunca çevreye istediğiniz zararı verebileceğinizi mi sanıyorsunuz?

— Biz güçlü bir firmayız. Arkamız da sağlam. Burası 400 milyon değerinde, sizin değeriniz kaç lira?

— Önce haddini bil. Beni başkalarıyla karıştırma. Senin bir fiyatın vardır. O fiyata göre her şeyi yaparsın ama aramızda bir fark var. Benim fiyatım yok. Bildiğimi yapmaya da devam edeceğim. Bu terbiyesizce tehdit ve üslubuna devam edersen de telefonu yüzüne kapatırım.

— Kardeşim sen kendini ne sanıyorsun!

— Ne yapacaksan yap lan. Terbiyesiz!

Telefonu kapattım yüzüne. Yayın sonrası epey bir huzursuzluk çıktı. “Çevre haberleri çok oluyor” da dendi. Açıkça dinlemedim bile. Şu arkası sağlam lafı hiç de boşa değildi. NTV yayımına çıkan eski Çevre ve Orman Bakanı Osman Pepe açıklıyordu bunu da...

Pepe, kendi döneminde izin vermediği Manisa Turgutlu'daki nikel madeni işletmesine daha sonra izin verilmesini şirketin güçlü olmasına bağlıyordu:

— Açık yüreklilikle bazı şeyleri ortaya koymak lazım. Bu şirket bölgede “Dediğim dedik çaldığım düdük!” anlayışıyla hareket ediyor. Çok güçlü bir firma ve siyasi gücünün de farkında. Büyük devlet imkânını da arkasına almış, uluslararası bütün mekanizmaları kullanan, yukarıdan bakan bir anlayışları var.

Siz, “Bu projeyi şöyle yaparsanız, insan ve çevre açısından” deseniz bile, çok esnek olmadıklarımı rahatlıkla söyleyebilirim. Birileri Türkiye'yi çiftliği haline dönüştürmeye çalışırken, “Beyler bu ülke sizin çiftliğiniz değil. Bu ülke 75 milyonun hakkı hukukudur” dedim ve inanarak bunun mücadelesini verdim.

Eski bakan Pepe, kendisinden sonraki bakan Veysel Eroğlu'nun, 3 milyon metrekarelik orman alanında nikel madeni çıkarılmasına, tesisin kurulmasına ve 143 bin ağacın kesilmesine izin vermesine şöyle eleştiri getiriyordu:

— “Biz buradan ne kadar ağaç kesersek o kadar dikeceğiz” şeklinde bir palavra da var ortada. Kesilmesi gerektiği zaman ağaç kesilir, Orman Müdürlüğü yüz binlerce ağaç keser satar ama şimdi siz, 50 yaşında ağaç keseceksiniz, 3-5 yaşında fidan dikeceksiniz...

Dönemin Turgutlu Belediye Başkanı Serhat Orhan, 28 Nisan 2009 tarihli yerel *Yankı* gazetesine durumu açıklarken, “Çevre ve Orman Bakanı Veysel Eroğlu hem şirket, hem İngiliz Büyükelçiliği, hem de İngiltere hükümeti tarafından sıkıştırılmaya başlandı. Sayın bakan beni çağırdı ve ‘Biz sıkıştık’ dedi” diyordu. Arkası kuvvetliler “sıkıştırıyor”, Türkiye hükümeti de Gediz Havzası'nı feda ediyordu.

Sardes bir yandan da propagandaya devam etti. European Nickel PLC, çok övünülen Finlandiya'daki nikel madenine gazetecileri götürüp, “çevreyle ne kadar uyumlu tesisleri olduğunu” gösterdi. Fakat bir süre sonra çevreye zarar verdiği için Finlandiya devleti o tesiste üretimi durdurdu. Yine İngiliz şirketinin Türkiye dışında Sırbistan ve Arnavutluk'ta da yatırımları vardı. İki ülke de,

sülfürik asit liç yöntemiyle yapılacak tesislere izin vermedi. Hatta Arnavutluk çevre bakanı BBC'ye verdiği demeçte, "Çevreye karşı işlenen suçun banka soymaktan farkı yoktur. Bu suçları ezeceğiz!" diyordu. Bugün Sardes, VTG Madencilik'e devredildi ve Çaldağı'nı cehenneme çevirmeye devam ediyor.

90 DAKİKA VE HAYDİ GEL BİZİMLE OL NEDEN KALDIRILDI?

Doğuş Grubu'nda üst düzey yönetici olarak iki yıl geçirdim. Oraya ilişkin belleğimde çok şey var. İçeriden özel çok bilgiye de sahibim. Ama bu bir NTV kitabı değil, siyasetin Türkiye'nin ilk haber kanalını rehin alma sürecini anlatıyorum sadece. Görev yaptığım dönemde herkes beni bir yere yaftalamaya çalıştı, oysa benim tek yapmak istediğim habercilikti. Fakat dönem habercilik yapma dönemi değildi ve bunu bana ağır ödeteceklerdi. İnternet sitelerinde hakkımda yalan yanlış haberler çıkmaya devam ediyordu. Göreve başladıktan bir süre sonra Hıncal Uluç'lu *90 Dakika* ile Müjde Ar, Pınar Kür, Çiğdem Anad ve Aysun Kayacı'nın olduğu *Haydi Gel Bizimle Ol* programı yayından kaldırıldı. Bu iki kararı da bana mal ettiler. Daha da komik olan iktidar yanlısı olan ve AKP'li bir grubun tetikçiliğini yapan, 24'te yayınladığım *Daima Lilya* filmine porno diyen Ensonhaber.com hararetle dört kadını savunuyordu. Sitedeki bir yazı şöyleydi:

“NTV yönetimi baştan aşağı değişti. Kanal 24 genel yayın yönetmenliğinden kovulan Mustafa Hoş, Mirgün Cabas'ın yerine NTV Haber'in başına geçti. AKP'li gazeteci Mustafa Hoş'un NTV'nin başına geçmesiyle beyaz Türklerin düşen kalesinde bariz değişimler hissedilmeye başlandı. Mustafa Hoş yönetimindeki kanalın ilk icraatı NTV'nin altın kızlarını ekrandan kaldırmak oldu.

NTV'nin en çok sevilen işlerinden biri olan *Haydi Gel Bizimle Ol*'un ekrandan kaldırılması Mustafa Hoş'un bu işi bilmediğinin en büyük kanıtı. En çok ses getiren programın yayından kaldırılması demek 'NTV kalesi de düştü' diyen beyaz Türk izleyici kitlesini kaybetmek demektir.”

Ciddiye alınacak şey değil. Saçma sapan bir yazı... Ama yapılmak istenen operasyonu görmek açısından ibretlik olduğu için kitapta adını geçiriyorum. Mahkeme kararıyla bu siteye tekzip de yayınlatmıştım. Programın yayından kaldırılmasının benimle hiçbir ilgisi yoktu. *Haydi Gel Bizimle Ol* programının kaldırılmasında iktidar etkili olmuştu. Programın içeriği ve yapısı onları rahatsız ediyordu. İktidarın baskısı artınca program yayından kalktı.

90 Dakika ise ömrünü tamamladığı için kaldırıldı. Kenan Onuk zamanında ekran klasiklerinden olan program, Fuat Akdağ yönetiminde bir süre daha başarılı olmuştu ama sonraları *Hıncal Uluç Show*'a dönüşmüştü. Uluç'un kalemini NTV'yi doğramak için kullanma ihtimali bir süre daha yayına devam etmesini sağladı. Sonra izlenirliği de azalınca program yayından kaldırıldı. Bana göre geç bile kalınmıştı. Hıncal Uluç şov yapsın diye, bir program daha ne kadar devam edebilirdi ki?

“Kaldırılınsın mı?” diye sorulduğunda hiç düşünmeden “Tabii ki” dedim. Sonra Hıncal Uluç'un *Sabah*'taki köşesinden NTV'yi doğrama ihtimaline karşı kendisine NTV Spor'da program verildi. Uluç da yanına Mehmet Aslan'ı alarak hezeyanlarını burada sürdürdü. Dedim ya yayından kaldıran ben değildim. Fakat dedikodu böyle yayılınca Haşmet Babaoğlu sitem dolu bir yazı yazdı. Açıp bana sorsaydı doğrusunu ona da anlatırdım. İçeride olanın dışarıya yansması gerçekten çok acayip oluyordu.

BAŞBAKAN, AHMET HAKAN'I İSTEMEDİ

24'le ilgili bölümde Ahmet Hakan Coşkun'un NTV sürecini anlatacağımı söylemiŐtim. Yeri de geldi aslında. Programlarda daha etkin isimler olsun isteniyordu. Ahmet Hakan'la 24'te yaŐadıklarım da biliniyordu. Bana sorulduğunda, "İzlenirlik aÇısından iyi olur. Benim aÇımdan bir sakıncası yok" dedim. Sonra Ahmet Hakan'la konuşuldu. Programın günü, saati, ücretine kadar detaylara girildi ama program olmadı. Başbakanın Ahmet Hakan'dan rahatsız olacağı kanala fısıldanmıŐtı. NTV'de siyasetin ağırlığının artık daha çok hissedildiği bir döneme girmiŐtik. Ve Ahmet Hakan için Erdoğan'la karşı karşıya gelme riski tabii ki göze alınmadı. Ahmet Hakan CNN Türk'te kalmaya devam etti. Dedim ya siyasetin medya ablukasında yeni bir döneme girilmiŐti. Medyada baştan sona yeni bir dizayn operasyonu adım adım yaklaşıyordu.

KAHRAMAN SADIKOĞLU VE “DENİZKONDU”SU

Haber saatlerinin reyting ölçümlerini saat saat takip ediyorduk. Ben göreve gelmeden önce en çok izlenen haber kanalı Habertürk'tü. Benden sonra NTV reyting ölçümlerinde yeniden ilk sıraya yükseldi. Her şey iyi gidiyordu. Habertürk yakalanmış ve geçilmişti. İçeride olanın dışarıya yansımaları “beni yıpratma” amaçlı oluyordu. Yayın kurulunda haber saatlerinin reytingini konuşuyorduk. Banu Güven'in reytingleri düşük görünüyordu. “Banu Güven'i haberden alalım. Programa kaydıralım” teklifi yapıldı.

Ben buna karşı çıktım. Benim yönetimimde kalmasını, Banu'nun kuşağıyla özel olarak ilgileneceğimi ve onun olmasının benim açımdan bir sakıncası olmadığı söyledim. Bu kadar açık ve net tavır koymuşken internet sitelerinde “Mustafa Hoş, Banu Güven'i yiyecek” haberleri çıktı. Üslup zaten çok avandı ama içerik de doğru değildi.

İşime bakmaya devam ettim. Banu Güven'in kuşağında özel haber ve canlı yayınları biraz daha yoğunlaştırdım. Onlardan birisi de Kahraman Sadıkoğlu'nun Denizkondu adı verilen My Fantasy adlı dubleks yüzen eviydi. Göcek kıyılarını kirleten bu 800 metre karelik tuhaf deniz aracına kimse bir şey yapamıyordu. Hep şikâyet ediliyor ama Kahraman Sadıkoğlu bir yolunu bulup deniz ucubesini en güzel koyda demirlemeye devam ediyordu. Sadıkoğlu, Denizcilik Müsteşarlığı'ndan “seyahat ve gezi amaçlı barc”, yani deniz araçlarına ikmal yapılan “duba” olarak “tonilato belgesi” aldığı için vergi ödemedi ve denize elverişlilik belgesine gerek kalmadan koy işgaline devam ediyordu. Bütün bu saçmalığa bir son verilmesini istiyordum. Canlı yayında Denizkondu acayıplığını her yönüyle gündeme getirdik. Yayına Sadıkoğlu da bağlandı. Bu yayından sonra Denizkondu'nun Göcek Koyu'ndaki işgaline son verildi. Koyda kalmasına da izin verilmedi. Ha şu oldu; haber günahlarım arasında Göcek'in bu ucubeden kurtarılması da sayıldı.

Çetele tutanların çentiği artıyordu. Bir süre sonra Banu Güven'in kuşağının reytingleri de yükseldi. NTV yeniden habercilikle anılıyordu. Bülten kuşaklarındaki haberlerimiz sayesinde NTV ertesi gün gazete manşetlerini de süslüyordu.

TELEFONLA HELİKOPTER DÜŞÜRMEK!

Fakat şimdi bahsedeceğim manşet çok farklıydı ve belki de medya tarihinin en absürd haberi idi. “Muhsin Yazıcıoğlu’nun helikopterini NTV düşürdü” yazıyordu önümdeki gazetede. 2009’un Ekim’iydi ve haberi yayınlayan *Taraf* gazetesi idi. *Taraf*’tan önce *Yeni Akit* de aynı saçma iddiayı manşetine taşımıştı, gülüp geçmiştik. *Taraf*’ın “Ölüm helikopterinde 139 defa arandı” haberinde Mehmet Baransu imzası vardı. *Akit*’in haberini aynen alıp bir de imzasını atmıştı.

İlk gün yayın kurulunda, “Ciddiye almayalım bu gazeteci müsveddelerini” anlayışı hâkim oldu. Ertesi gün *Taraf*, “Bu telefonları açıklayın” diye ikinci kez manşet attı. Durum başka bir yere çekiliyordu. Biz, “Telefonla helikopter düşürmeye kim inanır?” derken artık başka bir ahlakın ve başka bir düzenin işlediğini gözden kaçırıyorduk. 24 Ekim 2009’da Abdurahman Dilipak, “Sisler Dağılırken” başlığıyla yazdığı köşe yazısında, “NTV açıklama yapmak zorunda” diyerek ithamlarda bulunuyordu. Aslında 30 Haziran 2009’da, yani Baransu’nun haberi yayınlanmadan önce Hasan Karakaya da, “Muhsin Yazıcıoğlu Öldü mü, Öldürüldü mü?” başlıklı yazısında suikasta dikkat çekip NTV’den söz ediyordu. Artık Karakaya gibilerden gündem belirleme görevi alındığı için onun yazdıkları dikkate alınmamıştı. Hasan Karakaya, başbakanın gezilerinde başköşede ağırlanarak mutlu ediliyordu. Gündem belirleme ve dezenformasyon için “özel yetkili gazeteciler” vardı artık. Hasan Karakaya’nın o yazısından dört ay sonra iktidar ve cemaate yakın bütün televizyon, gazete ve internet portallarında dezenformasyon sürüyordu.

Muhsin Yazıcıoğlu’nun helikopteri düştüğünde benim NTV ile hiçbir ilgim yoktu. Doğu Grubu’ndaydım ama NTV haber merkezine bir kez bile girmemiştim. Yayın kurulunda durumu ele aldık. Muhsin Yazıcıoğlu’nun helikopteri düşmeden iki saat önce NTV aramaları kayıtlarda yer alıyordu. Peki bu kayıtlarda neden aramalar helikopter düşmeden önce yapılmış görünüyordu? Oysa haber merkezi, helikopter düştükten sonra aramıştı Yazıcıoğlu’nu, bütün medyanın yaptığı gibi... *Taraf*’ın yayınladığı telefon kayıtlarındaki belge GMT saatine göre kaydedilmişti. Türkiye saati ile GMT arasında iki saat fark vardır. Ve NTV’den ilk arama saati GMT’ye göre 14.34, Türkiye saatine göre 16.34’tü. Durum aslında bu kadar basitti!

Ellerine verilen kâğıtta ne yazıyorsa onu yazıyorlardı ve bir ülke medyası bunların peşinden gidiyordu. GMT ile Türkiye saati arasındaki farkı bile bilmeyen Mehmet Baransu, ülkenin en büyük haber kanalını Muhsin Yazıcıoğlu’na suikast düzenlemekle suçlayabiliyordu. “GMT ve Türkiye saati arasındaki saat farkı” gibi basit bir gerçeği bile araştırmadan medya tarihinin en akıldışı ve mantıksız haberlerinden birine imza atabiliyorlardı.

Haberin detayında olan bir bölüm vardı ki üçüncü sınıf Hollywood senaristlerine taş çıkartırdı. 22 Ekim 2009 tarihli *Taraf*’ta Mehmet Baransu imzalı haberde helikopterin telefonla nasıl düşürüldüğü şöyle anlatılıyordu:

“Telekomünikasyon ve ulaşım sektöründe görevli iki mühendise, NTV santralinden yapılan ve sıfır saniye görünen yüzlerce telefon aramasının ne anlama geldiğini sorduk. Belgeleri ve arama kayıtlarını gösterdiğimiz her iki mühendis de, aramaların manyetik bir alan yaratmak için yapıldığını iddia etti. Mühendisler göre, helikoptere daha önceden bir çip yerleştirildi. Telefon aramalarıyla elektromanyetik bir alan oluşturuldu ve helikopterin GPS ve yükseklik göstergesi olan altimetre cihazları bozuldu. Bu nedenle helikopter pilotu Kaya İstektepe olduğundan daha yüksekte uçtuğunu

zannederek, dağların üzerinde uçtuğunu düşünüyordu ve hızla dağa çakıldı. Olaydan sonra hazırlanan raporda kaza anında havanın çok sisli olduğu ve helikopterin dağa 150-200 km hızla çaptığı açıklanmıştı.

Hava ulaşım sektöründe görevli mühendisin bu konuyla ilgili başka bir iddiası daha var: Sisli bir havada önünü göremeyen pilotun bu hızla uçuşması imkânsız. GPS ve altimetre, elektromanyetik bir alan oluşturularak bozulduğu için, İstektepe'nin önündeki hız göstergesi de bozuktu. Dağı aştığını düşündüğü için bu hızla çarptı.”

Türkiye'yi Neo-Türkiye haline getirenlerin ruh durumlarını ve gerçeği komployla nasıl kararttıklarını anlamak için bundan daha çarpıcı bir örnek bulunabilir mi? Olay sadece GMT ve Türkiye saati farkı iken yazılan senaryoya bir kez daha dikkat çekiyorum. Helikoptere önceden bir çip yerleştirmiş ve telefon aramalarıyla elektromanyetik alan oluşturup, suikast düzenlemiştir. Pes!

Ne kadar sahici! Uzman mühendisler, elektromanyetik dalgalar.. Aklımızdaki, “Bu saçmalık nereye kadar gidebilir ki?” sorusu, Gezi Direnişi'nde telekineziye kadar uzandı işte. Hiçbiri diğerinden farklı olmayan aynı kurgunun adamları, ele geçirdikleri ülkede yalanlarla gerçeği dövüyordu. Bu kez yalan ayaklarına dolaşmıştı. 24 Ekim 2009'da NTV olarak bir basın açıklaması yaptık. Açıklama aynen şöyleydi:

“*Taraf* gazetesinin dün ortaya atıp bugün sürdürdüğü, BBP lideri Muhsin Yazıcıoğlu'nun helikopterinin düşmeden önce NTV'den arandığı yönündeki iddialarının gerçekdışılığı, telefon kayıtlarından ortaya çıktı.

NTV, telekomünikasyon hizmetlerini özel bir kuruluştan alıyor. O kuruluş kayıtları hem GMT hem de Türkiye saatine göre tutuyor ve Türk Telekom'a iletiyor.

Taraf gazetesi, elindeki kayıtları araştırma gereği duymadan tek yanlı yayın yaptı. *Taraf* gazetesinin elinde bulunan kayıtlarda ilk arama 14.34 olarak görünüyor. Bu saat doğru, ancak GMT'ye göre. Türkiye saatine göre ise ilk aramanın yapıldığı saat 16.34. Yani *Taraf* gazetesi ya GMT saatini bilmiyor ya da bildiği halde kasıtlı olarak bu haberi yaptı.

Peki nedir bu GMT saati? GMT, İngiltere Greenwich'e göre ayarlanan dünya saatidir. Bütün dünya ülkeleri GMT'yi referans saat olarak kabul eder. *Taraf* gazetesi GMT saatini yok sayarak NTV'yi suikastle suçlamıştır.

Türkiye saati ile GMT arasında 2 saat fark vardır ve NTV'den ilk arama saati GMT'ye göre 14.34, Türkiye saatine göre 16.34'tür.

Taraf gazetesi, bu telefon kayıtlarını aldığı anda hiçbir araştırma yapmadan komplo teorileriyle yarattığı bir senaryoyu haber gibi sunmuştur.

‘Bu nasıl gazetecilik?’ sorusu tam da bu yüzden gereklidir. Çünkü basit bir araştırmayla arama kayıtlarının GMT'ye göre tutulduğu öğrenilebilirdi. Bunu yapmak keyfi değil, temel bir gazetecilik refleksidir.

Olay günü NTV, ilk olarak İHA muhabiri İsmail Güneş'i aramıştır. Bu aramanın saati GMT'ye göre 14.34, Türkiye saatine göre 16.34'tür. Yani kazanın olduğu varsayılan saatten sonradır.

Yine NTV, BBP Genel Başkanı Muhsin Yazıcıoğlu'nu GMT'ye göre 14.36 Türkiye saatine göre 16.36'da aramıştır. Yine, kazanın olduğu varsayılan saatten sonradır.

Taraf gazetesinin ‘NTV kazadan önce aradı’ şeklindeki akıldışı iddiasının, aynı zamanda gerçekdışı da olduğu bu telefon dökümleriyle ortaya çıkmıştır. Saygıyla duyurulur.”

Özel yetkili mahkemeler ve özel yetkili savcılar gibi “özel yetkili medya” da vardı artık. Akıldışı ve mantıkdışı diye bir şey olamazdı. Türkiye, Neo-Türkiye olmuştu. “Önce suçlu yarat sonra delil uydur” dönemi başlamıştı. Herkes bir şekilde bu düzeni tadacaktı. Ertesi gün *Taraf* gazetesi manşetten “Kayıtlar yanlıştı” manşeti atıp spotta da NTV’den özür diledi. *Taraf*’ın haberciliği bu kadardı, özrü de kibirliydi. Dönem onların dönemiydi. Yayınlarımızda “telefonla helikopter düşürme” iddiasıyla epey dalga geçtik. Bu iş burada bitti sanıyorduk. Ama bitmiyordu! O kısmını benim de içinde bulunduğum meşhur “Yazıcıoğlu suikast fezlekesi”nde anlatacağım.

HABER ATLATMANIN DAYANILMAZ HAFİFLİĞİ!

Siyasetle boğuşmadığımız zamanlarda haber keyfi de yaşamıyor değildik. Hem de herkesi atlatarak... Zaten gazeteci için “haber atlatma” kadar keyifli bir şey yoktur. Sanırım gol atan bir futbolcudan daha çok adrenalin salgılıyor olabiliriz. Müthiş bir orgazm anıdır haber atlatma. Bütün hücrelerinizle yaşarsınız. Hiçbir para şu ya da başka bir şey yerini tutamaz. Habercilikte “nirvana”dır.

İşte bu haberlerden biri de korsanlarca kaçırılan “Horizon 1” gemisiydi. Aden Körfezi’nde kaçırılmış ve bu esaret 3,5 ay sürmüştü. Fidyenin ödenmesinden sonra gemi Ürdün’ün Akabe Limanı’na gelecekti. 3G ile Ürdün’e bir ekip çıkardım. Muhabirimiz Sena Kiper, kameramanımız da Oktay Uçar’dı. Ne yapıp edip gemi limana yanaştığında gemiye çıkılmasını ve canlı yayında konuşulmasını istedim. 3,5 ay sonra rehin alınan gemiciler ilk kez konuşacaklardı. Diğer haber kanalları, entertainment kanallar ve gazeteler, Ürdün’den gelecek uçağı Atatürk Havalimanı’nda bekliyorlardı. Onlar Atatürk Havalimanı’ndaydı, NTV ise Ürdün’de!

Tek korkum vardı; 3G çalışacak mıydı? Eğer çekmezse her şey boşa gidecekti. Ekip bütün hazırlıklarını yaptı. Ben de rejiden her anı takip ediyordum. Haber merkezinde nefesler tutulmuştu. Dakikalar geçmek bilmiyordu. Rejideki telefonda bir Sena ile bir kameraman Oktay’la konuşuyordum. Bütün teknik ekibi de çağırıştım. Ne olursa olsun bu yayın olmalıydı. İlk deneme için 3G’nin açılıp ön izlemeye verilmesini söyledim. Önce ses geldi gayet başarılıydı. Zaten seste sorun olsa cep telefonundan yayına aldırır sorunu çözerdim. Ama görüntü olmazsa her şey boşa gidecekti. Rejide heyecandan kilometrelerce koşmuş gibi terliyordum.

Görüntü geldi ve çok kötüydü. Resim karmakarıştı. Teknik yönetmenlerden biri, “Abi sanırım olmayacak” diye bir şey söyledi. Geri dönüp öyle bir bakmışım ki onu bir daha görmedim rejide... “Arkadaşlar bu yayını istiyorum. Uzaya mı çıkarsınız, başka bir şey mi yaparsınız bilmiyorum. Bu yayın olsun!”

Herkes koşuşturuyordu. Stüdyoda spiker bekliyordu. Görüntü iyileştiği anda anında yayına verecektik. Tek başlık: NTV Horizon 1’de... Bir kez daha denenmesini söyledim. 3G’lerin iyi görüntü vermesi için açıldıktan sonra belli bir zaman geçmesi gerekiyordu. Teknik yönetmenimiz kameramanı aradı ve görüntüyü istedi. Artık vakit gelmişti. Ve görüntü geldi. Rejide önce bir alkış sonra sevinç çığlıkları yükseldi. Buydu! Haberin heyecanını bir ekip olarak hissetmek ve yaşamak... Yapmak istediğim de buydu. Dayanışma ve kolektif paylaşım... Ve artık oluyordu bu.

Horizon 1’den canlı yayındaydık. Mürettebat duygularını ve yaşadıklarını anlattı. Yayın müthiş olmuştu. Tüm haberciler de NTV izliyordu. Yayından sonra ekibi aradım. Teşekkür ettim. Sena sordu. “Abi uçağa da bineceğiz ekiple. Uçakta da konuşuruz mürettebatla. İnince ne yapalım?”

— Uçaktan gururla inin. Kamerayı açmasanız bile olur. Artık gerisini de diğerlerine bırakalım, onlar yapsın.

Sena Kiper, yeni bir muhabirdi o zaman. Ben gelene kadar haberleri ekranda fazla yer almıyordu. Başkaları da vardı. Öyle kıyıda kenarda bırakılmış muhabirler. Herkese eşit şans veriyordum. Bunu iyi kullananın önü açıktı. Sanırım muhabir Özgür Yılmaz’dı. Yine bir atlatma haberde canlı yayındaydı. Yayın bitti Erman Yerdelen aradı, “Bu yeni aldığın muhabir çok iyi. Tebrikler” dedi. Oysa Özgür, üç yıldır NTV’deydi.

FERİT ŞAHENK'TEN TEBRİK TELEFONU

Haber atlatma keyfi yaşadığım böyle bir günde telefon çaldı. Karşımdaki ses, “Alo ben Ferit Şahenk” diyor ve ekliyordu: “Seni tebrik ediyorum. İlk kez bu kanalın patronu olduğum için gurur duyuyorum. Çok iyi gidiyorsun. Herkes bana NTV’yi övüyor. Tekrar tebrik ediyorum.”

Teşekkür edip kapattım. Ferit Şahenk zaman zaman binadaki özel odasında Erman Yerdelen’in de katıldığı yayın kurulu (Cem Aydın, Mustafa Hoş, Ömer Özgüner, Ateş İnce, Ahmet İren) ile yemek yiyordu. Bu yemekli toplantılarda direkt haber merkezinden hiç bahsetmemişti. Ferit Şahenk’in beni aradığını “tebrik ettiğini” söyledim. Bu ilk kez oluyormuş. Ferit Şahenk’in araması tuhaf bir durum oluşturdu. “Aman Cem duymasın. Bu sorun olabilir” deniyordu. Niye sorun olsundu ki? Bir başarı varsa bu NTV’nindi sonuçta...

Ferit Şahenk, bir kez daha aradı ve bu kez, “Bizzat gelip seni ziyaret edeceğim” dedi. Birkaç gün sonra da ilk kez haber merkezine gelip odamda ziyaret etti. Tabii ki durumun farkındaydım. Patronun “değer verdiği adam” olmanın ne anlama geldiğini ve hangi sonuçlar doğuracağını biliyordum. Ama hiç böyle bakmadım. Ve bunu bir ayrıcalıklı gibi kullanmadım. Zaten tüm bu olaylar ayrılmadan hemen önceye denk gelmişti. Bu durum kullanılabilir miydi? Evet kullanılabilirdi. Kanal içi dengelerde çok şey sağlayabilirdi. Biraz da siyasetle işi sıcak tuttum mu “dokunulmazlık zırhı” ölümsüz bile yapardı beni. Sanırım “Cem duymasın” endişesinin içinde bu vardı.

NTV’nin iç hesaplaşmalarını, özel ilişkilerini ve orada yaşanan güç-koltuk savaşlarını anlatmak değil derdim. Ben kendi tanıklığımdan medyanın metamorfozunu anlatıyorum. Cem Aydın ve onun etrafında gelişen medya entrikalarını değil. Zaten NTV’yi yönetiyordum. Daha çok güç elde etmeye çalışmak çok saçma geliyordu. Ben Cem Aydın için tehdit değildim. Hiç böyle bir derdim yoktu. Sadece işimi bir süre yapmak istiyordum. Aslında beş yıl daha yapıp bırakacaktım. Ve sadece kitap yazacaktım. Ama olmadı. Sadece “6 harfli” bir kelime hayatımın akışını tamamen değiştirdi!

BAŞSAVCIYA“ABLUKA”

Önce hep birlikte o günlere dönelim. 3'üncü Ordu Komutanı Saldıray Berk, Ergenekon soruşturması kapsamında ifadeye çağrılmıştı. Bütün çağrılara rağmen Berk, ifade vermeye gitmiyordu. İktidar ve cemaate yakın medya, ifadeye gitmezse Berk'in gözaltına alınacağını yazıyordu. Süre de veriliyordu. 12 Şubat 2010 Cuma gününe kadar ifadeye gitmezse gözaltına alınacağı iddiası vardı. Türkiye Cumhuriyeti tarihinde ilk kez muvazzaf bir orgeneral tutuklanacaktı. Bu çok önemli bir gelişmeydi. Sabah haber toplantısında bir ekibin Erzurum'a gitmesini istedim. Deneyimli ve başarılı bir muhabirimiz Ergün Güven, Erzurum'a yola çıktı. Bu haber refleksi, ileride göreceksiniz hakkımdaki en büyük karalama olan “İlhan Cihaner'in gözaltına alınacağını nereden biliyordu da Erzincan'a ekip gönderdi?” komplosuna mazeret olacaktı. Bunun detaylarını ileride anlatacağım.

Ergün Güven Erzurum'da gelişmeleri izliyordu. Bu arada bir de Ergenekon şeması yapılmasını istemiştik kim ne ile suçlanıyor, kimler var diye... Şemadaki “İrtica ile Mücadele Eylem Planı” bölümüne İlhan Cihaner'in de adı yazılmış. İlhan Cihaner'in şemadan rahatsız olduğunu ve böyle bir eylem planı içerisinde olmadığını ilettiler bana. Zaten bir süren sonra da Cihaner, İstanbul'a geldiğinde benimle buluşmak istedi. Oturup kısa bir sohbet ettik. Hayatımda ilk kez o zaman konuştum kendisiyle...

Peki kimdi bu İlhan Cihaner? Biraz araştırma yaptım. 1999'da JİTEM'e dava açan ilk savcı olarak adı duyulmuştu. Bir de Erzincan'da başta İsmailağa cemaati olmak üzere Fethullah Gülen ve Menzil cemaatine ilişkin soruşturmalar yürütüyordu. İktidar ve cemaat medyası ısrarla İlhan Cihaner'in “İrtica ile Mücadele Eylem Planı” içinde yer aldığını söyleyip onu hedef gösteriyordu.

Hatta *Yeni Şafak* gazetesinde, bu eylem planı için Erzincan ve Bursa'ya dikkat çeken bir manşet atılmıştı. Erzincan neyse de Bursa nereden çıkmıştı? Bursa'nın niye olaya dahil olduğu bir süre sonra belli oldu. Gazete sahibi Ahmet Albayrak'ın adı Bursa'da devam eden İl Özel İdaresi'nde kum ocaklarına rüşvetle usulsüz olarak ruhsat verilmesi operasyonunda geçiyordu. Hatta 2009'da Ahmet Albayrak'ın evinde bu iddiaya ilişkin arama yapılmıştı. O operasyonu yapan savcıya gözdağı vermek için “İrtica ile Mücadele Eylem Planı” içerisine dahil etme şantajı yapılıyordu. Artık medya böyle çalışıyordu. Bu kısa not, ileride Gezi bölümünde olan bitenin ve *Yeni Şafak*'ın rolünün daha net anlaşılması bakımından önemli...

NTV ekibi, Erzurum'da olası gelişmeleri takip ediyordu. Cuma günü gelmiş ama Saldıray Berk ifade vermeye yine gitmemişti. Ekibe kalmasını söyledim. Eğer hafta içi de bir gelişme olmazsa o zaman döneceklerini ilettim. 16 Şubat 2010 öğle saatleriydi. Ergün Güven beni aradı, “Abi Erzurum Özel Yetkili Cumhuriyet Savcılığı, Erzincan Adliyesi'ne operasyon yaptı. Ne yapalım?” dedi.

Ergün'e, “Gerekirse uç ve Erzincan'a git. Araç kirala, satın al. Ne yaparsan yap Erzincan'da ol” dedim. Haberi “son dakika” verdik. Ergün de Erzurum'a yola çıktı. Bir yandan da haber merkezine özel yayına geçmesini söyledim. Ergün gidene kadar yolda telefonla bağlanacak, ajans görüntüleriyle de haberi sıcak tutacaktık. Saldıray Berk için gittiğimiz yerde Türkiye tarihinin en önemli operasyonlarından biri üstümüze düşmüştü.

Yurt Haberler Servisi, İlhan Cihaner'in hem evinin hem de makamının aynı anda basıldığını söyledi. Kj ne olacaktı? Hem çarpıcı olması hem de durumu anlatması lazımdı; “Başsavcıya Abluka”

olsun dedim. Bu ülke tarihinde ilk kez görevdeki bir başsavcının makamına ve evine aynı anda operasyon yapılıyordu. Yapan da bir başka savcı Osman Şanal'dı. Osman Şanal, özel yetkili savcıydı. Durumu "abluka" kadar iyi anlatan başka bir kelime yoktu.

"Başsavcıya abluka" başlığıyla yayınlamıştık. Ergün Güven, Erzincan'a ulaştı. 3G'de olduğu için anında yayına geçtik. O andan itibaren iktidara ve cemaate yakın ne kadar internet sitesi, gazete ve haber portalı varsa saldırıya geçti. "Başsavcıya Abluka" başlığı çok sert eleştiriliyordu ve bizzat hedef gösteriliyordum. Olayın sıcaklığında bu saldırıları çok da dert etmiyordum. Benim için önemli olan Türkiye'nin en önemli gelişmesini canlı verebiliyor olmaktı. Bir haberci için bunda daha heyecan verici ne olabilirdi ki? Başka bir dönem olsa bu haberle ödül alınırdı. Bir haberci için "o an"dan daha kutsal bir şey yoktur. İşte yine bir "o an" yaşıyorduk ve biz oradaydık. Haberin heyecanı bütün vücudumu sarmıştı. Oysa artık medyada haber istenmiyordu ki! Haber yerine "iktidarın ve onun paralel ortağı cemaatin isteği ve ihtiyacı neyse o yapılsın" dönemi çoktan başlamıştı.

Saatler geçtikçe tepki de baskı da artmaya başladı. Telefonum susmuyordu. Bu arada Ankara büromuz beni aradı. Adalet Bakanı Sadullah Ergin'in telefon ettiğini, Başbakan Recep Tayyip Erdoğan'ın çok kızdığını ve hemen o başlıktan vazgeçilmesini istediğini söyledi. Sadullah Ergin aynı zamanda tehdit de ediyordu. "Abluka neden bu kadar kızdırıyordu? Çünkü yapılan işin meşru olmadığı, bir intikam operasyonu yapıldığının bilinmesi istenmiyordu. Aynı anda hem ev hem de adliyedeki makamı basacak kadar gözlerini karartmışlardı. O anlarda sadece şunu düşündüm: Bu haberi anlatacak "abluka"dan başka bir başlık ne olurdu ki? Yoktu bana göre!

Üstelik devlet televizyonunda çalışmıyordum. Özel bir kanaldı NTV. Ve çeyrek asırlık gazetecilik tecrübeme hakaretti "Bu başlığı kaldır" tehdidi. Emredilmesini bir türlü kabul edemiyordum. Erman Yerdelen ve Cem Aydın da haber gönderdi. Başlığın değişmesini istediler. Sadece bir soru sordum: "Neden?" Cevap olarak, "Öyle gerekiyor" dışında bir şey söylenmedi.

Sadullah Ergin'in telefonundan hiç bahsetmedikleri gibi bir de yalan söylüyorlardı "Biz istemiyoruz" diyerek... Oysa Sadullah Ergin'in aradığını ve tehdit ettiğini ben biliyordum. Buna da çok kızmıştım.

"Erzincan'a dair ne biliyorsunuz?" diye sordum. Sessiz kalındı. İlhan Cihaner'in hangi soruşturmayı yürüttüğünü bilip bilmediklerini sordum. Yine sessizlik.. "Ülke tarihinde ilk kez bir başsavcının evine ve makamına aynı anda başka bir savcı tarafından operasyon yapılması 'abluka' değil midir?" diye sordum, yine sessizlik.. Ben de devam ettim aynı başlıkla...

İnternet siteleri ve haber portalları saldırının dozunu artırmıştı. Durum artık geri dönülmez bir yere doğru gidiyordu. Başlığı çektiğim anda hiçbir sorun kalmayacaktı. Ya çekip devam edecektim ya da sonuna kadar gidecektim.

Ben böyle durumlarda dışarıya kapanırım. Sadece içimden gelen sese kulak veririm. Başlıktan vazgeçmenin mesleki anlamda çok şeyden vazgeçmek olduğunu, vazgeçmezsem de başımın belaya gireceğini biliyordum. Ama dört yıl sürecek bir tecrit ve linci öngörmemiştik açıkçası... Kim öngörebilirdi ki? Sadece haber refleksinin bedeli bu kadar ağır ödetilir miydi?

Bugünden bakınca çok şey söylenebilir. Ama yıl 2010'du ve ben o meşum "abluka" gerçekleşene kadar televizyon dünyasının en popüler yöneticilerinden biriydim. Birçok kanal transfer teklif ediyordu. Hatta o zaman A Haber henüz kurulmamıştı. ATV'de de sorunlar vardı. Serhat Albayrak

buluşmak istedi ve benim düşüncelerimi sordu. Kanaltürk Grubu randevu almak istiyordu. Habertürk ve diğer kanallarda da adım geçiyordu. Bunları kendimi övmek için söylemiyorum. Bilen bilir, böyle biri değilim. Sadece sonraki dört yılda neler yaşadığımı aktarınca bunlar önemli olacak, bu yüzden yazıyorum.

Bir anda “hiç”mişsiniz duygusu yaşatılıyor. Acımasız bir tecrit ve yalnızlaşma yaşıyorsunuz. Beni transfer etmek için yarışanlar adımdan bahsetmelerini geçtim, sanki ölmüşüm gibi davrandılar. Birçok yerde hakkımda, “İyi haberciydi. Çok iyi işler yapmıştı. *Metin Uca ile Günaydın Türkiye, Pişti* gibi...” türünde konuşmalar yapılıyordu. Bir tek “rahmetli” denmiyordu! Yaşarken ölüymüşüm gibi davranıldı. Gerçi hâlâ da öyle...

NEDEN İLHAN CİHANER?

Şimdi yeniden o saatlere dönelim. “Abluka” tamamen bana dönmüştü. Her yerden baskı geliyordu. Tek başımdım. Zaten hep tek başına bir adam olmuştum. Yine öyleydi.

Durumu daha iyi anlamak için İlhan Cihaner’in hangi soruşturmaları yürüttüğünü de yazmam lazım. 16 Şubat 2010’daki operasyona kadar İlhan Cihaner, İsmail Ağa cemaati operasyonu ile anılıyordu. Oysa o dönemde daha önemli olan Fethullah Gülen cemaati, Süleymancılar ve Menzil Tarikatı soruşturmaları da vardı.

1968’de Kars’ta doğan İlhan Cihaner, 2007’nin Temmuz ayından beri Erzincan cumhuriyet başsavcısı olarak görev yapıyordu. İlhan Cihaner göreve başladığı yıl, İsmailağa cemaati ile Fethullah Gülen hakkında soruşturma başlatmıştı. Cemaate bağlı Medine Vakfı’nın kentte ve bazı ilçelerdeki evlerinde çocuklara yatılı dini eğitim verildiği iddiaları üzerine dinleme kararı alındı. 17 vakıf ve derneğe yapılan baskınlarda gözaltına alınan 26 kişiden 7’si tutuklandı. Başsavcılığın, cemaat lideri Mahmut Ustaosmanoğlu ile “Cüppeli Ahmet Hoca” diye bilinen Ahmet Mahmut Ünlü’nün de aralarında bulunduğu 69 şüpheliyi gözaltına almak için 16 kentte operasyon yapma hazırlıkları ise özel yetkili Erzurum Cumhuriyet Başsavcılığı’na takıldı.

Erzurum özel yetkili savcısı Osman Şanal, bir ihbar mektubunu dayanak gösterdi ve “İsmailağa cemaatinin silahlı olduğu ve Anayasa’yı zorla yıkmayı” hedeflediğini söyleyerek dosyanın kendi yetki alanına girdiğini savundu.

Çünkü özel yetkili savcılığın olaya dahil olması için “silahlı eylem” veya “Anayasa’ya aykırı faaliyet” yürütülmesi gerekiyordu. İronik tarafı şuydu: Aslında kurtarmaya çalışırken silahlı örgüt kapsamına sokmuşlardı. İsmailağa cemaati için belki bu sorun olmazdı ama Fethullah Gülen cemaati soruşturması başladığında aynı gerekçeyle müdahale etmek zorundaydılar. Yani Fethullah Gülen cemaatini soruşturmadan kurtarmak için silahlı örgüt kapsamına almak zorundaydılar. Bu da 30 yıllık bir projenin içine kendileri tarafından “silah sokmak” demektir. Ve bunun için Fethullah Gülen cemaati soruşturması başlamadan ellerini çabuk tutmak zorundaydılar. Acele de, öfke de bundan kaynaklanıyordu.

Erzincan Başsavcısı İlhan Cihaner’e göre, operasyon yapılacak grup silahlı değildi ve ihbar mektubu dosyanın Erzurum’da görülmesini isteyenler tarafından gönderilmişti. Bu tarihten itibaren Erzurum ve Erzincan Savcılığı arasında yetki kavgası başladı. Adalet Bakanlığı, soruşturması elinden alınan İlhan Cihaner hakkında 26 yıl hapis istemiyle bir de dava açtı.

İddianamenin en dikkat çeken suçlaması ise “imar kirliliği”ne neden olmaktır. Başsavcı Cihaner’in adliye lojmanlarının bahçesine yaptırdığı kameriye ile imar kirliliğine yol açtığı iddia edildi.

Başsavcı, gözaltına alınmasına yol açan gelişmeleri üç ay önce Hâkimler ve Savcılar Yüksek Kurulu’na (HSYK) verdiği “yazılı savunma” metninde anlatmıştı. O savunmayı okuyunca bugün olup bitenleri anlamak daha da kolaylaşıyor. Cihaner, HSYK’ya verdiği savunmada Erzincan’da İsmailağa cemaati ile ilgili soruşturmanın nasıl başladığını şu sözlerle anlatıyordu:

“Erzincan’da göreve başlamamla birlikte her ay valilikte düzenlenen emniyet toplantılarına katıldım. Bu toplantılarda güvenlik birimleri Erzincan’da bazı dini grupların taban genişletme faaliyetinde bulduklarını tespit ettiklerini söylediler. Söz konusu gruplardan İsmailağa cemaati mensuplarının il genelinde faaliyetlerini artırdığı tespit edilmişti. Ben de kolluk güçlerine bu grubun

faaliyetleri konusunda ayrıntılı bir inceleme yapılması talimatını verdim.”

Cihaner savunmasında, iletişim tespit tutanakları çerçevesinde Fethullah Gülen cemaati, Süleymancılar ve Menzil Grubu'nun soruşturmaya dahil edildiğini de belirtti. Aramaların yapılacağı sırada Erzurum Özel Yetkili Savcılığı'nın dosyayı kendisinden istediğini belirten Cihaner, bazı Adalet Bakanlığı müfettişlerinin de dosyayı Erzurum'a göndermesi yönünde telkinde bulduklarını kaydetti. Cihaner savunma metninde şu bilgilere de yer verdi:

“Soruşturmanın benden alınmasına anlam veremediğim için Erzurum başsavcısını aradım. Bana, ‘Böyle bir soruşturma yapılıyor, benim niye haberim yok?’ diye çıktı. Ben de böyle bir yükümlülüğüm olmadığını belirttim. Soruşturmayı sürdürmem halinde ‘gizliliğin ortadan kalkacağı, bu tartışmanın duyulmasıyla yargının yıpranacağı ve en önemlisi de delillerin karartılacağı’ endişesiyle dosyayı Erzurum'a göndermeye karar verdim. Bu arada adliyemize teftişe gelen başmüfettiş de dosyayı göndermemin iyi olacağını ima etti. İsmailağa cemaati soruşturmasında tutuklanan kişileri haklarında ‘anayasal düzeni zorla değiştirmeye teşebbüs’ suçundan ağırlaştırılmış müebbet hapis cezası istendiği halde birkaç ay sonra salıverildiler. Deliller toplanmadı, soruşturma çok sınırlı tutuldu.”

İlhan Cihaner'e yapılan operasyonun gerçek nedenleri bunlardı. Ve bu kadar gerçek varken benim bile bile buna göz yummam isteniyordu. “Hiç tanımadığın biri için değer mi?” sorusu o gün de sonra da çok soruldu. Benim yanıtım hep aynıydı: “Hakikati biliyorken kişiye, ırkına, diline, ırkına, mevkiine bakmam. Benim için hakikat önemlidir.”

Neyse... Yayınımız devam ediyordu. İlhan Cihaner gözaltına alındı. Ben de ısrarla haberleri “Başsavcıya Abluka” başlığıyla vermeye devam ettim. Akşam oluyordu. Ve benim önceden planlanmış doktor randevum vardı. Çıkamam gerekiyordu. Çünkü doktor yurtdışından belli aralıklarla geliyordu ve o randevuda mutlaka olmam lazımdı. Çıkarken editörlere başlığın değiştirilmemesini ve benden habersiz bir şey yapılmamasını istedim. Doktorda muayenedeyken telefonum ısrarla çalıyordu. Editör arıyordu. Susmuyordu telefon... Doktordan izin isteyip açtım, “Abi başlığa müdahale edildi. Değiştirildi” dedi. O anda karar verdim. İstifa ettim.

Bir daha NTV'ye hiç uğramadım. Zaten hiçbir yere yerleşmediğim için gidip alacak eşyam da yoktu. Asistanımı arayıp insan kaynaklarından bir ekibin gelip ayrılık işlemlerini yapmasını istedim. “Yapma değmez” telkinlerini dinlemedim. Haber dışında yaptığım bir şey yoktu. Ve yaşananlar medya adına bir utançtı. İstifa etmezsem bundan sonra sansürden daha ağır ve utanç verici olan otosansür uygulamak zorunda olacaktım. İçimdeki ses sadece “Git” diyordu. Kısa bir veda mesajını yayınladım:

“Az zamanda ne çok şey yaşadık. Çok şey de başardık. Bazen sonuna geliyoruz. Bu da o sonlardan biri... Yol arkadaşlığınız için teşekkür ederim. Daha savaştacak çok yel değirmenleri var. Şimdi gitme vakti. HOŞ kalın...”

Ve gittim.

ZAMAN'DAKİ TABANCALI YAZI

Ertesi gün yine birileri “Kovuldu”, “Kellesi koparıldı” yaygarası yapmaya devam etti. 24'ten şerbetliydim. “İstifa etti” yerine “Kovuldu” diyerek durumu örtmek istiyorlardı. NTV'den ayrılmam yetmiyordu. Linç etmek istiyorlardı. İlk ateşi de cemaat gazetesi *Zaman* etti. Kanlı bir kâğıt üstünde silah olan bir fotoğrafın altında “Kirli planlar medyasız olmuyor” başlıklı bir yazı yazıldı. 17 Şubat 2010'da yayımlanan Ali Akkuş imzalı yazı şöyleydi:

“Karanlık oyunların, kirli tezgâhların deşifre olduğu bir süreçten geçiyoruz. Kendi milletine karşı aynı oyunu defalarca sergileyenlerin işi, her geçen gün zorlaşıyor.

Artık ezberler bozuldu. Mesela Çetin Emeç'in eşi Bilge Emeç, yıllar sonra şöyle diyebiliyor: ‘Sürekli dinle ilgili tehdit aldığımız için hep İran dedik, dinciler dedik. Çünkü ben Atatürkçü, orduyu seven, vatanperver bir kadını. O yüzden daha devletime hiç kızmadım ben. Başka gerçeklerle yüzleşmek istemedim. O yüzden hep İran demek işime geldi sanırım.’ Bilge Hanım, irtica derken haksız sayılmaz. Çünkü bu ülkede toplumun dilini oluşturan medya, cinayetlerden hemen sonra failleri sanki eliyle koymuşçasına mürteci olarak ilan etti. Danıştay saldırısı, bunun en açık örneğidir.

Yakınlarını kaybeden insanlarda oluşan umudun nedeni Ergenekon soruşturması. Bu soruşturmaya birçok olayın faili ortaya çıkmaya başladı. Soruşturmalar derinleştikçe, gerçek faillerin devletle ilişkili silahlı adamlardan oluştuğu görülüyor. Ortaya çıkan her karanlık ilişki başta gazeteciler olmak üzere birçok insanı geçmişle yüzleşmeye yöneltiyor. Bilge Emeç'in sözlerinden hareketle Reha Muhtar, dün Türkiye'deki medya düzeniyle ilgili çok önemli soruları gündeme getirdi: ‘*Hürriyet*'in o günlerdeki sahibi olan Erol Simavi, Bilge Emeç'i neden aramadı? Simavi, Emeç suikastından bir süre sonra neden *Hürriyet*'i apar topar satıp tamamen İsviçre'ye yerleşti? *Hürriyet*'in satışı ile Çetin Emeç suikastı arasında bir bağlantı var mı?’

Millete ve sivil siyasete karşı komplo kuranlar, hedeflerine ulaşmak için medyayı asla ihmal etmiyor. Albay Dursun Çiçek'in kirli tezgâhından tutun da Balyoz darbe planına kadar bütün karanlık işlerde plan, medya üzerinden genişletiliyor.

Dün Erzincan'da yapılan Ergenekon aramalarıyla ilgili bazı televizyonların haberleri inanılır gibi değildi. Mesela NTV, ‘Başsavcıya abluka’ başlığıyla verdi gün boyu haberi. Türk Dil Kurumu sözlüğüne göre ‘abluka’ kelimesinin anlamı ‘kuşatma’ demek. Mahkeme kararı ile özel yetkili bir savcı, ‘terör örgütü üyeliği, resmi evrakta sahtecilik, tehdit, iftira vb.’ gerekçelerle başsavcılıkta arama yapıyor... NTV buna ‘kuşatma’ diyor. Hatta daha da ileri gidip ‘HSYK buna müdahale eder mi?’ gibi sorularla soruşturmayı yönlendirmeye çalışıyor. Hemen ardından soruşturulan savcının ‘irtica konusunda duyarlı’ olduğuna dikkat çekilip konu saptırılıyor. Yapılan iş o kadar sırtıyor ki; bir haber kanalının imajı yerle bir oluyor. Millet her şeyi görüyor. İrtica gerekçesine artık kimse inanmıyor. Çünkü ezberler bozuluyor.”

İnanılacak gibi değildi. Beni “kirli planların içinde olmakla” suçuyorlardı. Bu iftiradan da öte bir alçaklıktı. *Zaman* gazetesi aslında şunu da yapıyordu ki bu bir cemaat taktiğidir. Fişler ve linç için işaret fişğini atar.

Hayatı boyunca otorite/güç/militarizm yanında yer almamış biriydim ve Ergenekon'a dahil ediliyordum. Daha iki yıl önce 24'te iken 27 Nisan muhturasına karşı yayın yaptığım için Genelkurmay akreditasyonumu iptal etmişti. Şimdi de Ergenekoncu olmakla suçlanıyordum. Bu bir

iftira ve karalamaydı. Ama bunu yapmak onlar için çok kolaydı.

BÜLENT ARINÇ: “TUH SANA!”

Hakkımda yürütülen karalama kampanyası bununla da kalmadı. Hükümetin abisi ve en önemli kişisi kameralar karşısına geçti. O isim Bülent Arınç'tı. Arınç'ın öfkesi de tavrı da medya tarihinde bir ilkti. Kameralara karşı “Tuuh!” diye tükürüyordu. Haber refleksi karşısında bu avam tavır için kim ne yaptı onu da anlatırım. Ama önce Arınç'ın 21 Şubat 2010 günü tükürükler saçarak yaptığı açıklamaya bir bakalım:

“Türkiye’de en önemli televizyon kanallarından birisi bunu bilerek istismar ediyor. Başsavcılık basıldı diyor. Adliye basıldı diyor. Tuh sana! Bastırma olmaz. Onun yapması gereken şudur. Başsavcının evinde ve işyerinde arama kararıyla arama yapıldı denilir. Hukuk dili budur. Arama yapmaktır. Ama berduş dili ne der? Basmaktır. Bunlar hep basmaya alışmışlar. Darbe geleneğinden geliyor bunlar. Baskılardan geliyor bunlar. Ama kafaları basmıyor hâlâ. Türkiye’de çok şeyler değişti.”

İtham, iftira ve hakaretlere bakın: “Darbe geleneğinden geliyor”, “Berduş”, “Kafaları basmıyor”, “Bilerek istismar ediyor”, “Baskınlardan geliyor”... Bülent Arınç, kime diyor bunu? 12 Eylül’ü Fatsa bölgesinde yaşamış birine. Kime diyor bunu? Başörtüsü yasağına açıkça tavır koymuş birine. Kime diyor bunu? Her gün ekranına çıkmak için koştuğu 24’ü kurmuş birine. Kime diyor bunu? Çeyrek asırdır onuruyla gazetecilik yapmış birine. Kime diyor bunu? 27 Nisan’da o askerin muhtırasına açıkça tavır almış birine.

Diyelim ki bunların hiçbirini yapmamış olsun, bir gazetecinin yaptığı habere tavır bu mu olur? Hangi Batı ülkesinde görülmüştür bu? Ya biat edeceksin ya da yok olacaksın!

Ne gazeteciye ne sorulara ne de gerçeğe tahammülleri vardı. Haberi ve gerçeği görünce tüküren Bülent Arınç'ın en küçük soruya bile nasıl tavır gösterdiğini anlamak için zamanı ileri saralım ve 2011 yılına gidelim. Bülent Arınç, El Cezire kanalında Ahmet Mansur'un hazırlayıp sunduğu hard-talk programına katıldı. Banda çekilen programda Ahmet Mansur, Suriye soruları sormaya başladı:

— Türkiye Suriye’deki muhaliflere neden destek veriyor?

— Yok böyle bir şey.

— O kadar muhalif askeri Türkiye’ye mumyalamak için getirmediğiniz herhalde?

— Bu doğru değil.

— Türkiye’de bulunan muhalif bir sürü komutan ismi sayabilirim şu an.

Sorularla köşeye sıkışan Bülent Arınç öfkeden deliye döndü.

— Beni sorguluyor musunuz? Ben 40 yıllık siyasetçiyim, bana böyle sorular soramazsınız!

Ortam bir anda daha da gerildi. Korumalar devreye girdi ve zorla çekim kasetlerine el konuldu ve Arınç programı terk etti. Oysa kanalın elinde başka açıdan çekilmiş görüntüler de vardı. El Cezire, programı yayınlayacağını duyurdu. Zorda kalacağını anlayan Bülent Arınç, araya birilerini soktu ve mikrofon atıp zorla kasetlere el koyma anlarının yayınlanmasına engel oldu. Kendisine soru sorulmasını kötülük olarak algılayan bir anlayış, kalkmış bize gazetecilik dersi veriyor. Oluyor böyle, çünkü artık burası Neo-Türkiye...

Bülent Arınç bundan sonraki açıklamalarında da gururla NTV’ye tükürdüğünü söylüyordu. “Baskın” diyemezsin diye tehdit ediyordu. Oysa ben “abluka” demiştim. 16 Şubat 2010’da Mehmet Ali Birand’ın sunduğu Kanal D Ana Haber’in başlığı “Erzurum Savcısına Baskın”dı. Nedense bu

zamana kadar hiç gündeme bile gelmedi. Bülent Arınç açıklamalarından bir gün sonra CNN Türk'te Hasan Cemal ve Cengiz Çandar'ın sunduğu *Tecrübe Konuşuyor* programında yine isim vermeden beni hedef aldı. "Ben sadece NTV'ye tükürdüm" diyordu. Adımı kullanmıyor ama linç edilmem için hedef gösteriyordu. Bu programda Hasan Cemal ve Cengiz Çandar sadece "Tuuh biraz ağırdı" diyebildiler.

Arınç o programda bir şeyi de itiraf etti "O kanal yazdığı başlıktan sonunda vazgeçti" sözüyle... Aslında dediği şeydi: "Biz öyle vazgeçirtiriz!" Bülent Arınç o programda, ne Mehmet Ali Birand'ın ne de Kanal D'nin adını andı. Birand'ın cemaatle olan yakın ilişkisi ona dokunulmazlık zırhı sağlıyordu. Bu ifademle, "Birand da yaptı" dediğim sanılmasın. Şu ana kadar hiç bu konudan bahsetmedim bile. Burada şunun için yazıyorum: "Ne var? Bu bir habere bakış açısı. Baskın da denir, başka bir şey de" denilmesi gerekiyordu. Meslek ilke ve ahlakı bunu gerektirirdi. Fakat bu yapılmadı. Kimsenin derdi meslek değildi artık!

"Abluka"dan bir gün önce ve bir gün sonra hayatım iki ayrı dünyadan ibaretti. Hiçbir yere konuşmuyordum. Tek tük soran oluyordu. Hepsi o kadar. Sonunda durumu anlatan şu yazıyı yazdım bloguma:

"Söylesem tesiri yok, sussam gönül razı değil."

"Abluka" denen kelime neredeyse adımla özdeşleşti. "Ablukacı Mustafa" da oldum ya daha ne diyeyim. Yahu insanoğulları ve de insankızları, "abluka" bir durum tespitidir. Durum tespitinden bile kıyamet kopuyorsa biraz da onu sorgulamak gerekmez mi? *Zaman*'lı zamansız ayarsızların çakallıklarına da pabuç bırakmam. Abluka'nın yandaş, candaş, kandaş, ergenekandaş ile alakası yoktur. Söyleyecek sözüm de çok, söyleyecek yüreğim de var. Herkese her şeye meydan okuyacak kadar. Su olurum akacak mecra bulurum nasılsa. Taraf olmak, tarafsızlık, yavşaklık, korkaklık, tynetsizlik, omurgasızlık, arkadaşının kafasını altın tasta sunmalar, hokkabazlık, dalkavukluk, yalan, ikiyüzlülük, teslimiyet hepsine sıra gelecek. Şu abluka denen abukluktan sonra neler yaşadım onları bir anlatayım hele.

En çok da "Hayırlısı olsun" dendi. Hayrı neyse... İşsizlik, araba taksidi, kira, "Oh nasıl girdi!" der gibi. Telefonlar daha acayip. Meselenin özünü konuşurken:

— Abi, şimdi telefon dinleniyordur o konulardan bahsetmesek.

— La havle. Ne oluyor lan? Neden korkuyoruz ki?

— Abi şimdi Ergenekoncu falan diyorlar ya. Erzincan'da aslında ne olduğunu anlatıyorsun. Tarikat marikat sallıyorsun.

— Git işine oğlum ya. Yemişim Ergenekon'u. Ergenekon denen melanet mahvetti bu ülkeyi. Kan var üstlerinde. Hâlâ kan kokuyorlar. Ben mi Ergenekoncu olacağım? 27 Nisan'da kim ne yapmış. Arama tırsıyorsan. Ergenekon'un da senin de...

Aşağı yukarı böyle telefon konuşmaları... Herkes mabadından korkuyor. Nasıl bir korku imparatorluğu yaratıldıysa! 28 Şubat'ta birilerine ne yapıldıysa şimdi de ötekilere aynı şey oluyor. İyi-kötü-yanlış-doğru birbirine karışıyor. Neyse celallenmeyeyim de şu işin geyik kısmını yazayım. En çok karşılaştığım sorulardan biri de şu:

— Abi kim aradı?

— Vallaha İştten ayrılır ayrılmaz Veli Küçük, Şener Eruygur, Hurşit Tolon, Bedrettin Dalan, Turan Çömez, Doğu Perinçek, Muzaffer Tekin sağ olsunlar aradılar. Bir de "Number One" diye biri aradı,

sesi hırıltılıydı tam anlayamadım. Koçum mu dedi sazanim mı dedi şey edemedim.

Kim arayacak beni? Elbette eş dost... Köşeci, çeteci, şucu, bucu tanımam ki ben... Ne onların olduğu ortamlarda olurum ne de hasbıhalim vardır. Cirmim kadar yer yakarım her zaman. İlk gün telefonun şarjı yetmedi. Aradan geçti üç gün arayan soran bir iki kişi. Hep böyle olmuştur. Eş dost bir araya geldik rakı içtik, çöp şiş yedik güldük eğlendik. Buraya aha şunlar düştü.

— Abi sen aslında tam ne yazmak istedin?

— Ben dedim ki başsavcı abuk onlar anladı abluka. Gitti makam arabası, bedava benzin, eşek yüküyle mayış, unvan, makam, bedava telefon...

— Lan oğlum deseydin ya. Değiş Tonton'um ben.

— Oğlum yoksa şey mi oldu? Lise dö sen benüğe ile Çeliktepe Cengizhan Lisesi sendromu. Hani onlar beyaz Türk, sen Vonalı. Umut Sarıkaya yer onları be...

— Tabii tabii. Hadi o zaman hep beraber. Çeliktepe sloganı... Hımpss... Hımf...

— Alıp bıçağı çıksaydın ya NTV'nin çatısına. Atarım kendimi, atmayın beni.

— Yoksa abluka başlığını santralden arayıp mı söylediler? Düşüşün hızlı oldu da, o bakımdan...

— Şurada yaza ne kaldı, bari o zaman ayrılısaydın. Park mark yatıp kalkardın. Şimdi misafir gelece. Atsan atılmaz satsan satılmaz ki...

— Abi sen hep ergene mi konuyodun. Hani çıtır falan olmuyo mu? Ergene kon. O bakımdan hah hah ha...

— Alın şu Selami Şahin kılıklı herifi masadan...

— Arkadaş sen gidince birileri orasını burasını dağıttı sevinçten. İnsanları mutlu ettin ya Allah da seni etsin. Ne iyi insansın!

BÜLENT ARINÇ'IN NTV'DEKİ“FETİH GEZİSİ”

Aradan üç gün geçmişti, durumu bloguma yazdığım da. Ben hâlâ işi gırgıra vuruyordum. Ancak onlarınsa hiç şakası yoktu. Bir anda “Gregor Samsa” olmuşum. Bütün gelişmeleri biraz da dehşetle izliyordum. Dehşet dediğime bakmayın. Her dehşet dediğimde daha büyük bir tecrit ve linç girdabı oluşacaktı etrafımda. Bülent Arınç'ın “Tuh sana!” demesinden hemen sonra aldığım bir haber çok canımı yaktı.

Bülent Arınç, yanında Cem Aydın ve Erman Yerdelen'le birlikte NTV haber merkezini teftişe gitmişti. Arınç, her iki yanında Doğu Grubu'nun önemli iki ismiyle “fethedilmiş” haber merkezindeydi demek! Haber merkezleri mabet gibidir. Siyasetin besmelesiz destursuz girebildiği bir alan değildir. Oysa onlar “Tuh sana!” diyen adama Mustafa Hoş'suz haber merkezini gururla gezdiriyorlardı. Sonsuz biat böyle başladı. Haber merkezinde bulunan editör ve birkaç muhabir Bülent Arınç geldiğinde ayağa kalkmadığı için azarlanmıştı da... Gezi Direnişi döneminde kahramanlığa soyunanlar da Bülent Arınç'ın fetih gezisini sessizce izlemişti. Hâlâ maaşları yatıyordu, bu susmak için iyi bir nedendi. O süreçte canımı en çok yakan şeylerden biri bu fetih gezisi olmuştu. Benim için de “Gregor Samsa günleri” başlamıştı. Yakın dostlarım dışında arayan soran nadiren çıkıyordu. Medya artık sadece susuyordu.

ERDOĞAN'IN HAYALİNDEKİ MEDYA

Başbakan Recep Tayyip Erdoğan ise, olan bitenler karşısında derin bir suskunluk bulunca medya üzerindeki tahakkümünü de abartıyordu. 26 Şubat 2010'da AKP il başkanları toplantısında gazete patronlarına seslendi. Erdoğan, iktidarının medyaya bakış açısını en çarpıcı biçimde ortaya koyan sözü söyledi: “Köşe yazarları her istediğini yazamaz. Patron gerekirse kusura bakma sana burada yer yok demelidir.”

Sonra hiddetle devam ediyordu:

“Ben de şimdi o gazetelerin patronlarına sesleniyorum, ‘Ne yapayım köşe yazarı, hâkim olamıyorum’ diyemezsin. ‘Sen bunun sorumlususun arkadaş’ diyeceksin. Niye, çünkü bu ülkeyi germeye, bu ülkede ekonomiyi germeye kimsenin hakkı yok. Buna biz de müsaade etmeyiz. Çünkü bir anda dengelerin ekonomik olarak ne hale geldiği ortaya çıkıyor. O zaman köşende yazı yazanın maaşını sen veriyorsun. Yarın feryat etmeye geldiği zaman da feryat etmeye hakkın yok. Çünkü biz bu ülkenin ekonomik noktadaki gelişmesini ‘önce insan’ diyerek ele aldık. Bir taraftan geleceksin hükümete vuracaksın, ‘Niye ücretler böyle?’ diyeceksin, öbür taraftan ekonominin çökmesi için de köşe yazarlarıyla her şeyinle elinden geleni yapacaksın. Eğer şurada yüzde 6,5 puanla piyasalar düşüyorsa bunun sebebinin kimler olduğu ortadadır. Onun için de ben diyorum ki lütfen herkes çizgisini iyi bilsin. Bu noktada ben uyarımı yapıyorum, yapmak zorundayım.”

Bu uyarı değil açık bir tehditti. İlk kez de olmuyordu. Erdoğan köşe yazarlarının haftada ne kadar yazacaklarına bile karışıyordu. Hem de bu gizli saklı toplantılarda değil açık açık meclis grup toplantısında söylüyordu. Bunun en çarpıcı örneği 1 Aralık 2009 tarihli grup konuşmasıydı. Başbakan, “Köşe yazarları, siz ne kadar az yazarsanız ülke o kadar huzur bulur” diyordu. Tabii bununla da yetinmiyor huzur yolunu (!) da gösteriyordu:

“Geçmişte bir köşe yazarı haftada bir ya da iki yazı yazardı. Ama şimdi bunlar her günü bırak yarım saatte bir köşe yazısı yazabiliyorlar. Bunlar kendilerinin söyledikleri. Şimdi ise yarım saatte anında sipariş hemen bir yazı. Bu hale geldi. Bunların yaptıkları tahrikten başka bir şey değildir. Bunlar barış, millet ve devlet düşmanlarıdır. Bunlar çok partili hayata geçerken de rahatsız oldular, bunlar Boğaziçi Köprüsü yapılırken de rahatsız oldular. Küresel sermayeden de rahatsız oldular. Bunlar AB'den de Kıbrıs sorununun çözülmesinden de rahatsız oldular. Bu süreçte herkes sözünü ölçerek, biçerek, tartarak, on kez düşünerek söylemelidir. Dedikodu küçük insanların siyaset yöntemidir. Kimse Ak Parti'yle milletin arasına giremez.”

Erdoğan artık açık açık tehdit ediyordu. Ve bu tehdit medyada anında karşılığını buluyordu. Bazen de RTÜK aracılığıyla medyaya had bildiriliyordu. Bunlardan en çarpıcı olanı CNN Türk'te tartışma programına katılan bir İşçi Partisi üyesinin, AKP'nin dış politikasını Abdullah Gül ve Tayyip Erdoğan üzerinden eleştirmesi üzerine para cezası verilmesiydi.

BAŞBAKANIN SÖZLERİNE “SANSÜR”

NTV, iktidarın özel merceği altındaydı artık. Öyle ki Erdoğan’ın kendi sözleri bile sansürleniyordu. Başbakan, 16 Mart 2010’da BBC kanalında Türkiye’de bulunan Ermenileri kastederek, “100 bin Ermeni’ye hadi evinize deriz” dedi. Bu söz NTV’de son dakika olarak yer aldı. Bir süre sonra bu başlık gitti. Yerine, “Erdoğan: Şov yapıyorlar” geldi. Erdoğan’ın sözleri Başbakanlık’tan aranan danışmanlarca “sansürlenmişti”. Sadece NTV değil tüm kanallar aranarak bu sözün kullanılmaması istendi.

Daha da ileri gidilerek haberin mantığı da değiştirildi. Suçlu diaspora ilan edildi. Akşam ise *Basın Odası* programı vardı. Programda “Ermeni tasarısı” konusu ele alındı. Ancak programda yer alan Ruşen Çakır, Nazlı Ilıcak, Mehmet Yılmaz ve Nuray Mert, Erdoğan’ın bu sözlerine dair hiçbir şey söylemediler. Yukarıdan gelen bu rica (sansür), programda yer alan gazetecilere de iletilmişti. Onlar da duymazlıktan geldi. Gece ise Can Dündar’ın *Canlı Gazete*’si tamamen bu konuya ayrılmıştı. Konuklar da hazırды. Yine devreye girildi ve program sansürlendi. Can Dündar da ekrana çıkmadı ve *Canlı Gazete* o akşam yayınlanmadı. Yapılan görüşmelerde Can Dündar ikna edildi, programdaki sansürü unuttu ve çalışmaya devam etti.

Erdoğan’ın kendi sözlerinin sansür edilmesinin çok yakın bir örneği daha var. 16 Kasım 2013’te Erdoğan Diyarbakır’da Barzani, Şivan Perwer, İbrahim Tatlıses’le yeni gizli koalisyon ortağı Kürtler’e seslendi. Erdoğan konuşmasında, “Kuzey Irak Kürdistan bölgesindeki kardeşlerimizi muhabbetle selamlıyorum” dedi. Konuşmayı canlı yayınlayan TRT bu konuşmayı, “Kuzey Irak Kürt bölgesindeki kardeşlerimizi selamlıyorum” diye ekrana yazdı. Erdoğan kendine yapılmış bu sansürü görmezden geldi. Oysa “Eeeeyy”, “Bunlaarr” diye başladığı sözleri sansür edilse ne olurdu? Tahmin etmek hiç de zor değil. Geçmişten sansür örneklerine devam edelim.

BAŞBAKANLIK'TA“HAZIR SORU” DÖNEMİ

Başbakanlık'ta artık Erdoğan'ın açıklaması sırasında muhabirlerin hangi soruları soracağı da belirleniyordu. Melih Aşık, 22 Aralık 2010'daki köşe yazısında bu sansürü eleştiriyordu:

“Başbakanın basın karşısına çıktığı toplantılarda Başbakanlık personeli önceden gazetecilerin yanına geliyor, ne tür soru soracaklarını araştırıyor. Uyarılara rağmen aykırı soru soran olursa, gazetesine telefon açılarak şikâyet ediliyor. Türkiye Gazeteciler Cemiyeti dün yayımladığı açıklamada şöyle diyor: Meslektaşlarımızın, başbakana ancak kendisinin istediği soruların sorulabildiği yolundaki açıklamalarını endişe verici bulduğumuzu belirtmek isteriz. Meslektaşlarımızın ‘sadece istenilen soruları sormak zorunda bırakılmaları’ Türk demokrasisine ve düşünce özgürlüğüne karşı işlenmiş bir suç sayılmalıdır.

Muhabirlerin durumu bu... Gazetelere gelince... Artık hükümetin sevmeyeceği haberler birinci sayfalara girmiyor. Önemli haberler iç sayfalara saklanıyor. Geçmişin anlı şanlı haber gazeteleri dandik manşetlerle çıkıyor. Pek çok gazeteci kuşkusuz meslek vicdanı altında eziliyor.”

Başbakanın istediği sorular bazen de trajikomik durumlar yaratıyordu. Şöyle ki...

Yer: Başbakanlık binası. Tarih: 29 Ocak 2010.

Tayyip Erdoğan, konuğu Bulgaristan Başbakanı Boyko Borrisov'la canlı basın toplantısı yapıyor. Sorular kısmına geldiğinde TRT muhabiri, “Sayın konuk başbakana sormak istiyorum. Efendim, ülkenizden Türkiye'ye gelen doğalgaza zam yapılacağı yönünde haberler var doğru mudur? Bu konudaki son gelişmeler nedir efendim?” diye sorar.

Simültane ile soru çevrilir. Önce bir sessizlik... Borrisov şaşkın şaşkın bakar. Sonra:

— Anlayamadım. Sorunuzu tekrar sorar mısınız?

Muhabir (!) ısrarcıdır:

— Ülkenizden geçip Türkiye'ye gelen doğalgaza zam yapılacağı yönünde basında haberler yer aldı. Bu konudaki son durum nedir efendim? Böyle bir zam var mı?

Borrisov şaşkın şaşkın bakarken Tayyip Erdoğan devreye girer:

— Herhalde burada yanlış anlaşılma var.

Muhabir mahcup yanıt verir. “Öyle mi efendim? Özür diliyorum. Ben yanlış hatırlıyorum.” Erdoğan sinirinden gülmeye başlar. Borrisov, şaşkın şaşkın bakmaya devam eder, sadece “Da” der.

Kimse bir şey anlamaz. Çünkü Bulgaristan'dan gelen doğalgaz yoktur. İki ülke arasında doğalgaz boru hattı da yoktur. İşin aslı şudur: Erdoğan basın danışmanları aracılığıyla seçilmiş muhabire (!) bir not ulaştırır. Notta “Bana doğalgazı sorsunlar” yazmaktadır. Seçilmenin gururuyla muhabir soruyu sorar ama notu yanlış anlayıp Erdoğan yerine Borrisov'a sorar. Erdoğan, durumu kurtarmaya çalışırken bu danışıklı dövüş skandalını da açık eder. Buna rağmen Erdoğan, soru kendine sorulmuş gibi açıklamasını da yapar:

“Gazetelerde yer alan zam haberlerinin hiçbirisi doğru değildir. Eğer başbakan bu konuyla ilgili bir açıklama yaparsa, yaptığı gün bu doğrudur. Diğer haberlerin hepsi yalandır. Kim bu haberi uyduruyorsa, kim veriyorsa hepsi yalandır. Şu ana kadar da yazanlar bunu yalan haber olarak yapmışlardır. Hükümetimize yönelik bunlar provokatif haberlerdir. Bunu özellikle burada hatırlatmak istiyorum. Şu anda gündemimizde böyle bir şey yok. Eğer zam yapılacaksa yapacağımız zaman bunu artık bakanım da açıklamayacak, ben açıklayacağım. Bunu açıkça söyleyeyim.”

Ertesi gün gazetelerde bu canlı rezaletten hiç bahsedilmedi. Haber, ‘‘Başbakan Erdoğan Borrisov’la yaptığı ortak basın toplantısından sonra gazetecilerin gündeme ilişkin sorularını da yanıtladı ve doğalgaz fiyatıyla ilgili açıklama yaptı’’ diye yer aldı.

3. BÖLÜM

AKP VE CEMAATİN MEDYA DİZAYNI ODA TV OPERASYONU

Medyada AKP hegemonyası her televizyon ve gazete için sürerken cemaat de kendi gücünü ve kudretini yine medya üzerinden gösteriyordu. 2011’de medyaya dönük en büyük operasyon Oda TV üzerinden oldu. 14 Şubat 2011 sabahı gazeteci Soner Yalçın, Barış Terkoğlu, Barış Pehlivan ve Ayhan Bozkurt’un ev ve işyerleri polis baskınına uğradı. Oda TV çalışanı 4 gazeteci gözaltına alındı. Dört gün İstanbul Emniyet Müdürlüğü’nde tutulan gazeteciler 18 Şubat 2011’de İstanbul Adliyesi’ne getirildi. Savcı Zekeriya Öz tarafından ifadeleri alınan gazetecilerden Ayhan Bozkurt, savcılık sorgusunun ardından serbest bırakılırken, Soner Yalçın, Barış Pehlivan ve Barış Terkoğlu, “Ergenekon örgütü üyeliği”, “devletin gizli belgelerini ele geçirmek ve yayınlamak”, “Halkı kin ve düşmanlığa tahrik” suçlarından tutuklanarak Metris Cezaevi’ne gönderildi.

Oda TV soruşturmasının ikinci dalgası 3 Mart 2011’de başladı. *Milliyet* muhabiri ve yazar Nedim Şener, gazeteci Ahmet Şık, gazeteci-azar Doğan Yurdakul, Oda TV Ankara temsilcisi Mümtaz İdil, İklim Bayraktar, Prof. Dr. Yalçın Küçük, Sait Kılıç, Coşkun Musluk, Altan Bıyıklı ve MİT mensubu Kâşif Kozinoğlu’nun evlerine baskın düzenlendi.

6 Mart 2011’de İstanbul Adliyesi’ne getirilen gazeteciler Nedim Şener, Ahmet Şık, Doğan Yurdakul, Müyesser Yıldız. Prof. Dr. Yalçın Küçük, Coşkun Musluk, Sait Kılıç çıkartıldıkları mahkeme tarafından tutuklandı.

Oda TV soruşturmasının sürpriz sanığı ise eski Emniyet Müdürü Hanefi Avcı oldu. Devrimci Karargâh soruşturması kapsamında daha önce tutuklanan Hanefi Avcı bu soruşturma kapsamında da tutuklandı. Medya üzerindeki en büyük ablukalardan biri de bu Oda TV operasyonudur. Operasyonda aktif olan Fethullah Gülen cemaatiydi. Şimdi de dava kapsamında tutuklananların yazdıkları kitaplara bir bakalım.

Soner Yalçın, *Bu Dinciler O Müslümanlara Benzemiyor* kitabında, cemaatin ABD faaliyetlerini yazdı.

Nedim Şener, *Ergenekon Belgelerinde Fethullah Gülen ve Cemaat* kitabını çıkardı.

Ahmet Şık, **İmamın Ordusu** kitabını yazıyordu.

Hanefi Avcı, *Haliç’te Yaşayan Simonlar* kitabıyla cemaatin polis içindeki yapılanmalarını yazdı.

Bu isimlerin ortak tek noktaları Fethullah Gülen cemaatine ilişkin kitap yazmalarıydı. Operasyonla birlikte cemaate yakın gazeteciler tekrar en ön safa çıktı. Artık Neo-Türkiye’de operasyonlar ve kararlar mahkemeye gerek kalmadan polis-savcı-medya üçgeninde alınıyordu. Oda TV operasyonundan önce asıl fırtına Hanefi Avcı’nın yazdığı *Haliç’te Yaşayan Simonlar* kitabıyla kopmuştu. Neo-Türkiye’nin özel yetkili gazetecileri bu kitap için ağız birliği etmişçesine, “Ergenekon yazdırdı” diyorlardı.

AHMET ŞIK: “BU YENİ ERGENEKON’LA DA MÜCADELE EDECEĞİM.”

Ergenekon, Türkiye’nin derin devleti ile hesaplaşma davasından çıkarılıp Neo-Türkiye’deki “korku imparatorluğunun öcüsü” haline getirilmişti. Kafasını her kaldıran Ergenekon’la tehdit ediliyordu. Oda TV operasyonu kapsamında İmamın Ordusu kitabı gerekçe gösterilerek tutuklanan Ahmet Şık savunmasına, “Kitabı yanımda getirmedim patlar falan, başımıza bir iş gelmesin” diye başlıyordu. Durumu anlamak için Ahmet Şık’ın savunmasının bazı satır başlarına da bakalım:

“Soruşturmanın omurgasını mail ve telefon konuşmaları ile haber ve yorumlar oluşturuyor. İddianameye delil olarak konulan belgelerin çoğu günlük gazetelerde yer alan haberler. Bu kadar ciddiyetten uzak bir iddianame görmedim.

11 kişi 11’inci ayımıza girdik ve ben hâlâ neyle suçlandığımızı bilmiyorum. Ortada suç sayılabilecek bir durum yok.

Deniz Feneri davasındaki insanlar, tutukluluk ceza halini alacak denilerek iki ay sonra tahliye edildiklerinde ben tahliyeler için bravo dedim.

Ankara’da faili meçhullerle ilgili bir soruşturma yürüyor. Bir katil kimi nasıl öldürdüğünü anlatıyor. Konuşan kişi bir katil değil, o kanlı canlı bir katil. Katil anlatıyor, gözaltına alınanlar soruşturuluyor, sonra bırakılıyor, soruşturma savsaklanıyor. Ben burada böylesi bir iddianameyle 11 aydır tutuklu tutuluyorum.

Ben cani, katil veya Deniz Feneri sanığı değilim, bu sebeple 11 aydır tutukluyum. Durum ortadadır ve ben sizden tahliye de talep etmiyorum. Gazetecilik yaptığım için buradayım. Gazeteci görmeyenin gözü, duymayanın kulağı, konuşamayanın sesidir. Bu düsturdan hiç şaşmadım. Bu yüzden 11 aydır içerdeyim. Bugüne kadar yazdıklarımın içeriğine ve sosyalist kimliğime bakılırsa bu iddiaların düzmece olduğu anlaşılır. Polis teşkilatında yaşananların bu tür davalarla ilişkisini anlatmaya çalıştım, bu nedenle bu davadayım. Nedim veya Soner Yalçın’ın bana talimat verdiği dair belge var mı? Yok. Kırıntısı yok. Derin devlet örgütü vardır ve adı kontrgerilladır, Ergenekon değildir. Bu örgüt Türkiye’nin kanlı tarihini yazmıştır. 1950’lerden beri karda yürüyüp izini belli etmeyen, devletin tüm kurumlarıyla izlerini sildiği örgüt, iddianamedeki gibi çalışabilir mi?

Herkesi bu Ergenekon torbasına doldurdular. Ne olduğunu bilmediğim nihai hedefleri için dikensiz gül bahçesi yarattılar. Bütün arkadaşlarım, avukatlar, eş dostun bildiği bir kitap nasıl örgüt dokümanı olur? Burada gazeteci değil gazetecilik yargılanıyor. Bu dava salt ifade özgürlüğü davası değil, toplumun bilgiye ulaşmasının engellenmesi davasıdır da... Bize ‘Bizim istemediğimiz konularda yazamazsınız’ diyorlar. Bu rejimin adı demokrasi mi, yoksa korku diktatörlüğü mü? Kitap şekillenince editörler, arkadaşlarım ve avukatlarla bu kadar paylaştığım kitabı nasıl başka isimle çıkartayım? Bu nasıl iddia? Ama bu iddia nedeniyle 11 aydır tutukluyum.

Kitapları bombaya benzetenler, davaları Türkiye’nin tanıtım malzemesi görenler bile sustu artık. Umarım bu suskunluk hicap duygusundandır. Türkiye yargısı her dönem müesses düzenin emrindedir. Ortada bir hukuk katliamı vardır. Birçok benzemez bir araya getirilmiştir bu iddianamede. Kitabın konusuna dahil olduğu çok açık olan polisler, kitabımla ilgili bilirkişilik yapmışlardır. Yani ‘imamın ordusu’ bilirkişi olmuştur. Polis inceleme tutanağının kendisi bir örgüt dokümanıdır. Yapmanız gereken beni yargılamak değil, bu komploju ortaya koymaktır. Bu tür hukuksuzluklar, demokratik ülkelerde değil, faşist diktatörlüklerde olur. Benim suçsuz olduğumu siz dahil herkes biliyor. Derin

devlet yöntemleri halen iktidarda. Sadece sahipleri değişti. Bu yeni Ergenekon'la da mücadele edeceğim. Tarihte hesabı sorulmamış hiçbir suç kalmamıştır. Bunun da hesabı sorulacak.”

NEDİM ŞENER: “POLİSİN KESTİĞİ PARMAK ACIYOR!”

Oda TV davasının bir diğere gazeteci sanığı Nedim Şener’in mahkemede yaptığı savunma da çok şeyi anlatıyordu. Şener mahkemede diyordu ki:

“Bana atfedilen suçun delillerini hiç görmedim. Cemaatle ilgili araştırmalar yaptım, onlardan nefret etmedim ama merak ettim. Ama gazetelerden görüyorum ki onlar bizden nefret ediyor. Gazetecilik hayatım boyunca hiçbir siyasi tavrım olmadı. Ama hep merak ettim. Öğrenmeye çalıştım.

Ben 100’e yakın davadan yargılandım. Aklıma kötü bir şey gelmez. Ahmet bana diyor ki senin içine Polyana kaçmış! Adaletin kestiği parmak acımayabilir ama polisin kestiği parmak acıyormuş. Savcı herhalde iş yoğunluğundan polis raporlarından copy paste yapmış. Burada benim gazeteci olduğum doğrudur, terörist olduğum yakıştırmadır.

Polis raporlarının iddianameye dönüşmesi Türkiye’yi dünyada zor duruma düşürüyor. 100’e yakın gazeteci haber yaptığı için cezaevinde! Yargılanmaktan değil insanların vicdanlarında mahkûm olmak istemiyorum. Bugüne kadar boyun eğmedim ve böyle olmasa halkın yüzüne bakamazdım. Önemli olan eşinizin, çocuğunuzun yüzüne bakabilmektir. Kızım ‘Babam teröristse ben onu affetmem’ demiş. Biz ona öyle öğrettik. Mahkemenizde adaletin gücünü görmek istiyorum. Boyun eğseydim Hrant Dink’ten, Sedat Simavi’den, Abdi İpekçi’den, Yaşar Kemal’den utanırım. Polisler çocuğumun ödevlerine bile baktılar. Çocuğum beni terör suçlusunu olarak algılayınca; ben babamı savunmam demiş. Çocuğum odasına girdiler arama yaptılar. Bu durum anlatılmaz.

Benim bu davaya dahil edilmem Dink davasını karartma amaçlıdır bana göre. Ergenekon örgütüyle bağdaştırılmam bir maille oldu. Tüm bunlar Dink cinayetiyle ilgili yaptığım araştırmalardır. Poliste, MİT’te bir yapı var ve Dink cinayetini örtmeye çalışıyorlar.

Dink cinayetinde polisin ihmali yazdığım için hakkımda dava açıldı. Olay şudur: Dink cinayetinden sorumlu olan polis memurları ile bu soruşturmayı yürüten polis memurları aynıdır.

Dink cinayetindeki sorumluları deşifre ettiğim için 3 davada 32 yıla yargılanıyorum, katiller daha az cezayla yargılanıyor.

Telefonlarım dinlendi ve Oda TV baskınına kadar tapelere bakılmadı.

Beni suçlayan elektronik ihbarı kimin yaptığını polis araştırmadı, bu bilginin doğruluğu hiç sorgulanmadı! Sahte isimli e-postayla Ergenekon davasıyla ilişkilendirildim. Bu postayı gönderen kim, araştırılmadı bile.

Ergenekon’la nasıl mı ilişkilendirildim? Ramazan Akyürek benim hakkımdaki şikâyetinde, ‘Bizi Ergenekon’a hedef gösterdi’ dedi!

Başbakanı can evinden vuracak bir suikast yapacağım şüphesi üzerine hakkımda dinleme kararı alınıyor... Böyle bir şey –başbakana suikast– yapacaksam neden izlenmedim, ben Süpermen miyim ki izlenemedim?

Hrant Dink cinayeti tek kişilik bir soykırımdır. Ben bu cinayetin aydınlatılmasını istiyorum. Çocuğumun Hrant Dink’i öldürenlerin kim olduğunun bulunmadığı bir toplumda yaşamasını istemiyorum.

Bu duruşmada her yerde Sabri Uzun adı geçiyor. Niye sanık değil? Sayın savcılık neden Sabri Uzun’un görüşlerine başvurmaz, neden dinlenmiyor?

İddianamenin bütününde tutarlılık yok. Biliyorum savcının zamanı yok başka iddianameler yazıyor

ama bari aleyhte delil toplansın!

İddianame Avcı ile aramda özel bir bağ varmış havası yaratıyor. Oysa onunla birçok gazeteci konuşmuştur. Ağustos ayında kitabı aldım. Benden başka herkesin Hanefi Avcı'nın kitap yazdığından haberi varmış. Kitap çıktığında ben onun hakkında yazılmış bir kitap sandım! Ertesi gün söyleşi için randevu istedim.

Baransu, 14 ve 28 Mart köşe yazılarında benim yazdığım metinlerin kitabın taslağından alındığını yazdı deyip tersini ispatladı. Bu soruşturmada sayın savcıya kırgınlığının nedeni Baransu'nun iddialarının dosyaya bire bir girmesidir. Baransu'nun 'taslaktan alıntı' şeklindeki yazılarını iddianameye aldı! Mehmet Baransu, yazınca başka bir şey, biz yazınca terörist.. Mehmet Baransu maşallah oturmuş, haber diye fezleke yazmış savcılık da bunu iddianame kabul etmiş.

Benim bildiğim gazetecilik kapı açmak, perde aralamak, pencere açmak ayna tutmak değil!

Soner Yalçın'la cezaevi aracında tanıştık. Hrant Dink'i yaşarken tanımadım. Dirisi ailesine ait, ölüsü hepimizindir. Ben Hrant Dink'in adının geçtiği her yerde konuşurum. Ben kendimi savunabiliyorum ama o artık savunamıyor.

Ahmet Şık'ın kitabına hiç katkı sağlamadım. İki yıldır da görüşmüyorduk. Ahmet tahliye talep etmedi. Ben de onu yalnız bırakmamak için kalırım ama ben onun yerine de tahliye talep ediyorum."

Oda TV davası kapsamında tutuklanan Barış Terkoğlu da, savunmasında soruşturmanın nasıl başladığını, polis/savcı/medya üçgeninde yaşananları anlattı:

"Elbette telefon tapelerinden anlaşılıyor ki bazı sanıklar iki yıldır dinleniyor. Ancak soruşturmanın bir başka kronolojisi var. Ondan söz edeyim. Şöyle ki:

Barış Terkoğlu: Polisten beslenen gazeteciler...

20 Ağustos 2010: Hanefi Avcı'nın polisteki cemaat yapılanmasını anlattığı *Haliç'te Yaşayan Simonlar* adlı kitabı piyasaya çıkıyor. Hedefteki polisler hummalı bir çalışmaya başlıyor.

28 Eylül 2010: Hanefi Avcı, Marksist-Leninist Devrimci Karargâh Örgütü'yle ilişkili olmakla suçlanarak tutuklanıyor. Avcı, iki gün sonra yapacağı çok önemli açıklamayı bu sebeple yapamıyor.

İşte bu tarihten sonrasını, Oda TV iddianamesinin 32'nci ek klasöründen takip ediyoruz. Polis teşkilatı bambaşka bir çalışmaya başlıyor. Avcı'dan sonra sıra kitabını tutuklamaya geliyor. Zira kitap hâlâ özgür!

32'nci ek klasörde polisin medyayı mercek altına aldığını ve "çok özel" bazı gazetecilerin açıklamalarını ihbar kabul ederek tutanak hazırladığını görüyoruz.

29 Eylül 2010: CNN Türk - *Tarafsız Bölge* - Âdem Yavuz Arslan

29 Eylül 2010: Şamil Tayyar'ın köşe yazısı

30 Eylül 2010: CNN Türk - *Tarafsız Bölge* - Mehmet Baransu, Emrullah Uslu, Önder Aytaç.

1 Ekim 2010: Şamil Tayyar köşe yazısı

3 Ekim 2010: Cine 5 - *Derin Mevzu* - Şamil Tayyar

3 Ekim 2010: Habertürk TV - *Olduğu Gibi* - Şamil Tayyar, Önder Aytaç.

Bu gazetecilerin söz konusu programlarda yaptığı açıklamalar 32'nci klasörde var. Dikkatinizi çekiyorum henüz ne Oda TV baskını yapılmış ne de ortada herhangi bir delil var. Ancak bir kısmı resmen polis olan ve tamamı polisten beslenen bu gazeteciler, dört ay sonra olacakları önceden 'tahmin' ediyorlar."

MEDYAYA “GÜÇ GÖSTERİSİ”

Barış Terkoğlu'nun savunması aslında olan biteni net bir şekilde anlatıyor. Soner Yalçın ve Oda TV'ye ilişkin düşüncelerimi kitabın ilk bölümlerinde yazmıştım. Bu ekip, “mesleki suç” denilebilecek birçok habere imza attı, hakkımda olmadık iftira ve yalanlar yazdı. Ama Oda TV davası süresince haksızlığa uğradıklarımı her fırsatta söyledim. Bu dava, cemaatin medya üzerindeki güç gösterisidir. AKP medyada etkinlik sağlarken, cemaat de boş durmuyordu.

Oda TV operasyonundan sonra cemaatin medyadaki etkinlik alanı, merkez medyadaki her televizyon ve gazeteye ulaştı. Artık her ekranda ve her gazetede AKP kontenjanı kadar cemaat kontenjanı da bulunuyordu. Haber merkezleri dışarıdan kontrol dönemini geride bırakıp içeriden kontrol ediliyordu. Cemaate yakın gazeteciler önce *Radikal* gazetesinde çalışıyor sonra merkez medyada görev alıyordu. *Radikal*, Eyüp Can yönetimine geçtikten sonra cemaatin “merkez medyaya geçiş istasyonu” olarak kullanılıyordu.

TELEFONLA HELİKOPTER DÜŞÜRMEİNİN İDDİANAMESİ

Medya tarihinin en akıldışı/mantıksız asparagasları arasındaki yerini alan *Taraf* gazetesinin “Telefonla Muhsin Yazıcıoğlu’nun helikopterini düşürdüler” haberinin üzerinden iki yıla yakın bir zaman geçmişti. Benim de müebbet işsizliğe mahkûm edilişimin ilk yılı dolmuştu.

Tarih 3 Mart 2011’di. Telefonumda sayısız cevapsız çağrı vardı. Artık tek tük aramaların olduğu dönemdeydim. Yolda görenler dahi “başıma bir şey gelir” korkusuyla başını çeviriyordu. Bu kadar cevapsız çağrı hayra alamet değildi. Açtım telefonu...

— Abi hakkında fezleke düzenlendi. Muhsin Yazıcıoğlu’na suikastla suçlanıyorsun.

— Şaka mı bu?

Hayır, işin şakası yoktu. “Yalan” olduğu tescillenmiş bir haber için ne fezlekesi bu? Ne suikastı? Ben NTV’de bile değildim! Kim neye bulaştırmak istiyor? İşsizliğe mahkûm etmek yetmedi başka bir şey yapmak istiyorlar! Nerede duracaklar? Daha onlarca soru kafamda uçuşuyordu ama gerçek olan bir şey vardı, o da hakkımda hazırlanan fezleke...

Kahramanmaraş Cumhuriyet Savcısı Uğur Koç tarafından hazırlanan fezleke “Basit kaza değil, örgüt işi” değerlendirmesiyle Malatya Özel Yetkili Cumhuriyet Başsavcılığı’na gönderilmişti. Mirgün Cabas ve benim dışında yasadışı suç örgütümüzde dönemin Kahramanmaraş İl Jandarma Alay Komutanı Albay Sezai Akgün, Emniyet Amiri Dursun Özmen, helikopterin sahibi Mustafa Kemal Süler ile enkazı bulan Döngel köyü muhtarı Yılmaz Tilki ve köylülerden Abdullah Göllü bulunuyordu.

Fezlekedeki “Yapılan şikâyet dilekçeleri incelendiğinde helikopter düşme olayının basit bir helikopter kazası şeklinde değil, henüz üyeleri tespit olunamayan örgüt mensuplarınca yapılan sabotaj sonucu düşürülmüş olduğuna ilişkin iddialar” başlıklı bölüm dikkat çekiciydi. “Önce suçlu yarat sonra delil uydur” düzeni tıkır tıkır çalışıyordu, hem de yalan habere fezleke hazırlayacak kadar...

Fezleke soruşturmanın Ceza Muhakemesi Kanunu’nun 250’nci maddesi kapsamında olduğunu özellikle belirtiyordu. Bunun anlamı şuydu: Özel Yetkili Mahkeme’de görülsün.

Mirgün Cabas ve bana yöneltilen suç fezlekedeki, “Söz konusu helikopterin şüpheliler Mirgün Cabas ve Mustafa Hoş’un çalışanı oldukları bir ulusal televizyon kanalı tarafından ölen gazeteciye ait cep telefonu aranmak suretiyle sinyal vererek helikopterin düşürüldüğü ileri sürülmüştür” diye tanımlanıyordu.

Bu sözleri nereden hatırlıyoruz? Baransu’nun yazdığı haberde bu ifadeler aynen yer almıştı. Polis/savcı/medya şeytan üçgeni işliyordu. Durumun daha acayip olan yanı Kahramanmaraş Savcılığı’nın talebi üzerine İTÜ’de görevli 8 kişilik bir bilim heyetinin hazırladığı 25 sayfalık bilirkişi raporuydu.

Prof. Temel Belek, Prof. Tuncer Erciyas, Doç. Sibel Menteş, Yard. Doç. Ali Deniz, Yard. Doç. Hayri Acar, Yard. Doç. Melike Nikbay, Dr. Bülent Yağcı ve Dr. Hikmet İskender’in yer aldığı bilirkişi raporunda, helikopterin, aşırı bozucu sinyallere dayanıklı olduğu vurgulanarak cep telefonu ya da olası etkileyici cihazın yaratacağı elektromanyetik işaret gücü ile arıza yaratılması ya da helikopterin düşürülmesinin olanaklı görülmediği açıkça yazılmasına rağmen fezleke hazırlanmıştı.

Zaten amaç Muhsin Yazıcıoğlu soruşturması yapmak değil gözdağı vermektir. “Kafanı kaldırırsan seni içeri atarız” şantajından başka hiçbir hukuki akıl ve mantık dayanağı yoktu.

TV8’de o zaman Özlem Gürses’in sunduğu *Haber Aktif* programına telefonla bağlanıp durumu

anlattım:

“İlk başta arayan arkadaşlara şaka mı diye sordum. Ama bu bir fezleke sonuçta. Birtakım akli evveller bunu haber yaptı, manşetlerden verdi ama sonuçta olayın saçmalığı, saat farkı nedeniyle hata yapıldığı ortaya çıktı. Normalde komik geliyor ama ben endişeliyim. Ya durum sulandırılmak isteniyor bu fezlekeyle ya da birilerine hedef gösteriliyorum. Bu nedenle ben endişeliyim.

Kendimi bir vodvil oyunu içinde hissediyorum. Herkesin birbirini başka türlü anladığı onun üzerinden yürüdüğü bir oyun gibi... Orada o telefonu aramayanı zaten haber merkezinde tutmazlar. Daha da garibi bu olay yaşandığında ben NTV’de çalışmıyordum, hiçbir bağım yoktu.”

Önce suçlu yarat sonra delil uydur Türkiye’sinin en yakın tanığım. Akıl/mantık/hukuk dışı olması bir şey değiştirmiyordu. Bir anda “terörist” ilan edilebiliyordunuz. Fezlekenin açıklandığı günlerde en çok da annemle babamın telefonda ağlayışını hiç unutmuyacağım. “Oğlum iyi misin? Allah benim ömrümden alıp sana versin. Senin kılına zarar gelirse yaşayamam ben. Allah ıslah etsin onları oğlum” dedikten sonra hüngür hüngür ağlayışını şimdi bile hatırladığımda içimden bir şeyler kopuyor. Nasıl anlatacağımı bilemedim anneme... Ben babamın çok az ağladığını gördüm. Sonra babam aldı telefonu, “Oğlum. Sana kimse kıyamaz. Ben varım oğlum” diyebildi. Ağlamaktan konuşamıyordu. Ne yapacağımı şaşırđım. Ne diyeceğimi bilemedim. Onları teselli etmem günlerimi aldı. Aynı durumda binlerce insan yaratılmıştı. Onlar gibi düşünmeyen herkes artık potansiyel suçluydu.

MİLLİYET VE VATAN ARTIK DEMİRÖREN'İN

12 Haziran 2011'de Türkiye sandık başına gidecekti. Seçim öncesinde vergi kaskacına alınan Doğan Grubu, *Milliyet* ve *Vatan* gazetelerini Demirören-Karacan ortaklığına sattı. İki grubun hisse paylaşımında yaşadığı tartışmalardan ve davalardan sonra *Milliyet* ve *Vatan*, Demirören'e kaldı. İşadamları iktidarla ilişkisini sıcak tutmak için ya medyaya sahip oluyordu ya da bizzat Tayyip Erdoğan'ın isteğiyle medyaya giriyordu. Aslında bu *Sabah* grubunun Ahmet Çalık'a verilmesiyle başlayan bir süreçti. Özellikle haber kanalları işadamları ile AKP iktidarı arasında köprü vazifesi görüyordu. Onlarca haber kanalı trilyonlarca zarar etmesine karşın varlıklarını bu yüzden sürdürüyordu. Özetle kaz gelecek yerden tavuk esirgenmiyordu.

Peki *Milliyet* ve *Vatan* Gazetesi neden Erdoğan Demirören'e verilmişti? Bunun yanıtı için 2009 yılına gitmemiz lazım. Yer Davutpaşa'da inşaatı tamamlanan İstanbul Emniyet Müdürlüğü Polis Eğitim ve Kongre Merkezi (PEKOM) açılışı. Kalabalık bir davetli grubu ve işadamları Tayyip Erdoğan'ın gelmesini bekliyor. Erdoğan Demirören, Tayyip Erdoğan gelmeden henüz önce tören alanına giriyor. Yapılan bir anonsla Tayyip Erdoğan'ın birazdan Kongre Merkezi'nde olacağı söyleniyor. Bunu duyan Erdoğan Demirören kalabalığı yarıp öne geçmek için boş olan tarafa koşuyor. Ve bir anda kendini havuzda buluyor. Çünkü Erdoğan'a yetişmenin acelesiyle havuzu göremiyor. Havuzda çırpınan Erdoğan Demirören'in imdadına koruma polisleri ve işadamları yetişip havuzdan çıkarıyor. Sırılsıklam olan Erdoğan Demirören o halde hala Tayyip Erdoğan'ın yanına gitmeye çalışsa da muvaffak olamıyor. Daha sonra durum anlatılan Tayyip Erdoğan, Erdoğan Demirören'in bu cansiperane gayretinden oldukça etkileniyor.

Milliyet ve *Vatan* gazetelerinin medya grup başkanlığına o dönemde Akif Beki getirildi. Ancak özellikle *Milliyet*'te tepki o kadar çok sert oldu ki, bu atama bir süre Demirören Grubu'nca, "O sadece yeni bir televizyon kanalı kurmak için geldi" diye uyutulmaya çalışıldı. Fakat o kanal kurulmadı bir süre sonra da Akif Beki görevi bırakmak zorunda kaldı.

Medyada hiçbir şey cezasız kalmazdı. Nitekim Gezi Direnişi döneminde ve öncesinde sesi çıkan gazeteciler tek tek kovulacaktı. Türkiye seçime giderken benim işsizliğim de sürüyordu.

MHP'YE "SEKS KASETİ" OPERASYONU

Seçime az bir zaman kala 'MHP'nin seks kasetleri' skandalı patladı. Adalet ve Kalkınma Partisi'nin tek başına iktidarı yetmemiş, birileri muhalefeti de kendince dizayn ediyordu. CHP Lideri Deniz Baykal'ın bir kasetle saf dışı kalmasından sonra siyaset tarihinin en kapsamlı saldırısı MHP'ye yapıyordu. "Farklı ülkücülük" adlı bir internet sitesinde MHP'nin parti yöneticileri ve milletvekili adaylarının kasetleri yayınlanıyordu.

"Kaset skandalı"nda adı geçen MHP Genel Başkan Yardımcısı Prof. Dr. Osman Çakır, MHP Genel Başkan Yardımcısı Mehmet Ekici, MHP Genel Sekreteri Cihan Paçacı, MHP Genel Başkan Yardımcısı Ümit Şafak, Mehmet Taytak ve MHP Genel Başkan Yardımcısı Deniz Bölükbaşı, Teşkilattan Sorumlu Genel Başkan Yardımcısı Bülent Didinmez ve milletvekili adayı İhsan Barutçu, Recai Yıldırım, Metin Çobanoğlu ile birlikte 10 kişi görevlerinden ve milletvekili adaylığından istifa etmek zorunda kaldı.

MHP Genel Başkanı Devlet Bahçeli olan biten için "okyanus ötesi" işaretini verdi. 11 yıllık AKP iktidarında Fethullah Gülen cemaati, ilk kez bir siyasi parti genel başkanı tarafından açıkça eleştiriliyordu.

Partisinin seçim adaylarını tanıtmaya toplantısında Bahçeli şöyle diyordu: "Bütün gözler üzerimizdedir. Türk milliyetçileri hedefdir. Ahlaklı, vatansever, inançlı ve hidayet sahibi camia olarak, şirretin karşısında dimdik duruyoruz. MHP'yi bölünme ve kardeş kavgasına karşı engel görenler, okyanus ötesi fetva makamlarının ve içerideki uzantılarının da tahrik ve provokasyonlarının menziline siz de varsınız."

Fethullah Gülen, Devlet Bahçeli'nin imasına bizzat kendi yanıt verdi. Gülen, "İnsafsızca karalamalar, isnat, iftira ve saldırılar karşısında biz ancak meşru müdafaaya başvurabilir; tashih, tavzih ve tekziplerde bulunabilir; şayet kötülükte ısrar edenler olursa, haklarında tazminat davaları açarız. Bunlar meşru haklarımızdır; fakat, asla onların yaptıkları gibi saldırganlığa girmeyiz. Yumruk sallamalarına karşı yumruk sallamayız. Onlar, 'Bir tokat da oradakine (okyanus ötesindeki) vuralım!' deseler de biz onlara tokatla mukabelede bulunmayız" dedi.

Bahçeli, seçimleri atlattıktan sonra MHP 10'uncu Olağan Kurultayı'nda bir kez daha okyanus ötesinden bahsetti. Sözleri çarpıcıydı: "Kendimiz kalarak, kendimiz olarak, benliğimizden, ülkülerimizden ve düşüncelerimizden ayrılmadan iktidar olunabileceğini inşallah göstereceğiz, inşallah kanıtlayacağız. Okyanus ötesine tutunmadan Türk milletinin iktidarını kuracağımızı mutlaka ispatlayacağız."

MHP'nin durumu ve tarihsel gelişiminde cemaat tartışması yeni değildi. Özellikle Muhsin Yazıcıoğlu'nun BBP'yi kurup ayrışmasına cemaat katkı ve etkisi bilinen bir gerçektir. Fakat kasetlerle bu kavga ilk defa meydana yapılmıştı.

İlk söz düellosu 12 Eylül referandumundaydı. Bir gazetecinin Fethullah Gülen'in "mezarda bulunanların da kalkıp evet oyu kullanması" yönündeki sözlerini hatırlatması üzerine Bahçeli, "Son yıllarda, cemaat ve tarikat liderlerinin, siyasete çok yoğun bir şekilde karıştığına şahit olmaktayız. Sayın Fethullah Gülen Bey, mezardan kaldırıp oy kullanıracığına, 12 Eylül'de Amerika'dan gelip oy kullanması daha hayırlı olur diye düşünüyorum" demişti.

Sonrasında patlak veren seks kasetlerinin bu sözlerle irtibatı çok konuşuldu. Fethullah Gülen'e

dönük bu sözlerin bir intikama dönüştürüldüğü de... Fakat Neo-Türkiye derinliklerinde ne kaset olayının arkasında cemaatin olduğu kesinleşti ne de bu olay aydınlatıldı. Zaten MHP-cemaat savaşı da bir şekilde donduruldu. Bu kaset olayından sadece MHP etkilenmedi. İşadamından bürokrata, gazeteciye kadar birçok kişiye, “Kasetin var ona göre!” tehdidi yapıldı. Hatta “medya kasetleri” deposu olduğu da... Var mı yok mu bilmiyorum ama emin olduğum bir şey var kasetlerin bir korku dağı oluşturduğu... Zaten kalemini satmak için bahane arayanlar “kaset tehdidi” ile yavaşlığını gizleme maskesi edindi.

4. BÖLÜM

USTALIK DÖNEMİ ŞAHESERİ: 3 TEMMUZ OPERASYONU SAVCI/POLİS/MEDYA/AKP/CEMAAT BİR, FENERBAHÇE TEK

12 Haziran 2011 seçimlerinden sonra Tayyip Erdoğan'ın üçüncü dönemi başlamış oldu. Ve bu yeni dönem Türkiye tarihinin en büyük operasyonlarından biriyle başladı.

3 Temmuz 2011'de Türkiye güne yeni bir operasyonla uyandı. Bu kez hedef, asırlık bir çınar olan Fenerbahçe Spor Kulübü ve onun başkanı Aziz Yıldırım'dı.

Erdoğan'ın, adına "ustalık" denen üçüncü dönemi, medyanın da kayıtsız şartsız biat dönemi olacaktı. Fenerbahçe Operasyonu'nda "polis-savcı-medya" şeytan üçgeni öyle kurulmuştu ki, kimseye nefes alanı bırakılmamıştı.

Operasyonda önce Savcı Zekeriya Öz, sonra Savcı Mehmet Berk imzası vardı. Yargı ayağı da emniyetteki Organize Suçlar Şubesi de cemaatin en güçlü olduğu yerlerdi. Medya, daha operasyonun başladığı 3 Temmuz'da kararını vermişti zaten. Polis fezlekesine kutsal bir metinmiş gibi davrandılar ve deliller ortaya konmadan, savunmalar yapılmadan her şeyi büyük bir suçmuş gibi yansıttılar. *Hürriyet*, *Milliyet*, *Sabah* ve diğerleri, televizyonların hepsi sorgusuz sualsiz Fenerbahçe avına çıkmıştı.

"3 Temmuz Darbesi"nin medya ayağındaki mücahitleri bildik isimlerdi. Mehmet Baransu, Rasim Ozan Kütahyalı, Serhat Ulueren, Erman Toroğlu, Hüseyin Gülerce gibi isimler ön safta yerini almıştı. Sadece bu isimler değil medyanın tamamına yakını Fenerbahçe aleyhindeydi ve "Şike yapıldı" demeyen kimse kalmamıştı.

İlk gün, yani 3 Temmuz'da yazacak tek alanım kalan twitter'da, "İlk taşı günahsız olan atsın" diye yazdım. Taşlayanların günahı o kadar çoktu ki ister istemez ilk refleks "şüphe" oluyordu. Fakat zaman geçtikçe yapılanın bir şike operasyonu değil, futbol alanındaki güç ve biat operasyonu olduğunu gösterdi.

Aslında operasyonun kendisi başlı başına şikeliydi. Ligler 11 Mayıs'ta bitmiş ve onca teknik takibe rağmen tek bir suçüstü yapılmamıştı. Tek delil telefon dinlemeleri olarak görünüyordu. Operasyonun tarihi ise 3 Temmuz'du. Yani 12 Haziran seçimlerinden sonraya bırakılmıştı. Operasyon için belirlenen tarih tamamen politikti.

6 Temmuz 2011'de kuvvetler ayrılığı yerle bir edildi. Bu tavrıyla ülke hukuk tarihine geçecek açıklama İstanbul Emniyet Müdürlüğü'nden geldi. Kovuşturma ve soruşturma yürütmesi gereken polis, mahkeme gibi kesin hüküm veriyordu. Emniyet yaptığı açıklamada, "Süper Lig ve Bank Asya 1. Ligi'nde toplam 19 maçta şike ve teşvik faaliyetlerinin gerçekleştirildiğinin tespit edildiği ve delillendirildiğini" söylüyordu.

Emniyetin açıklamasındaki "Suç örgütüne yönelik olarak 3 Temmuz'da gerçekleştirilen operasyonlarda toplam 61 kişi yakalanarak gözaltına alındı. Operasyonda 8 ruhsatsız tabanca ile bu tabancalara ait çeşitli çap ve ebatlarda fişek ve boş kovan ile 1 adet ehliyet ele geçirildi" sözleri de dikkat çekiciydi.

Bugün operasyonun üzerinden iki yıldan fazla zaman geçti. 19 maç mahkemede dörde düştü. Hâlâ sekiz ruhsatsız tabanca kimindir ve bu silahların balistik incelemesinde ne çıktı gibi sorular yanıtsız. Oysa Aziz Yıldırım'ın gözaltı görüntüleri bu silahlarla montajlanarak televizyonlara servis edilmişti. Televizyonlar da bu görüntüleri olduğu gibi yayınlamıştı.

Taraf, bu operasyonun da en coşkulu mecrası olarak dikkat çekiyordu. Polis fezlekesinde Fenerbahçe, Beşiktaş, Mersin İdmanyurdu, Manisaspör, Trabzonspor, Sivasspor, Giresunspor, İstanbul Büyükşehir Belediyespor şike yapmakla suçlanıyordu.

AKP/cemaat iktidarının seçim sonrasına bırakarak “şike yaptığı” operasyonda medyanın rolü alçaklığın evrensel tarihine çentik atmak olarak belirlenmişti. Ve bu rol beklenenin de ötesinde karşılığını buluyordu. “3 Temmuz Darbesi” iktidara daha çok yanaşma fırsatına çevrilmişti. Gazeteciliğin bütün evrensel ilkeleri yok sayıldı. “Kutsal polis fezlekesi” şike var diyordu ve medya onlarca soru işaretini görmezden geliyor ve “Olmaz mı? Acayip şike var!” diye köpürtüyordu. Üstelik Ceza Kanunu'na göre soruşturmanın gizli yürütülmesi gerekiyordu ve fakat buna hiçbir şekilde uyulmuyordu. “Gizlilik kararı”nın nasıl uygulandığına ise Uludere (Roboski), Reyhanlı, Deniz Feneri vs. gibi soruşturmalarda kamuoyu gayet iyi tanık olmuştu. Medya bu yasaklarda adeta kör, sağır ve dilsizdi. Oysa Fenerbahçe Davası'nda gizlilik duvarı tramlensiz aşıyor, iktidar ve cemaat “Vur” diyor, onlar da öldürüyordu.

Şike varsa olması gereken aslında çok basitti. Türkiye Futbol Federasyonu Disiplin Talimatı'nın 58'inci maddesi çok açık ve netti, “şikeye teşebbüs eden de şike yapan da aynı cezayı almalı”, yani “küme düşürülmeli”ydi. Bırakın uygulamasını, 58'inci madde değiştirildi!

3 Temmuz Fenerbahçe Operasyonu, Türkiye'nin diğer büyük operasyonları gibi Adalet ve Kalkınma Partisi ile paralel ortağı Fethullah Gülen cemaatinin ortak organizasyonu olarak başladı. Sonra Erdoğan, siyasi faturanın tamamen kendisine döneceğini hissedip makas değiştirdi. Hiçbir sorumluluğu ve yasal dayanağı olmayan cemaatin iştahı ise ilk gün ne ise sonrasında da aynı oldu. Tayyip Erdoğan-Fethullah Gülen Taht Oyunu'nun bir başka hesaplaşma alanı da “3 Temmuz Operasyonu” olacaktı.

O günlere gelmeden önce operasyonun hemen başında Gülen cemaatinin bu işe nasıl baş koyduğunu anlatan önemli detayları yazayım. Tesadüf bu ya (!) tam da operasyon günü, yani 3 Temmuz 2011'de, *Zaman* gazetesinde Hamdi Akın'la yapılmış bir söyleşi yayımlandı. Röportajı yapan isim de çok dikkat çekiciydi. Gazetenin genel yayın yönetmeni Ekrem Dumanlı imzalı röportajda, “Fenerbahçe başkanının değişmesi istenmiş ve artık yeni bir Fenerbahçe olması gerektiği” belirtiliyordu. Hamdi Akın, Gülen cemaatinin Fenerbahçe başkanı olarak görmek istediği kişiydi. Her şey yolunda gitseydi başkan olacaktı da...

Operasyonda cemaat izini sürececek çok şey yaşandı. Polis/savcı/medya ilişkileri, 6222 sayılı yasadaki değişiklikler ve görevde olduğu sürede gelen bütün yasa değişikliklerini onaylayan Abdullah Gül'ün 6222'deki değişikliği veto etmesi gibi... Bütün bunlar bir “3 Temmuz Darbesi” kitabının konusu. Bu kitabın ana teması AKP ve cemaatin medyadaki biat tarihi olduğu için ayrıntılı yazmıyorum.

Cemaatin içinde olduğu davalarda medyayı nasıl kullandığını 7 Şubat MİT krizi, Oda TV, Balyoz ve dersanelerin düzenlenmesi çabası sırasında hep beraber gördük. 3 Temmuz Operasyonu'nu işte bu tecrübeyle değerlendirmek gerekiyor.

“SPOR YAZARI” HÜSEYİN GÜLERCE

Yeniden 3 Temmuz Operasyonu'nun en sıcak anlarına dönelim. Cemaatin önemli isimlerinden Hüseyin Gülerce'nin operasyonun ilk günlerinde bir teknik direktör gibi taktik verdiği üç yazısına bakalım. Hüseyin Gülerce, “cemaatin medyadaki ilk abisi” olarak bilinir. Bu “abi müessesesi” cemaat yapılanmasının hiyerarşik bir mertebesidir. Her alanda (siyaset/iş dünyası/medya/yerel yönetimler/bürokrasi/yargı/emniyet vs.) abiler vardır. Ve bu abiler o alanın en yetkin kişisidir.

Hüseyin Gülerce, 3 Temmuz'a kadar tek futbol yazısı yazmamış bir köşe yazarıydı. 3 Temmuz sürecinde ise üç yazı kaleme aldı. 6 Temmuz 2011 tarihli “Futbolun Dokunulmazları” başlıklı ilk yazıda, “Futbolda ilk defa şike ve örgütlü suçlarla ilgili geniş çaplı bir soruşturma başlatıldı. Aralarında Fenerbahçe Kulübü Başkanı Aziz Yıldırım'ın da bulunduğu 60'tan fazla kişi gözaltına alındı. Öyle şaşkınlık falan da yok. Ve herkesin aklına ilk gelen, Ergenekon oldu. Birden ‘futbolun Ergenekon’u’ lafı konuşulmaya başlandı. Futboldaki kirlilik için neden bu kadar gecikildiği sorgulanır oldu” diyordu. Henüz operasyon yapılmış üç gün olmuştu. Fakat Hüseyin Gülerce her detaya hâkimdi. Ve baştan noktayı koyuyordu: “Futbolun Ergenekon’u...”

Aslında operasyonun niyetinin şike olmadığı şifresi de bu yazıda vardı. Gülerce devam ediyordu: “Artık futboldaki Ergenekon’a da neşter vuruluyor. ‘Futbolda Ergenekon olur mu?’ sorusu bugün anlamsız bir sorudur. Vesayet varsa, darbecileri vardır. Darbeciler varsa, medyaları, işadamları, çeteleri, kozmik adamları vardır. Vesayet, hukuk dışı örgütlenmelerle ayakta durur. Bu ülkede yüz yıldan beri vesayet rejimi var. Onun için hukuk dışılık her sosyal grubun, devlet aygıtının, anayasal kurumların içinde hükümferma olmuştur. Mücadele, vesayet ile demokratikleşme arasındadır. Bugün inisiyatif sivil iradenin elindedir. Vesayetın bütün ağaları, bu arada futbolun ağaları da kaybetmeye mahkûmdur.”

Gülerce, bu yazıyla 3 Temmuz'a karşı çıkanın “Ergenekoncu olacağı” tehdidini de yapıyordu. “Ergenekon öcüsü” her büyük operasyonda ellerindeki en büyük korkutma objesiydi.

Gülerce, 13 Temmuz 2011'de yine Fenerbahçe Operasyonu'nu yazıyordu. Başlık bu kez “Tahta Başında Tek Ayak Üstünde”ydi. Bu yazı öncesinde Fenerbahçelilerin direnişinin başladığını da hatırlatmam lazım. 10 Temmuz'da önce Topuk Yaylası sonra Bağdat Caddesi ve nihayetinde Boğaziçi Köprüsü yürüyüşü vardı. Bu yürüyüşlerde polisin müdahalesi de çok sertti, direniş ve sloganlar da... Hatta yürüyüş sırasında emniyet amiri, “Gerekirse gerçek mermi kullanın” diyordu. 10 yıllık AKP iktidarında ilk kez kitlesel bir tepki oluyordu. Fenerbahçe, böylece Neo-Türkiye'de ilk itaatsizlik meşalesini de yakıyordu.

Gülerce, tepkilerdeki kararlılığı görüyor ve planlanan 3 Temmuz Operasyonu'nun gerçek niyetinin deşifre olmasını engellemek istiyordu. 13 Temmuz'daki ikinci yazıda bu uyarı dikkat çekiyordu: “Mesele futbolda şike, çete meselesi değil. Mesele Aziz Yıldırım meselesi değil, Fenerbahçe meselesi hiç değil. Beşiktaş, Galatasaray, Trabzonspor meselesi de değil. Kimse, sorumluluğunu unutup, taraftarı tahrik etmesin. Ergenekon davasını Cumhuriyet Mitingleri ile özünden saptırmak isteyenler nasıl umduklarını bulamadıysa, futbol takımlarının taraftarlarını sokağa dökmeye çalışanlar da başarısız olacaklardır.” Fenerbahçelilerin direnişini kırmak için yapılan kıyaslamalar oldukça dikkat çekici. Ergenekon-Cumhuriyet Mitingleri kıyaslamaları rasgele yapılmıyordu tabii...

Aynı yazıda bir başka bölüme bakalım: “Yeni Türkiye'nin, hukukun üstünlüğüne kilitlenen yeni

yargısını da unutmayalım. Darbecilerden, cuntacı zihniyet sahiplerinden millet adına hesap sormakta kararlı savcılara ve yargıçlara ne kadar ihtiyacımız varmış... Asıl onların yüreğini alkışlamalı, onların cesaretini övmeliyiz. Hatırlayınız, ‘Susurluk davası’ sırasında, özellikle laik-solcu kesimler ‘İtalya’daki Gladio davasının savcı ve yargıçları gibi bizde niye cesur ve dürüst savcılar, yargıçlar yok?’ diye haykırmışlardı. Şimdi tam tersi davranıyorlar. Bu hukuk adamlarını yıpratmaya, karalamaya çalışıyorlar. Ama nafile. Bütün renkler kirlerinden arınıyor.”

Yani Gülerce diyordu ki, “ÖYM bizim kontrolümüzde ona göre!” Hâkim ve savcılara da yol gösteriyordu: “Devam edin. Yanınızdayız..”

Gülerce gibi isimler bir konuda yazıyorsa bunun bir gazetecilik yazısı olduğunu sanmak Gülen cemaatini ve Neo-Türkiye’yi hiç bilmemek demektir.

Son olarak Gülerce’nin 3 Temmuz troyka yazılarından sonuncusuna bakalım. Tarih 15 Temmuz 2011; başlık: “Ergenekon Surundaki İkinci Gedik.” Gülerce’nin hedefi bu kez Futbol Federasyonu... Çünkü federasyon kesin mahkeme kararı ve elinde yeterli delil olmadığı için olan bitene “şike” diyemiyordu. Fakat cemaatin acelesi vardı. Bir an önce her şey bitsin istiyorlardı. O yüzden Gülerce, federasyona hitaben şunları yazdı:

“Bazıları, depremin büyüklüğünü tahmin edemedikleri için ayağında top dolaştırıyor. Mesela Türkiye Futbol Federasyonu’nun tavrı böyle. ‘Savcının iddianamesini bekleyeceğiz’ diyor. Diyor ama futbolcuların bazılarının şikeyi itiraf ettikleri manşetlere çekilirken, Federasyon’un o beklemenin altında kalmayacağını kim söyleyebilir? Dağdan bir kar topu yuvarlandı ve giderek çığa dönüşüyor. Yeni TFF, galiba kucağında bulduğu kor ateşin farkında değil. Şu anda liglerin zamanında başlaması bile tehlikede...”

Gülerce, açık açık Türkiye Futbol Federasyonu’nun gazete manşetleriyle karar vermesini istiyordu. Futbol Federasyonu’nun o dönemki başkanı Mehmet Ali Aydınlar ve yöneticilerinin kimyasının bozulması bu yazıdan sonradır. Davanın hukuk zemininden çıkmasına neden olan Federasyon’un 1. Etik Raporu bu yazılardan ve tehditlerden hemen sonra yazıldı. 1. Etik Raporu, cemaatin; 2. Etik Raporu ise Erdoğan’ın isteğiyle yazıldı. Her iki rapor da gösteriyordu ki bu hukuksal ve sportif zemini olan bir operasyon değildi.

Gülerce, kararın oldubittiye getirilmesini istiyordu. Çünkü Fenerbahçe taraftarı direniyordu. Zaman geçtikçe bütün planlar bozulabilirdi. O yüzden acele ediliyordu. Hatta öfkeden mi bilinmez kendini de açık ediyordu: “Futboldaki soruşturmanın sarsıntıları, vesayetın surlarında, Ergenekon davasından sonra ikinci büyük gediği açabilir. Ben bu olayı, Danıştay saldırısının Ergenekon davasına bağlanması kadar önemli görüyorum.”

Ve yazının sonunu o bildik tehditle getiriyordu: “Zorda olan, futbolun ağaları değil, asıl vesayetın ağalarıdır. Direnmelerinin anlamsız olduğunu kabul etmedikleri için daha hızlı tasfiye olacaklardır. Futbolun dokunulmazlarına dokunulunca, bir kısım medyada da telaş başladı. Ama pek çok arkadaş, ‘Sıra medyaya da gelecek’ demişlerdi. Galiba haklı çıkacaklar.”

Gülerce, 3 Temmuz sürecinde kibrinin en üst basamaklarında geziyorlardı. Fütursuzca tehdit ediyordu ‘Sıra medyaya da gelecek!’ diye. Gelmesine gerek kalmıyordu. Herkes bu mesajı, emir ve talimat olarak görüyordu.

Onlarca manşet, onlarca yalan haber varken neden Hüseyin Gülerce’nin yazılarına bu kadar yer verdim? Çünkü bu üç yazıdan sonra çerçeve/hedef ve ne yapılacağı belirlenmişti. Bu yazılardan biri

mahkemeye, diğeri federasyona, bir diğeri de gazetecilere talimat gibiydi. Bundan sonrasında dava için rol alan dönemin Federasyon Başkanı Mehmet Ali Aydınlar, hâkimler ve mücahit gazeteciler bu üç yazı doğrultusunda yaptılar bütün dezenformasyonu ve manipülasyonu...

Korkudan Fenerbahçe için “ama” bile denilemeyen dönemdi. Sadece gazeteci Lube Ayar televizyon programlarına çıkabiliyor ve operasyonu eleştiriyordu. Tabii ki Lube’ye de bu tavrının bedeli ağır ödetildi. Türkiye’nin iyi bir polis adliye muhabiri işini yapamaz hale getirildi.

SESİNİN ÇIKARANIN VAY HALİNE!

Fenerbahçeliler, 12 numara.Org ve Papazın Çayırı adlı internet siteleri, twitter hesapları, Radyo Fenerbahçe'deki "Kaldırım Tribünü" aracılığıyla seslerini duyurabiliyordu. Bir de Tamer Bağlan *Fanatik* gazetesinde sürece ilişkin yazılar yazıyordu. Ben de twitter'dan gerçekleri aktarmaya devam ediyordum.

Bu süreçte ben uzun yıllardır uyguladığım şahsi bir kararı da yıkıyordum. Kamera karşısına geçmeden yıllarca medyada yöneticilik yapmış, hayatın sıradanlığına karışmak için tanınmamayı, bilinmemeyi seçmişim. Ama ortada bir sürü gerçek varken kimse sesini çıkarmıyordu. Çünkü biliyorlardı. 3 Temmuz'u eleştiren linç edilecekti. "Hayır" diyenin hainleştiği günler çoktan başlamıştı.

Medya, 3 Temmuz'da iktidar ve cemaat ne derse onu hatta fazlasını yaptı. Çünkü artık şifre kolaydı. 3 Temmuz'a destek veren parasını da işini de kariyerini de sağlama alıyordu. Objektif maskesi altında AKP ve cemaate hep bir yaranma vardı. Gregor Samsa günlerim sürüyordu ama TV'lerdeki tartışmalara çıkmam için teklifler de geliyordu. O günlerde az da olsa karşı görüşe değer veriliyordu. Bugün "karşı görüş" demek iktidara ihanet gibi görülüyor. Artık var olan durumda susmanın anlamı yoktu. Neden ekrana çıktığımı da blogumda yazdım: "Herkes soruyor. O kadar kanal yönettin. Bunca yıldır TV'de yöneticilik yaptın, hep ekrandan uzak durdun neden şimdi konuşuyorsun? Bunların hepsi doğru. Ekran önünü bilerek reddettim. Çünkü sokakta hayata karışmayı sevdim. Sokak kedileriyle oynamayı, sokak köpekleriyle dertleşmeyi severim. Avare gibi gezmesini severim kalabalıklar içinde, basit, sıradan biri gibi. Çok önemli adam olmaktansa vicdanlı bir adam olmayı seçtim. 3 Temmuz'dan sonra değişen şu. Yapılan her haksızlığa karşı çıktım. Ve bu tavrımı da yönettiğim TV'lerde gösterdim. Oysa şimdi çalışmıyorum. Çalışıyor olsaydım yine çıkmazdım TV'lere. Zaten diyeceğimi orada haberlerle, programlarla derdim. Dün olduğu gibi. Bugün ise susma değil konuşma zamanı. Korkma. Cesaret de bulaşıcıdır deme vakti. Hem de korku perdesinin arkasına saklanan ideoloji bezirgânlarına rağmen. Çok açık ve net, adalet istiyorum. Hukuk hayata egemen olsun istiyorum. Önce suçlu yarat sonra delil uydur sisteminin vahşeti son bulsun istiyorum. Hayalet güç olup bir heyula gibi günlük hayata çöreklenen cemaatlerin gerçek kimliklerine dönmesini istiyorum. Geçmiş hepimizin geleceğindeki aynadır. Hiçbir zaman uğursuzluğun, hayınlığın, haksızlığın, ahlaksızlığın, pisliğin yanında saf tutmadım. Dünün zalimliğine nasıl direndiysem dünün mazlumlarının bugünkü zalimliğine de karşı çıkıyorum. Hepsi bu..."

Davet edildiğim bir programa bir daha çağrılmıyordum. Cemaat/3 Temmuz/Erdoğan/Operasyon kelimelerini yan yana ekranda kullanmak bile suçmuş algısı yaratılıyordu. Ezberi bozmak, algı zehirlenmesini deşifre etmek ağır suçtu. Ama bir yandan da televizyonlar, gazeteler, Fenerbahçe aleyhine bir kitle imha silahı gibi kullanılıyordu. "Abluka" ile Ergenekoncu, terörist ilan edilmemden sonra Fenerbahçe ile de holigan yaftası alnıma yapıştırılıyordu.

MEDYANIN OPERASYONDAKİ ROLÜ

Peki medya ne yaptı? 3 Temmuz sürecinde yalan olduğu tescillenen haberlere kısaca bir göz atalım.

Radikal, 4 Temmuz 2011’de “Şike Kamerada” manşetiyle çıktı. Haber şikenin kameralarla tespit edildiğini söylüyordu. Bugüne kadar mahkemeye henüz şikenin kamerayla tespit edildiğine dair bir delil ulaşmadı.

Yeni Şafak ve *Taraf*, 8 Temmuz’da aynı başlıkla çıktı; Aziz Yıldırım’ın Kıbrıs’a kaçacağını yazdı. *Taraf*’taki haberde imzası olan yine Mehmet Baransu’ydu. Haberin içinde hangi sefer sayılı uçak, hangi koltuk ve hangi tarih gibi bilgiler tabii ki yoktu.

Radikal, 14 Temmuz’da İbrahim Akın’ın Beşiktaş yöneticisi Serdal Adalı ile 150 bin dolar karşılığında anlaşacağını ve maç sonunda bu anlaşma gereği yarış atı aldığını yazdı. Bugün ortada ne yarış atı var ne de böyle bir anlaşma.

Hürriyet, 17 Temmuz 2011’de “Pazartesi bombaları” manşetiyle çıktı. Bombalardan biri Şekip Mosturoğlu, Ali Kıratlı ve Bülent İşcen’in etkin pişmanlıktan faydalanıp “itirafçı” olduğu haberi idi. Oysa davada tek bir itirafçı olmadı.

Cemaat gazetesi *Zaman*’ın manşeti de, “Şikeyi itiraf edip etkin pişmanlık istediler”di. Tek elden çıkan haberler aynı manşetler...

Yine o dönemde haftalarca Fenerbahçe’nin yeni transferi ve davanın şüphelilerinden Emenike’nin şike parası sayma görüntüleri olduğuydu. Aradan iki yılı aşkın zaman geçti hâlâ bu görüntüler ortada yok. Tıpkı Gezi direnişçileri için sıkça söylenen Bezmi Âlem Valide Sultan Camii’nde içki içildiğine dair görüntüler gibi... Bu arada Emenike, yargılandığı davadan beraat etti. Ve iki yıl sonra Rusya’dan Fenerbahçe’ye geri döndü.

Yine o dönemdeki polis fezlekesinden yapılan haberlerde, “Sivasspor kalecisi Korcan’ın şike parasıyla kız kardeşine Mini Cooper araba satın aldığı” vardı. Mahkeme sürecinde Korcan’ın bir kız kardeşinin bile olmadığı ortaya çıktı.

Polis-savcı-medya şeytan üçgeni olarak adlandırılan organizasyonun verdiği bu bilgiler, Türkiye’nin en önemli davalarından biri olarak gösterilen operasyondaki ciddiyetsizliği de gösteriyordu.

Takvim’in “Bilyoner’i Kapatalım” başlıklı haberi ise, “Şike zanlılarının satın aldıkları maçlarla ilgili bahis oynadıkları ortaya çıktı” diye veriliyordu. Oysa Bilyoner bahis şirketi değil aynı adlı bir eğlence kulübünün adıydı. Tapelerde Fenerbahçe yöneticileri İlhan Ekşioğlu ile Ömer Temelli’nin konuşmalarında “Bilyoner’i kapatalım” sözleri bahis olarak yorumlanıyordu. Gerçek ise şampiyonluk kutlaması için Bilyoner gece kulübünün ayarlanmasıydı.

Bunun gibi onlarca trajikomik haber yayımlandı. Her şey tapeler üstüne yürütülüyordu. Ama o tapelerdeki Trabzonspor Kulübü Başkanı Sadri Şener ve yöneticilerinin konuşmaları kesinlikle medyada yer bulmuyordu. Yine tapelerde Adalet ve Kalkınma Partisi Grup Başkan Vekili Nurettin Canikli’nin Giresunspor yöneticileriyle yaptığı konuşmalar da medyaya sızdırılmadı. Melih Gökçek’in tapeleri de aynı şekilde ek iddianamenin sayfaları arasında gizlendi. Hatta spor basınından gazetecilerin de konuşmaları vardı ve o tapeler hiçbir zaman gün ışığına çıkarılmadı. Bu tapeleri burada yayımlamanın da anlamı yok. Yasal dinleme de olsa özel hayata ilişkin birçok şey var. Tapeleri söyledim çünkü Fenerbahçe aleyhine en büyük delil olarak bu tapeler gösterildi.

Trabzonspor yöneticilerinin daha kesin kanaat oluşturabilecek tapeleri de vardı. Fakat ek klasörlerle birlikte 47 sayfalık bu tapeler yok sayıldı.

Fenerbahçeliler, medyanın karartma ve dezenformasyonuna rağmen direnişlerini sürdürüyorlardı. Silivri ve Çağlayan Adliye Sarayı'ndaki her duruşma sonrası polis gaz bombaları ve TOMA'larla kalabalığa müdahale ediyordu. Bunlar, medyada genellikle "holiganların çıkardığı olaylar" olarak nitelendiriliyordu. Sağcısı, solcusu, liberali objektifi, entelektüeli, hiçbir köşe yazarı, polisin bu saldırılarını görmüyordu. İktidar, medyadaki Fenerbahçe düşmanlığını bir perde olarak kullanıyordu. İki yıl sonra Gezi Direnişi'nde yaşanan polis şiddetine itiraz edenler, o dönemde Fenerbahçeliler için suskundu. Çünkü "Zamanın Ruhu" Fenerbahçe'ye saldırıyı ödüllendiriyordu.

12 Mayıs 2012'deki Fenerbahçe-Galatasaray maçı sonrası yapılan polis provokasyonu dahi "holigan dehşeti" diye sunuluyordu ekranlarda... Polisin nedensiz gaz bombalarıyla yaptığı müdahalede onlarca insan yaralandı stat içinde ve dışında. Kadıköy gökyüzü gaz bombası sisiyle kaplanmıştı. Medya ise sadece "holiganlar" diyordu. Eğer o gün Kadıköy'de bir Ali İsmail Korkmaz ya da Gezi Direnişi'ndeki gençlerin öldürülmesi gibi bir olay yaşanmadıysa bu tamamen şanstı.

Derbi maçı öncesi Mehmet Ali Birand, "Kanlı mı olacak kansız mı olacak?" diyordu Kanal D ekranında. Bundan daha ağır kışkırtma nasıl olabilirdi ki? Birand'ın Galatasaraylı olduğu malumdu ama bu süreçte başka rol de üstleniyordu. Ekranda kalma ve mesleğe devam etme yolu olarak cemaate yanaşmıştı. Hatta ÖYM'lerle ilgili AKP-Cemaat kavgasında Samanyolu TV'ye çıkıp, "ÖYM'lerin tümüyle kaldırılmasını mantıklı bulmuyorum" dedi. Aynı tarihlerde Oda TV davası yine ÖYM'de görülüyordu. Birand bu davayı da, "Bugün gazetecilik yargılanacak" diye yorumluyordu.

3 TEMMUZ VE GALATASARAY

3 Temmuz'un bir diğer ayağında da Galatasaray vardı. İktidar güçleri Fenerbahçe'yi aşağı çekerken "proje takım" olarak Galatasaray'ı seçmişti. Galatasaray da bütün bunların fırsatçılığını yaptı. 3 Temmuz sürecinde federasyonda etkin görev alan Lütfi Arıboğan, Ebru Köksal ve İlhan Helvacı gibi isimler daha sonra Galatasaray yöneticisi oldu.

Koltuklarını korumak için AKP ve cemaate sırtını yaslayanlar, Fenerbahçe'ye ne kadar vuruyorsa Galatasaray'ı da o kadar yüceltiyordu.

Özellikle *Hürriyet* spor servisi, 3 Temmuz'da kritik bir rol oynadı. Fenerbahçe haberlerinde subliminal mesajlar vardı. Aykut Kocaman'ın yıpranması için özel bir çaba sarf etti *Hürriyet* spor servisi. Her haberinde "asıklı suratlı" fotoğraflarını kullandı Kocaman'ın. Sakarya'daki evi için "kaçak" diye haber yaptılar. Aykut Kocaman bu haberler için, "Malum tarafın saldırısı" demişti.

3 Temmuz'dan bir yıl sonra Fenerbahçeliler hazırladıkları büyük bir klasörle *Hürriyet*'e gittiler. Koca bir klasör aleyhte yapılan haber vardı. Klasörü inceleyen Enis Berberoğlu, "Neden bu kadar aleyhte yayın yaptınız?" sorusuna, "Bir rüzgâr vardı. O rüzgâra boyun eğmek zorunda kaldık" cevabını vermişti. Bu söz, 3 Temmuz Fenerbahçe Operasyonu'nda medyanın durumunu anlatan bir itiraf ve olan bitenin kısa özeti idi.

Bu kitabı yazarken birçok insanla konuştum. Onlardan biri bana daha 3 Temmuz günü haber merkezlerinin gündem toplantılarında tapelerin bulunduğu klasörlerin olduğunu söyledi. O günlerde çok dikkate almadım bu sözü. Fakat kitabı bitirmek üzereyken tekrar aklıma geldi. Operasyonun olduğu gün fezleke ve tapeler nasıl olur da haber merkezlerinde olur? Daha önce bunun örneği var mıydı? Çok hatırlamıyorum. O yüzden polis-adliye muhabiri birkaç kişiyi aradım. Daha önce operasyonun olduğu gün hem fezleke hem de tapelerin servis edildiğini hiç gördünüz mü diye. Yanıt hep aynı oldu: "Hiç hatırlamıyoruz. Olmaz öyle şey!"

Bunun üzerine yeniden araştırmaya başladım. 4 Temmuz 2011 tarihli gazeteleri tek tek taradım. Gazetelerde operasyon değil içerik de vardı. Hatta *Hürriyet* gazetesi "Futbola bomba düştü" başlıklı haberin içeriğinde, "Emniyetin hazırladığı ve *Hürriyet*'in ele geçirdiği fezlekede" diyordu. Yani 3 Temmuz Operasyonu'nun yapıldığı gün *Hürriyet* spor servisine fezleke ve tapeler hazır bir şekilde verilmişti.

Genel yayın yönetmeni Enis Berberoğlu, "Bir rüzgâr vardı boyun eğmek zorunda kaldık" deyip günah çıkarıyordu ama rüzgâr bizzat kendi spor servisinden esiyordu. *Hürriyet*'in hali bu iken özel yetkili tetikçilerin neler yapabildiğini tahmin etmek zor olmasa gerek. Yayın yasağı olup da yasağın bu kadar delik deşik edildiği bir dava daha yoktur. Yasağa rağmen her türlü dezenformasyon ve yalanın su içer gibi tüketildiği bu dönemde Başbakan Erdoğan dahil herkes susuyordu.

"Fenerbahçe Direnişi" o dönem şartları göz önüne alındığında önemi daha da artan bir itiraz sürecidir. Cemaat, kitlesel olarak ilk kez protesto edilmiştir. Onca dezenformasyon, yalan ve karalamaya karşın itiraz sesi o kadar gür çıkmıştır ki, cemaat, gazetesi *Zaman* aracılığıyla, "Cemaatin ne işi olur Fenerbahçe'yle? İnsaf!" yazı dizileri yapmıştır. Fethullah Gülen'in yaptığı açıklamaya da bakalım ki Fenerbahçe'nin nasıl bir tehdit, baskı ve cendereden geçtiği daha da netleşsin:

"Son dönemde stadyumların içinde ve çevresinde meydana gelen hadiseler katiben sıradan ve rasgele olaylar değildir. Hususi bir kısım meseleleri provoke etmek isteyen bazı holiganlar var.

Adeta bunlar asker gibi vazife aldıkları yerde o işi yapıyorlar. Karıştıracağız, arabaları ters çevireceksiniz, camları kıracağız, vitrinleri parçalayacağız, insanlara molotofkokteyli atacaksınız, sopayla üzerlerine yürüyeceksiniz, sonra da üzerinize gaz sıkıldığı zaman feryadı basacaksınız, zulmedilmiş gibi döerken ağlayacaksınız, zulmederken inleyeceksiniz, insanları kendinize acındıracaksınız! Bir kısım medya meseleyi körüklüyor. Bütün bu hadiselerin arkasında bir kısım güçler ve kuvvetler var. Onlar, belli bir dönemde koskocaman bir devleti yerle bir ettikleri gibi, şimdi de derlenip toparlanma yoluna girmiş şöyle böyle devletler seviyesinde denge unsuru olmaya yürüyen millete yeniden çelme takmak için bu türlü provokatörleri, holiganları milletin başına musallat ediyorlar. Bu hadiselerin hiçbiri rastlantı değil. Hepsi ama büyük ama küçük dairede birilerinin planı...”

Fethullah Gülen’in dili sertti ve daha önemlisi polisin şiddetini övüyordu. Fenerbahçe Direnişi’ni başından sonuna adım adım takip ettim. Tanıklık ettim. Hiç molotofkokteyli hatırlamıyorum. Gülen doğru söylemiyordu. Hiç kimse çıkıp da, “Fethullah Gülen’in ne ilgisi var Fenerbahçe ile? Neden Fenerbahçelilere yapılan polis şiddetini savunuyor?” demedi. Bırakın sormayı/yazmayı Fethullah Gülen’in adını beslemesiz anmayı suç sayıyorlardı. Kitabın ekler bölümüne Fenerbahçe Direnişi’nde neler olduğunu anlattığım blog yazılarını koydum. O yazılarda Çağlayan’da ne olduğu ve AKP ve cemaatin Fenerbahçe Operasyonu’ndaki rolleri var. Ayrıca 3 Temmuz Operasyonu’nda iki sene geçmesine rağmen hâlâ yanıt bekleyen sorular da.

2658/140585...3 TEMMUZ DARBE NUMARASI

3 Temmuz Operasyonu 17 Aralık Rüşvet ve Yolsuzluk Operasyonu ile birlikte daha çok deşifre oldu. 17 Aralık operasyonu sonrası Tayyip Erdoğan'ın hışmına uğrayan polis şefleri içinde bir isim Fenerbahçeliler için çok önemli. O isim 3 Temmuz'un Organize Suçlar Şube Müdürü Nazmi Ardıç'tır. Fenerbahçe Operasyonu'nda aktif görev alan İstanbul Emniyet Müdürü Hüseyin Çapkın da görevden alındı. Yine Operasyonda görev alan Organize Suçlarla Mücadele Şubesi'nden Sorumlu Emniyet Müdürü Mutlu Ekizoğlu da artık İstanbul'da değil. Nazmi Ardıç 3 Temmuz Operasyonu'nu bizzat yöneten isimdir. Yönetmekle kalmayıp operasyonu başlatan ihbar mektubunun geldiği isim de operasyon fezlekesini yazan da aynı kişi. Yani Nazmi Ardıç. Operasyonu başlatan bu ihbar mektubu neden Nazmi Ardıç'tan çıktı bugüne bakınca daha net anlaşılıyor. Bu ihbar mektubu eğer kaybedilmediyse 3649 ihbar ve 91255 aidiyet numarasıyla Emniyet kayıtlarına girdi. O ihbar mektubu 6 mart 2011'de de organize suçlarla Mücadele Şube Müdürlüğü kayıt defterine 2658/140585 numara ile kaydedildi. Bugün yapılması gereken bu numaranın hafızalara kazınması ve o ihbar mektubunun kim tarafından gönderildiğinin ortaya çıkarılmasıdır. 3 Temmuz Darbesi'nin şifresi 2658/140585 nolu kayıta gizlidir. Tabi hala imha edilmedi ise ya da gönderen kişi değiştirilmediyse.

Nazmi Ardıç bugün görevde değil. Çünkü emniyet içinde "Çete, paralel yapı (Cemaat)" olmakla suçlanıp görevden alındı. Bugün çete ilan edilenler 3 Temmuz'da ne yapıyordu.? Fenerbahçe'ye operasyon... Peki Fenerbahçe'ye operasyon yapılırken bugün kendine uzanan operasyon için göğsünü siper edip savcılarını bile by-pass eden Erdoğan ne yapıyordu? Seyrediyordu. İşte bu seyirci kalmanın sonucu olarak 29 Aralık 2013'deki Fenerbahçe-Kayseri maçında Saraçoğlu Stadında "hırsız Tayyip Erdoğan" Her yer rüşvet her yer yolsuzluk" "hükümet istifa" sesleriyle çınliyordu. İkinci baskı için bu ekleri yazdığım tarih 7 ocak 2014. Balyoz, Ergenekon gibi davaların yanında 3 temmuz Fenerbahçe Davası içinde yeniden yargılanma tartışılıyor. Zaten ilk günden beri bu davanın şike ile ilgisi olmadığı varsa bile gerçek şikenin Fenerbahçe kurban edilerek saklanmaya çalışıldığını söylüyorum. Yaşanan onca acı gözyaşı ve cezaevi tutsaklığı nasıl telafi edilir bilmiyorum ama bu asırlık kulübe çalınmak istenen lekeyi şimdi kendi elleriyle temizlemek zorundalar...

5. BÖLÜM

PENNSYLVANIA'DA“HUZURA VARAN” GAZETECİLER TÜRK MEDYASININ PENNSYLVANIA SEFERLERİ

2011, Tayyip Erdoğan-Fethullah Gülen Taht Oyunu'nun kapalı kapılardan çıkıp aleniye döklüğü yıl oldu. Taht Oyunu'nun bir kavgaya yol açacağını yazan ilk gazeteciyim. Günlerce twitter'dan bu gizli savaşı yazdım. “Fitneci” suçlamalarıyla bu kavga örtülmek isteniyordu. “Paranoya bu... Asla bu kavga olmaz” diyenlerle uğraşıyordum. Fenerbahçe Operasyonu'yla derinleşen bir kavga vardı. Recep Tayyip Erdoğan, cemaatin Fenerbahçe'yi hedef almasına sessiz kalıyordu. Cemaat ise hem bu operasyondaki rolünü saklamaya çalışıyor hem de Erdoğan ve AKP'nin, 3 Temmuz'un bütün yükünü kendilerine yüklemesine kızıyordu.

Recep Tayyip Erdoğan-Fethullah Gülen Taht Oyunu'nda kavganın şiddeti MİT ve Hakan Fidan üzerinde zirve yaptı. Bunu ilerideki bölümde detaylı anlatacağım. Erdoğan ile Gülen cemaati arasındaki güç ve iktidar kavgasına medya da dahil oldu. Her iki tarafın kendi medyası dışında merkez medyadaki isimler de bu iki güçten birine yaslanmayı görev edindiler. Erdoğan'ı eleştirmek için arkalarına cemaat desteğini aldılar. Cemaate yüklenmek için sırtını başbakana yaslayanlar da vardı.

Her ikisini eleştiren olunca bu kez başı belada demekti; iki gücün medya uzantılarınca anında tecrit ve linç ediliyordu. Ben işin sadece gazetecilik tarafında durmaya çalışıyordum ki bunun bedeli daha da ağır ödetiliyordu. Ödüyordum da... Medyada dengeler ve koltuklar haberle değil hangi güce yakınsan onunla korunuyordu artık. Ve bu da medyada yeni bir dönemdi.

10 yıllık iktidarda cemaat ya da Erdoğan safı ayrışması yaşanmamıştı, artık bu ayrışma vardı. Bu çekişme döneminde Fethullah Gülen'le görüşmeye giden gazeteciler oldu. Gülen'le görüşmek elbette bir suç ya da bir yaftalama sebebi değil. Bu benim kendi düşüncem. Görüşmek, ille de “hizmet etmek” anlamına gelmez. Ama Gülen'le görüşen gazetecilerde hep aynı şey oluyor ve görüşmeler “off the record” kalıyordu. Son dönemde hatırladığım kadarıyla Fethullah Gülen'le görüşen gazeteciler şunlardı:

Enis Berberoğlu, Cüneyt Özdemir, Ferhat Boratav Yavuz Oğhan, Ardan Zentürk, Mahmut Övür, Mehmet Altan, Amberin Zaman, Serdar Turgut, Leyla Tavşanoğlu, Zeynep Gürcanlı, Yusuf Ziya Cömert, Hasan Öztürk.

Başka isimler de tabii ki vardır. Görüşmeler Pennsylvania'da Fethullah Gülen'in yaşadığı çiftlikte gerçekleşti. *Hürriyet* genel yayın yönetmeni Enis Berberoğlu tek başına gitti. Cüneyt Özdemir, Serdar Turgut, Ferhat Boratav ve Bejan Matur birlikte gitmişlerdi. Diğerleri de grup halinde bu ziyaretleri gerçekleştirdiler.

Bu görüşmelerde ne konuşulduğuna dair ayrıntılı bir röportaj hiç yayımlanmadı. Sadece izlenim yazarlar oldu, o da detay vermeden... Çünkü bu görüşmelerin açıklanması istenmiyordu. Cüneyt Özdemir kendi sitesinde Fethullah Gülen ziyaretinin gazetecilik olduğunu yazdı. Kendince görüntülü bir röportaj olmamasının gerekçelerini anlattı ancak Cüneyt Özdemir'in *Radikal*'deki köşe yazılarında bu ziyaretin etkileri tuhaf bir şekilde görünmeye başladı. Mesela 27 Ocak 2012'deki

köşesinde ev taşıdığını yazdı ama bu yazıda Fethullah Gülen'in taşınırken yaşadığı hüznü örnek veriyordu:

“Geçen yıl Fethullah Gülen'i Pennsylvania'daki çiftliğinde ziyaret ettiğimde kaldığı binanın hemen yanında büyük yeni bir bina inşa edildiğini gördüm. Bu bina yapılırken Gülen'in şu anda kaldığı eski ahşap binadan buraya taşınması planlanmış. Gelin görün ki Gülen bunu reddetmiş. Bana bu görkemli binayı gezdirenlere “Neden?” diye sorduğumda, ‘Fethullah Gülen'in yaşadığı ortamdaki eşyalarla arasında kurduğu mistik bağı uzun uzun anlattılar. Fethullah Gülen sırf bu bağı kaybetmek istemediği için yıllardır kaldığı evde ikamet etmeye devam etmiş. İster dünyanın bir ucuna gidin, isterseniz aynı şehrin bir semtinden bir semtine ya da aynı çiftliğin içindeki yan binaya geçmeyi düşünün, fark etmiyor. Sonuçta sadece eşyalarınızla değil tüm benliğinizle taşınıyorsunuz.”

Cüneyt Özdemir, Fethullah Gülen'le kahvaltı yapmadan da cemaate yakın olacak tavırlar gösteriyordu. CNN Türk'teki *5N1K* programında öğretmen Yasemin Çakıcı'nın KPSS sınavındaki kopya skandalında cemaatten şüphelendiğini söylemesi üzerine anında devreye girmişti: “Böyle genellemeler yapıldığı zaman haklıyken haksız duruma düşülüyor. Elinizde bilgi belge varsa, çıkartırsınız canlı yayında, elimde belgeler var dersiniz. O zaman ‘Şu cemaat ya da bu grup yaptı’ dersiniz, anlayışla karşılarım. Ama belge bilgi yoksa bu Türkiye'nin yeni umacısı olarak yaratılan ‘The Cemaat’ ya da cemaate her şeyin yüklenmesine ben bu programda en azından karşıyım” diyordu.

24'ü anlatırken, Cüneyt Özdemir'in Soner Yalçın'la ortak olduğu dönemde Oda TV'den nasıl “dinci kanallar” diyerek operasyon haberleri yaptığını anlatmıştım. Fakat AKP/Cemaat iktidarı güçlendikçe tavırlar da değişiyordu işte.

Cüneyt Özdemir 22 Ekim 2012'de *Radikal*'deki “Sıkmabaşınla sana bu kamusal alanlarda yer yok anne” başlıklı yazısında başörtüsü baskısını annesini kullanarak anlatıyordu. Dünle bugün arasında bu kadar tezat olunca işin gazetecilikle örtülmesi de pek mümkün olmuyordu tabii.

Bir diğer isim Serdar Turgut, 27 Nisan'da muhtırayı “Askerin demokratik tepkisi” diye savunurken sonrasında iktidarı ve özellikle cemaati savunan yazılar yazıyordu. Bunun karşılığını da Pennsylvania'da kahvaltı sofrasına davet edilerek buluyordu.

ALİ ATIF BİR'İN “DÖNÜŞÜMÜ”

Gelelim Ali Atıf Bir'e... Şimdilerde cemaate yakın medya grubu İpek Grubu'nun çıkardığı *Bugün*'de yazıp *Bugün TV*'de program yapıyor. Oysa *Hürriyet*'te olduğu zamanlarda Fethullah Gülen için ağır yazılar yazıyordu.

29 Ocak 2006 tarihli *Hürriyet* gazetesi. Ali Atıf bir köşesinde diyordu ki: “Evanjeliklere bakıp Gülen'e sormak lazım: Eğer reformist Müslüman hareketinin lideri olduğunu kabul etmiyorsan niye dersane işindesin? Niye FEM dersanelerini pompalıyorsun... 700 okulun, 1000 yurdun, 1000 kreşin arkasında ne var? Yoksa reformist değil, beyin yıkama işinde misin? Niye bu kadar güçlü bir cemaat pazarlaması? Türkiye'yi bir karşıdevrime mi hazırlıyorsun? Bu hızla giderse, cemaat kaç yılında Türkiye'yi yönetecek hale gelir?”

Bir de aklıma gelmişken... Niye Amerika'da yaşıyorsun? Samimi Müslüman, samimi samimi Türkiye'de yaşar. Samimi yanıtlar bekliyorum.”

Aynı Ali Atıf Bir, 15 Haziran 2008'de *Bugün* gazetesindeki yazısında sanki 2006'da *Hürriyet*'te yazan Ali Atıf Bir'e sesleniyordu: “Bazıları bükemediği eli öpeceği yerde ‘Fethullah Hoca Öcüsü’ yaratıp oradan beslenmeye çalışıyor. Bana biri açık açık söylesin bugüne kadar Fethullah Hoca ve onu sevenlerden ne kötülük gördünüz? Gerçekten bildiğiniz, gördüğünüz bir şey var mı? Onların sistemli, örgütlü birliktelikleri sizi niye bu kadar geriyor? Siz bir türlü böyle örgütlenemiyorsunuz diye mi? Namaz kılan, sizden daha inançlı, bir ‘öğretiye’ göre ‘modern Müslüman’ yetiştirmeye kendini adanmış bir ‘cemaat’ size niye ve neden zarar verebilir ki?”

Şimdi bir kez daha geçmişe dönelim ve 17 Temmuz 2006'da Ali Atıf Bir'in *Hürriyet*'teki köşesinde *Zaman*'ı hedef aldığı yazısını hatırlayalım: “*Zaman* gazetesinin genel yayın yönetmeni **Ekrem Dumanlı**'nın Ayşe Arman'a verdiği röportajdan öğrendik ki, *Zaman* gazetesi bir cemaat gazetesi değilmiş, Fethullahçılıkla da ilgisi yokmuş. Sadece Fethullah Gülen'i severlermiş, Fethullah Gülen'le *Zaman*'ın sahipleri sadece arkadaşmış. Türkiye'de de tek propaganda gazetesi varmış, o da *Cumhuriyet*!”

Bu yanıt karşısında Ekrem Dumanlı kusura bakmasın ama “Ayıp oluyor” demek istiyorum. Hem “*Zaman*'la gerçekler anlaşılır” deyip hem de gerçekleri gizlemek gerçekten biraz ayıp oluyor.

Zaman gazetesi bir cemaat, bir misyon gazetesidir. Ancak böyle görüldüğü zaman “yaygınlaşma” sorunu yaşadığı için bu bilgiyi örtmeye çalışır. Raftan satışı 40 ila 48 bin arası değişir. Geri kalan abone usulüyle satılır ve parasız olarak dağıtılır. Hatta bu dağıtımda yıllardır emniyet, Millî Eğitim, bakanlıklar, yurtlar gibi Türkiye'deki stratejik kurumlara öncelik tanınır.”

Aynı Ali Atıf Bir, 23 Aralık 2011 tarihli *Bugün* gazetesinde ise, “Cemaat kadar başınıza taş düşsün!” başlıklı yazısında her şeyin cemaatle ilişkilendirilmesine öyle bir öfkeleniyordu ki, “Şimdi ağzımdan kötü bir şey çıkacak ama hadi yine terbiyemi bozmayayım” diyebiliyordu.

HER DEVRİN NAZLI ILICAK'I

Bu bölümde elbette *Her Taşın Altında The Cemaat mi Var* kitabını yazan Nazlı Ilıcak'tan da bahsetmek gerekiyor. Yakın dönem tarihinde gazeteciliğin siyasal iktidarla nasıl değiştiğinin ve her iktidar dönemine yakın olmanın en iyi örneğidir Nazlı Ilıcak. Demirel'in en yakını, Mesut Yılmaz'ın en yakını, Tansu Çiller'in en yakını, Necmettin Erbakan'ın milletvekili olacak kadar yakını, Recep Tayyip Erdoğan'a yakın ve son olarak da cemaate en yakın olmak gibi birçok meziyeti vardır.

Benim hatırladığım en tuhaf Nazlı Ilıcak tartışması Meclis'te yaşanmıştı. 23 Mayıs 2001'de eski Enerji ve Tabii Kaynaklar Bakanı Cumhur Ersümer hakkında verilen soruşturma önergesi görüşülüyordu. ANAP Genel Başkanı Mesut Yılmaz konuşurken o zaman Fazilet Partisi milletvekili olan Nazlı Ilıcak müdahalede bulunuyor. Bunun üzerine Başbakan Mesut Yılmaz, "Beni suçlayan hanımefendi, başbakanlığım döneminde, benim uçağında, üç gazetecinin yanında benim yağdanlığımıza talip olan bir hanımdır. Yağdanlık olmaya razı olanların gerektiğinde nasıl agresif olabileceklerini göstermek için bu konuşmayı yaptım" demişti.

Peki neydi bu "yağdanlık" tartışması? Onu da Yalçın Doğan, 16 Ekim 1997'de *Milliyet*'te şöyle yazmıştı: "1996 Mayıs'ında Başbakan Yılmaz Almanya'ya gitti. Uçakta *Sabah*'tan Mehmet Ali Birand, *Hürriyet*'ten Sedat Ergin, *Türkiye*'den Sabahattin Önkibar, *Akşam*'dan Nazlı Ilıcak ve *Milliyet*'ten ben vardık. Başbakanla uçakta konuşurken, Nazlı Ilıcak yerinden doğruldu ve Yılmaz'a aynen, 'Efendim, Çiller'le hükümet ortağı oldunuz, aman dikkat edin, hiç güvenilmez biridir o' dedi. Nazlı Hanım devam etti: 'Mesut Bey ben sizi çok seviyorum, bundan sonra ben sizin yağdanlığınız olmak isterim.'

Nazlı Ilıcak'ın bu sözleri uçakta bulunan herkesi şaşkınlığa uğrattırken, biz dört gazeteci yerimizden fırladık. 'Ne yapıyorsun Nazlı, ne biçim sözler bunlar?' diye tepkimizi dile getirirken, Nazlı Hanım, 'A ne var bunda şekerim? Mesut Bey dürüst bir kişi' diyerek, 'yağdanlık perdesini' hemen orada açmış oldu!"

BAŞBAKANLIK'TA MEDYAYA AYAR ZİRVESİ

2011 yılının sonuna doğru “açılım günleri” bitmiş, PKK saldırıları da artmaya başlamıştı. Hakkâri Çukurca’da 24 askerin şehit olmasından sonra Erdoğan’ın çözüm sürecindeki tavrı ve dili değişmiş, medya da yine eski savaş diline dönmüştü. Bununla yetinmeyen Recep Tayyip Erdoğan, 21 Ekim 2011’de medya patronları ve genel yayın yönetmenlerini Ankara’ya Başbakanlık resmi konutuna çağırıldı. Bu toplantıya *Sözcü*, *Aydınlık* ve *Cumhuriyet*’ten kimse alınmadı. Katılanlar ise şunlardı:

Aydın Doğan, M. Emin Karamehmet, Ferit Şahenk, Ahmet Çalık, Erdoğan Demirören, Turgay Ciner, Kenan Tekdağ, TRT Genel Müdürü İbrahim Şahin, AA Genel Müdürü Kemal Öztürk ile genel yayın yönetmenleri Ekrem Dumanlı (*Zaman*), Enis Berberoğlu (*Hürriyet*), Erdal Şafak (*Sabah*) Fatih Altaylı (*Habertürk*), Tayfun Devecioğlu (*Milliyet*), Mustafa Karaalioğlu (*Star*), Yusuf Ziya Cömert (*Yeni Şafak*), Nuh Albayrak (*Türkiye*), Ergun Diler (*Takvim*), Yasemin Çongar (*Taraf*), Mustafa Karahasanoğlu (*Vakit*), Eyüp Can (*Radikal*), Erdoğan Aktaş (atv), M. Ali Birand (CNN Türk), Nermin Yurteri (NTV), Doğan Şentürk (Fox), Yiğit Bulut (Habertürk TV), Akif Beki (Kanal 24), İbrahim Karagül (TV Net), Bülend Ayanoğlu (TGRT Haber TV), Abdülhamid Bilici (Cihan), Fevzi Kahraman (İHA).

Erdoğan katılanlara “Sorumlu yayın yapın” talimatı verdi. Sonra da ekledi: “Şu anda bu harekât netice almanın bir adıdır. Onun için başlatılmıştır. Hedefimiz bu operasyonla belirlenen koordinatlarda ilk adımı atmak ve neticeye yönelik burada ne elde edebiliriz bunu görmektir. Ve neticeye yöneliktir, onun için de silahlı kuvvetlerimiz kararlı bir şekilde gerek havadan, gerek karadan bunu sürdürmektedir.”

Ertesi gün tüm gazetelerin manşeti “sorumlu yayına” uygundu. Hatta o kadar uygundu ki Erdoğan’ın sözleriyle bire bir aynıydı. *Akşam* “Havadan karadan Kuzey Irak”; *Sabah* “10 bin askerle Irak’tayız”; *Milliyet* “Kamplara kuşatma”; *Habertürk* “Katiller çemberde”; *Hürriyet* “Büyük Temizlik”; *Vatan* “Kuzey Irak’ta Amansız Takip”; *Yeni Şafak* “Harekât başladı. Netice Alınacak”; *Star* “Sonuç Alınana Kadar”; *Taraf* “26. Operasyon” manşetiyle çıktı.

Toplantının ardından çok konuşulan bir öneri de o zaman *Habertürk*’te çalışan Yiğit Bulut’tan gelmişti. Bulut’un önerisi medyanın halini çok net bir şekilde gösteriyordu. Yiğit Bulut, RTÜK benzeri bir kurumun gazeteler için de kurulmasını ve bu tip haberlerin denetlenmesini istemişti!

Erdoğan’ın terör haberlerinin “ajite edilmemesi, büyütülmemesi” isteğine ilk desteği Aydın Doğan veriyordu. Sonra da, “Medya patronları olarak asıl büyük sorumluluk bize düşüyor. İzin verirseniz ben medya patronlarımı İstanbul’da toplayayım” diyordu. Erdoğan da bu öneriyi destekledi. O toplantı Bülent Arınç huzurunda Hilton Oteli’nde 21 Kasım 2011’de yapıldı.

AYDIN DOĞAN, RASİM'İN KAPISINDA

Aydın Doğan 2012'nin ilk aylarında bir ziyaretle de çok konuşuldu. Medya imparatoru, Neo-Türkiye'nin "özel yetkili gazeteci"lerinden Rasim Ozan Kütahyalı'yla buluştu. İlk buluşma ocak ayı içinde Aydın Doğan, Enis Berberoğlu, Sedat Ergin, Nazlı Ilıcak ve Nagehan Alçı'yla gerçekleşti. İkinci buluşmada Doğan, Nakkaştepe'de bir restoranda Rasim-Nagehan çiftiyle buluşup baş başa yemek yedi. Üçüncü buluşma ise Rasim-Nagehan çiftinin Üsküdar'daki yalısındaydı ve Aydın Doğan tek başına ev ziyaretine gitmişti. Rasim Ozan, Erdoğan iktidarı boyunca hem cemaate hem de Erdoğan'a yakın duruyordu. Her iki güçten de besleniyor destekleniyordu. Hatta bu yakın durmada cemaat tarafına fazla yanaşınca *Sabah* grubundan dışlanır gibi olmuştu. A Haber'de birçok yayına alınmıyor ve cezalandırılıyordu.

Ne zaman ki Erdoğan-Gülen Taht Oyunu'nda kılıçlar çekildi bu kez dümeni tamamen Erdoğan saflarına kırdı. O zaman *Sabah* Grubu'nda kilitli kapılar ona yeniden açıldı. Hatta bir programda sözlerini bitirmiş sunucu da veda etmişken Serhat Albayrak'tan gelen bir telefonla stüdyoya tekrar dönerek yayına çıkarıldı. Sanki yayına veda edilmemiş gibi Rasim yarım saat daha konuşturuldu.

Rasim Ozan, Erdoğan ve çevresinde yeniden makbul adam olmuştu. Aydın Doğan'ın ziyaretleri de işte bu döneme denk düşüyordu. Aydın Doğan'ın Rasim-Nagehan çiftinin ayağına kadar gittiği ziyaret üç saat sürdü. Bu ziyaret Doğan Grubu gazetecileri tarafından görmezlikten gelindi. Ziyareti yazanlar arasında Fikri Akyüz vardı. 2 Şubat 2012 tarihinde Rota Haber sitesinde şunları yazıyordu Fikri Akyüz:

"Geçen hafta gerçekleşen bir buluşma bazı haber siteleri dışında nedense fazla yankı bulmadı. Niye bulmadı bilmiyorum. Buluşma bir ev buluşmasıydı, üç saat süren bir buluşmaydı. Buluşulan yer **Üsküdar**'daki bir yalı dairesiydi. Ev sahipleri Rasim Ozan Kütahyalı-Nagehan Alçı çiftiydi. Konuk ise 'sadece' Aydın Doğan'dı. Buluşma ilginçti. Çünkü konuk, her ne kadar bazı organları elinden çıkmış olsa da hâlâ Türkiye'nin bir numaralı basın patronuydu. Ev sahipleri ise Rasim Ozan ile Nagehan Alçı'ydı. Şimdi buluşmaya geçmeden önce bakalım kim kimin hakkında ne demiş? (Öyle ya. Biz 'yandaşlar' Ertuğrul Özkök'ün, Ahmet Hakan'ın, Yılmaz Özdil'in geçmişte yazdığı yazıları bir bir ortaya dökerken bundan imtina etmiyoruz da biz 'yandaşların' Aydın Doğan ve grubuna neler yazdığını niye köşemize aktarmayalım? Tutarlılık diye bir şey varsa olması gereken budur.) 17 Kasım 2010'da *Taraf* gazetesinde Rasim Ozan bakın ne yazmış? Yazının ilgili kısımlarını okuyalım: 'Aydın Doğan, hükümetin vergi affıyla bayram etti. Vergi kaçırma cezası kuş gibi hafıfladı. Doğan medyası kodamanları da bir bayram daha ederler. Oysa *Hürriyet* gazetesi Ahmet Kaya'yı linç ettiren bir gazetedir. Bu linçte sadece Özkök değil, Aydın Doğan da suçludur. El birliğiyle Kaya'yı katlettiler.'

Şimdi aynı gazetenin 26 Mayıs 2010 tarihli nüshasından bir bölüm aktaralım: 'Doğan medyası çoktan beridir *Kılıçdaroğlu basın bülteni* olarak çıkıyor. Amaç, bu operasyon sonunda CHP'nin iktidar olması. Böylece hem vergi cezalarından kurtulmak hem de Kılıçdaroğlu'ndan Hilton arazisi için izin koparmak.'

Şimdi gelelim buluşmaya. Aslında bu buluşmadan önceki ilk buluşma bu yılın ocak ayı içinde Aydın Doğan, Enis Berberoğlu, Sedat Ergin, Nazlı Ilıcak, Nagehan Alçı buluşmasıydı. (Bu buluşmaya **Özkök ve Hakan** da çağrılacaktı ancak Nagehan Alçı karşı çıktığı için Doğan davet etmekten vazgeçti.) İkinci buluşma ise Nakkaştepe'de Aydın Doğan, Rasim Ozan ve Nagehan Alçı'nın bir

restoranda bir araya geldikleri yemekli toplantıydı.

Son buluşma ise, yukarıda bahsettiğim ev buluşması.

Evet, bu buluşmayla ilgili önce şu yalı dairesi meselesinden bahsetmek isterim. Rasim Ozan ve Nagehan Alçı, bana göre bu imkânlarla sahip olan gazeteciler. Her ne kadar Rasim Ozan iki yıl öncesine kadar bir çatı katında oturuyorduydu da daha sonra pek çok televizyonda program yaparak, yani çalışarak belli bir gelir seviyesine ulaştı. Nagehan Alçı ise, geçen yıl vefat eden babası rahmetli Rüştü Alçı'nın büyük bir madenci olması nedeniyle ciddi bir miras sahibi oldu. Dolayısıyla kazandıkları para birilerinin diline dolanmamalı, bu maddi artışın çalışarak ve miras yoluyla elde edilen bir gelirden kaynaklandığı gerçeği göz ardı edilmemeli.

Evet gelelim buluşmanın içeriğine...

Aydın Doğan gibi bir isim niye Rasim Ozan gibi, hem medya deneyimi az hem de kendisine alenen 'kaçakçı' diyen biriyle üstelik evinde buluşur ve üstelik üç saat konuşur? Ya da Rasim Ozan, yazdıklarının üzerinden daha 1,5 yıl bile geçmemişken kaçakçı dediği birini evinde niye ağırlar? Niye, 'Yakında ellerine kelepçe vurulacak!' dediği kişi olan Ertuğrul Özkök'ün patronunun eline kelepçe takmayı değil ama eline kek ve ballı börek vermeyi tercih etti?

Evet olay sıradan bir olay değil. Zira iktidar ve siyaset ilişkisinin nereye vardığını gösteren ibretlik bir durumla karşı karşıyayız. Bu buluşmadan Rasim Ozan'ın patronu olan, benim de patronum olan Serhat Albayrak'ın haberinin olmaması düşünülemez. Kaldı ki haberi var. Rasim'in diğer patronu olan Osman Gökçek'in ise haberi yok. Zaten Osman Gökçek'in bu buluşmaya sıcak baktığını da zannetmiyorum. Ama asıl olan şu: Aydın Doğan bu buluşmayla ne kazandı, ne kaybetti? Kazandı, çünkü Başbakan Erdoğan'la arayı sıcak tutmaya çalışan Doğan, bunun Rasim Ozan kanalıyla Serhat Albayrak üzerinden gerçekleşebileceğini düşündü ve gerçekleştirdi. Kaybetti, çünkü Ertuğrul Özkök'e 'Öz-deccal' diyen, Ahmet Hakan'a 'İmam'ın illegal oğlu, Özkök'ün yardakçısı' diyen Rasim Ozan'la buluşarak, 20 yıl kendisine 'hizmet' etmiş olan Özkök'ü ve çok okunan bir yazar olan Ahmet Hakan'ı bir 'kek ve ballı böreğe' satmış oldu!

Rasim Ozan'a gelince... Kazandı, çünkü bir gazetecinin hem iktidarın gücünü arkasına alabileceğini hem de iktidarla kavgalı bir basın patronunu evinde ağırlayabileceğini göstermesi açısından 'güçlü bir gazeteci' imajı verdi. Ama 'güçlü gazeteci' olmak ile 'tutarlılıktan güç alan gazeteci' olmak arasındaki farkı zannımca tetkik etmede zorlandı. Kaybetti, çünkü 'kaçakçı' dediği kişiye evinde yemek verdi. (Evden birtakım malları konunun 'kaçırmaması' için önlem aldığını zannetmiyorum!) Kaybetti, çünkü benim başıma gelenlerin kendisinin de başına geleceğini kestiremedi. Nagehan Alçı ise ne kazandı ne kaybetti. Çünkü zaten CNN Türk'te program yapıyordu, yani zaten patronuydu.

Evet, dört kızı belli bir eğitim almasına, belli bir gelire sahip olmasına rağmen 76 yaşındaki Aydın Doğan'ın hâlâ bu ihtirasla torunu yaşındaki kişiden himmet bekleme aşamasına gelmesi hazin bir durumdur.

Bu buluşmaya kim karar verdi, hangi etkili siyasetçi işin içinde biliyorum ama ismini yazmak istemiyorum. Zira 'Belgen, kaydın var mı?' sorusuna cevap veremem.

Kaldı ki bunları bana aktaran kişinin zarar görmesini istemiyorum.

Evet yukarıda, 'Benim başıma gelenleri Rasim iyi bilir' demiştim.

Ben 27 Nisan muhtırası, kapatma davası, başörtüsü değişikliği gibi alengirli mevzularda **Türkiye**'nin en marka programları olan 32. *Gün*'de, *Siyaset Meydanı*'nda, *Teke Tek* 'te, *Objektif* 'te,

Basın Kulisi'nde, *Türkiye'nin Nabzı*'nda, **İskele Sancak**'ta, *Tarafsız Bölge*'de en keskin mücadeleyi verenlerden biri iken, 'çöp gibi kullanılıp' atılanlardan biri de ben oldum.

Yine Sevilay Yükselir işte o günlerde, yani daha üç dört yıl öncesine kadar, 'Abdullah Gül Çankaya'ya çıkarsa orası tarikat yuvası olur, orası Atatürk'ün köşkü, heyyy!' derken, Aydın Doğan ve ekibi AK Parti'ye ağzına geleni söylerken birileri bedel ödüyordu.

Ama Sevilay Yükselir'e *Sabah*'ın 'göbeği'nin teslim edilmesinden imtina edilmediğini de hepimiz biliyoruz!

Neticede yamuk duruş, dik duruşa karşı bir kez daha galip gelmişti.

Ben Ahmet Hakan'ın *Tarafsız Bölge*'sine ve Habertürk'e sık sık çıkarken Rasim'in sesi hâlâ kulaklarımdadır.

'Fikri, Ahmet Hakan'ın programına çıkma, onlar sakıncalı' diyen Rasim'di.

Tarafsız Bölge'ye çıkarken köşesinde 'Fikri Akyüz artık kapağı *Hürriyet*'e atar' diyen ise Sevilay Yükselir'di.

Ne oldu? Devşirildim mi? O programlarda **Çetin Doğan**'la, **İlhan Cihaner**'le, Canan Arıtman'la, Tansel Çölaşan'la, daha pek çok müzmin muhalifle bir ideal uğruna diş diş mücadele ederken fikirlerimden mi döndüm?

Hayıflanmak anlamında söylemiyorum ama ben hâlâ bir kenar semtte 750 TL kira bedelli bir dairede otururken, 2006 model bir otomobile sahip olan biri olarak beni devşirebilecek bir tek mahlukun olması mümkün müdür?

Hâlâ Aydın Doğan'ın bu memleketin başına yıllarca çorap ördüğünü söylüyorum.

Neticede, Rasim kardeşim, benden sana bir ağabey tavsiyesi. Ya, kaçakçı dediğin bir adamı eve çağırmayacaktın ya da evine çağırma ihtimali bulunan birine kaçakçı demeyecektin. Hele hele, bugün seni destekler görünen camiamızın 'ağabeylerinin' bir kalemde adamı çöp gibi fırlatıp atacağını öngörmeliydin.

Ama belki de sen doğru yoldasın! Çünkü ben iktidarın icraatının yüzde 80'ini vicdani huzurla desteklerken adım 'yalaka' oldu. İktidarın icraatının yüzde 20'sine tepki verirken adım 'Sen de mi Brütüs?' oldu. Rasim, iktidara yakın sitelerden bazıları bak daha dün nasıl bir utanmazca manşet attı: 'Mehmet Altan kovulduktan sonra *Star*'ın tirajı patlama yaptı.' Bakarsın, yazmakta olduğun *Takvim* yakında tirajda patlama yapmış!"

Fikri Akyüz, o zaman dışlanmanın da etkisiyle Aydın Doğan Rasim Ozan Kütahyalı buluşmasına fena içeriliyor ve yukarıdaki "itiraf" gibi satırları yazıyordu. Yazıyı olduğu gibi aldım çünkü bugün aynı safta çarpışan bu isimlerin birbirleri için söyledikleri daha da önem kazanıyor. 17 Ocak kırılması göz önüne alınarak Fikri Akyüz'ün yazdıkları analiz edilmeli. Kaçakçı dediği Aydın Doğan'ı yalısında ağırlayan Rasim Ozan Kütahyalı, Abdullah Gül Cumhurbaşkanı olunca "Orası tarikat yuvası olur. Orası Atatürk'ün köşkü heyy" diyen Sevilay Yükselir v.s. Bu isimlere geçmişlerine ve bugünlerine bakınca, yaşananlar bırakın gazeteciyi insanın midesinin kaldıracağı bir şey değil.

TOPYEKÛN BİR AYIP: ROBOSKİ SANSÜRÜ

2011 yılının son ayında, yani Erdoğan'ın üçüncü ve adına "ustalık" denen döneminde bu toprakların en büyük katliamlarından biri oldu.

Tarihler 28 Aralık 2011, gece 21.30 civarıydı. Şırnak'ın Uludere (Roboski) sınırında Türk jetleri bombardıman yaptı. Saldırıda 35 kişi hayatını kaybetti. Bu katliam tam 10 saat boyunca medyada hiç görülmedi. Hükümet sansürlenmesini istemişti ve kimse haberi vermedi.

Oysa uluslararası medyada öncelikli haberdi. BBC "Hava saldırısı Kürt köylüleri öldürdü", *The Wall Street Journal* "Türk hava saldırısı Kürtleri vurdu", *Le Monde* "Türk Hava Kuvvetleri Kürt köyünü bombaladı, 35 kişiyi öldürdü" manşetleriyle olayı duyuruyordu.

Twitter ve sosyal medyada fotoğraflar ve katliamın görüntüleri yayınlanırken ana medya derin bir sessizliğe gömüldü. Şırnak valisi açıklama yapmasına rağmen onun bile verilmesi engellendi. Başbakanlık danışmanları tek tek TV'leri arayarak haberin resmi açıklama gelene kadar görülmemesini istediler.

Yer CNN Türk, sabah saat 11.00 suları. Yayında Ayşenur Arslan'ın sunduğu *Medya Mahallesi* programı var. Twitter ve sosyal medya Uludere (Roboski) katliamıyla çalkalanıyor. Ayşenur Arslan'ın konuğu Can Dündar.

Ayşenur Arslan programın açılışında Uludere'deki olayı duyuruyor ve "Çok fena bir haber geldi. Televizyonlar resmi açıklama bekliyor. Vali kısa süre önce açıklamayı yapmış, haber kanalları girer mi bilmiyoruz ama biz biraz sonra ayrıntısıyla vereceğiz" diyor.

Ayşenur Arslan'ın sözlerini duyan genel yayın yönetmeni Ferhat Boratav rejiye koşuyor. İntercom'dan stüdyoya sesleniyor.

— Uludere olayına girmeyin! Bu haber verilmeyecek...

Canlı yayında Ayşenur Arslan, kulağına gelen bu "tanıdık ses"le biraz duralıyor. Ve bu uyarıya rağmen valinin açıklamasını veriyor. Haberlin başlığına da Ferhat Boratav müdahale ediyor. Başlık, "Validen açıklama" yapılıyor. Bu kez Ferhat Boratav stüdyoya not gönderiyor: "Sus!"

Tüm medyada "suskunluk" tam 10 saat sürdü. Genelkurmay Başkanlığı'nın resmi açıklamasına kadar Uludere (Roboski) katliamı hiç olmamış gibi davranıldı. Sansürün bu en fütursuz ve utanç hali ile 2011 yılı da geride kaldı.

6. BÖLÜM

AKP/CEMAAT YOL AYRIMINDA

Neo-Türkiye ortakları AKP ve cemaat arasında ilk kıvılcım *Mavi Marmara* gemisinin Gazze seferiyle ortaya çıktı.

31 Mayıs 2010'da Gazze'nin 100 mil açıklarında sabaha karşı saat 4.30'da İsrail komandoları *Mavi Marmara*'ya operasyon yaptı. Hücumbotlar gemiye çıkarken bir yandan da yoğun ateş açıldı. Operasyon bittiğinde bilanço çok ağırdı. Saldırıda 8' Türk biri Türk asıllı Amerikan vatandaşı öldürüldü.

Fethullah Gülen, İsrail'in *Mavi Marmara* gemisine yaptığı operasyondan hemen sonra 4 Haziran 2010'da *Wall Street Journal* gazetesine konuştu. Gülen, "Gördüğüm şeyler hoş değil. Çirkin şeylerdi" diyor ve ekliyordu: "İsrail'in onayı olmadan hareket etmek, otoriteye başkaldırıdır."

Gülen'in bu çıkışı İslami camiada epey tartışma yarattı. Kapalı kapılar ardında çok sert eleştiriler, kamuoyu önünde tekrarlanırken kelimeler özenle seçiliyordu ve eleştiriler bile kılı kırk yarararak yapıyordu. Mesela Şamil Tayyar, "Burada sağduyuya ihtiyaç var. Fethullah Gülen'in bu aşamada *Wall Street Journal*'a yaptığı açıklama, bu ihtiyaçtan doğmuş olabilir. Hem kamuoyunun sakinleşmesi hem iktidarın frene basması bakımından yararlı olacağı düşünülebilir" diyordu.

Millî Gazete'den Kâmil Yeşil ise, ironik bir yazıyla Fethullah Gülen'e tepki gösteriyordu: "Mişel? Sana ne gemiden, sana ne yolculuktan? Hem izin aldın mı sen Mişel, üzerinize füze atacağım, bomba fırlatacağım diye izin aldın mı? Bakınız, İsraili askerler bizden ne güzel izin aldılar gemiye binerken. Bin bir rica bin bir iltifatla geldiler..."

Millî Gazete'den Ebubekir Sifil duygularını daha açık bir dille yazdı: "Böyle bir vakıa karşısında ilk tepki 'otoriteye başkaldırı' merkezli mi olmalı? O 'otorite'nin bugüne kadar ortaya koyduğu uygulama ve politikalar bütün dünyanın malumuyken, ona itaatın Filistin'e zulmü onaylamaktan başka bir anlama gelmeyeceğini görmemek mümkün müdür?"

Mavi Marmara kriziyle "AKP/Cemaat Taht Oyunu" gözle görülür biçimde kamuoyu önünde sergilenmeye başlandı. Özel yetkili savcılar, *Mavi Marmara* ile İsrail'e insani yardım götüren İHH hakkında gizlice bir soruşturma yürüttüyse de, dava açılmadı. AKP'ye ve cemaate yakın gençler, sosyal medyada sert tartışmalara girmeye başladılar. "Genç AKP'liler" ve "Genç Cemaatçiler" rahatsızdı, bu da yaklaşan fırtınanın habercisiydi sanki...

MİT BAHÇESİNDE“DERİN DEVLET SAVAŞI”

2012 Şubat’ında Türkiye tarihinin en büyük iktidar içi güç savaşına tanık olunuyordu. 7 Şubat 2012’de, İstanbul’da özel yetkili savcı Sadrettin Sarıkaya, MİT Müsteşarı Hakan Fidan, eski müsteşar Emre Taner, eski müsteşar yardımcısı Afet Güneş ve iki MİT görevlisini ifade vermeye çağırıldı. Özel Yetkili Mahkemeler’de ve emniyette kadrolaşması bilinen Fethullah Gülen cemaati ile Başbakan Tayyip Erdoğan, MİT Müsteşarı Hakan Fidan için amansız bir savaşa giriyordu.

Her iki güç de medyalarını bu savaşta fütursuzca kullandı. Medya, 7 Şubat’a kadar Tayyip Erdoğan ve Fethullah Gülen’in içten içe süren çatışması konusunda tek bir laf edememişti. 7 Şubat’a kadar adım adım gelinen bu çatışma yok sayıldı. 7 Şubat’ta ise güç savaşı tamamen medya üzerinden yürüdü. Şimdi o günlere yeniden dönelim ve ne olduğuna dair üç günlük derin çatışma için twitter’da yazdıklarımı aktarayım:

9 Şubat 2012

Kim nerede duruyor? Cemaatin *Taraf’ı* ve emniyet bir yanda, Erdoğan MİT diğer yanda. Bu bir güç ve istihbaratçı kavgası. Olayın gazetecilikle zerre ilgisi yok.

Failsiz derin çatışma: AKP cenahı da cemaat cenahı da aralarındaki çatışmanın adını koymuyor. Her an “big brother” gelip Durun siz kardeşsiniz” diyecek beklentisi.

Medyanın 3 maymun oyunu: Medya, AKP/cemaat gücüne teslim olmasaydı bugün de safını belirlemek zorunda kalmayacaktı. Şimdi haberler değil yine saflar konuşacak.

Gözden kaçmasın: AKP-cemaat çatışmasında İkinci Cumhuriyetçiler de bölündü. Mehmet Altan cemaat safını seçerken, Ali Bayramoğlu AKP safında yer aldı.

Medya nasıl gördü? *Taraf*, *Zaman*, *Bugün* açıkça cemaat safında; *Yeni Şafak*, *Star*, *Takvim* AKP safında kavgaya dahil oldu. *Hürriyet*, *Milliyet*, *Akşam* orta yolcu; *Habertürk*, *Radikal* cemaat ince ayarlı; *Sabah* AKP ince ayarlı tavır belirledi.

Bugün ne oldu? AKP cenahı HSYK eliyle özel yetkili savcılara müdahale edeceği kozunu gösterdi. Kapalı kapılar ardında aylardır süren AKP ve Cemaat (Erdoğan-Gülen Taht Oyunu) arasında bir güç savaşının olduğu artık sokakta bile konuşulur oldu.

10 Şubat 2012

Bugün ne oldu? AKP-cemaat çatışmasında yanlış ata oynamayalım hesabı yapan sermaye, medya ve kurumlar geçici şuur kaybına uğradı. Erdoğan, cemaat hamlesine karşı İlker Başbuğ’da yapmadığını Hakan Fidan için yaparak soruşturmayı Ankara’ya istedi. Kemal Kılıçdaroğlu, “Tansu Çiller tutuklandı” gafıyla sürece hâkim olamadığını gösterdi.

Not: Kemal Kılıçdaroğlu kürsüde konuşurken gelişmeler anında kendisine ulaştırılıyordu. “MİT’çiler hakkında yakalama kararı” yanlış anlaşılıp Kılıçdaroğlu’na “Tansu Çiller tutuklandı” olarak iletilmişti.

Gözden kaçmasın: AKP ve cemaatin “MİT çatışması” Genelkurmay Elektronik Sistemler Komutanlığı’nın (GES) devredilmesiyle zirveye ulaştı.

Not: GES, Türkiye’nin en ileri teknolojik donanıma sahip kurumuydu. İstihbarat ve karşı istihbarat açısından dinleme ve izlemeyi en son teknik ve donanımla yapıyor. GES’in adı, komutanı

Tuğgeneral Münir Ertan'ın dinleme kayıtlarının internete düşmesiyle duyulmuştu. Burada, "Dinlemenin en üst merkezi olan kurumun komutanını bile dinleriz" şeklinde meydan okunmuş, sonra da GES'in MİT'e devredilmesi kararlaştırılmıştı.

Medyanın 3 maymun oyunu: Sokaktaki adam bile cemaat/Erdoğan fena çatışıyor derken medyanın bu saklama hali fena komik oluyor.

Olan biten şu: Eski Türkiye'de ne varsa yeni Türkiye'de de o oldu. Vesayet el değiştirdi. Şimdi vesayetin ortakları (AKP/cemaat) birbirine girdi.

Derin kriz neyi ortaya çıkardı? Taraf'ın ve ideoloji tüccarlarının gazetecilikle bir ilgileri olmadığını, cemaat gazetesi Zaman'ın hep inkâr edilen emniyet kadrolaşmasını açıkça sahiplenmesini, "Önce suçlu yarat sonra delil uydur" düzeninin bumeranga döndüğünü, Fenerbahçe Operasyonu'nun önce AKP/Cemaat ortaklığında yapıldığını, sonra cemaat tarafından ele geçirme hamlesi olduğunu, Suriye-İran ateş hattındaki büyük oyunu...

Bu da oldu: Hakan Fidan, azılı düşmanları aynı yerde buluşturdu. Cemaat ve ulusalcılar aynı şeyi söylüyor: "Kellesi vurula!" Ah şu Şark kurnazlığı!

11 Şubat 2012

Gözden kaçmasın: Yargının siyasallaşmasına (AKP) en yüksek perdeden ses çıkaran CHP yargının bir zümrenin (cemaat) tekelinde olmasına sessiz kalıyor. CHP, Erdoğan/cemaat savaşında sadece AKP'nin yargıdaki etkinliğini söylerken cemaatin etkisini görmezden geliyor.

Kim ne kaybetti? Özel yetkili savcı düzeni, yeni MİT tasarısıyla her şeye muktedir karizmasını çizdirdi. Medya derin krizde "yanlış ata oynamayayım" orta yolculuğuyla AKP iktidarında kaybettiği prestijini kazanma şansını kullanamadı. Cemaatin kontra kanadını hafife alan Erdoğan, güçlü parti imajını kaybetti. Milliyetçilik popülizmine yenik düşen MHP, derin krizi dar alanda kabul ederek (MİT yargılsın) cemaatin ince oyununa geldi. Kürtler, cemaat/Erdoğan kavgasında barıştan yana tavır alamayarak süreci tamamen AKP/Cemaat/ABD hattına bıraktı. Cemaatin kontra kanadı, derin krizin kesin kaybedeni oldu. Cemaat, kendi içinde ayrışma yaşayacak. Işıkevci ılımlı kanat güçlenecek. Cemaatin kontra kanadı, adalet ve emniyetteki kadrosunu bundan sonra koruyamayacak. Erdoğan, dünya lideri diye sunulan popülist bir imajı ülkesindeki kurumlara bile hâkim olmadığının ortaya çıkmasıyla kaybetti.

12 Şubat 2012

Olan biten: Fethullah Gülen'in mesajını geçmiş olsun diye değil kallavi bir özür dilemek olarak okumalı.

Not: Daha önce Erdoğan ameliyat olduğunda mesaj yayımlamayan Fethullah Gülen, MİT krizinin en kızıştığı anda mesaj yayımladı. Mesajda, "Her gün Rabb'ime iltica edip O'nun yüce dergâhına yöneldiğimde her daim dua ettiğim Başbakanımız Sayın Recep Tayyip Erdoğan'ın ikinci kez ameliyat olduğunu öğrendim. İlk ameliyatını duyduğumda da fevkalade derinden üzülmüş, hastalığından bir an önce kurtulmasını dilemiştim. Hatta yakın dostlarıma, 'Hizmetlerinden dolayı nazar mı değişiyor yoksa başka bir olumsuzluk mu söz konusu?' demiştim. Şimdi yeniden ameliyat olduğunu teessürle öğrendim. Bu ameliyatın tamamlayıcı bir müdahale olmasından müteselli oldum. Yaptığı hizmetlerle milletimizin medar-ı iftiharına haline gelmiş başbakanımızın bir an önce sağlığına kavuşmasını, görevinin başına yepyeni bir dinamizmle geçmesini Cenabı Erhamürrahimin'den niyaz eder,

kendisine acil şifalar temenni ederim” diyordu.

Son tahlilde: Erdoğan bundan sonra sathı müdafaa hamlesi yapacaktır. Hedef devlet başkanlığı olacaktır. Erdoğan’la bilek güreşine giren Fethullah Gülen güreşi kaybetti ve hattı müdafaa durumuna geçti. Tayyip Erdoğan’ın emriyle rest çekilen Özel Yetkili Mahkemeler (ÖYM) artık kadüktür. Amerika “ılımlı İslam projesi”ni bir cemaatle değil siyasi bir yapıyla sürdürmeyi rasyonel buldu. Cemaat cenahı hasarı onarmak için daha yüksek perdeden Ergenekon öcüsüne sarılacaktır. Cemaat, hasarı onarmak için kontra kanadını göstermelik de olsa pasifize edecek. Bunu medya ayağında da göreceğiz.

Not: *Taraf* gazetesinden Ahmet Altan’ın gidişi, sonra Oral Çalışlar dönemi ve sonra yine paramiliter ekibin gelişi Erdoğan/Gülen Taht Oyunu’nun tezahürüdür.

ZAMAN'DAN BAŞBAKANA MESAJ

AKP/Fethullah Gülen cemaati arasında 12 Haziran seçimi öncesinde ilişkiler gerginleşmişti. Bunu da yine gazete sütunlarında görmek mümkündü. Zaman yazarı Hüseyin Gülerce, 15 Haziran 2011'de, "12 Haziran seçimlerinin sonucu, tek başına AK Parti'nin siyasi bir başarısı olarak algılanmamalıdır. AK Parti, muhafazakâr demokrat dinamizminin siyasetteki karşılığıdır. Ortada particaliği aşan bir uyanış var, bir gelişme var. Bu diriliş hamlesi, iç-dış bütünlüğüyle birlikte okunmalıdır. İşte bugün başlayan Türkçe Olimpiyatları şöleni... İşte muhafazakâr demokratlığın, coğrafyaları aşan, dünyaları kucaklayan dinamizmi" diye yazıyordu.

Yine *Zaman* yazarı Ali Ünal, 12 Eylül 2011'de, "Sayın başbakandan beklentimiz, kendisini övenlere, takdir edenlere değil, ülke ve millet sevgisiyle, kendisinin de hayrını düşünerek doğruyu, gerçeği işaret edenlere, gerektiğinde gerekli tenkidi yapanlara kulak vermesi. Dünya ve şahısları adına hiçbir beklentileri olmayan kanaat önderlerine aklını da, kalbini de açması, daima gerçek rey ve basiret sahipleriyle istişare etmesi, çevresinden de övgü ve takdir değil, daima doğruyu dile getirmelerini beklemesidir" diyordu.

AKP/Cemaat geriliminin bir diğer adresi de *Mavi Marmara* gemisine yapılan İsrail saldırısı oldu. Fethullah Gülen, "İsrail'den izin alınmalıydı" diyerek açıkça tavır koymuştu. Bütün bunlarla birlikte 7 Şubat "MİT krizi" de gelince açıktan eleştiriler ve suçlamalar başladı.

MEDYADA “7 ŞUBAT KRİZİ”NASIL YORUMLANDI?

SETA'nın siyaset araştırmaları direktörü Hatem Ete, 11 ve 18 Şubat'ta *Sabah*'ta yazdığı yazılarda, Gülen hareketini İsrail'in dümen suyuna girmekle suçluyordu:

“Hakan Fidan'ı KCK soruşturmasına dahil eden aktörler, Fidan'ın MİT'in başına geçmesinden rahatsız olan uluslararası şebekenin oyun planına dahil olmuş durumdadırlar. Cemaatin bu son krizde hükümetin yanında yer almadığı da aşikâr. Krizin patlak verdiği ilk günden beri, cemaate yakınlıkları veya mensubiyetleriyle bilinen isimler, hem emniyet ve savcılığın iradesini sahipleniyorlar, hem de hükümetin kendisini hedef alan hamleyi boşa çıkarmaya yönelik teşebbüslerine karşı kampanya yürütüyorlar. Dolayısıyla, cemaatin, mevcut krizde, planlı ve kararlı bir stratejiye sahip olduğu söylenebilir.”

SETA başkanı Taha Özhan ise, 18 Şubat 2012'de *Sabah*'ta yazdığı yazıda, “Öncelikle yaşadığımız durumu tespit etmeye çalışalım. Neresinden bakarsanız bakın, geçtiğimiz hafta yaşadığımız sürecin mahiyeti bir ‘ulusal güvenlik krizi’, ismi ise ‘7 Şubat Müdahalesi’dir. 1960, 1980, 28 Şubat darbeleri, 2004-2006 darbe planları, 27 Nisan 2007 darbe girişimleri, 14 Nisan 2008 AK Parti'ye kapatma davası, nasıl ki sivil iradeye karşı farklı düzeylerde darbe vurmaya amaçlıyorsa, 7 Şubat da yeni Türkiye'ye karşı bir sabotaj girişimidir” diyordu. Taha Özhan, operasyon için, “Uluslararası bir organizasyon ve yerli işbirlikçilerinin bir planı” yorumunu yapıyordu. Yani ilk kez bu kadar açık ve net bir şekilde Gülen cemaati hedefteydi.

Star gazetesinin “Açık Görüş” ekinde 19 Şubat 2012'de Yılmaz Ensaroğlu, “Yargı eliyle siyasete muhtıra” diyordu: “Tıpkı 367 darbesi gibi, ‘7 Şubat Girişimi’ de yargının siyasete yeni bir müdahale teşebbüsü olarak anılacaktır. Ancak daha önceki müdahaleler vesayet rejimini korumak derdindeyken, 7 Şubat, yeni bir vesayet rejimi tesisini ima etmektedir. 7 Şubatçıları buna iten ana nedeni ise, zehirleyen, çürüten aşırı güç...”

Sabah gazetesi de, iktidara yakın isimlerin yazılarıyla, “7 Şubat MİT krizi”nden sonra cemaate ağır bir dille saldırıyordu. Ufuk Ulutaş, 25 Şubat 2012'de şunları yazdı:

“Bu girişimin uluslararası bağlamda da ele alınması meşru bir çabadır. Çünkü Türkiye'nin aktif dış politikası, iç politika gelişmelerini sadece iç dinamiklerle sınırlayan analizleri yetersiz kılmıştır. Örneğin Mavi Marmara'nın sadece bir dış politika konusu olmaması gibi, PKK da sadece iç politikaya münhasır bir mesele değildir. Benzer şekilde Türk istihbaratının başına gelen kişi hakkında bir bölge ülkesinin savunma bakanı teamüllere aykırı olarak, alenen aleyhte açıklama yapılabiliyorsa, bu durum MİT çerçevesinde bundan sonra gelişecek hadiselerin de sadece iç dinamiklerle açıklanmasını sorunlu kılar.”

“AKP/CEMAAT İTTİFAKI SONA ERDİ.”

21 Şubat 2012’de Habertürk televizyonuna çıkan Ali Bayramoğlu’nun “AK Parti/cemaat ittifakı sona erdi” sözleri önemliydi. Bayramoğlu’nun açıklamaları, yakın dönemdeki operasyonlarda cemaat/AKP işbirliğini de deşifre ediyordu:

“Türkiye’de değişim sürecinde özel yetkili mahkemeler çerçevesinde 3 dizi politik nitelikli dava var: Ergenekon, Balyoz ve KCK... Bu operasyonları yürüten emniyet birimleri, hemen hemen 6-7 yıldır aynı kadrolar. Yetki kullanımında ve operasyonların çapının belirlenmesinde yargı ve emniyet mekanizmasını görmek lazım. Bu yapının özerk bir şekilde çalıştığını ifade ettim. Bu yapı kendi güçlenmesinin pekişmesini sağlamak için yetki gaspına giden bir yol izlemeye başladı. KCK soruşturması gibi siyaset alanını baskı altına alan geniş kapsam tanımı... Ergenekon soruşturmasında, Nedim Şener ve Ahmet Şık gibi isimlerin hukuki takibata eleştiri yaptıkları için hapse girmeleri...

Balyoz ve Kafes’te karşımıza çıkan kimi şüpheli deliller, davaların üzerine gölge düşürdü. Bütün bunlar otonom yapının kendi gücünü ve alanını genişletme refleksinin ortaya koyduğu durumdur. Ergenekon davası, demokratikleşme sürecinin çok önemli parçasıyken hukuk ihlalleri ve gazeteci tutuklamalarını eklediğiniz zaman ‘iktidar kavgası’ halini alıyor. Ben bu davaların hâlâ önemli olduğunu düşünüyorum ama hukuki eksiklikler bu yapıyla alakalı.

Bu yapının içinde savcılar var. Sosyolojik olarak bakarsak orta sınıftan, müteaddiyin ailelerden gelen, özgürlük fikrine yatkın olan, dünün sıkıntılarıyla bugünün imkânları arasında bağlantı kuran refleksi sahipler. İkincisi bu kişilerin büyük çoğunluğu aynı camiadan gelen kişilerden oluşuyor. Bunu Ergenekon davası, Oda TV davası ve Balyoz davasını takip eden polis yapısından biliyoruz.

AK Parti’nin sivilleşme ve değişim politikalarının uygulanmasında otonom bir yapı, aynı zamanda cemaatin de itici güç olduğu yapı ortaya çıkıyor. Bunlar arasında süregiden ittifak bu otonom yapının daha çok genişleme eğilimiyle, daha çok iktidar talebiyle ve iktidar alanına müdahalesiyle bitmiş görünüyor.

AK Parti ile o camia, aynı istikamette yürüyen ama ayrı güçler. Ortak bir hedefte buluştular. AK Parti’nin askerle mücadele ederken, yargıyı, üniversiteleri karşısına almışken el atabileceği tek alet kutusu emniyet ve emniyet içindeki kendisini korumak, askerle mücadeleye girmek için yapılanmış camiydi. Bu ikisinin ittifakı bozuldu. Yarın ne olur? Ben bu olayın hükümet tarafından çok ciddi algılandığını düşünüyorum. 27 Nisan’dan daha ciddi algılandığını yazdım. İktidar bundan böyle kendi alanına müdahale edecek hiçbir girişime izin vermeyecektir. Böyle bir müdahale imkânı olmaması için gerekli önlemleri alacaktır. Bunun karşılığı tasfiyedir. Önce çeşitli polisler alındı. Üst düzey müdürler alındı. Muhtemelen devamı da gelecektir. Kendisine kalkışan gruplarla hükümetin çalışması mümkün değildir. Kavga gürültüsü verilmek istenmiyor. Ama burada inisiyatif hükümettedir ve hükümet alan temizliği yapmaktadır ve bir ittifak sona ermiştir.”

Ali Bayramoğlu, “MİT Krizi”nde cemaate karşı net tavır alan isimlerden biri oluyordu. Sonra bu net tavrının karşılığını hakkında “kripto Ermeni” suçlamasıyla alacaktı. Habervaktim.com sitesi, “Ermeni kökenli” olduğunu ve “Ermeni tezlerini ırkçı bir saikle savunduğunu” iddia ettiği Bayramoğlu’na, gazete okurları ve çalışanlarının da tepkili olduğunu öne sürüyordu. Aynı internet sitesi Bayramoğlu’nun İngiltere’de faaliyet gösteren bir düşünce kuruluşu olan DPI toplantısına katıldığını, DPI’nin PKK’nın yan kuruluşu olduğunu da iddia ediyordu.

REZİL MEDYA ATIŞMALARININ“İYİ YANI”

Türkiye'nin yakın tarihinde çok önemli operasyonlar yapan AKP ve paralel ortağı cemaatin birbirleri hakkında yaptıkları dezenformasyon ve manipülasyona bakıldığında “düşman” varsaydıklarına karşı ne yapabileceklerini tahmin etmek güç değil.

Örneğin, Uludere (Roboski) katliamının ardından Mehmet Baransu, MİT'i eleştiriyor ve Başbakan Erdoğan'a karşı ağır yazılar kaleme alıyordu. Akif Beki, Baransu'ya köşesinden “Kahraman olmak istiyor” dedi. Baransu bu kez “MİT'çi gazeteci” dedi Akif Beki için. Beki'nin yanıtı yine sertti: “Eline bavul ve kalem tutuşturulmuş tıfıl gazeteci!”

Baransu, aynı sertlikte karşılık verdi: “Bu arkadaş bir ara saray soytarılığına da terfi etmişti. Kendisini o zaman da ‘padişah’ zannediyordu. Sağa sola ferman göndermekle meşhurdu: ‘Şu haberi girmeyeceksin, şu haberi çıkaracaksın. Yoksa sizi sürüm sürüm süründürürüm, bak fena olur!’ Devlet gücü bu sabi sübyan saray soytarisinin elinde bir korkutma aracına dönüşmüştü. Siz bu dalkavuşu bilmezsiniz... Ben onun geçmişini de bilirim. Ailesinin yüz karasıdır. Bir aralar kendini mehdi bile ilan etmişti. Saray soytarılığına terfi edince, mehdilikten vazgeçmiş, efendisini bu posta layık görmüştü. Konuyla ilgili bir de kitap yazdı. Kamuoyu bu dalkavukları da bilir, gerçek gazetecileri de. O açıdan dalkavuklarla uğraşacak ne zamanım var ne de vaktim. Benim işim efendilerle. Efendilerin yaptığı hukuksuz işlerle... Yalnız dalkavukların şu sıralar en meşhur olanından cevaplamasını istediğim bir soru var. Uçakta ve dört duvar arasında ne oldu da efendinden tokat yiyip, saray soytarılığından atıldın?”

Bu alıntılar medyanın ne hale geldiğinin de ibretlik birer göstergesi... AKP/cemaat iktidarının bekasını sağlayan isimler, çatışma çıkınca yaptıkları her şeyi de karşılıklı olarak ortaya döküyorlardı. Eleştiriye karşı anında “bel altı-bel üstü” silahlar çekiliyordu. Bu rezil atışmaların iyi yanı, kapalı kapılar ardında neler yaşandığını deşifre etmesiydi.

“ÖCALAN BURADA,FETHULLAH GÜLEN ORADA.”

Konu eleştiriye, tahammülsüzlüğe gelmişken bir anekdot aktarayım. AKP ve cemaat yapılanmalarında “eleştiri” ve “ifade özgürlüğü” bir düşmanlık belirtisi gibi algılanıyor. Kendilerine söylenen her “hayır”dan hainlik çıkarabiliyorlar. Mesela eskiden televizyonlarda sıkça görmeye alıştığımız bir isim vardı. Hukuk profesörü Hüseyin Hatemi. Artık pek sık görünmüyor. Nedenini anlamak için 2010’a dönmemiz lazım. Hüseyin Hatemi’ye bir röportajda, “Gülen cemaati yayınlarıyla ve stratejisiyle o günden bugüne nasıl geldi, bugün hatalı bulduğunuz yönü nedir?” sorusu soruldu. Hatemi, şu cevabı verdi:

“Açık söylemek gerekirse Gülen cemaatinden Amerikan, Yahudi lobisinin beklentileri vardı. İlk vekâleti onlar verdi. Ama Fethullah Gülen ve ekibinin hepsi bunu bilinçli olarak kabul etmediler, yani onlar da bilmiyorlardı bu vekâletin anlamını. Denize düşen yılanı sarılır misali baskı altındaydılar. Bu okullar Amerikan menfaati için kurulmuş okullardı, göstermelik olarak İstiklal Marşı ezberletmekle filan, onlar da bilinçsiz olarak Türk milli menfaatlerine hizmet ettiklerini zannederek bir slogan uyduruldu. Türkiye’de de bu zokayı yutan çok oldu. Şey diye: ‘Adriyatik’ten Çin Denizi’ne kadar Osmanlı’yı tekrar canlandırıyoruz.’ Fethullah Hoca Amerika’ya gitmişken öyle zamanlandı ki, Öcalan nasıl o zamanlarda paketlenerek Türkiye’ye gene İsrail menfaatleri için rehin olarak teslim edildiyse ama bizim menfaatlerimize teslim edilmiş gibi gösterildiyse, Fethullah Hoca da Amerika’da İsrail’in menfaatleri için ipotek edildi. Öcalan burada, Fethullah Hoca da orada...”

Bunları söyleyen Hüseyin Hatemi, kara listeye alındı ve ekranlar ona kapatıldı.

“AKP, ÖYM’LERİ KULLANDI VE ATTI.”

Yeniden “7 Şubat MİT krizi”ne ve onun artçı sarsıntularına dönelim. Tayyip Erdoğan, cemaatin Hakan Fidan hamlesini “kişiye özel yasa” ile boşa çıkardı. MİT müsteşarı ve mensuplarının yargılanması için başbakanın onayını gerektiren yasa çıkarıldı.

Yasayla da yetinmedi daha sonra Özel Yetkili Mahkemeler’in kaldırılması gündeme geldi. Bu aşamada bir kez daha AKP/Cemaat savaşı kendi taraflarındaki “mücahit gazeteciler” ile gazete ve ekranlarda açık bir şekilde yapıldı.

Akif Beki, 25 Şubat 2012’de *Radikal*’de,

“İstiklal Mahkemeleri’nden sıkı yönetim mahkemelerine, oradan DGM’lere varan tarihi sürecin ürettiği travmalar ortada dururken bugün de Özel Yetkili Mahkemeler’in benzer travmaları yarattığını” söylüyordu. Özetle ÖYM’lerin kaldırılmasını istiyordu.

Çünkü ÖYM’leri Başbakan Erdoğan eleştiriyordu. Hem de şu sözlerle:

“Özel Yetkili Mahkemeler’i kuran iktidarız. Çalıştı ve çalışması esnasında faydalı olduğu zamanlar oldu, maalesef zararlı anlar da oldu. Biz ideali yakalamak durumundayız. Uygulama esnasında birçok gerçekleri görmüş olduk. Dolayısıyla bu yasaları yapan bu parlamento, 250 ile ilgili düzenlemeyi yapan da bu parlamento. Nasıl yaptıysa, şimdi bunun üzerinde daha farklı bir düzenlemeyi de yapma yetkisi, hakkı vardır. Çünkü burada ülkemiz, milletimiz ne denli bu işten memnun veya değil; bizim için milletimizin memnuniyetidir aslolan. Memnuniyetin olmadığı noktada da memnuniyetin olacağı şekle bunu dönüştürmek parlamentonun görevidir. Çünkü bu parlamento millet için vardır, milletin parlamentosudur. Bundan da kimsenin rahatsız olmaması gerekir.”

Özel Yetkili Mahkemeler’de sayısız hukuksuzluk sergilenirken sesi çıkmayanlar, başbakandan işaret gelince birdenbire “ÖYM düşmanı” oluvermişti. AKP’ye yakın olanlar, “ÖYM kalkmalı” derken; karşılarında cemaate yakın olanlar saf tutuyordu.

29 Haziran 2012 tarihinde *Bugün* yazarı Âdem Yavuz Arslan, “Balyozcular garanti mi aldı?” başlıklı yazısında, “Değişiklikle, AK Parti’yi bugünlere getiren statüko ve cuntalarla mücadele kararlılığı darbe alacak” diyebilecek kadar ileri gidiyordu.

Cemaate yakın gazeteciler, neredeyse Erdoğan’ı bile “Ergenekoncu” ilan edecek kadar sınırları zorluyorlardı.

2 Temmuz 2012’de Mehmet Baransu, durumu bir adım daha ileri götürüp, “ÖYM tamamen duygusal” başlıklı yazısında Erdoğan’ın “yolsuzlukları örtmek için ÖYM ve CMK’nın 250’nci maddesini değiştirdiğini” yazıyordu.

ÖYM tartışmalarıyla birlikte gazeteciler de saflarını belirlemek zorunda kalıyordu.

Nazlı Ilıcak, AKP’den sonra bu kez de cemaate yanaşıyordu. 3 Temmuz 2012’de *Sabah*’taki köşesinde, “**Özel Yetkili Mahkemeler**’in kaldırılması gerçekten demokrasi sevdasından mı kaynaklanıyor?” diye soruyor, sonra ekliyordu: “Buna inanmayı çok isterdim ama –belki maalesef demeliyim– henüz ‘akıl tutulması’ yaşamıyorum. Bir kere, amaç ‘demokratikleşme’ olsa, bu ‘gizli-saklı’ya ne ihtiyaç var? Kamuoyunda müzakere edilmeden, son güne, hatta son ana kadar kimsenin görmediği bir önergeyle getirilen düzenleme elbette kuşku uyandırır.”

Tüm bu tartışmalar arasında 5 Temmuz 2012’de ÖYM’ler “3. Yargı Paketi” olarak bilinen “Yargı Hizmetlerinin Etkinleştirilmesi Amacıyla Bazı Kanunlarda Değişiklik Yapılması ve Basın Yayın

Yoluyla İşlenen Suçlara İlişkin Dava ve Cezaların Ertelenmesi Hakkında Kanun”un *Resmî Gazete*’de yayımlanmasıyla tarih oldu. Ancak acayip bir durum vardı. ÖYM’ler resmen yoktu ama fiili olarak devam ediyordu. Ergenekon, Balyoz, 3 Temmuz davaları, ÖYM’lerde görülmeye devam ediyordu.

İŞSİZLİĞİMİN ÜÇÜNCÜ YILI

Ülkedeki gelişmeleri, 3 Temmuz darbesi sürecini twitter'dan ve blogumdan yakından takip ediyordum. Ara sıra da konuk olarak katıldığım televizyon programlarında düşüncelerimi söylüyordum. Her konuşmam daha çok linç edilmeme yol açıyordu. “ÖYM/Yargı/3 Temmuz Darbe Operasyonu”nda AKP ve cemaatin rolünü anlattıkça twitter üzerinden yapılan hakaretler tehdide dönüşmüştü. Bazen de telefonuma numarasız telefonlar edilip, “İşin bitti!” deniyordu.

Doğru bildiğimi söylemeye devam ediyordum. Bugün dahi tehditler için hep söylediğim şu: “Bana yapılacak bir kötülük için benim yapabileceğim bir şey yok. Kötülük yapmak isteyen yapabilir. Ben bunu nasıl engelleyebilirim ki? Kötülükten kasıt işsiz kalmamsa zaten bunun en vahşi halini yaşıyorum. Canıma kastedilecekse onu da engelleyemem. Tek sığındığım şey varsa hâlâ bu ülkenin vicdanı...”

Üstelik ben cemaatin bir sivil toplum kurumu olarak var olmasından rahatsız da değildim. Cemaatin hiçbir sorumluluğu ve yasal dayanağı olmadan “devlet içinde devlet” olmasından rahatsızdım. Hâlâ da böyle düşünüyorum. Bir lobi gücü de olabilir ama devlet yönetmek ve bunun tüm yasal denetimlerinde “dokunulmaz” olmak kabul edilemez. Tabii ki cemaat bunları kendi yapmadı. AKP yol verdi ve destekledi. AKP de devletin tüm imkân ve güçleriyle kendine “dokunulmaz” bir zırh yarattı. Ama öyle ya da böyle siyasi bir parti önünde sonunda sandık denilen bir gerçekle yüzleşmek zorunda.

İşte ben bunları söyledikçe, “Şu 3 Temmuz işini falan boş ver. Gel yeniden işini yap” teklifleri geliyordu. Aslında bunlara “ahlaksız teklif” demeliyim. Ben doğruları şuna ya da buna yarasın diye söylemiyordum. Gerçeğin ortaya çıkması için söylüyordum. AKP tarafından üstü kapalı söylenen şeydi: “Bizi eleştirme. Yanımızda ol. Gel işini yap.” Bunun imasına bile tahammülüm yoktu. İşsizdim, beş parasızdım... Ama hep aynı şeyi söylüyordum: “İş aramıyorum, mesleğimi arıyorum.”

“Erdoğan Gülen Taht Oyunu”nda kılıçlar çekildikçe AKP tarafının aklına düşüyordum, “Acaba bize yanaşır mı?” yoklamaları yapılıyordu. Dönem artık böyleydi. Başbakanın da bizzat söylediği gibi, güçler arasında “taraf olmayan bertaraf oluyordu”. Benim tarafımsa sadece gazetecilikti. AKP, MHP, CHP, Ergenekon, muhalif basın, yandaş, candaş, kandaş, AKP ya da düşmanlığı ayrıştırmasında taraf olmak istemiyordum. Ama bu duruşun bedeli çok ağırdı.

YİĞİT BULUT'TAN İŞ TEKLİFİ

2012 yılında üç yılı aşkın bir zamandır çalışmıyordum. O sıralarda imalı, dolaylı ya da aracılarla değil direkt iş teklifleri de aldım. Bu iş teklifleri beni mutlu etmedi aksine canımı daha çok sıktı. İlkinin anlatayım.

Şimdilerde başbakanın danışmanlığını yapan Habertürk'ün başındaki Yiğit Bulut aradı, "Görüşebilir miyiz?" diye sordu. "Tamam" dedim. Talimhane'deki Turgay Ciner'e ait Lares Park Hotel'de buluştuk. Biraz sohbetten sonra Yiğit Bulut benimle çalışmak istediğini söyledi:

— Benim burada Habertürk'ü toparlayacak ve yönetecek birine ihtiyacım var. Senin olmanı istiyorum. Ne dersin?

— Eyvallah. Teklif için teşekkür ederim. Açık konuşacağım. Biz seninle çalışamayız. Bunun bir sürü nedeni var. Öncelikle ben televizyoncuym ve haberciyim. Sen televizyoncu değilsin. Bir diğer sebep de biz ne habere bakışta ne de televizyon yönetmede ortak noktası olmayan apayrı insanlarız. Anlaşamayız.

— Anlaşırız niye anlaşmayalım ki? Sana tamamen rahat bir çalışma imkânı sağlayacağım.

— Uzun süredir onlarca tanıdığım insan var, kaç yıllık da yöneticiyim. Hiçbiri arayıp iş teklif etmedi. İş dert değil, nasılsın diye soran bile yok. O yüzden bu teklifi yapmış olmanı insani anlamda çok önemsiyorum. Ama dedim ya bir sürü nedenden dolayı olmaz.

— İstersen şimdi karar gibi söyleme. Biraz daha düşün sonra tekrar değerlendirelim.

— Çok bir şey değişmez. Konuşuruz.

Bu görüşmeden sonra ne ben onu aradım ne de Yiğit Bulut beni aradı.

24'ÜN YENİ PATRONUYLA YÜZ YÜZE

Bir başka gün telefonumda birkaç cevapsız çağrı gördüm. Bir de mesaj. “Ben Tevhid Karakaya’nın özel kalem müdürüyüm. Tevhid Bey sizinle görüşmek istiyor. Uygun bir zamanınızda arayabilir misiniz?” yazıyordu. Numarayı aradım randevulaştık. Akmerkez’de buluştuk. Görüşmenin başında Fettah Tamince de vardı. Beni 24’ün yeni patronu Tevhid Karakaya’yla tanıştırdı. “İsminizi çok duydum” dedi. Daha sonra Tevhid Karakaya’yla aramızda şöyle bir diyalog geçti:

— Mustafa Bey, adınızı çok duydum. 24’ün mimarisiniz. Vallaha herkes sizin döneminiz diyor, başka da bir şey demiyor.

— Adımın geçiyor olmasına sevindim. Ben adımın yasaklandığını sanıyordum.

— Olur mu öyle şey?

— Oldu ama. Siz o zaman yoktunuz. Hasan Abi (Doğan) için bir belgesel hazırlanacakmış. Muhabir aradı. Ben ısrarla olmaz dedim. Sonra bir şekilde ikna oldum. Çünkü Hasan Abi söz konuşuydu. Aradan zaman geçti arayan soran olmadı. Tesadüf muhabire rastladım. “Benimle konuşmak istiyordunuz ne oldu?” diye sordum. O da bana, “Abi senin isminin üstü çizilmiş. Röportaj yapmamı istemediler. Ben de arayamadım” dedi. “Röportajı ben istemedim ki siz ısrar ettiniz. Hatta kabul etmedim. Zorla ikna ettiniz. Kim o üstümü çizdiğini sanan?” diye sordum. Sessiz kaldı.

— Hiç şık olmamış. Ben bir sorarım.

— Sormanız için demedim. Zaten ben Mustafa Karaalioğlu’na sordum bir ara karşılaştığımızda, “Haberim yok” dedi. O zaman Akif Beki vardı. “O mu?” dedim. Cevap verilmedi. Öyle de kaldı. Failler iyi saklanıyor bu dönemde.

— Neyse yahu. Doğru olmamış. Peki 24’te işler neden senin dönemindeki gibi değil artık?

— Tevhid Bey bunun birçok nedeni var. En çarpıcı olanı propaganda ile yayıncılık birbirine karıştırılıyor. Bu genelde böyle ama 24 daha çok siyasetleşme yolunu seçti. Bir propaganda alanı haline dönüştürüldü. Doğal olarak da bu izlenirliğe yansıyor. Genel yapısına yayıncılık değil propaganda hâkim oldu. Aslında şöyle acayip bir durum da var. “En çok propagandayı ben yaptım” yarışında kimse mesleğini yapmıyor. Bu iş yetenek ve beceri işidir. Oysa şimdi yaranma duygusu işin önüne geçiyor. Bu kanalda tepeden aşağıya herkese yansıyor. Doğal olarak da iş üretilemiyor, “AKP’nin AKP’ye propagandası” dışında bir şey olmuyor.

— Siz olsaydınız ne yapardınız?

— Ben ne yaptığımı kurduğumda ve yönettiğimde gösterdim. Pratik varken şimdi teorik öngörülerin çok önemi yok.

— Anlıyorum. Kanalı şimdi nasıl görüyorsun?

— Ben ölünün arkasından konuşmam.

— O kadar vahim mi durum?

— Ben böyle görüyorum. Siz oranın patronusunuz. Başka türlü bakabilirsiniz.

— Siz niye çalışmıyorsunuz Mustafa Bey?

— Vallaha bu benimle ilgili bir durum değil. Ben işimi yapmayı çok istiyorum. Hatta gözümde de tütüyor. Ama var olan linç ve tecrit ortamı buna izin vermiyor.

— Niye siz bu kadar hedef oldunuz ki?

— Her şeyi “Abluka” başlığına bağlıyorlar. Ergenekoncudan teröriste kadar denmedik şey

birakılmadı. Ama hiçbir ilgim yok bu sıfatlarla. Ben sadece gazeteciyim. Bunu anlatması da artık zor. Gerçeğe değil kurguya inanmak herkesin işine geliyor.

— Ben sizinle tanışmak istedim. Çok güzel bir kanal kurmuşsunuz. Şimdi niye bu kadar ayrı kalınıyor? Yani beraber ne yapabiliriz, düşünelim konuşalım.

— Tevhid Bey, ben 24'ü kurduğumda farklı düşünmüyordum ki. Bana söz verildi siyaset olmayacak diye. Bu sözün arkasında da mümkün olduğunca duruldu. Hasan Abi olduğu sürece de ufak tefek sorunlar olsa da her şey yolunda gitti. O ayrılınca bambaşka bir ortam oluştu. Durum bu.

— Yani şimdi Mustafa Bey ben sizden faydalanmak isterim. Bunu bir şekilde halledelim. Ama siz de bize yardımcı olun.

— Nasıl yardımcı olayım? Tevhid Bey tam olarak ne istiyorsunuz?

— Fikir alışverişinde bulunuyoruz. Siz de kendi durumunuzu gözden geçirin. İşsizlik ve parasızlık zor tabii. Bu durumda olmanızı istemeyiz.

— Eyvallah. Evet işsizlik zor, bunu yaşıyorum. Ama benim içim paradan daha değerli şeyler var; meslek onuru, kimsenin adamı olmamak, işimi vicdan ve hakkaniyet dışında hiçbir güce, kişiye dayanmadan yapmak gibi...

— Tabii şimdi bu dediklerin önemli ama sen yine de bir düşün. Bir de bu Fenerbahçe Kulübü'yle bir bağlantınız var mı?

— Tevhid Bey, Fenerbahçe ile maçlar dışında hiçbir bağım yok. Kombinem var giderim tribünde maç izlerim. Davayı soruyorsanız, bir sürü haksızlık var ve ben bunu söylemeye de devam edeceğim. Şunu demeye çalışıyorsanız, "Artık doğru yanlış boş ver. İşimize bakalım." Ben iş aramıyorum mesleğimi arıyorum.

— Tabii bu sizin kararınız. Siz yine de düşünün.

— Eyvallah düşünürüm de... mesela siz bana Hasan Abi'nin sağladığı özgürlüğü ve yayın yapma alanını verebilecek misiniz? Aynı şekilde ama... Eksiği fazlası olmadan...

— Neyse konuşuruz daha. Yiğit Bulut için ne düşünüyorsun?

(Burada araya girip, kısa bir bilgi vermekte yarar var. Yiğit Bulut o dönemde Habertürk'ten çıkarılmıştı. İşsizdi. Erdoğan'dan iş istediği söyleniyordu. Hatta bir kez arabasının önüne atlayıp durumunun iyi olmadığını söylemiş. Başbakanın Bulut'u A Haber'e göndermek istediği, ancak "düzeni bozar" gerekçesiyle istenmediği, NTV'de de benzer direnç gösterildiği konuşuluyordu. Yiğit Bulut henüz 24'e de başlamamıştı.)

— Yiğit burada olsa çok şey söylerdim. Ama burada yok. O yüzden bir şey demem.

— Enteresan bir tavrınız var. Söylenmişti bu zaten. Neyse Mustafa Bey irtibatı koparmayalım. Mutlaka arayın. Ben de sizi ararım. Hayırlı bir sonuç çıkar inşallah.

— Teşekkür ederim.

Oldukça uzun bir görüşmeydi. Hükümetin durumundan cemaate kadar birçok konuda sohbet ettik. Fakat bundan sonra bir daha irtibatımız olmadı.

“YA BİAT ET YA DÜŞMAN OL!”

2013 yılı, kişisel tarihim için önemliydi. Medya tamamen “Ya biat et ya düşman ol!” saflaşmasına yenik düşmüştü. “Ne biat ederim ne düşman olurum. Ben sadece gazeteciliğin evrensel ilkeleri ve etiğine bakarım” demenin artık hiçbir anlamı da kalmamıştı.

Artık kimse kimseyi dinlemiyor, herkes işine geldiği gibi yaftalıyor sonra da sorgusuz sualsiz asıyordu. Yeni bir televizyon projesini hayata geçirmek için çok çabam oldu. Hepsi de aynı duvara tosladı: “Korku.” Herkes korkuyordu. Ben, “Cesaret de bulaşıcıdır” diyordum ama pek de bulaşmıyor gibiydi.

Yapacak fazla bir şeyim de yoktu. Yazmak dışında... Ve ilk kitabım baskı aşamasına gelmişti. *Zamanın Ruhuna Rağmen* böyle bir dönemde çıktı ortaya. Paralel kurguyla birbirine bağlı hayatları anlatan bir uzun hikâyeydi *Zamanın Ruhuna Rağmen*...

7. BÖLÜM

DİRENİŞ GÜNLERİNDE ARTI 1 ÜÇ BUÇUK YIL SONRA YENİDEN

Kitabımın heyecanını yaşarken Uğur Dündar aradı. “Yeni bir kanal kuruyoruz. Sen de katıl bize. Hadi hemen gel” dedi. “Artı 1” kanalıyla ilk temasım böyle oldu. Sonra buluştuk. Kanalın yapısını, kimler olduğunu sordum. “Biz varız” dedi Uğur Dündar. Tuncay Mollaveisoğlu, “Gazetecilerin yönettiği bir kanal olacak” diye ekledi. Düşünmek için biraz zaman istedim.

Uğur Dündar’ın bende farklı bir yeri vardır. İşsizliğim boyunca hep aradı. “Nasılsın bir şeye ihtiyacın var mı?” diye sordu. “Gregor Samsa” görüldüğüm bu linç ve tecrit döneminde benim için bu aramalar çok değerliydi. Uğur Dündar olmasaydı kesinlikle Artı 1’de olmazdım. Sonunda tamam dedim ve haber genel yayın yönetmeni olarak işe başladım.

Çok genç bir kadro vardı elimizde... Çoğunluğu da stajyerdi ve para almadan çalışıyordu. Öncelikle bunun halledilmesini istedim. Haber müdürü dahil kimsenin kadrosu yoktu. Yani tablo hiç iyi değildi. Kadro ve para bir şekilde halledilebilirdi. Ama TV’nin teknik altyapı ve donanımı da felaketti. Prodüksiyon sistemi bile olup olamayacağı tartışılan donanım, haber otomasyonu olarak kurulmuştu. Post prodüksiyon zaten mümkün değildi ama cut montaj bile büyük eziyetti. Teknik altyapı ve donanım açısından IT tabanlı televizyon kurmuş biri olarak benim için uzay üssünden ilkçağa dönmek gibiydi. Canlı yayın aracı yoktu. İki tane 3G yayın sistemi vardı onlar da en küçük sinyal düşüklüğünde yayın yapamıyordu.

REYHANLI SALDIRISIYLA İŞE BAŞLADIK

İşe başladıktan bir gün sonra Reyhanlı'da Türkiye tarihinin en kanlı saldırılarından biri düzenlendi. 50'den fazla vatandaşımız öldü. Yine büyük katliamlarda ve önemli gelişmelerde olduğu gibi yayın yasağı getirildi. Yayın yasakları bu dönemde mahkeme eliyle uygulanan sansür mekanizması olarak çalıştırıldı. Her büyük olayda ilk akla gelen can/mal/ülke güvenliğinden önce yayın yasağı oldu. Neo-Türkiye döneminde mahkemeler demokrasi perdesinin gölge oyunu gibiydi. Demokratik ülkelerdeki kuvvetler ayrılığı Neo-Türkiye'de polis/savcı/medya kuvvetler bileşkesi olarak kullanıldı.

Reyhanlı'da da aynı şey oldu, yayın yasağı getirildi. Medyaya düşen görev, yayın yasağının sansür mekanizması olduğunu ifşa etmektir ama öyle olmadı. Bu durum herkesin işine geldi. İktidar kendisini zora sokacak haberleri engellemiş oluyor, medya da "Yasak var!" diyerek gelişmeleri ve gerçekleri hiç görmemeyi tercih ediyor.

Yayın yasağı aslında halkta korku ve düşmanlık hissi uyandıran görüntülerin verilmemesi için alınıyordu. Yani parçalanmış ceset görüntüleri ve terör örgütünün propagandasına yol açacak yayın yapılmaması anlamına geliyor. Meslek etik ve ilkelerine sahip biri zaten bu görüntüleri yayınlamaz. Yasağın sınırları bu kadar netken sanki olaydan bahsetmek bile yasakmış gibi yansıtılıp "adı konmamış sansür anlaşması"na dönüyordu mahkeme kararları.

İlk işim bu "sansür anlaşması"nı çöpe atmak oldu. Bilgi, belge gelmeye başlayınca Reyhanlı saldırısının hükümetin açıkladığı gibi olmadığı ortaya çıktı. Bir istihbarat zafiyetinin varlığı apaçıktı. Türkiye bir kez daha "Erdoğan/Gülen Taht Oyunu"nun bedelini ağır ödüyordu. Cemaatin etkin olduğu emniyet ile Erdoğan'ın sırtını dayadığı MİT arasındaki istihbarat paylaşımının bedelini 53 kişi yaşamını kaybederek ödemişti. Tayyip Erdoğan'ın, "Emniyet teşkilatı ile İstihbarat Teşkilatı arasında bir kopukluk söz konusu olabilir" açıklaması da sonra unutuldu. İçişleri bakanı ve diğer bakanlar birkaç kez, "1 numara yakalandı" açıklamaları yaptı.

Ve o an gelmişti. Saat 19.00'da ana haberle yeniden başlıyordum. Twitter hesabıma Erzincan'daki "Başsavcıya Abluka" yayınının fotoğrafını koyup, "Nerede kalmıştık?" diye yazdım. Bu bir meydan okuma değildi. "Bir daha medyanın kapısından içeri giremez" denilen adamın haberciliğe sahip çıkma refleksi idi. Artı 1 Ana Haber başladı. "Reyhanlı saldırısının bir numarası yakalandı!" haberi için yazdığım kç şöyleydi: "1 numara mı var?"

Bu başlıklar hep sorun oluyordu çünkü haber değil propaganda isteniyordu. NTV'deki "Başsavcıya Abluka" hep gündeme getirildi. "Tarafı" denildi. Oysa NTV'de çok daha sert başlıklarım da olmuştu. Avrupa ve dünya ülkelerinin "GDO'lu ürünler paketlerde yazılmalı" kararına rağmen Türkiye'de bu uyarı olmayacaktı. GDO şirketlerinin temsilcileri Meclis'te cirit atıyordu. Ben de "GDO lobisi Meclis'te" başlığıyla bu haberleri vermiştim. Sonunda yasa tasarısı değişti ve GDO'lu ürünlere uyarı konulması kabul edildi. Yine NTV döneminde kadınları aşağılayan bir karar için "Seksist Yargıtay", Çingenelerin yerlerinden alınıp başka yeri götürülmesi hakkında "Çingene Tehciri" başlıklarını tercih etmiştim.

Biz yeniden Artı 1 günlerine dönelim. Reyhanlı yayınlarımızla dikkat çekmeyi başarınca dezenformasyon da başladı. IMF'ye borcun bitmesini önemli bir gelişme diye verince de, AKP medyası bunu "Uğur Dündar'dan AK Parti'ye bu kez övgü" diye haber yaptı.

Uğur Dündar, "Biz sorumlu yayıncılık yapacağız. Bütün siyasi partilere eşit uzaklıkta olacağız.

Yani burada Şu çıkmasın, biz sürekli olarak Adalet ve Kalkınma Partisi’ni eleştirme amaçlı bu bülteni yapmıyoruz” diye ekrandan bir kez daha ne yapmak istediğimizi açıkladı. Ne söylenirse söylensin herkesi bir yere yaftalama hastalık halini almıştı. Uğur Dündar’la konuŐup, “İŞimize bakalım, kim ne düŐünürse düşünsün” dedik.

VE PATRONLAR ORTAYA ÇIKTI

Kanalın sahibi görünen Altan Ertürk, ilk günlerde ortalıkta gezinmiyordu. Ama daha sonra her gün gelmeye başladı. İlk kez Uğur Dündar'ın odasında tanıştık. Yanındaki birini ortağı olarak tanıttı. O kişi Mehmet Karasu'ydu. Her ikisi de ilk tanışmamızda oldukça saygılı davrandılar. Ben, kanalın büyümesi için altyapının, teknik donanımın baştan sona ele alınmasını ama daha da önemlisi çalışanların geçmiş paralarının ödenmesi gerektiğini söyledim. Altan Ertürk, "Hepsini halledeceğiz. Para sorun değil" dedi. Bu arada, "Sen ne kadar alacaksın?" diye sordular. "İmkânların ve para kaynağının çok az olduğunu görüyorum. Şu kadar isterim dememin bir anlamı yok. Çünkü ödeyemezsiniz. Şöyle bir anlaşma yapalım. Var olan imkânlar içinde verebileceğiniz en iyi rakamı verin. Çok kazanılırsa o zaman da çok isterim. Burası habercilik için yeni bir umut. Önce bu umudu yeşertelim gerisi kolay" diye yanıt verdim. Kadroların yapılacağını ve stajyer olarak çalıştırılanlara da maaş ödeme sözü verdiler.

Altan Ertürk ve Mehmet Karasu odadan çıkınca Tuncay Mollaveisoğlu'na, "Mehmet Karasu AKP ile arası iyi olan işadamıdır. Hatta Davut Dişli'nin gizli ortağıdır. Burada patron gazeteciler dediniz ama her gün gelmeye başladılar. İşe karışırlarsa ciddi sorun olur" dedim. Tuncay, "Yok olmayacak öyle bir şey. Bizim anlaşmamız tamamen editoryal bağımsızlık üzerine kurulu" yanıtını verdi. Uğur Dündar, ben ve Tuncay Mollaveisoğlu ne yapmak istediğimizin altını bir kez daha çizdik. "Şu bu parti önceliği ve yakınlığı olmayacak. Sadece haberin doğruluğu ve belgeli olması önemli. Hiçbir partiye de yakınlık ya da düşmanlık penceresinden bakılmayacak. Sadece haberden yana taraf olacağız."

Haber bülteni formatını önce sadece Uğur Dündar'ın sunması üzerine kurmayı düşündük. Ama altyapı yetersizliği bu düşüncemizi pek karşılamıyordu. Özlem Gürses'in haberleri sunması ve Uğur Dündar'ın haberin diğer unsurlarını belge ve bilgiyle stüdyoda analiz etmesi gibi bir formata dönüştürdük. Birkaç hafta sonra da bu format iyice oturmaya başladı.

Zaman geçiyordu ama çalışanların maaşları ödenmiyor, kadroları yapılmıyordu. Buna rağmen haber heyecanını yaşayan bir ekip olmayı kısa sürede başardık. Genç, tecrübesiz ama gözü pek bir kadro vardı. Biraz zaman gerekiyordu. En azından bu zaman süresince haber üretimi ve kolektif çalışma sistemi oturtulabilirdi. Öyle düşünüyordum. Ama hiç kimsenin beklemediği bir "tarihi direniş" yaşandı.

TAKSİM UYANIYOR

30 Mayıs sabahı Gezi Parkı'nda ağaçlar kesilmesin diye nöbet tutan gençlere akıl almaz bir polis saldırısı oldu. Ortada bu kadar şiddeti gerektirecek bir şey de yoktu. Birkaç çadır ve 5-10 genç ağaç nöbetindeydi, hepsi bu! Alacakaranlıkta polis ve zabıta ekipleri birlikte operasyon yaptılar. Çadırlar yakıldı, parkta bulunan geçler acımasızca dövüldü. Bu şiddet "Artık yeter!" isyanının da miladı oldu.

Aslında 30 Mayıs'ı anlatmadan önce 1 Mayıs'ta olanları kısaca hatırlamak gerekiyor. 1 Mayıs İşçi Bayramı'nda Taksim Meydanı devam eden "yayalaştırma projesi" bahane edilerek kutlamalara yasaklandı. Sendikalar ve demokratik toplum kuruluşları bu yasağı dinlemeyeceklerini açıkladılar. Uzun süredir ilk kez bu kadar gergin bir 1 Mayıs'a gidiliyordu. AKP iktidarı, üçüncü döneminde demokratik her talep karşısında oldukça sert bir tavır alıyordu. 1 Mayıs'ta yıllardır görülmedik önlemler vardı Taksim'de. Geçişleri önlemek için Atatürk ve Galata köprülerinin kapakları kaldırıldı. Galata Köprüsü, en son 1970 yılında kaldırılmıştı. Bütün bu önlemlerle birlikte polisin müdahalesi de çok sert oldu. Gaz bombaları ve TOMA'ların kullanıldığı müdahaleyle Taksim'e çıkış engellendi.

1 Mayıs şu açıdan önemliydi. İktidar bir simülasyon yaptı. En kitlesel protesto alanı olacak 1 Mayıs'ı meydan okumaya dönüştürdü. Sonunda Taksim'de 1 Mayıs kutlanamayınca hiçbir itirazın yükselmeyeceği ve kitleselleşemeyeceği inancı doğdu. İktidar istemediği hiçbir sesin yükselmeyeceğine o kadar inanıyordu ki 1 Mayıs kibrin daha da şişmesine neden oldu.

Bu yüzden 30 Mayıs sabahı Gezi'de fütursuz bir şiddet vardı. Gezi ile birlikte çok şey tartışıldı ama bir şey hep ıskalandı: 30 Mayıs sabahı müdahale emrini kim verdi? Her şeyi başlatan o emri veren de bizzat Recep Tayyip Erdoğan'dı. Erdoğan, 30 Mayıs sabahı İstanbul valisi, İstanbul emniyet müdürü, İstanbul büyükşehir belediye başkanı, emniyet genel müdürü, içişleri bakanı, yani kısaca tüm yetkilileri tek başına kullanmaktan çekinmeyen biriydi. Emri verdi ve emir böyle en tepeden gelince de polisin tavrı yasa ve hukuk tanımaz bir şekilde sert oldu. 30-31 Mayıs'ta polisin sert müdahalesi önce İstanbul'u sonra da tüm Türkiye'yi ayaklandırdı. 10 Temmuz 2011'de köprüye yürüyüşe geçen Fenerbahçelilerin yürüyüşü yarım kalmıştı ama 2 Haziran 2013'te Anadolu yakası, Boğaziçi Köprüsü'nü yürüyerek geçti.

GEZİ PARKI'NDAN KESİNTİSİZ CANLI YAYIN

İlk günlerde sadece ana haber ile Gezi olaylarını verdik. Ben ısrarla yayının Gezi Direnişi üzerine yapılmasını istiyordum. Yeni bir kanal için bundan iyi fırsat bulunamazdı. Türkiye tarihinin en önemli kitlesel itiraz sürecine tanıklık etmek bir yana, Artı 1 gibi yeni bir kanal için bilinirlik ve izlenirlik açısından bulunmaz bir fırsattı. Ama haber vermeyi sadece ana haberle kısıtlı tutmamız konusunda anlamsız bir ısrar vardı. İlk zamanlarda, “Entertainment bir kanalız” bahanesine sığılıldı.

Tuncay Mollaveisoğlu'yla konuştum. “Yayına girmemiz lazım. Bundan iyi fırsat olmaz. Entertainment doğru bir savunma değil. Asıl neden nedir?” diye sordum. Tuncay, entertainment formatın reklam verenler açısından önemli olduğunu söyledi. Sonra da “patronajın istemediğini” söyledi. Ben de, “Burası gazetecilerin yönettiği yer olacak dediniz. Şimdi bu durum hoş değil” diye ısrar ettim. Uğur Dündar'la da konuştuk. 1 Haziran'da ana haber saatinde gelişmeleri verdik.

Yayından sonra televizyondan çıktım. Gece boyunca gelişmeleri takip ettim. Haber kanallarının yayın yapmamasına gösterilen tepki artık öfkeye dönüşmüştü. Haber almak için en önemli mecra sosyal medya olmuştu. Gece yarısı Tuncay Mollaveisoğlu'nu aradım. Yayın yapmamız gerektiğini, bu fırsat kaçarsa Artı 1 için de büyük kayıp olacağını bir kez daha söyledim. Bu kez Tuncay da, “Tamam yapalım o zaman” dedi.

Sabaha karşı teknik ve haber kadrosunu toplayıp günün ilk ışıkları ile kesintisiz yayına geçtik. Sanırım aralıksız 7-8 saat yayın yaptık. Artı 1 bu yayınlara bir anda odak noktası oldu.

Köprü yürüyüşüyle birlikte İstanbul'da sıkıyönetim dönemleri hariç ilk kez jandarma da sokağa çıkarılmıştı. Ağaç nöbeti ile başlayan itiraz, artık tüm Türkiye'ye yayılan “Yeter!” direnişine dönüşüyordu. Gezi aynı zamanda Neo-Türkiye'ye dönüşen ülkede medyanın da topyekûn nasıl teslim olduğunu ortaya çıkaran bir turnusol oldu. O günlerde Artı 1'de neler olduğunu anlattıktan sonra diğer haber kanallarında neler yaşandığını da tek tek anlatacağım.

Artı 1'de 2 Haziran'da da yayına devam ettik. Uğur Dündar da stüdyoda yerini aldıktan sonra yaşanan gelişmeleri an ve an aktarıyorduk. Türkiye'nin her yanında Gezi eylemleri başlamıştı. Gezi haberlerini “Ağaç nöbeti” başlığıyla veriyordum. Sonra “İstanbul Ayakta”, daha sonra da “Türkiye Ayakta” ana başlığını kullandık. Gerçekten de Türkiye ayaktaydı. Ülke tarihi bir dönemden geçerken Başbakan Recep Tayyip Erdoğan, Kuzey Afrika seyahatine çıktı. Bu gezi kamuoyunda “hava değişimi” olarak adlandırılıyordu.

HABERTÜRK'ÜN REKLAMLARINI DERT EDİNER BAŞBAKAN

Erdoğan, bu gezi öncesinde Habertürk televizyonuna çıkmak istedi. “Çıkmak istedi” diyorum çünkü, “Şu gün şu saatte Fatih Altaylı’ya konuşacağım” diye talimat vermişti. Altaylı da bu yayın için çok istekli değildi, ancak talimata uyuyordu.

2 Haziran 2013’teki bu yayın çok da tartışıldı. Erdoğan her içki içeni “alkolik”, twitter’ı da “baş belası” ilan etti.

Şimdi biraz da kulis bilgisi paylaşalım. Yayın devam ederken reklam arasında Habertürk Yönetim Kurulu Başkan Vekili M. Fatih Saraç, Erdoğan’ın yanına geliyor.

— Efendim, bazı aracı kurumlar bu yayınımdan dolayı reklamları çekiyor.

— Nasıl reklamları çekiyorlar. Kim onlar?

— Detaylarını anlatırım efendim. Şu anda reklam rezervasyonlarımız iptal oluyor.

— Ne kadar iptal oldu? Telafi edilir.

— Tam rakamı bildiririm efendim.

Başbakan telefonla birkaç görüşme yapıyor. Sonra yayına geçildiğinde ise şunları söylüyor:

“Bu olaylarda bazı medya grupları bunların yanında yer aldılar. Öyle gazeteler oldu ki; özellikle köşe yazarları ve atılan başlıklarla provokatif çağrılar yaptılar. Ve bunları okuduğumuz anda dedik ki, ‘Biz nereye gidiyoruz?’ Aracı reklam kurumları gazetelere ve televizyonlara reklam vermiyormuş. Böyle bir şey olabilir mi? Bu bir defa medya grupları için ve ülke ekonomisi için bir sıkıntı. Ben çok açık net söylüyorum. Arkadaşlara dedim, ‘Bu kuruluşları bir bir tespit edin. Hangi kuruluşlar şirketlerin reklam vermelerine ambargo uyguluyorlar?’ Gereğini yaparız. Başiboş bırakmayız. İdeolojik davranmak suretiyle holdinglerin reklamını vermiyor. Çok enteresan bir noktaya zemin hazırlıyor. ‘Biz istediğimiz zaman bunu yaparak Türkiye’nin ekonomik itibarını sarsarız’ mesajı verme gayretindedir. Bu aracı kurumdan kaynaklanıyor. Reklam veren bundan haberdar bile değil. Ben birkaç tanesini aradım, haberleri yok. Aracı kurumlar reklamları kestiler.”

Durumun vahametine bakın. Ülkenin başbakanı özel bir yayın kuruluşunun ticari bir işini kişisel dava yapıyordu. Bu durum hükümete yakın gazete ve internet sitelerinde “Medyaya ideolojik ambargo” başlığıyla haber yapıldı, reklam verenler tehdit edildi.

ERDOĞAN-ARINÇ GERGİNLİĞİ

Erdoğan'ın yurtdışına gidişiyile birlikte önce Başbakan Yardımcısı Bülent Arınç, sonra da Cumhurbaşkanı Abdullah Gül, ılımlı açıklamalarla devreye girdi. “Mesaj alındı” sözleriyle Gezi'deki gençler ilk kez devlet katında olumlu karşılık bulmuştu.

Tüm bunlar olurken Erdoğan ve çevresindeki dar kadro (Yalçın Akdoğan, Ahmet Davutoğlu, Hakan Fidan, Efkân Ala) bambaşka bir plan yapıyordu. “Neler oluyor?” sorusuna yanıt aramak için yaptığım araştırmada öğrendiklerim çok çarpıcıydı. Erdoğan, Tunus'a giderken çok şaşkındı. Bir anda beklemediği bir tepkiyle karşılaşmıştı. Çünkü uzun süredir yalıtılmış dar bir kadroyla temas halindeydi. İkinci Cumhuriyetçiler'in desteğini çekmesi, sonra da cemaatle yaşanan kavgayla birlikte daha da yalnızlaşmıştı. Bu yalnızlaşma nedeniyle Türkiye'nin sosyal dinamikleri ve durumu hakkında çok az şey görüyordu. 1 Mayıs'ta Taksim Meydanı'nda kutlamayı engelleme gösterisi de başka bir kör nokta yaratmıştı. Bu yüzden olan bitene şaşkındı. Bu şaşkınlık Tunus'ta yapılan planlarda başka bir şeye evrildi.

Erdoğan, Abdullah Gül ve Bülent Arınç'ın Gezi çıkışlarına çok sinirlendi. Çünkü kendisine, 7 Şubat 2012'deki MİT Operasyonu'nda olduğu gibi, Gezi Parkı Direnişi de yeni bir “ele geçirme hamlesi” olarak anlatılmıştı. Erdoğan, o sinirle Bülent Arınç'ı aradı. “Abi” diye başladığı konuşmaya (Erdoğan özel görüşmelerde Bülent Arınç'a böyle hitap eder) çok sert devam etti: “Abi ne yaptığınızı sanıyorsunuz? Beni yalnız bırakıyorsunuz. Ben her şeyi tek başıma yüklenmek zorunda kalıyorum. Ben varsam siz varsınız. Olanları görmüyor musun? Saçmalayıp duruyorsunuz.”

Kelimeler kılıçtan keskindi. Bülent Arınç sinirden ağlamaklıydı: “Sayın başbakan size ne söyleniyor bilmiyorum ama olaylar bildiğiniz gibi değil. Çok şeye yazık oluyor” sözleri Erdoğan'ın hiddetli bağırışları arasında eriyip gitmişti. Erdoğan, öfkeyle çalışma odasına geçtiğinde uzun bir süre kimse yanına giremedi.

Bir süre sonra Ahmet Davutoğlu girmeye cesaret edebildi. Davutoğlu, “Sayın başbakanım, Bülent Abi'ye söyledikleriniz pek doğru olmadı. Kendisi çok kırılmıştır. Lütfen kendisini arayın gönlünü alın” dedi.

Erdoğan biraz sakinleşmişti. “Evet, sanırım fazla üzerine gittim. Şimdi ben aramayayım, sen ara gönlünü alayım” diyerek Arınç'ı aramasını istedi. Davutoğlu hemen Bülent Arınç'ı aradı: “Sayın başbakan da çok üzüldü. Sizinle görüşmek istiyor” dedikten sonra telefonu Erdoğan'a uzattı.

Başbakan, “Abi kusura bakma üzecek şeyler söyledim” sözleriyle gönlünü almaya çalıştıktan sonra, aniden yine bağırıp çağırmaya başladı. Ahmet Davutoğlu da şaşkındı. Erdoğan'ın bir anda patlak veren öfke nöbeti nedeniyle konuşma kısa sürdü. Davutoğlu, şaşkınlık içinde odadan çıkarak Erdoğan'ı yalnız bıraktı.

Bülent Arınç, bir kez daha dokunsan ağlayacak hale gelmişti. Erdoğan gönlünü almak için aramış ama bir kez daha çok sert sözler söylemişti. Arınç, o anda istifa etmeye karar verdi. Bu kararından, saatler süren bir uğraşla Cumhurbaşkanı Abdullah Gül vazgeçirebildi. Bülent Arınç'ın istifa kararının perde arkası böyle yaşanmıştı.

Erdoğan'ın bu anlık öfke nöbeti ve ne zaman, nerede, ne yapacağı belli olmayan hiddetine ilişkin yurtdışında yapılan bir araştırmayı ileriki bölümde yazacağım. “Hubris Sendromu” adı verilen araştırma, bu öfke nöbetini ve kontrolsüz hiddeti daha net anlamaya yardımcı olacak.

GEZİ'YE KARŞI “KISASA KISAS” STRATEJİSİ

Erdoğan Kuzey Afrika gezisinde iki gün sessiz kaldı. Bu sessizlik döneminde yeni strateji ve planlar oluşturuldu. Buna göre kısasa kısas yapılacaktı. Erdoğan daha da sertleşecek ve Gezi'deki haklı itiraz bir “darbe girişimi”ne çevrilecekti. Plan, çok detaylı ele alındı. “Başbakanı yedirmeyiz” sloganı da bu sırada hazırlandı. Polis Taksim'den çekildikten sonra eylemciler nasılsa her şeyi kırıp dökerler, yağmalarlar sanıyorlardı. Oysa öyle olmadı. Bu da planda değişikliğe neden oldu. 11 Haziran'da tüm kanallardan canlı yayınlanan molotoflu gösteriler, işte bu yeni planın bir parçasıydı. “Vandallar” demeleri için vandallık yaratılması gerekiyordu. Medya tamamen denetim altına alınacaktı. Hükümet denetimi dışında farklı bir yayın yapana haddi hemen bildirilecekti.

Erdoğan'ın Kuzey Afrika'dan dönüşüyle birlikte planlandığı üzere olaylar tam bir karşı savaşa çevrildi. Esenboğa'daki karşılama töreni de bunun parçası oldu. Sonra İstanbul ve Ankara'da “Milli İradeye Saygı” mitingleri yapıldı. Hepsi adı konmamış bir cihat çağrısı gibiydi.

İnanılmaz bir bilgi kirliliği yaşıyordu. İktidarın yaptığı dezenformasyon ve manipülasyon bir yandaydı, sadece AKP düşmanlığı diğer yanda... Bu iki kutuplaşma dışında haber veren azdı. Ve biz de buna aday olduk. Bu çizgide tutunmam hiç de kolay değildi. Anında operasyonel haberler yapılmaya başlandı. Adını bile bilmediğin internet sitelerinden, “Mustafa Hoş da gözaltına alınacak” haberleri yayılıyordu. Twitter'dan sürekli saldırılar, hakaretler ve tehditler geliyordu. Haber dışında hiçbir şey yapılmadığı halde. Artı 1'in gezi eylemleriyle bağlantılı olarak hükümeti devirmek amacıyla kurulduğunu bile söyleyecek kadar saçmalayanlar vardı.

Başbakan Erdoğan, twitter için “baş belası” demişti ama adamları twitter için özel ekipler kuruyordu. Bu ekipler sadece dezenformasyon yapıyor ve belli kişilere saldırıyorlardı. MİT'in de özel bir ekiple sosyal medya manipülasyonu için çalıştığı söylendi. Ama bunu bir türlü teyit ettiremedim. İktidara yakın bazı kişiler bana da fısıldıyordu: “50 kişilik liste var. Sen de varsın. Dikkatli ol.” Dikkatli olmak demek, “Haber yapma!” demektir.

ARTI 1'E GETİRİLEN DVD

Olayların en yoğun olduğu gündü. Asistanımız, birinin geldiğini benimle görüşmek istediğini söyledi. Gelsin dedim. 30-35 yaşlarında bir kadın geldi. Gezi direnişçisi olduğunu, Artı 1'i desteklediklerini söyledi. Ben de sadece işimizin gereğini yaptığımızı söyledim. Sonra bir DVD çıkardı. “Bunu yayınlar mısınız?” diye sordu. DVD'yi bilgisayara taktım. Görüntülerde ampul kafalı insanlar vardı. Sonra bu kafalar koparılıyordu. Kara çarşafly kadınlar, yolsuzluk ve daha pek çok kara propaganda görüntüsü vardı. Ben DVD'yi çıkarırken kadın tekrar sordu:

— Nasıl olmuş?

— Berbat!

— Nasıl yani! Beğenmediniz mi?

— Hayır. Bu kara propaganda ve bunun hiçbir haber değeri yok.

— Yayınlamayacak mısınız?

— Tabii ki yayınlamayacağım.

— Hayal kırıklığına uğradık.

— Bakın hanımefendi. Kimin adına hayal kırıklığına uğradınız bilmiyorum. Ama ben haberciyim. Belgesi olmayan hiçbir şeyi yayınlamam. Bu görüntüler gazetecilik anlayışıyla uyuşmuyor. Olaylar zaten yeterince dramatik ve çarpıcı. Bunu manipüle etmeye gerek yok. Gerçek herkesin gözü önünde yaşanıyor. Ve ben bu gerçeği aktarmakla yükümlüyüm.

— Gerçekten hayal kırıklığına uğradık. Aynı tarafta olduğumuzu sanıyorduk.

— Siz hangi tarafınız bilmiyorum. İlgilenmiyorum da. Bu görüntüler burada yayınlanmayacak. Şimdi bu DVD'yi alın.

— Almayacak mısınız?

— Hayır. Habere dair hiçbir şey yok bu görüntülerde...

— Peki siz bilirsiniz.

Kadın odadan çıktı. Haber merkezine, geleni tanıyıp tanımadıklarını sordum. Kimse tanıymıyordu. Sonra bu kadın için “sivil polis” diyen de oldu, eylemci olabileceğini söyleyen de... Çok da merak etmedim. Haberlerde ne yaptığımı biliyordum. Müftü karısı kılığına giren CHP'li kadın bizde asla yayınlanmadı. Hatta yakalanınca “provokasyon” diye haber yaptırdım. Ekonomist'in “Sultan Erdoğan” konulu kapağı ve Gezi Parkı'nda yapılacak AVM'nin Çalık Grubu'na verildiğini iddia eden haberler de yer bulmadı haber bültenlerimizde. Kabataş'ta dövülüp üstüne işendiği iddia edilen türbanlı kadın haberi de yapmadık. Çünkü bu olaya ilişkin görüntülere de ulaşamamıştık. AKP'ye yakın medyada çalışan birinin izlettirdiği görüntülerde kalabalık bir grup ve onların yanından geçen türbanlı kadın vardı. Fakat ne darp ne de yerlerde sürüklenme görünüyordu. Bunlar olmadığı gibi “Üstüne işendi” lafı tam bir fantezi gibi duruyordu. Açıkçası çok uğraştım bu iddiaya ilişkin, fakat bilgi, görüntü ve tanığa ulaşamadım. Belgesi bilgisi olmayan hiçbir haberi yayınlamıyorduk.

Buna rağmen en çok hedef gösterilen kanal oluyorduk. Belki sadece AKP düşmanlığı üzerine bir konsept kurmuş olsaydık, bu kadar hedef olmayacaktık. Çünkü biat etmek ya da düşman olmak varlığını sürdürmek demektir. Yok sadece haber tarafında durulursa daha çok hedef olunuyordu. Çünkü o zaman gerçek örtülemiyordu. Ortak vicdana seslenen her haberin bedeli ağır ödetiliyordu. Ortak vicdan demek kamplaşmayı da yarmak anlamına geliyordu.

CAMİDE İÇKİ İÇİLDİ YALANI

Artı 1'in yayınlarından en büyük rahatsızlık "Camide içki içildi!" iddiasının gerçek olmadığını gösteren görüntüleri yayınlamamızla yaşandı. Tüm görüntüleri izlemiştim. O sırada camide olanlarla tek tek konuştum. Hatta onları canlı yayına bağlayıp ne olduğunu anlattırdım. Oradaki doktorlar ve akademisyenler camide içki içilmediğini birer tanık olarak açıkça söylediler. İhsan Eliaçık, canlı yayınımızda camiden herkes çıktıktan sonra sivil kişilerin boş bira kutusu bıraktığını kameraya çektiklerini söyledi. Elindeki "kola kutusu" için bira diye haber yapılan kuaför Emre Öztürk'ün anlattıklarına bakalım:

"14 yıldır astım hastasıyım. Gazdan etkilenince camiye girmek zorunda kaldık. Kendime gelince caminin içinde kiler oluşturulmuştu. Sigara dahil birçok içecek hatta buz bile vardı. O sırada rafa kola bırakıldı, elime aldım ve gözüme tuttum rahatlamak için. Çünkü her tarafım, özellikle gözlerim yanıyordu. Kutu kola elimdeyken biri resmimi çekmiş. 330 ml bildiğiniz (Coca-Cola) kutu kola. Orada bira içen hiç kimseyi görmedim. Ertesi sabah uyandığımda sosyal medyada o fotoğrafı gördüm, binlerce küfür edilmiş hakkımda. Bir sürü internet sitesi ve gazetede de haberler çıktı. Sonra babam da duydu. Zaten iki yıldır aram açıldı babamla. Bu haberler de son raddeye getirdi. Aynı görüşü taşımama rağmen babam, 'Git ya aklan ya da soyadını değiştir' dedi. Beni evlatlıktan reddetme durumuna geldi. Yedi yıl beraber olduğum nişanlım benden ayrıldı. Babası 'Artık sana vermem kızımı' diyor. Başbakan da sürekli mitinglerinde bahsediyor. Psikolojim bozuldu. Sokaklarda eli satırlı insanlar dolaşmaya başladı. Niye benim başıma gelmesin ki? Bu yüzden çok tedirginim."

Birey bazında yaşanan buydu ama ben toplumsal etkisini de önemsiyordum. "Camide içki içildi!" yalanı kitlesel ölümlere yol açacak kadar tehlikeli bir silahtı ve Başbakan Erdoğan bunu kullanmaktan hiç çekinmiyordu. Sosyal medyayı kullanan "mücahit gazeteciler" de aynı şekilde... Artık vicdan da merhamet de kalmamıştı. Sadece iktidar ve onun rantı vardı. Ve bunun için gözlerini karartmışlardı. Hem TV Net hem de 24 sürecinden bildiğim birçok ismin gaddarlığını gördükçe dehşete düşüyordum. Elleri pala yoktu ama klavyeyi pala gibi kullanıyorlardı. Bezmi Âlem Valide Sultan Camii'ndeki görüntüleri yorumsuz vermemiz bile onları rahatsız ediyordu.

DİVAN OTEL'E POLİS BASKINI

Artı 1'in en önemli yayını, 15 Haziran'daki Divan Otel'e yapılan polis baskınının her anını takip ettiği yayındır. İçeriden dışarıdan, "Yeter artık daha vermesek mi?" serzenişleri, uyarıları arasında hiç kesmeden Divan Otel'de yaşananları aktardım. Divan Otel, öylesine bir baskına uğramamıştı. Doğrudan hedefti ve o hedefte çok daha kötü olaylar yaşanabilirdi. Daha sonar otelde olanlardan ve izleyenlerden en çok duyduğum, "Divan Otel'de bir katliam çıkmadıysa sayenizdedir" sözleriydi. O gecenin sıcak anlarını düşündüğümde, "O kadar da değil" diyemiyorum.

Divan Otel'le ilgili Erdoğan'ın açıklamaları da çok çarpıcıydı:

"Diyorlar ki otele polis saldırdı. Durup dururken saldırmadı. O meydanlarda polisle çatışanlar oraya gitti. Oranın sahipleri de onlara güzel bir ev sahipliği yaptı. Oranın peşinden polis oraya girdi. Biliyorsunuz yasalarda yataklık etmek de suçtur. Bu bir yataklık etme suçudur aslında. Bunlar güdülen iktidarlara alışmışlardı, istediklerini indiriyorlardı, istediklerini getiriyorlardı. Bunlar aynı oyunun içindeler. Bunlar turnusol kâğıdı gibi ortaya çıktı. Taksim Meydanı'na 30 bin kumanyayı kimlerin gönderdiğini, kendi otellerinde kimleri barındırdıklarını biliyoruz. Terörle işbirliği yapanları kendi otellerinde yatırıp kaldıranları biliyoruz. Bunların hesabı sorulacak. Böylece faiz lobisi de çıktı ortaya..."

Divan Otel yayınımdan sonra baskılar da artmaya başladı. İnternet ve twitter'da sürekli saldırıya uğramaya başlamıştık. "İçeri alınacaklar listesi"nde adım ilk sıralarda gösteriliyordu. Uğur Dündar için de linç harekâtı başlattılar. Dündar'la bir durum değerlendirmesi yaptık.

Ben, sürekli haberlere müdahale edilmeye kalkışıldığını ama izin vermediğimi, en ufak müdahale olursa ya da haberler değiştirilir ve girmezse ayrılacağımı söyledim. Uğur Abi hiç tereddütsüz, "Beraber geldik beraber gideriz. Habere müdahale edilmesine izin vermeyiz" dedi.

Erdoğan'ın Kazlıçeşme'deki mitingini canlı yayınladık. Ama diğer tüm televizyonlardan farkı vardı bu yayının. Ekranı ikiye böldürdüm. Bir yanda Erdoğan konuşurken diğer yanda her söylediğinin görüntüleri vardı. Erdoğan, "Bezmi Âlem Camii'nde içki içildi" diyordu, hemen yanda camiye can havliyle sığınanların hali görünüyordu. Başbakan, "Türbanlı bacıma saldırdılar" dediğinde ise, Artı 1 canlı yayınında polisin türbanlı bir eylemciyi tartakladığı görüntüler oluyordu. O, "Polise şiddet uyguladılar" diyordu. Ekranda polisin uyguladığı şiddet ve Ethem Sarısülük'ün vurulma anı görünüyordu. Erdoğan yine sertti ve gerilim stratejisini sürdürüyordu. Yayının kjsi "Durmak yok gerilime devam"dı.

MUSTAFA HOŞ GÖRÜŞME ODASINA!

Olayların yoğun olduğu bir sabah kanalın sahibi görünen Altan Ertürk odasına gitmemi istedi. “Kanalın sahibi görünen” diyorum çünkü bana çok ortaklı kooperatif gibi bir yapının olduğu söylenmişti. Gündem toplantısını yaptıktan sonra Altan Ertürk’ün odasına gittim. Odada Mehmet Karasu da vardı. Önce ellerindeki reytingleri gösterdiler. Artı 1, birçok ulusal kanalı geride bırakmıştı. En çok izlenen kanallar arasındaydık. Gözlerinin içi gülüyordu ikisinin de...

— Mustafa Bey... Ortağım Mehmet’le birlikte seninle konuşmak istedik. Kanal çok iyi gidiyor. Herkes bizden bahsediyor. Biz burayı büyötmek istiyoruz ve en doğru kişiye soralım dedik. Bize yol göster. Neler yapmalıyız?

— Kanalın büyümemesi için hiçbir neden yok. Haberin yanında yer alalım. Bu zamana kadar ana haber dışında yayın yapmamakla çok şey kaybettik. Ama kesintisiz yayına geçince bu telafi edildi. Aynı şekilde devam edelim. Haberden korkmayalım. Bu cesareti gösterirsek gerisi kolay... Bir de yatırım yapmayı düşünüyorsanız altyapıyı yenileyin. Var olan altyapı televizyon işletim sistemi değil.

— Tabii tabii. Biz de öyle düşünüyoruz.

— Bir de en önemlisi çalışanların maaşlarını yatırın. Haber müdürünün bile kadrosu yok. Stajyer adı altında aylardır bedava çalıştırılan muhabirler, prodüktörler var.

Mehmet Karasu: “Onlar kolay. Biz seninle yayın politikasını ve geleceği konuşmak istiyoruz.”

— Konuşalım da... Siz kolay olana öncelik verin. Bu çocuklar kelle koltukta canlarını dişine takıp üretiyorlar. Birçok olanağı olan büyük kanallara kafa tutuyorsak bu çocuklar sayesinde.

— Hallederiz. Şu haberleri de ajite etmesek diyoruz.

— Anlamadım! Ne ajitesi? Artı 1, bugün çok konuşuluyorsa ajite etmediğinden... Yandaş ya da düşmanca üretim yapmadığındandır.

Önce Mehmet Karasu ağzındaki baklayı çıkardı: “Mustafa Bey siz çok önemli bir televizyoncusunuz. Burada olmanız da bizim için şans. Ama bazen haber dediğiniz buraya zarar verebilir. Kaç tane insan çalışıyor onları da düşünmek zorundayız. Hem biz sizinle çok uzun süre birlikte çalışmayı düşünüyoruz. Çalışacağız da...”

Sonra da Altan Ertürk, “Vallaha biz seni hiç bırakmayız. Bundan sonra beraber gideriz. Biz hassasiyetlerimizi söylüyoruz” diye ekledi.

— Uzun süreli hesapları kitapları sonra konuşuruz. Haber bize nasıl zarar verir? İşimiz haber vermek. Açık konuşalım mı? Ne demek istiyorsunuz?

— Bir şey dediğimiz yok. Senin zorlu adam olduğunu söylüyorlardı. Öylesin de... Hemen başka şeyler düşünme. Hem biz Uğur Dünder olmasa bile seninle birlikte yola devam edeceğiz. Sadece haberlerde sokağı kışkırtma ihtimali olan görüntülere biraz daha hassas olalım diyoruz.

— Bakın ben hemen baştan söyleyeyim. Uğur Abi olmazsa diye bir şey kabul etmem. Bunu duymamış olayım.

— Yahu lafın gelişi söyledik. Ne kadar önemli olduğunu göstermek için söyledik.

— Sanırım 27 yıl oldu. Kaç yıllık televizyoncu ve haberciyim. Hangi haber kışkırtma amaçlıdır hangi haber gerçektir iyi bilirim. Kışkırtma, provokasyon, yayın ilke ve etiğine uymayan hiçbir habere zaten izin vermem. Onun dışındaki hiçbir şeye de karıştırmam. Bu benim işim. Üç buçuk yıl çalışmadım. Çünkü iş aramadım mesleğimi aradım. O yüzden burada siz bir şey yapmak istiyorsanız,

çalışma koşulları ve maşları halledin. Elinizdeki reytingler bu kadar iyiye buradaki yayıncılık anlayışındandır.

— Peki Mustafa Bey. Daha sık görüşelim, daha çok konuşalım.

— O kadar yoğunum ki... Günde bir iki saatlik uykuyla duruyorum. Olaylar yatışsın, zaman artsın konuşuruz.

Odadan ayrıldıktan sonra Uğur Abi'nin yanına gittim. Durumu anlattım. Tabii ki "Uğur Dündar olmadan" kısmını söylemedim. Kendileri yüzleşsinler istedim ve durumu daha da çıkmaza sokan kişi olmak istemedim. Uğur Dündar'la Tuncay Mollaveisoğlu ve Haluk Şahin'in de olduğu bir toplantı yapmaya karar verdik. Akşam bir araya geldik. Durumun iyiye gitmediğini söyledim. Yaptığım birkaç görüşmeden bana anlatılanları aynen aktardım:

"Mehmet Karasu iktidarla epey dirsek temasında. Daha doğrusu oraya yakın durmaya çalışıyor. Bunda da bir sorun yok. İşadamıdır. Kendi tercihidir. Sorun olan şu: Kanalın işleyişine müdahale etmeye kalkışılıyor. Altan Ertürk de aynı şekilde. Bana anlatılanlara göre Altan ve Mehmet hükümete yakın kişilerle bir toplantı yapmışlar. Yayınlar çekidüzen verecekleri sözünü vermişler. Bir başka yerde de, 'Zaten kanalı satmayı düşünüyoruz. Biraz daha tanınsın kıymetlensin elden çıkarırız' demişler. Doğru yanlış bilmiyorum. Belki de bu konuşmalar uyduruluyor. Ama duyduklarım bunlar... Bana burayı hiç böyle anlatmamıştınız. Ben olaylar oldukça yayınlara devam edeceğim. Müdahale olursa çok sert tepki koyarım."

Uğur Dündar: "Bu konuşmalar doğruysa çok ilginç... Biliyorsunuz 'Abi abi' diye peşimden ayrılmazlar. Geçen gün Altan, 'Abi çok sıkıştırılıyor' gibi bir şey söyledi. 'Kim sıkıştırıyor?' deyince, 'Kanalla ilgili değil, kendi işimiz abi' dedi. Müdahaleye izin vermeyiz. Herkes yerini bilecek. Editöryal bağımsızlık sözü bizi buraya taşıdı. Şimdi müdahale olmaz."

Tuncay Mollaveisoğlu: "Ben de şaşkınım. Hiç böyle bir şey olacağını düşünmemiştim. Şu ana kadar onların isteklerini ilettim. Artık bundan sonra siz ne yaparsanız ben de uyarım. Burasını çok zor koşullarda kurduk. Kolay kolay teslim etmeyiz."

Haluk Şahin: "Ben de onlarla konuşurum. Müdahale yersiz oluyor."

ANA HABERE MÜDAHALE BAŞLADI

Ertesi gün iktidarın “diyet borcu” gibi bir vergi haberi vardı. Maliye Bakanlığı Merkezi Uzlaşma Komisyonu’nun, hükümete yakınlığıyla bilinen Cengiz İnşaat ile Yeni Şafak gazetesinin sahipleri Albayrak Grubu’nun ve Kanal A televizyonunun sahibi Elektromed Şirketi’nin 608,8 milyon TL’lik borcunu silmişti. Kurul, üç şirketle yaptığı uzlaşmada toplam 615,9 milyon liralık vergi borcunu, 7 milyon liraya düşürmüştü. Çok önemli bir haberdi ama doğru dürüst kimse duyurmuyordu. Haberi yaptırıldı. Başlığını da “Hamili kart vergisizdir” olarak yazdırdım. Ana haber bittikten sonra Altan Ertürk’ün bu haberin bir daha verilmesini istemediği söylendi. Ben de yarın devamını yapacağımı söyledim.

Yine haber bülteni içinde Abdullah Gül’ün “Cadı avı olmaz” açıklamasına rağmen gözaltıları “Durmak yok cadı avına devam” diye verdim. Haber devam ederken Altan Ertürk’ten mesaj geldi: “Tuncay’a daha önce, AKP’nin sloganını deforme ederek dalga geçer gibi AKP’ye giydirmek doğru değil demiştim ‘Durmak yok gerilime devam’ sloganı kullanıldığında... Tuncay bunu seninle paylaştı mı? Bunu dememe rağmen bugün yine benzer kji kullandık. ‘Durmak yok cadı avına devam.’ Tuncay’la tekrar konuşmadan önce bu konuşmadan haberdar olup olmadığını öğrenmek istedim.”

Mesajda aynen bunlar yazıyordu. Ana haber bitmişti, reklam arasındaydık. Mesajı görünce çok sinirlendim. Artık bunun geri dönüşü yoktu. Açıkça habere müdahale ediliyordu. Uğur Dündar, “Bir şey mi oldu?” diye sorunca mesajı gösterdim. “Şimdi çok ağır yanıt vereceğim” dedim. Uğur Dündar, “Dur şimdi bir şey deme, yarın oturur konuşuruz” deyince hiçbir şey yazmadım ve kanaldan çıktım.

Ertesi gün gündem toplantısına girecekken Altan Ertürk aradı, “Odama gelebilir misin?” dedi. Ben de, “Toplantım var, bitince gelirim” karşılığını verdim. Toplantıdan sonra odasına gittim.

— Herkes Artı 1’i konuşuyor. Sayende iyi gidiyoruz. Dün akşam mesaj atmıştım. Görmedin sanırım.

— Yoo, gördüm.

— Niye yanıt vermedin?

— Bak hem diyorsun ki, sayende kanal çok iyi gidiyor, hem de şu olsun bu olmasın diye karışmaya kalkışıyorsun. Yanıt vermedim çünkü bu yapılan sansür ve müdahaledir.

— Yahu hemen oraya çekme. Ben de buranın patronuyum. Tabii ki karışıyorum.

— Hayır karışamazsın. Önceliklerini en baştan söylersin. Net bir tavır koyarsın. “Ben şöyle bir televizyon yapacağım. İşe de karışıyorum” dersin. Buna rağmen ben buraya gelirim de karışırsın. Ama hem, “Ben sosyal demokratım. Hiçbir şeye karışmayacağım” diyorsun, şimdi de iktidar için Gezi haberlerini sansürlemeye kalkışıyorsun. Bu doğru olmadığı gibi ayıp da...

— Biz de anlıyoruz haberden... Bazı haberleri vermesek ne olur?

— Haberi bu kadar biliyorsanız siz geçin haberlerin başına. Ben sizin çimentonuza, betonunuza karışıyor muyum? İnşaatta şunu yapın, bunu yapın diyor muyum? Mesajda AKP’ye giydirmek falan diyorsunuz. Benim haberciliğim giydirme üzerine kurulu değildir. Kim size öğrettiyse o giydirme haberciliğini, o burada yok. Benim AKP, CHP, MHP veya şu partiyle işim olmaz. Ben sadece haberin doğruluğuna belgesine bakarım. Başka da bir şeyle ilgilenmem.

— Ben bu kadar risk alıyorum burada. Çoluğumun çocuğumun geleceği risk altında...

— Sen burda patronluk mu yapmak istiyorsun? Önce içeride hâlâ parasız çalışan onca arkadaşım

var onların parasını ödeyin. Çalışma koşullarını düzeltin. Sen mi risk alıyorsun sadece? Ben de alıyorum. Üç buçuk yıldır mesleğimden vazgeçme pahasına. İşime karışamazsınız. Karıştıracak olsam daha önce yapardım. Risk diyorsunuz. 24'ten NTV'den ayrılmasaydım şimdi milyarlarım olurdu kenarda. Reddettiğim parayı söylemiyorum. Öyle az buz bir para değil. Bana riskten bahsetmeyin.

— Bu üslupla bir yere varamayız.

— Bir yere varmaya çalıştığım yok. Sansür ayıptır ve utançtır. Yayınlara karıştırmam. Şimdi gidip, bildiğim gibi haberleri yapacağım. Bültenden sonra da buradan ayrılacağım. Bu sansür kafası olduğu sürece de asla Artı 1'in önünden bile geçmem. Bu konuşma burada bitmiştir.

Odadan çıktığımda Uğur Dündar da yeni gelmişti. Ona durumu anlattım, “Burada artık çalışmayacağım, akşam bülteni bildiğim gibi yapacağım. En ufak müdahale olursa kendileri bilir” dedim. Uğur Abi, “Gel bir dakika” diyerek Altan Ertürk'ün odasına yöneldi. Altan Ertürk ikimizi yeniden karşısında görünce bembeyaz kesildi. Korkmuştu. Oysa ne yapacaktık ki? Uğur Abi Altan'a, “Mustafa yoksa ben de olmam” dedi. Altan Ertürk kekeleyerek “Abi konuşuruz” karşılığını verdi.

Haber bültenini bitirip çıktım. Kısaca Uğur Dündar'la konuştuk. Bir kez daha artık gelmeyeceğimi söyledim. Çarşamba günüydü. Cuma günü de Uğur Dündar izne ayrılacaktı. “Cumaya kadar gelebilir misin?” dedi. “Bu koşullarda gelmem. Zaten World Political Forum 2013'te konuşmacı olduğum paneller var. Panelde olacağım” dedim.

Yolda giderken Tuncay Mollaveisoğlu aradı. Durumu konuştuk, “Bu kanal sadece onların değil. Kararını vermişsin. Tek bir ricam var. Bir süre ayrıldığımı açıklama... Burada başka oyunlar dönüyor. Bu oyunu bozarız” dedi.

ALİ İSMAİL'İN ARDINDAN...

Artı 1'den ayrıldıktan sonra öğrendim ki, *Yeni Şafak*/Kanal A/Cengiz Holding vergi affı, Erdoğan'ın Gezi'ye dair söyledikleri ile gerçeklerin uymadığını gösteren yorumsuz haberlerimizi içeren gibi birçok bant Altan Ertürk'ün isteğiyle sabah bültenine alınmamış. Bana da söylememişler, tepki gösteririm diye...

10 Temmuz'a kadar, yani yaklaşık 15 gün bekledim. Bekledim çünkü mesleğimiz için yeni bir umut olabilirdi Artı 1... Ben orada olmasam bile –mevcut patronaj ayıbıyla birlikte çekilirse– yeni bir yapılanma kurulabilir ve habercilik adına çok şey yapılabilirdi. Ama iyi şeyler olacağına dair hiçbir işaret yoktu.

10 Temmuz tarihi benim için önemliydi. Çünkü o gün Ali İsmail Korkmaz hayatını kaybetti. Beni en çok üzen, etkileyen, içimi acıtan ölümlerden biridir Ali İsmail'inki...

Gezi Direnişi boyunca öldürülen tüm gençleri bu ülke kaybetmeyebilirdi. Ama Erdoğan'ın iktidar kibri ve onun etrafındaki “Yedirmeyiz operasyon timi”nin gözü bir şey görmüyordu. Özeleştirilme/özür/demokrasi kültürü olmayan Neo-Türkiye egemenleri için “Hata yaptım” demek, özür dilemek intihar etmek gibi bir şeydi. “Şeyh uçmaz mürit uçar” geleneği, kayıtsız şartsız biat felsefesi ülke gençlerine acılamamıştı. Ali İsmail bunların en genci idi. Öldürülüş biçimi ise gaddarlığın en üst mertebesi idi. Eskişehir'de olaylar başladığında kaçmaya çalışan Ali İsmail Korkmaz ara sokaklarda devletin gayriresmi gaddarlığından kaçamamıştı. Hunharca sopalarla dövülmüş ve devletin hastanesinde ölüme terk edilmişti. Herhangi bir örgütsel bağı da yoktu. Hastanede yaşam savaşı verirken #direnaliismail başlığıyla haberlerini yaptırmıştım. “Bu çocuk ölmemeli, ölmemeli” diyordum sürekli... Yaşadığı dünyaya kayıtsız kalmayan bu çocuk, sadece annesinin kuzusu değil hepimizin yarınıydı da... Eskişehir'de ülkenin geleceği acımasızca katledilmişti. Dedim ya çok canımı yaktı Ali İsmail'in katledilmesi... O gün şuna karar verdim. Ali İsmail'in daha 19 yaşında toprak altına gittiği bir yerde ben ne bekliyorum ki? Hangi beklenti sansür ayıbını örtecekti? Artı 1'in patronajında bir değişiklik de olmayacağına göre beklemek sanki Ali İsmail'e haksızlık gibi de geldi. Oturdum bilgisayarın başına Artı 1'de yaşadıklarımı twitter'da yazdım:

Herkes soruyor Artı 1'de ne oluyor? Olan biteni bütün açıklığıyla yazıyorum. 15 gündür gitmiyorum. Çünkü haberlere müdahale edilmeye kalkışıldı.

15 gün bekledim. Müdahale edenler aklını başına alır, hatalarını anlar diye. Ancak gelinen durumda müdahale etmek normalmiş gibi davranılıyor.

Medyada ya yandaş olacaksın ya da düşmanlık saflaşması var. Kendi adıma iki kutupta olmak yerine Artı 1'i habercilik çizgisinde tutmaya çalıştım.

Artı 1'e başlarken tek şartım oldu: Haberlere karışılmayacak. Bu söz verilince tamam dedim, para bile konuşmadım. 2 ay boyunca bir kuruş da almadım.

NTV'den “başsavcıya abluka”ya müdahale edildiği için ayrıldım. 4 yıl çalışmadım. Çünkü iş aramıyordum mesleğimi arıyordum. Hâlâ aynı yerdeyim.

Gezi olayları başladığında patronajın tavrı değişmeye başladı. Yayın yıkmaya kabul edilmedi. Ana haberde gerçek ne ise aktardık.

Olaylar büyüyünce birkaç kez yayın yıkmaya ikna ettik. O yayınlar öyle oldu. Kutuplaşma safında

olmak yerine haber tarafında durma refleksi idi.

Artı 1'in patronu görünen Altan Ertürk'le 19 Haziran'da baş başa görüştim. Gezi haberlerinden rahatsız olduğunu söyledi. Yanlış yaptığını söyledim.

Benden otosansür uygulamam istenince bunun ayıp olduğunu ve asla yapmayacağımı söyleyerek odadan çıktım. Ugur Dündar'a durumu söyledim.

Uğur Dündar, Altan Ertürk'e, "Mustafa yoksa ben de olmam, aklınızı başınıza alın" diyerek izne çıktı. Aynı şekilde Tuncay Mollaveisoğlu da...

Uğur Dündar, olanı biteni kendisi anlatır, onun adına bir şey söylemiyorum. Müdahaleye tavır aldı. Ben kendi adıma yaşadıklarımı anlatıyorum.

2 aylık dönemimde Artı 1'de gördüğüm müdahale saçmalığı ayrı... Haber refleksi ve duruşunun karşılığı çok fazla. Bu beni gelecek için umutlandırıyor.

Mevcut patronaj olduğu sürece Artı 1 kanalıyla artık benim hiçbir bağım ve ilişkim olamaz. Ben gazeteciyim, işimi yapabileceğim yerde olurum.

4 yıl boyunca işimi yapamadım. Gerçekleri söyleyemeyeceksem bir 4 yıl daha çalışmam. Hayat zor biliyorum/yaşıyorum. Ama onurlu insan olmak da var.

Korkma cesaret de bulaşıcıdır... "Zamanın ruhuna rağmen varım" diyenlere selam olsun...

İSİMSİZ KAHRAMANLARA...

İçimde kalan bir şeyi de burada paylaşmam lazım. Ayrılırken Artı 1'deki yol arkadaşlarıma veda edemedim doğru dürüst... Haberin başında olduğum süre içinde teknik kadro dahil, muhabir arkadaşlarıma, rejideki her türlü teknik yetersizliğe rağmen canla başla isteklerimi yerine getiren güzel insanlara, prodüktörlere, stajyerlik adı altında parasız pulsuz, uykusuz, aç susuz çalıştırılan çalışma arkadaşlarıma, çektikleri her görüntü ile yayınları farklılaştıran kameramanlara sonsuz teşekkür ediyorum. Her türlü olanakları olan büyük kanallara karşı elde edilen büyük başarının isimsiz kahramanları benim için... Artı 1'i anlatırken adlarını söylemedim çünkü olur ya birilerini iskalarım diye özellikle de yazmadım. Birlikte çalıştığımız dönemde bana yol arkadaşlığı yaptılar, haberciliğin ışığı oldular. Var olsunlar!

Üç buçuk yıl aradan sonra Artı 1'le mesleğime dönmüştüm. Tabii ki benim için çok heyecan verici bir anıydı. Ama daha da heyecan verici olan, gözlerimi yaşartan diğer daha önce benimle çalışan ya da çalışmayan birçok meslektaşımın dayanışma telefonları ve mesajlarıydı. "Bizim haber merkezi de emrindedir, ne istersen destek veririz" dediler. Hatta kadroda sıkıntı varsa gece uyumayıp gelip haber yapmayı teklif ettiler. Alana çıkan henüz deneyimsiz olan muhabir arkadaşlarıma korudular. Onlara kol kanat gerdiler. Bütün bu dayanışma için minnettarım. 27 yıllık meslek hayatımın özel bir yerinde hep canlı kalacak.

Artı 1 günlerimizi muhabir Gökmen Ulu facebook sayfasına şöyle not etti:

"Baş döndürücü hızla geçen haftaların ardından artık sadece tatlı anılar geliyor aklıma. Birini paylaşayım sizlerle..."

16 Haziran gece yarısı. Gezi Parkı. Divan Otel'in önü. Dokuz saat boyunca kesintisiz canlı yayın yaptığımız tarihi gece... Atılan gaz bombalarının ardı arkası kesilmiyor. Ben defalarca bağlanıp yaşananları anlatıyorum. Türkiye bizim yayına kilitlenmiş. Twitter'da trend topic (tt) olmuşuz. CNN International bile bizim canlı yayını ekranına taşımış. Öyle bir gece...

Ben o akşam Gezi Parkı'na polis operasyonu yaptırılmasının ardından 3G ile sıklıkla yayına bağlanıp topluma haber/bilgi aktarıyorum. 'Kamber'siz haber olur mu? Yanımda acar kameraman arkadaşım Volkan Kamber... Onun gaz maskesi takılı, benimki değil, elimde duruyor. Çünkü haber koordinatörümüz Mustafa Hoş adeta soluk aldırıyor, ortalama beş dakikada bir yayına bağlatıyor beni. E haliyle yayında maske ile konuşulmuyor.

O arada ahalinin merak ettiği bir konu, başarılı anchorwoman'ımız sevgili Özlem Gürses ile birlikte stüdyoda olan haber dairesi başkanımız Uğur Dündar'ın da dikkatini çekmiş. Değerli ağabeyim Uğur Dündar yayında soruyor:

— Gökmen, biber gazına bağıışıklık kazandın galiba?J

İçimden gülererek, 'Ben asıl haber merkezinde yedim gazı Uğur Bey, alıştım elbette' diyeyim geliyor. Nasıl mı?

Gezi eylemlerinin doruklara tırmandığı günler... Bir gece, 39 saatlik haber çalışmasının ardından eve döndüm.

Onca olağanüstü koşuşturmaya rağmen nasıl dayandım uykusuzluğa, ben de anlamadım. Cevabı Uğur Dündar verdi. 'Adrenalin' dedi. 'Adrenalin salgısı seni ayık tutuyor. Bir de sorumluluk bilinci...'

Fakat heyecanlı saatlerden sonra eve vardığımda, herhalde yastığa bir karış kala uyumuşumdur. Yattıktan sadece iki saat sonra, saat 03.00'te telefonum durmaksızın çalıyor. Ben duyana kadar kim bilir kaç kez çaldı. Mustafa Hoş telefonda:

— Gökmen'im, binlerce kişi ayakta, şu anda köprüden Avrupa yakasına yürüyorlar.

— Kaptan şaka mı yapıyorsun?

— Ne şakası! Türkiye uyumuyor, biz de uyuyamayız. Ne yapacaksın uyuyup? Tarihe tanıklık edeceğiz, bu her zaman olmaz. Haydi aslanım, haydi koçum, haber bizi bekler.

Uyumadan evvel Hoş'a önlem olarak gaz maskesi taksaydım işe yarar mıydı acaba?

Ben ilk 'gaz'a böyle maruz kaldım işte... :)

Her kısa sohbetimizde adeta bir kitap okur gibi olduğum, danışmanımız, değerli bilge Prof. Haluk Şahin'i de unutmamam gerekir. Başlarken, 'Gökmen maceraya hazır mısınız?' diyordu. Al bana macera! Hem de fazlasıyla... Kuşkusuz Haluk Hocam da bu kadarını beklemiyordu.

Bir başka akşam... Dur durak yok! Nereye duruyorsun? Mevzu devam ediyor, her yerden haber fişkırıyor. O akşam, Pire lakabını taktığım sevgili kameramanımız Volkan'la beraber, bu defa Beşiktaş İnönü Stadi'nin sırtlarındayım. Çarşı yine karışık... Bir tarafta çevik kuvvet, diğer tarafta eylem yapan vatandaşlar... Ben de sıcak noktada...

Polis memuru karşıdan sesleniyor öylece duran kalabalığa:

— Size dağılmanız için bir dakika süre...

Çarşı grubundan yanıt gecikmiyor:

— Bizden de size 20 saniye...

Nasıl bir eylemdir birader? Emsalsiz! Her şey var ama her şeye rağmen mizah da var.

Sonra gaz bombalarının ardı arkası kesilmiyor. Atmosfer fena... Durulacak gibi değil. Biber gazı öyle yoğun ki, etraf toz duman! Neyse ki maskelerimiz takılı. Takip ediyoruz hadiseyi... O anda rejiden bir telefon. Merkezden arayan ana haber yönetmeni Seyra:

— Alo! Gökmen seni yayına alıyorum.

— Seyra'cığım, birazdan bağlasan olmaz mı kardeşim? Uzaklaşayım şuradan, öyle bağlanayım.

Arkadan davudi bir ses:

— Olmaaazzz!

Kim olacak? Mustafa Hoş!

Seyra: 'Son 20 saniye Gökmen...'

— Tamam ama bari gaz maskesini çıkarmadan anlatsam olur mu Seyra?

Mustafa Hoş: 'Hayıııııııııııı!!!'

Seyra: 'Son 10 saniye...'

Ve benim maske pıt diye çıkar, olanlar olur: Coss! Biber gazı gözümü, genzimi çok fena yakar. İzleyenler hatırlar. Canlı yayın bağlantısının birinci dakikasına gelince benim pil biter:

— İzleyicilerimizden özür diliyorum. Daha fazla konuşamayacağım. Öh öhöööööö!!!

Gözler yaşlı, halim duman. Çevik Kuvvet'teki polisler de tuhaf tuhaf bakıyor, 'Bu gazeteci kafayı yedi galiba, maskesiz ne yapıyor burada?' dercesine...

Canlı bağlantı bitince, zırlı zırlı çalan telefona gözucuyla bakabiliyorum. Arayan, yüreğinden gelen sesiyle Mustafa Hoş:

— Efendim kaptan!

— Gökmen'im. En iyi yayınıni yaptın aslanım. Türkiye orada ne olduğunu gördü. Ekrandan haberin duygusunu aldık. Sağ olasın. Dikkat edin kendinize...”

Her işi öyle kolay beğenmeyen usta kapatır telefonu, rejideki işine döner.

Ardından büyük usta Uğur Dündar, yayındaki değerli sözleri ile emeğin hakkını teslim eder. Diğer taraftaki Gökmen'in gözleri ise yine yaşlı... Ama bu defa biber gazından değil!

8. BÖLÜM

NEO-TÜRKİYE’NİN“PEMBE” MEDYASI

Şimdi de “Gezi Direnişi” sırasında bazı medya kuruluşlarında neler yaşandığını kurum kurum anlatacağım. Onların hikâyesi basın tarihimizin utanç sayfasına kocaman harflerle yazılsın ki, Neo-Türkiye medyasının hali gelecek nesillere ders olsun.

Medya, Gezi Direnişi’nde öyle bir körlük yaşadı ki, sokaktaki gazetecilerin polisin hedefi olmasına bile seyirci kaldı. Gezi Direnişi’nin sembolü “kırmızılı kadın” fotoğrafını çeken Reuters foto muhabiri Osman Örsal ile Ahmet Şık’ın da aralarında olduğu gazeteciler polis tarafından darp edildi. Fotoğraf Vakfı, yaralanan gazetecilerin uzun bir listesini yayımladı. O listeyi ekler bölümüne aldım. Aynı şekilde Gezi Direnişi ile işinden olan gazetecilerin listesi de ekler bölümünde var.

Gezi ile birlikte tabii ki Mısır’daki darbeyi de anlatmak lazım. İktidarın, sosyal mühendislik ve Suriye’den sonra en çok hamle yaptığı yer Mısır oldu. Öyle ki darbe sırasında Mısır, sanki Türkiye’nin 82’nci vilayetmiş gibi davranıldı. Tüm medya Gezi’de esirgedikleri her şeyi Mısır’da fütursuz bir şekilde ortaya döktü. Haber kanalları saatlerce yayın yaptı. Adeviye Meydanı, Kazlıçeşme’ymiş gibi davranıldı. Hükümetin de talimatıyla içsavaş kışkırtıcılığına kadar vardırıdılar yayınları... Gezi’de görmezden geldikleri her şeyi Mısır’da saatlerce gösterdiler. Hem de yayın ilkelerini hiçe sayan görüntülere aldırmadan! Kan revan görüntüleriyle ajitasyon yapıldı. Rabia işareti yapmayanlar “darbeci” ilan edildi. Sosyal medya bir kez daha kitle imha silahı olarak kullanıldı. Mısır’daki darbe sonrası Anadolu Ajansı, İhvan Haber Ajansı gibi çalıştı. 29 kişilik bir haber ordusu ile Mısır’daki yayınları takip ederken sadece gözleri kulakları Adeviye Meydanı’nda oldu. Medya gruplarını anlatırken Mısır’da olan bitenin de perde arkasını anlatacağım.

HABERTÜRK'TE OLAYLAR OLAYLAR...

Habertürk'ün yayın politikası ve çizgisi, "7 Şubat MİT Savaşı"nda aleni bir şekilde cemaatten yana olunca kurumda yeni bir dönem de başladı. Habertürk'ün cemaate meyletmesine sessiz kalmayan Başbakan Tayyip Erdoğan, buradaki operasyonu bizzat yaptı. Yiğit Bulut'un gönderilmesinden sonra haber merkezindeki editoryal kadronun cemaat ağırlıklı isimlere teslim edilmesi de bu operasyonu hızlandırdı. Aslında ilginç bir ayrıntıyı yazmalıyım. Yiğit Bulut, Habertürk'ten gönderildikten sonra AKP kanadındaki medya sitelerinden medyagundem.com'da imzasız bir yazı yayınlandı. Sonra yayından kaldırılan yazının tam hali şöyleydi:

"Türk basınındaki en farklı insanlardan bir tanesi Ufuk Güldemir hakkında çok şey anlatılır ve yazılır, kim ne derse desin bilgisiz ve kalitesiz adamların çok olduğu Türk medyasına sıra dışı bir haberci olarak damgasını vurdu. *Son Havadis* gazetesinde foto muhabiri olarak başladığı meslek yaşamı Habertürk'te sona erdi. Gazeteci yetiştirmekle değil, gazeteci keşfetmekle ilgili haklı bir ün kazandı.

Ufuk Güldemir, 1999'da Habertürk televizyon kanalını, 2000 yılında da Türkiye'nin ilk internet haber portalı olan Haberturk.com'u kurdu. 2007'deki vefatı sonrası, Habertürk'ün isim hakkı ve televizyonu, Turgay Ciner'in sahibi olduğu Ciner Medya Grubu tarafından satın alındı.

Hopalı olan Turgay Ciner, otomobil yedek parça işinden inşaata, oradan tekstile derken, 1995'te, yani 39 yaşında iken, bir anda o tarihte özelleştirilen Havaş'ı (Havacılık Yer Hizmetleri) satın almış, 1998'de *Sabah* gazetesine ortak olarak medya sektörüne girmişti. Ciner, 2005'te tamamını satın aldığı *Sabah*, *Takvim* gazeteleri ve ATV televizyonunu Dinç Bilgin'in çevirdiği bir 'uçkâğıt' nedeniyle bütün itirazlarına rağmen 2007'de TMSF'ye devretmek zorunda kaldı.

Turgay Ciner fırsatçı bir işadamıydı, medya sektörüne de zaten para kazanmak için değil hükümete yakın olmak için girmişti. O zamanlar gözü devletin elinde atıl durumda olan Eti Maden İşletmeleri'nin özelleştirilmesindeydi. Ciner, *Sabah* grubunun kontrolünü eline geçirince Recep Tayyip Erdoğan'la samimiyetine güvenerek, hakkında yazdığı sayısız eleştiri yazısını unutup Fatih Altaylı'yı 2006'da *Sabah*'a genel yayın yönetmeni yaptı. Altaylı, *Sabah* gazetesi Ciner'in elinden çıktıktan sonra Çalık Grubu satın alana kadar, TMSF tarafından adam yerine konmamasına rağmen dişini sıktı, 8 ay daha *Sabah*'ta çalışmaya devam etti. Allahı var Fatih Altaylı, Turgay Ciner'i kısa sürede çok mutlu etti, hükümetle arasındaki sıcaklığı artırdı, madencilik sektörünün kralı oldu.

Fatih Altaylı, baktı *Sabah*'ta durum kötüye gidiyor, *Hürriyet*'e dönmesi imkânsız... Mirasyedi olarak evde oturacağına, tekrar Turgay Ciner'in kapısını çaldı. Ciner, Altaylı'yı pek sevmezdi, 'saygısız' ve boş konuşan bir adam olarak görürdü. Ama Ciner, medyanın spor kulübü başkanlığından daha kıyak imtiyazları olduğunu görmüştü, Altaylı'yı kırmadı. *Habertürk* gazetesine genel yayın yönetmeni yaptı.

Altaylı hızlı başladı, Ciner'e epey bir masrafla büyük bir matbaa kurdurdu, matbaa günlük bir milyon baskı kapasitesine sahipti. Ardından Ajans Habertürk (AHT) isminde bir ajans kurarak, birtakım 'işlerini' yaptırdığı R. K.'yı müdür olarak atadı.

R. K. yüksek maaşlarla çoğu *Sabah* gazetesinden birçok muhabir, editör, fotoğrafçı topladı. Ne de olsa geleceğin *Hürriyet*'ini kuruyorlardı, masraftan da kaçmadılar.

Yüksek ücret alan tecrübeli muhabirler peş peşe güzel haberlere imza atmaya başladı, satışlar arttı.

Ancak yine de reklam piyasasında yeterince pay almaları mümkün olmuyordu, her ay maddi zarar büyüyordu.

Fatih Altaylı içinse her şey çok iyi gidiyordu. Onun için *Sabah* gazetesinin günlük satışını geçse yeterliydi, zararı patron düşünsün diyordu. Ah bir de Turgay Ciner'in 'kara kutusu' Avukat Kenan Tekdağ olmasaydı. Gördüğü zaman bile tüyleri diken diken oluyordu ama mecburdu, sineye çekti. *Sabah*'ta yaptıkları kavgaları bile unuttu. İşler yoluna girince kankisi, sırdaşı olan ve bir türlü kendini kabul ettiremediği entelektüel camiaya sokan Murat Bardakçı'yı yanına alarak tarihi ve turistik gezilerine çıkmaya başladı.

Bir gün aniden, o dönem adı 'Doğan Grubu'nun damadı', 'ekonomi dehası', 'MHP genel başkan adayı' olarak gündemde olan Yiğit Bulut, ince bir hesapla Habertürk TV'nin başına geliverdi. Altaylı hiç sevmezdi Bulut'u ama patronun hesabı başkaydı. Madem gazete ve televizyon reklam alamayıp zarar ediyordu, öyleyse devletten ihale alması gerekiyordu. Bu değirmen nasıl dönecekti? Altaylı mecbur razı oldu, yapacak bir şey yoktu.

2010-2011 yılları Habertürk için, Kenan Tekdağ, Fatih Altaylı ve Yiğit Bulut arasındaki küçük medya kavgaları şeklinde geçti. 'Benim makam arabam daha güzel', 'Senin sevgilin çirkin', 'Ben başbakana daha yakınım', 'Ankara'da benim daha çok tanıdığım var' tarzındaki kavgalara, Turgay Ciner bıyık altından gülüyordu. İçinden, 'Çocuklar oynasınlar işte kendi kendilerine' diyordu.

O esnada birileri daha gözünü Habertürk'e dikmişti. Göz dikenlerin de aslında büyük bir medya grubu vardı ama artık onların gazete ve televizyonlarında yazılıp çizilenler çok inandırıcı değildi. Ergenekon, Balyoz hikâyeleri o kadar çok işlenmişti ki, muhabirler bile aynı şeyleri haber yapmaktan bıkmıştı. TSK'ya çok aleni saldırmışlar, deşifre olmuşlardı. Sevimli görünmek için sürekli gülen Faruk Mercan, sürekli aba altından sopa gösteren Ekrem Dumanlı bile artık durumu kurtaramıyordu. Kamuoyunu yönlendirmede yetersiz kalınmaya başlandı.

Gerçi, sosyal medyayı 'top sakallılar' iyi kontrol ediyordu. Altangillerin *Taraf* gazetesi, üstüne düşeni fazlasıyla yapıyor, ön cephede savaşıyordu. Ama Altangiller dengesizdi, her an sapıtabilirlerdi. 'Yeter gazete çıkardığımız artık Küba'ya yerleşiyoruz' diyebilirlerdi. Türk halkı çabuk bıkarırdı, unutturdu. Sosyal medya her an yerini başka bir şeye bırakabilirdi.

Önce Doğan Grubu'nu parçalamayı ve bir iki gazete kapmayı düşündüler ama Aydın Doğan zaten bitik durumdaydı. 'Satışları yerlerde sürünen, sorunlu *Milliyet* ve *Vatan*'ı, başımıza niye bela edelim?' dediler.

Güvendikleri bir 'abileri' onlara Taksim'in en güzel yerinde duran Habertürk binasını kafasıyla işaret etti. Önce biraz araştırdılar, 'Ev sahibini kaçırıp komple yerleşelim' diye düşündüler fakat o zaman çok etkili olamazlardı, her zaman sonuç aldıkları klasik yöntemi uygulamaya karar verdiler.

Habertürk'ü yörüngeden saptırma işinin ihalesi, İstanbul'un kralı olan ve 'top sakal çetesi'ni yönlendiren emniyet istihbaratçı A. F. Y.'nin üstüne kaldı. A. F. Y. hemen bir ekip oluşturdu. Önce Turgay Ciner ikna edilmeliydi, gerisi zaten çok kolaydı. Fırsat gecikmeden geldi. Turgay Ciner, ilk göz ağrılarından Havaş üzerinden organize işlere karışmıştı. Deliller elde edildi, basılı düğme operasyonu ile Ciner'e haber uçuruldu. Haberi duyan Ciner çok panikledi, önce ne yapacağını şaşırdı. Akıllı adamdı, çekirdekten yetişmeydi, toparlandı. Ve yakın çevresinden aldığı akılla hemen ilk uçakla Pennsylvania'ya uçtu, el öptü, 'Emrinizdeyim' dedi. Patron tamamdı sıra yöneticilerdeydi.

Fatih Altaylı için artık gazetecilik zevk vermiyordu. Murat Bardakçı ona farklı bir dünya açmıştı,

bir de üstüne *Taraf*'a manşet olan bir 'vakası' patlayınca, durumu çakması fazla uzun sürmedi. 'Birkaç kez tesadüfen karşılaştık' diye düşündüğü ve öğlen yemekleri yediği A. F. Y.'yi anlayıverdi. Zaten başbakan da eski yakınlığı göstermiyordu, karşıdaki ekip bu sefer çok güçlüydü. Hızlı bir uyum sürecinden sonra, saçını boyatmayı ve spor araba merakını bir anda bıraktı. Murat Bardakçı'yla yaptığı ve çok keyif aldığı programı sonlandırdı, canını sıkkan biri de 'çil çil' ortadan kayboldu.

Çetenin hedefindeki diğer yönetici Yiğit Bulut en kolayıydı. Tek sorun başbakan tarafından seviliyor oluşuydu. Önce güzel bir lakap takıldı, gerisi hızlı geldi, Yiğit Bulut 2012'nin ilk ayında kendini kapının önünde buluverdi. Kovulduğunu anlaması bir hafta sürdü. Ön kapıdan başı dik girdiği kanaldan, arka kapıdan başı önde ve kimseye veda edemeden çıktı.

Sonra Habertürk'ün Taksim'deki binası artık öğlen yemeklerinin emniyet istihbarat şubesi personeline ücretsiz verildiği bir yer olmuştu. Ama haber gelmesi yeterli değildi, gelen haberleri evirip çevirip kullanıma sunacak güvenilir bir manipülasyon ekibi gerekiyordu.

Ekip arayışı başladı O esnada Türkiye'de ortalık çok karışıktı, MİT ve Emniyet arasındaki güç savaşı, Başbakan/cemaat çatışmasına doğru tam gaz bir şekilde gidiyordu. Aranılan güvenilir ekip *Radikal* gazetesinde bulundu. *Radikal*'in genel yayın yönetmeni Eyüp Can'ın büyük ümitlerle *Zaman*'dan transfer ederek *Radikal*'in haber merkezini teslim ettiği Abdullah Kılıç, eski istihbarat müdürü E. D.'nin akrabası ve çaylak adliye muhabiri M. K.'nın 'özel ilişkileri' sayesinde Aralık 2012'de flaş bellekte temin ettiği KCK Operasyonu ifadelerini ve iddianamelerini, çok güzel bir şekilde kullanarak, bir anda istihbaratçı A. F. Y.'nin gözüne girmişti.

2012 yılının ilk aylarında Abdullah Kılıç, Habertürk TV'ye koordinatör oldu. Aslında Kılıç ve saz arkadaşları *Habertürk* gazetesine geliyorlardı ama Fatih Altaylı maddi içerikli küçük bir oyunla televizyona kaydırıldı ekibi. Gerçi sonra Altaylı'ya Asmalımescit'te yürürken gerçekleşen bir darp olayıyla kulak çekildi.

İstanbul'da 'top sakal çetesi' ile bağlantılı emniyet ve savcılar ekibi, MİT'i yıpratmak için her türlü dalavereyi çeviriyorlardı. Yeni Habertürk TV ekibi de hemen entegre oldu ve çalışmalara başladı. İlk olarak M. G. laptopuna yüklediği çok gizli savcılık ifadelerini, gazete gazete dolaşıp gazete istihbarat şeflerine okutarak, haber yapmalarını istedi. Sonunda haber bu yönde ilk *Taraf* gazetesinde çıktı, MİT mensupları bilinçli bir şekilde deşifre edildi. Habertürk ekibi ve 'top sakal çetesi' bu şekilde her gün yeni bir manipülasyonla başbakana ve MİT'e yüklenerek, yoğun bir kamuoyu oluşturma faaliyeti yürüttü.

İşte Ufuk Güldemir'in hayalini kurduğu ve yaşama geçirdiği Habertürk, böyle rezil edildi. Şimdi herkes anlıyor mu, bütün manipülatörler kesintisiz her gün sırayla sözleri kesilmeden neden Habertürk TV'de konuşuyor, gazete yazıları çıkıyor? *Zaman* grubunun köşe yazarları, cemaatin eski tüfekleri neden en kritik konularda yorumcu olarak çıkıyor, sözleri gazeteye çarşaf çarşaf haber oluyor?

Olay budur!

Demek ki bazılarının adam olmak için medya grubu sahibi olmak yetmiyormuş, mutlaka birilerine, bir gruba yakın olmak gerekiyormuş.

Sizlere bugün birçok kimsenin bildiği, ancak dile getirip kaleme almaktan çekindiği gerçek bir operasyonu aktardım. Bunların devamını da getireceğim. Yazılarım beklediğim üzere belirli çevreleri rahatsız etmesine rağmen, buradan doğruları aktarmaya devam edeceğim. Beni izlemeye devam edin."

Bu imzasız yazı, Habertürk'te neler olduğunu aslında tam olarak anlatıyor. Cemaatin gruba nasıl

hâkim olduğunu ve neler yaptığını... Bu imzasız yazıyı Yiğit Bulut'un yazdığı da iddia edildi. Ama bunun kanıtı yok. Sadece bir iddia olarak kaldı. Medya sitesi de yazıyı kaldırdı. Zaten kimin yazdığıyla ilgilenmiyorum. Orada olanların bir kesiti bunlar sadece...

Elbette Başbakan Erdoğan ve yakın çevresi Habertürk'e el atmada gecikmedi. Yiğit Bulut gittikten sonra oluşan boşluğa Yiğit Bulut seviyesinden değil, en tepeden patronaj katından müdahale etti. 5 Ocak 2013'te Mehmet Fatih Saraç'ın, Ciner Yayın Holding'in başına getirildiği açıklandı. Saraç'ın CV'sinde ise şunlar yazıyordu:

“1960 İstanbul doğumlu. Mekke Üniversitesi mezunu. BİM'in eski ortağı. Kasımpaşa Spor Kulübü'nün yönetim kurulu üyesi (Artık Turgay Ciner de yönetimde). *Yeni Şafak*'ın eski ortaklarından... A101 marketlerinin sahibi... (BİM'den ayrılınca aynı işletme mantığına sahip A101 marketlerini kurdu.) Babası Emin Saraç hem Suud sermayesi hem de Türkiye'deki muhafazakâr kesim içinde çok etkili ve hatırı sayılır bir isim. Mehmet Fatih Saraç aynı zamanda, Ciner Grubu'nun UCZ marketlerinin de en tepesindeki isim. UCZ'yi hem yönetiyor hem de küçük hissedar...”

Peki kim bu M. Fatih Saraç? Onu da internette hakkında yazılanlardan öğrenelim. Hakkında en çok yazılan şey, ‘ABD'nin El Kaide terör örgütüyle bağlantısı olduğu’ iddiasıyla kasasını doldurduğu ve Başbakan Recep Tayyip Erdoğan'ın ‘Kefilim’ dediği Arap işadamı Yasin El Kadı'nın eski ortağı olduğu...”

BAŞBAKAN-YASİN AL KADI-M. FATİH SARAÇ ÜÇGENİ

CHP Milletvekili Atilla Kart, 18 Temmuz 2013'te düzenlediği basın toplantısında M. Fatih Saraç hakkında iddialarda bulundu. Meclis resmi sitesinde de bulunan iddialar şöyleydi:

“AK Parti iktidarı döneminde TMSF eliyle ‘sansür ve bağımlı medya’ yapılanması gerçekleştirildi. TMSF vasıtasıyla el koymak yetmedi, mülkiyet, belli ve kontrol altındaki gruplara aktarılıyor. İdari ve adli yapıda ‘parti ve cemaat memuru’ yapılanmasında haksız kazanç ilişkilerinin, yasaya aykırılıkların soruşturulması mümkün olamıyor. Emekli Danıştay başkanı soruşturmasında olduğu gibi...

Böyle bir fotoğrafın içinde Yasin Al Kadi ve Mehmet Fatih Saraç bağlantılarıyla birlikte, *Akşam* ve *Habertürk* gazetelerindeki, bağlı televizyon gruplarındaki dönüşümleri, sansürü, haksız kazanç ilişkilerini irdelemek gerekiyor. Bu kişiler ile başbakanın ilişkilerini sorguluyoruz. Genel başkanımız Kemal Kılıçdaroğlu'yla birlikte 2006 yılında Yasin Al Kadi, Mehmet Fatih Saraç ve Cüneyd Zapsu'nun da bulunduğu 8 kişi hakkında, sahtecilik, kara para aklama gerekçesiyle suç duyurusunda bulunmuştuk.

Resmi kayıtlara göre Yasin Al Kadi, Türkiye'de görünürde 8-9 şirketin ortağıdır. M. Fatih Saraç da bu şirketlerin büyük bölümünde ortaktır. İslami çevrelerde etkili bir isim olan Emin Hoca'nın oğlu olan Mehmet Fatih Saraç'ın, Tayyip Erdoğan'ın mali danışmanı olduğu ifade edilmektedir. Emin Saraç'ın ise Fazilet Partisi'nin parçalanması sürecinde Tayyip Erdoğan'la Necmettin Erbakan'ı evinde görüştüren kişi olduğu ve camiada etkin olduğu bilinmektedir.

Yasin Al Kadi'nin, birkaç trilyona ulaşan hesaplarına rağmen vergi dairesinde kaydı bulunmamaktadır. Fatih Saraç'ın hesaplarında 1997-2001 döneminde 621 milyar 993 milyon 232 bin 277 liralık bir meblağ işlem görmüştür. Fatih Saraç'ın da herhangi bir ferdi işletmesi ya da vergi dairesine kaydı bulunmamaktadır. Bu hesaplara herhangi bir ticari ilişki içerisinde bulunulmayan şahıslarca para yatırılmakta, yine herhangi bir ticari ilişki içerisinde bulunulmayan şahıslara bu hesaptan ödemeler yapılmaktadır.

Avrupa Birliği, BM Güvenlik Konseyi ve Bakanlar Kurulu kararlarıyla bütün para, mal, hak ve alacakları dondurulan Yasin Al Kadi'nin da söz konusu hesaplara para yatırdığı göz önüne alındığında, M. Fatih Saraç'ın, Yasin Al Kadi ile ilişkileri boyutuyla, Cumhuriyet Başsavcılığı'nda soruşturulması zorunluluğunun olduğu ifade edilmektedir.

Başbakanla özel yakınlığı olduğu bilinen M. Fatih Saraç'ın nüfuz ilişkileri yoluyla, bir medya grubunun nasıl ‘gizli patron’u haline geldiğini yasama denetimi sorumluluğu ve anlayışıyla irdeliyoruz. Yargıda, kollukta, medyada, sivil toplumda, meslek kurumlarında hükümet eliyle yaratılan ‘hükümet komiserliği’ mekanizmasının yarattığı talanın ve kirli ilişkilerin sonuçlarını sorgulamaya devam edeceğiz.

Kimdir Yasin Al Kadi? Kimdir Mehmet Fatih Saraç? Bu kişilerin yolları nerede, hangi kritik aşamalarda kesişiyor? Bu kritik aşamalarda, Türkiye Cumhuriyeti başbakanıyla neden ve nasıl bir araya geliyorlar?

Hemen ve önemle ifade ediyoruz; bu kişilerin şahıslarıyla bir ihtilafımız söz konusu olamaz. Bu anlamda muhatabımız degillerdir. Bu kişiler ile Türkiye Cumhuriyeti başbakanının ilişkilerini irdeliyoruz, sorguluyoruz...

Türkiye Cumhuriyeti başbakanı, bu kişilerin sermaye gücü ve ilişkileri üzerinden nüfuz suiistimali yapıyor mu, çıkar ilişkileri yaratıyor mu? Haksız kazanç ilişkilerine yol açıyor mu, zemin yaratıyor mu? Kamu görevi ve yetkisini kötüye kullanıyor mu?

Yasama denetimi anlayışı ve sorumluluğu içinde bu konuyu, fikri takip anlayışıyla anlatmaya, gündemde tutmaya ve ilgili merciler nezdinde duyuru yapmaya bundan böyle de devam edeceğiz.”

CHP Milletvekili Atilla Kart'ın iddiaları yenilir yutulur değildi. Tabii ki bu iddialar medyada doğru dürüst yer almadı. Tam olarak araştırılmadığı için de gerçekliği hakkında bir şey söylemek de mümkün değil. Eldeki en sağlam veri M. Fatih Saraç'ın Erdoğan'a çok yakın biri olduğu. Önceki bölümlerde Erdoğan'ın Gezi Direnişi'nin hemen başında Habertürk'te katıldığı *Teke Tek* programı reklam arasında yaşanan reklam pazarlığı diyalogunu anlatmıştım.

Fatih Saraç'ın gelmesiyle birlikte Habertürk'ün yayınları da değişime uğradı: Cemaat kadrolarının propaganda yapmaları önleildi. Her kritik gelişmede neredeyse kanalın ombudsmanı haline getirilen Hüseyin Gülerce ve MİT krizi sonrası iktidara yakın isimlerin bile “top sakal çetesi” diye nitelendirdiği Mehmet Baransu, Emre Uslu ve Önder Ayaç yayınlara çıkamaz oldular.

Gezi Direnişi'nde en çok tepkiyi çeken basın kuruluşlarından biriydi Habertürk. Erdoğan'ın *Teke Tek* programındaki sözleri çok tepki çekmişti. Şimdi o gün yayın sırasında ekran arkasında ne olduğunu anlatayım. Yayın isteği Erdoğan tarafından bizzat M. Faruk Saraç'a iletilmişti. Saraç da Fatih Altaylı'ya talimat verdi. Altaylı, programı yapmaya pek de istekli değildi ama talimat gelince “Hayhay” demek zorunda kaldı.

Yayın öncesi Fatih Altaylı Erdoğan'ın danışmanı Aydın Ünal'a, “Beyefendinin sorulmasını istemediği şeyler var mı?” dediğinde, bir süre “nelerin sorulmaması” gerektiği üzerine konuşuldu. Erdoğan geldikten sonra belirlenen çerçevede program yapıldı. Reklam arasında Altaylı, Erdoğan'ın, “İçki içen herkes alkoliktir” sözlerinin yanlış anlamaya yol açabileceğini söyledi. Bu sırada M. Fatih Saraç ve Aydın Ünal da stüdyoya geldi. Erdoğan, bu sözlerinin gideceği yerin farkına vardı. Altaylı, uyarısının dikkate alınmasından çok memnun olmuştu. Program yeniden başladı ve bu kez Erdoğan sözlerini şöyle düzeltti:

“Az önce de ifade ettim, ayda yılda bir iki kadeh içmiş kişiler alkolik değil. Alkolik olması için düzenli içmesi gerekiyor. Benim oy tabanımda da böyle ayda yılda bir içenler var. Alkolünü içenler alkolünü de alıyor. Rakısını, şarabını, votkasını alıyor. Biz bu düzenlemede cami ve okulların yakınında satışını yasakladık. Karayollarında ve benzin istasyonlarında kaldırdık. Alkol yasağı gibi bir hedefimiz yok. Bu tamamen gençliğe yöneliktir.”

Yayın bittikten sonra M. Fatih Saraç, Başbakan Erdoğan'la bir kez daha reklam verenlerin reklamları kesme uyarısını konuşuyor. Erdoğan, “Ben gereğini yapacağım” diyerek binadan ayrılıyor. Gereğini sonradan hep birlikte gördük, Erdoğan reklam verenleri bu kez Meclis kürsüsü ve mitinglerde açıkça tehdit etti.

Teke Tek'in yayını Gezi Direnişi'nin en sıcak anlarına denk gelmişti. İnanılmaz bir tepki oluştu. Ertesi gün program tekrar yayınlandı. Bu tekrar isteği de kanalın kendi tercihi değildi. Bizzat Erdoğan istemişti. Programın tekrar yayınlanması fitili daha da ateşledi. Taksim'deki kalabalık Habertürk binasının bulunduğu Talimhane'ye akın etti. Kalabalık gittikçe arttı. “Fatih pabucu yarım çık dışarı oynayalım”, “Zıpla zıpla zıplamayan Fatih'tir” tezahüratları yapıldı. Tepkiler arttıkça Habertürk binasında tedirginlik de artmaya başladı. Habertürk pencerelerine çıkan personel sert bir şekilde

uyarıldı, “En ufak destek veren bir hareket görürsek işten atarız” denildi. Sonra binanın ışıkları kapatıldı. Tüm güvenlik görevlilerinin resmi kıyafetleri çıkarılarak hepsine sivil kıyafetler giydirildi.

Eylemcilerin tepkisi arttıkça emniyetten bir yetkili M. Fatih Saraç’ı aradı. “Lütfen *Teke Tek*’in tekrar yayını durdurun. Kitleyi kontrol etmekte zorlanıyoruz” dedi. Saraç, ise yayının başbakanın isteği olduğunu söyleyip yapacak bir şeyi olmadığını söyledi. Bu sırada Fatih Altaylı büyük bir korku ve endişe yaşıyordu. Tüm yöneticiler odalarına geçerek kapısını kilitledi, kalabalık dağılana kadar da ortaya çıkmadılar.

Habertürk sansür ve otosansürü o kadar ileri götürdü ki Ethem Sarısülük’ün vurulma görüntülerini kendi arşivinden sildi. Bizzat Fatih Saraç’ın emriyle haber müdürleri nezaretinde polisin ateş ettiği görüntüler yok edildi. Gerekçe ise ibretlikti: “Yanlışlıkla da olsa kullanılabilir!”

Mısır’daki askeri darbe sırasında en aktif kanallardan biri de Habertürk’tü. Mısır’daki gelişmeleri an ve an takip ettiler. Bu yayınlar sırasında her şey o kadar titizlikle yürütüldü ki, Ciner Medya Yönetim Kurulu başkanı ve aynı zamanda Ciner Holding’in ortağı M. Fatih Saraç, editör masasına bizzat oturarak yayınları yönetti. Başlıkları da kendisi yazdı. Açıkça söylemeliyim ki; bunca yıldır bu mesleği yapıyorum bu kadarını görmemiştım! Gazetecilik nosyon ve formasyonu “0” (yazıyla: sıfır) olan bir adam editör masasında k j yazıyordu. Her yazılan k j’den önce Başbakanlık danışmanları aranıyor ve harfi harfine yazılacak k j’ler “patron” tarafından not alınıyor ve bizzat yazılıyordu. Üstelik tüm bunlar gizli saklı da yapılmıyordu. Erdoğan’ın yayın izlemesi bir liyakat nişanı gibi görülüyordu. Yayın editörü (!) M. Fatih Saraç mesuttu ve talimatlar yağdırıyordu: “Beyefendi şu anda bizi izliyor. Aman ha! Yayını kesmeden devam ediyoruz. Bakın beyefendi bizi izliyor!”

Show TV’nin neden Ciner’e ihalesiz verildiği sorusunun yanıtı da sanırım bütün bu yazdıklarımla açıklığa kavuşmuştur. “Başbakan bizi izliyor”, “Başbakan beni okuyor” cümleleri medyada virüs salgını gibi yaygındı aslında... AKP’nin ilk dönemlerinde en ağır hakaretleri eden ama *Sabah*’a geçince kayıtsız şartsız biat edenlerden biri de Sevilay Yükselir’di. Yükselir’in, “Başbakan beni aradı, beni aradı!” diye sevinç içinde bağıra bağıra koridorlarda koşuşunu anlatan AKP’li gazeteciler bile “Pes artık!” diyordu. Aslında bazı adları bu kitapta anmak bile midemi bulandırıyor ama medyanın biat gerçeği açısından bunları yazmak zorundayım.

GEZİ, NTV'YE "KEPENK" OLDU

NTV'yi 1,5 yıl yönettim. Fakat hakkımda öyle bir algı var ki, sanki işe başladığımın ertesi günü "Başsavcıya Abluka" başlığını atıp istifa ettim. Neler yaşadığımı, hangi haberleri ne gibi yaşadığımı daha önce uzun uzun anlattım zaten. Habercilik adına her zaman gurur duyacağım o zaman diliminde tek başımaydım. Diğer haber kanalları ve medya, "Biat yarışında en hızlı ben koştum" yaranması yaparken, NTV bu süreçte yalnızdı.

"Gezi Direnişi" başladığında ise bütün öfke ve tepki NTV'de yoğunlaştı. Bunun haklı nedenleri tabii ki sayılamayacak kadar çoktu. Ama bu süreçte bir başka acayıplık de vardı. Sanki diğer haber mecraları işini doğru dürüst yapmış da sadece NTV biat etmiş gibi bir hava yaratılıyordu. Bu durumu twitter'da eleştirdim. Birçok kişi bu açıklamalarımı yadırgadı. Oysa yadırganacak bir durum yoktu. Gezi'yi fırsat bilip NTV'yi ateşe atarak süreçten kurtulmaya çalışmak tam bir riyakârlıktı. Bu riyakârlığa da sessiz kalamazdım. Direnişin en sıcak anlarında twitter'da şunları yazdım:

"NTV üzerinden bir günah keçisi yaratılması hiç doğru değil. Tüm haber kanalları ve medya için eleştiri/özeleştiri doğru olur. Benim için kolay. 'Başsavcıya abluka' üzerinden 'NTV yangını' yaparım, çok haklı gerekçelerim de var. Ama doğru değil. Diğerleri farklı değildi ki... İşsizken yazsam anında canımı yakacak çok olurdu 'NTV'ye sırnaşıyor' diye. Şimdi Artı 1 Haber genel yayın yönetmeniyim, daha rahat yazıyorum. Son tahlilde 'NTV kötü biz iyiyiz' diyen hem yalan söyler hem de riyakârlık yapar. Şimdi gördüm Cem Aydın özür dilemiş. Umarım bu milat olur. Medya ahlaken çökmüş bir kurumdur. 'Hava döndü dönelim' ile kurtarılmayacak kadar... Bu köhne/yavşak/biatçı sistem yıkılır yenisi kurulur."

Şimdi 3 Haziran'a, yani NTV'nin protesto edildiği güne gidelim. NTV'nin de içinde bulunduğu Doğuş Power Center önündeki kalabalık her geçen dakika artmaya başlamıştı. Sloganlar çok net ve keskindi: "Ferit pabucu yarım, çık dışarıya oynayalım", "Kaç para, kaç para, canlı yayın kaç para?"

Kalabalık dağılmıyor ve öfke de her an artıyordu. Cem Aydın, Erman Yerdelen ve sonra diğer yöneticiler durum değerlendirmesi yaptılar. Sonunda Cem Aydın'ın eylemcilerle görüşmesine karar verildi. Eylemcilerden iki kişi binaya alındı ve Cem Aydın'la 45 dakika görüştüler. İstekleri çok netti. Gezi haberleri hak ettiği ölçüde tarafsız yer bulsun ve protesto gösterisi bülten içinde canlı verilsin. Cem Aydın talepleri ve eleştirileri dinledi. Sonra eylemin yayınlanmasını istedi. 13.00 bülteninde Doğuş Power Center önündeki eylem de yer buldu. Ama canlı görüntüler sessiz verilmişti. Bu eylemcileri daha çok öfkeliendirdi. Sonraki bağlantıda ses efektleri de olduğu gibi yayınlandı. Ertesi gün ise Cem Aydın'ın özür açıklaması geldi:

"Yaşanan son gelişmelerin tüm medyayı olduğu gibi NTV çalışanlarını üzdüğünün de farkındayım. Eleştiriler büyük oranda haklıdır. Bunu herhangi bir nedenle değil vicdanımla söylüyorum. Mesleki sorumluluğumuz açısından bize düşen, olanı olduğu gibi vermektir. Dengesizlikler içinde denge arayışı tüm medyayı olduğu gibi bizi de etkiledi. İzleyicilerimiz ihanete uğramış gibi hissetti, bu konuda onları haksız bulmak mümkün değil.

Yaşanan sıkıntılar konusunda izleyicilere ve siz DYG çalışanlarına bir özür borcum var. İnsanlar haber almak istediklerinde bunu bizden almalıdır çünkü aksi takdirde büyük bir bilgi kirliliği yaşandığını görüyoruz. NTV toplumun bütün kesimlerinin hassasiyetini ve evrensel habercilik ilkelerini gözetererek haber kanalları arasındaki öncülüğünü sürdürecektir. Bu izleyicimizle olan güven

ilişkimizi tazelemek için bize bir fırsattır. Her zamanki gibi işimizi en iyi şekilde yapacağız.”

Cem Aydın'ın hem eylemi vermesi hem de özür dilemesi hükümeti kızdırdı. Erdoğan ve çevresi bunu kendilerine karşı yapılmış bir açıklama olarak gördüler. Öfke o kadar sertti ki Cem Aydın, “Abluka”da yaşadığım sürecin benzerini bu kez kendisi yaşadı. Sonunda istifa etmek zorunda kaldı. Cem Aydın aslında asıl hedefin gölgelenmesini de sağladı. Erdoğan, en çok Garanti Bankası Genel Müdürü Ergün Özen'in “Ben de çapulcuym” pozlarına kızmıştı. Bu kızgınlık o dereceydi ki, Özen'in kellesi isteniyordu. Ferit Şahenk sanırım bu süreçte hayatının en zor saatlerini yaşadı. Ergün Özen'i feda etmesi demek çok şey kaybetmesi anlamına geliyordu. Çünkü Özen, Doğu Holding'in en pırıltılı ismidir. Ve finans dünyasında da çok sevilir. Eğer Ergün Özen'in kellesi verilirse Doğu Holding'de başka istifalar da olurdu. Bu istifa olmazsa da Erdoğan affetmeyecek ve iktidarla olan yakın ilişki sona erecekti. Bu yüzden Cem Aydın'ın istifası Ergün Özen öfkesinin ertelenmesine yol açtı. Şahenk, uzun bir süre Recep Tayyip Erdoğan'la görüşemedi. Ta ki Rıdvan Dilmen'in aracılık ettiği görüşmeye kadar... Bu görüşmede Erdoğan'ın kızgınlığını dile getirdi ve “Dikkatli olun” uyarısı yaptı.

Cem Aydın'ın gidişiyle birlikte Erman Yerdelen'in görev ve sorumluluk alanı daha da arttı. Cem Aydın gidince dilenen özür ve verilen sözler de anında rafa kalktı. Gezi yayını ile hazırlanan görsellerde AKM'deki “Kes sesini Tayyip” pankartı sansürlendi. Hemen birkaç gün sonra ise sansür uluslararası boyuta taşındı. NTV'de yayınlanan Selin Girit'in hazırladığı BBC Türkçe servisi bültenindeki “Gezi eylemleri Türk medyasının miladı olur mu?” başlıklı bölüm yayınlanmadı.

BBC Küresel Haber Dairesi Başkanı Peter Horrocks, BBC Türkçe'nin *Dünya Gündemi* programını yayınlamayan NTV ile ortaklığın askıya alındığını açıkladı.

Horrocks'un açıklaması çok sertti:

“BBC, NTV'nin bugün yayımlanmak üzere hazırlanan *Dünya Gündemi* programını yayınlamama kararı üzerine NTV'yle ortaklığını derhal yürürlüğe girmek üzere askıya almıştır. BBC'nin yayıncılığına herhangi bir müdahale kesinlikle kabul edilemez. Türkiye'deki durumun uluslararası kaygı yarattığı bir dönemde BBC'nin tarafsız yayıncılık hizmeti bütün okurları, izleyicileri ve dinleyicileri için yaşamsal önem taşımaktadır. BBC Türkçe, Türkiye'deki gelişmeler de dahil olmak üzere dünyada olup bitenleri izleyip, bütün platformlarda okurları, izleyicileri ve dinleyicilerine tarafsız, dengeli haberler ve analizlerle aktarmayı sürdürecektir.”

Gezi Direnişi'nin NTV'de bıraktığı en çarpıcı iz girişe yapılan “kepenk” oldu. Doğu Power Center önündeki protestodan sonra apar topar takılan kepenk hâlâ duruyor. Çalışanlar arasındaki gizli adı da “Gezi Kepengi”...

Gezi'ye gözünü kulağını tıkayan NTV, tıpkı Habertürk gibi, askeri darbenin yaşandığı Mısır'daki hiçbir şeyi ıskalamadı. Hükümetin “hücum borusu” ile birlikte özel canlı yayınlar, programlarla ihvanlı bir övgü almak için var gücüyle çalıştı.

CİHAH OPERASYON MERKEZİ:YENİ ŞAFAK

“Gezi Direnişii” iktidarın ülkeyi yönetme biçimi ve uygulamalarına itirazdan öte bir şey değildi. Bu itiraz o kadar gür ve haklı çıkıyordu ki, 11 yıllık AKP iktidarı deşifre olmuştu. Bunun üstünün örtülmesi ve başka bir şeye dönüştürülmesi gerekiyordu. O yol en tehlikeli ve en kanlısıydı. Bu da “savaşmayan insanlara karşı savaş” ya da konjonktürel nitelemeyle bir “cihat” ilan edilmesi idi. İtiraz eden herkesin “iktidarı yıkmak için sokakta savaşanlar” haline getirilmesi gerekiyordu. Ve bu yapıldı.

Gezi, iktidara karşı bir “yıkım projesi” gibi sunuldu. Bu çalışmanın en büyük lojistik ve psikolojik ayağı da medyaydı. En önde koşan daha çok kazanacaktı. Ve bu savaşmayan insanlara karşı cihadın “akıncı birliğı” *Yeni Şafak* gazetesi oldu.

Erasmus, Zello, Mehmet Ali Alabora’nın *Mi Minör* oyunu ve *Otpor* içerikli, akıl mantık sınırlarının zorlandığı komplo teorilerini bile dumura uğratabacak masa başı haberlerin ana karargâhı gibiydi *Yeni Şafak*.

En çarpıcı örneklerden birine gidelim. 27 Haziran’daki manşetleri “Liderlere 2 milyon dolar” başlıklı haberdir. Şimdi detayını da görelim:

“Mali Suçları Araştırma Kurulu’nun (MASAK) ilk tespitlerine göre, Gezi olaylarında kullanılmak üzere ülkeye 2 milyon dolar para girişinin olduğu belirlendi. Finansörlerin, İstanbul ve Ankara’daki protestolarda kullanılmak üzere 2 milyon doları eylem organizatörlerine paylaştırdığı tespiti yapıldı. Para takviyesi yapılan eylemci liderlerinin, internet üzerinden ücretsiz konuşma yapabildikleri Tango, Viber, Zello ve Skype programları üzerinden yaptıkları para trafiğine ilişkin görüşmeler de MASAK’ın inceleme raporlarında yer aldı. Gezi olaylarının büyütülmesine yönelik sosyal medya ve internet üzerinden yapılan haberleşmelerde, söz konusu paranın taksiminin yapıldığı ortaya çıktı. Dış destekli sponsorlardan temin edilen paranın, eylem organizatörleri tarafından gösteriye katılanların alanlarda daha uzun süreli kalması için kullanıldığı dile getirildi.”

Bir haberin nasıl üretildiği yüklemelerindeki, “belirlendi”, “dile getirildi” benzeri ifadelerin sayısından anlaşılır. Bir haberde bu ifadeler ne çok varsa haber o kadar masa başı ürünüdür. Meslek etiğı ve ilkeleri açısından baktığımızda zaten bunun adı haber değil, dezenformasyondur. MASAK gibi alanında en yetkili bir kurumun bir tespiti varsa, bunun belgesi olmaz mı? Banka aracılığıyla yapıldıysa hangi gün, hangi dekontla paralar transfer edilmiştir? Banka dışında bir yöntemse para kimlere aktarılmıştır? Bu soruları bir yana bırakıp beş ay sonrasına, yani 21 Kasım 2013’e gidelim. Haber aynen şöyle:

“Taksim’de başlayan ardından da tüm yurda yayılan Gezi Parkı eylemlerinin finans kaynağıyla ilgili güvenlik birimleri ile MASAK uzmanlarının yaptığı incelemede, eylemcilerin hesapları mercak altına alındı. Yapılan incelemede olağanüstü bir hesap hareketine rastlanmadı. Bunun dışında, eylemcilere daha çok halkın destek sağladığı belirlendi. Örneğın, yemek ve ilaç gibi yardımların esnaf tarafından gönüllü olarak gerçekleştirildiğı tespit edildi. Gezi eylemlerinin ardından bazı hükümet üyeleri, eylemlerin yurtdışındaki lobiler tarafından desteklendiğini öne sürmüştü. Bu çerçevede, Gezi Parkı eylemlerine öncülük eden belli başlı grupların hesap hareketleri de mercak altına alındı. Yapılan incelemeye güvenlik birimlerinin yanı sıra, mali suçlar uzmanları da destek verdi. Eylemcilerin hesap hareketlerinde ‘rutin dışı’, ‘şüpheli’ işleme rastlanmadı. Yani yurtdışı fonlardan yoğun bir para hareketinin olduğuna ilişkin bilgi ve belgelere ulaşamadı.”

Gezi'nin en sıcak anlarında *Yeni Şafak*'ın MASAK'a dayandırarak verdiği "2 milyon dolar para transfer edildi" başlıklı haberin gerçek olmadığı beş ay sonra belirleniyordu. Bu çarpıcı örnek bile o dönemde yapılanın "habercilik" olmadığını ortaya koyuyor. *Yeni Şafak*, bunun gibi onlarca haber yaptı. "Peki bunların karşılığı ne oldu?" sorusunun yanıtı için bir kez daha haziran ayına dönüyoruz. İktidarın, "Asla haber yapılmayacak" talimatı verdiği ve benim de Artı 1'de sansür etmem istenen haberi bir kez daha aktarmakta fayda var.

Maliye Bakanlığı Gelir İdaresi Başkanlığı bünyesindeki Merkezi Uzlaşma Komisyonu, hükümete yakınlığı ile bilinen Cengiz İnşaat; *Yeni Şafak* gazetesinin sahipleri Albayrak Grubu ve Kanal A televizyonunun sahibi Elektromed Şirketi'nin 608,8 milyon liralık vergi borcunu sildi. Kurul, üç ayrı şirketle yaptığı uzlaşma sonucunda toplam 615,9 milyon liralık vergi borcunu, 7 milyon liraya düşürdü.

Yeni Şafak gazetesinin sahibi Albayrak Grubu'nun talebi üzerine Maliye Bakanlığı Gelir İdaresi Başkanlığı yöneticileri ile grubun temsilcileri, 21 Eylül 2010 saat 15.30'da uzlaşma için masaya oturdu. Toplantı sonunda grubun 55,7 milyon liralık vergi borcunun 54 milyon 551 bin liralık kısmı silindi. Borç, bu operasyon sonucunda 1,2 milyon liraya indirildi.

26 Ağustos'ta *Yeni Şafak*'ta Burcu Bulut imzasıyla yayımlanan Noam Chomsky söyleşisi bir başka skandalı ortaya çıkardı. Chomsky sorulara verdiği yanıtlara sadık kalınmadan çeviri yapıldığını, söylemediği şeylere röportajda yer verildiğini açıkladı. Söylemediği şeylerden biri de İngilizcede karşılığı olmayan "milkport" tanımıydı. Aslında Türkiye bir "milkport"tu çünkü 54 milyon 551 bin liralık vergi borcu silinmişti.

Medyanın biat yolculuğunda şu ana kadar çok şey anlattım. Ama rant/medya/siyaset işbirliğinin bundan daha çarpıcı ne delili olabilir ki? *Yeni Şafak*, 28 Şubat'ın gazabına uğramış bir gazeteydi. Bedelini de ağır ödediler. Ama gelinen durumda Gezi Direnişi sırasındaki yayınlarıyla 28 Şubat'a rahmet okuttular.

İKTİDARIN TMSF SOPASI!

Adalet ve Kalkınma Partisi iktidara geldikten sonra medyanın biat yolculuğunda en önemli duraklardan biri de TMSF'nin el koyduğu medya kuruluşları oldu. İlk el konulan Uzan Medya Grubu'ydu. Uzanlar'dan alınan *Star* gazetesi, Star TV ve Kral TV bir süre TMSF tarafından yönetildi. 2007 genel seçimleri öncesinde Türkiye'nin ilk müzik kanalı Kral TV, haber kanalı haline getirildi. Haber programları ve bültenler yayın akışına konuldu. 3,5 milyon euroluk teknik malzeme alımı yapıldı. Birçok kanal kurduğum için rahatça söylüyorum; bu rakam inanılmaz yüksek. Seçim öncesinde bir propaganda kanalı gibi kullanılan Kral TV'nin bu dönemi hiçbir zaman araştırılmadı. Bu dönemde haber programları için inanılmaz yüksek ücretler ödendi. Mehmet Altan ve Ayşe Önal ana haber sundular. Onlara ne kadar ödendiği hiç açıklanmadı. Tıpkı kanalın diğer inanılmaz giderleri gibi... Kral TV'deki haber kanalına dönüştürme aşamasında harcanan paraları ve iddiaları, 24 Ekim 2007'de Ali Eyüboğlu, *Milliyet* gazetesinde şöyle yazmıştı:

“Kulağıma gelen bilgiler, Kral TV'nin birkaç milyon dolarlık teknik malzeme alımının halen Orhan Seyfi Güner'in danışmanı ve yönetim kurulu üyesi Zafer Sendiç tarafından yapıldığı, Amerika ve Kanada'dan ithal edilen bu cihazların tedarikçileri arasında Sendiç'in kardeşinin ortak olduğu şirketin (Odese) bulunduğu, bir diğer şirketin (Ankaralılar) üç ortağı İzzet Çakır'ın ışık şefi, Osman Beykan Büyükkaya'nın ses şefi, Serkan Bayar'ın da tonmaister olarak Kral TV'de işe başladıklarıydı.

Çakır, Büyükkaya ve Bayar'ın Kral TV'de işe alındığını kabul eden Güner, ardından sanıyorum Zafer Sendiç'i arayıp söz konusu şirketler üzerinden mal alıp almadıklarını sordu. Güner, ‘3,5 milyon euroluk teknik malzemeyi Arttek, Avitek, Medyases, Akfa, Playbox ve Kaptek'ten almışız. O iki şirketten alım yapmamışız. Biz o alımları, bu paralarda tüyü bitmemiş yetimlerin de hakkı var bilinciyle yaptık’ dedi.

Güner, halen ‘sağ kolu’ olarak görev yapan Zafer Sendiç'le Kral TV'nin ihtiyacı olan teknik malzemelerin alımı sırasında tanıştıklarını söyledi.

Güner'in, birkaç milyon euroluk bir alım aşamasında yeni tanıştığı birinin, ‘Listede yanlış yönlendirmeler var. Çoğu yanlış cihaz ve pahalı’ sözüne itibar edip onu sağ kolu yaparak bu operasyonun sorumluluğunu vermesi bana ilginç geldi. Güner'in önce, ‘O şirketlerden kesin alım yapmadık’ deyip sonra ‘Yarın yine de bir kontrol eder, size söylerim’ deyip açık kapı bırakması da ilginç değil mi?”

Ali Eyüboğlu Kral TV'ye dair bazı iddiaları ve oradaki tuhaf ilişkileri böyle anlatmıştı. Ahmet Ertürk başkanlığındaki TMSF'ye ilişkin çok şey söylendi. Görevden alınışı da çok tartışmalı oldu. Sadece Kral TV değil TMSF'deki Star TV için de birçok iddia vardı. Ama kitabın konusu bu değil. Şurası kesin bir gün TMSF dönemi araştırılırsa altından çok şey çıkacak. Kral TV'de 2007 genel seçimlerine kadar haber bültenleri ve programlarla propaganda yapıldı. Sonra birden yeniden müzik kanalı formatına geçildi. Bir süre sonra da Doğu Grubu'na satıldı.

Kanal alındığında ben de Doğu Grubu'ndaydım. Kral TV'nin lojistik ve kadro geçişi için oluşturulan yayın kurulundaydım. Televizyonun altyapısı ve kurulumu hakkında teknik ekip, ekipman ve içerik anlamında birçok bilgiye sahibim. Ama Kral TV'nin devri sırasında Doğu Grubu'na o 3,5 milyon euroluk teknik malzemenin geldiğini hiç hatırlamıyorum.

TMSF'nin elindeki medya gruplarını kaç devrettiğine de bir bakalım.

Star gazetesi, 2006'da Kıbrıslı işadamı Ali Özmen Safa'ya 8 milyon dolara,

Star TV, Doğan Grubu'na 306 milyon 500 bin dolara,

Kral TV ve Kral FM, Doğu Grubu'na 95 milyon dolara,

ATV ve *Sabah*, 1 milyar 100 milyon dolara Çalık Holding'e,

Cine 5 televizyonu, Katar merkezli Arap dünyasının en ünlü yayın kuruluşlarından El Cezire'ye 40 milyon dolara,

Show TV, Ciner Grubu'na 402 milyon dolara devredildi.

Akşam gazetesi, SKY 360 televizyonu, Alem FM ve Alem dergisi 60 milyon dolara Kolin-Limak-Cengiz ortaklığına satıldı. Fakat bir süre sonra Kolin-Limak-Cengiz ortaklığı bu alımdan vazgeçti.

Aynı yayın organları bu kez Ethem Sancak'a, 62 milyon dolara yeniden ihalesiz verildi.

TMSF'nin elindeki medya gruplarının –ihaleyle ya da ihalesiz– satışındaki ortak nokta, hepsinin iktidara yakın gruplara verilmesidir.

DEVLET GAZETESİ AKŞAM

Peki TMSF el koyduğu medya gruplarında ne yapıyordu? Bu sorunun yanıtı için yakın tarihli çarpıcı bir örnek var. O da *Akşam* gazetesi...

TMSF, el koyduktan sonra *Akşam* gazetesi önce genel yayın yönetmeni İsmail Küçükkaya'yla yollarını ayırdı. Küçükkaya ayrılmadan 10 gün öncesine gidelim. Tarih 10 Haziran. *Akşam* gazetesinde Cengiz Özdemir'in odası. Küçükkaya ve Özdemir gazetenin manşetini konuşuyorlar. *Akşam* gazetesinin manşetlerinden biri "Taksim direniyor!"

— İsmail Bey, *Akşam* gazetesinin sahibi kim?

— Şu anda TMSF...

— TMSF kimdir?

— Nereye gidecek bu sohbet?

— TMSF, yani devlet...

— Evet.

— Devletse *Akşam*'ın sahibi, devletin gazetesinde böyle manşet olur mu?

"Devlet gazetesi"nde manşetin nasıl olacağını görmek için çok fazla beklemeye gerek kalmadı. Hemen iki gün sonraki *Akşam*'ın manşeti her şeyi açıkça gösteriyordu. Polisin Taksim'e yaptığı sert müdahalede yüzlerce gaz bombası kullanılmış, TOMA'lar tonlarca ilaçlı su sıkılmış ve çok sayıda yaralanan olmuştu. *Akşam*'ın 12 Haziran 2013'teki manşeti "Devlet Taksim'e Döndü" olarak atılmıştı. İşte "Devlet gazetesi" manşeti böyle olurdu!

Akşam yayın koordinatörü Murat Kelkitlioğlu da yazışleri müdürleri ve bölüm müdürleriyle yaptığı toplantıda niyeti ortaya döküyordu: "*Akşam* artık siyasi gazete olacak. Her gün özel haber yapacağız diye bir şey yok. Güçlü bir siyasi gazete olacağız. Erdoğan konuştuğunda onu manşetten gören bir gazete..."

İnternet sitelerine Murat Kelkitlioğlu'nun, "AK Parti'li değilim. Beni başbakan gönderdi" dediği de yansıdı ancak kendisi yaptığı açıklamada bunun doğru olmadığını söyledi.

İsmail Küçükkaya'nın gönderilmesiyle boşalan *Akşam* gazetesi genel yayın yönetmenliğine ise bir önceki dönem AKP milletvekili yapan Mehmet Ocaktan getirildi.

Bu arada şu detayı da aktarayım. TMSF, Uzanlar'ın *Star* Grubu'na el koyduğunda medya grup başkanı yapılan Cengiz Özdemir, aynı şekilde Mehmet Emin Karamehmet'in el konan Çukurova Medya Grubu'nda aynı göreve getirildi.

Mehmet Ocaktan'ın genel yayın yönetmeni olmasından sonra da gazetede kitlesel bir kıyım yapıldı. Gezi Direnişi bahane edilerek çok sayıda editör ve yazarın işine son verildi. Yeni bir "milkport" alanı olan *Akşam*'ın yeni yazarı Yasemin Nak'ın ilk köşe yazısı, yapılan operasyonu da açıklıyordu. "Ben bu yeni Türkiye'yi istiyorum" başlıklı yazı medyanın kepezeliğine tüy dikiyordu:

"Bu ülke verdiği karalardan emin. Dünya vizyonu olan bir lidere sahip. Recep Tayyip Erdoğan. Benim oğlum için kurduğum hayalleri paylaşan ve onlar için güçlü bir Türkiye kurmak için yılların kangren haline gelmiş sorunlarını yok eden bir lider!

Ben oğlumun geleceği adına rahatım. Bu ülkede güzel şeyler oluyor. Her ne kadar birileri sürekli gerilim sahneleri planlasa bile Türkiye'yi ekonomi, sağlık, yatırım, ulaşım, bilim, spor ve buna benzer birçok konuda dünyanın önemli ülkeleri arasına sokmaya, Türkiye'nin marka değerini

yükseltmeye kararlı lider var: Recep Tayyip Erdoğan. Ben bu Türkiye'yi istiyorum!"

Artık iyice yaşlanan Amerikalı ünlü işadamı Rockefeller, kötü haberlerden etkilenmesin diye etrafındaki dalkavuklar onun için "kişiyeye özel" bir "pembe gazete" çıkarırlarmış. Aman morali ve sağlığı bozulmasın diye... TMSF'nin en masum amacı bu olsa gerek!

BİR ERGENEKON GAZETESİ: TARAF

Adalet ve Kalkınma Partisi ve Fethullah Gülen cemaati eliyle yaratılan Neo-Türkiye'deki medyanın biatını anlatırken *Taraf*'tan bahsetmemek elbette olmazdı. Özellikle "*Taraf* gazetesi" demiyorum çünkü kurulduğu andan itibaren derdi gazetecilik olmayan bir yerdi *Taraf*.

Bu kitabı yazarken çok uzun bir bölümü *Taraf*'ın operasyonel kimliği ve yaptıkları üzerine kuracaktım. Polis/savcı/medya şeytan üçgeninin ana karargâhı olan *Taraf*'ın operasyonel haberlerini ayrıntılı anlatacaktım. Ancak içeriden gelen bir itirafla bundan vazgeçtim.

Bugün yazarı Nuh Gönültaş, Ahmet Altan ve Yasemin Çongar'ın AKP tarafından tasfiye edilmesiyle *Taraf*'ın kuruluşunun perde arkasını da ifşa etti. Gönültaş 15 Aralık 2012'de twitter hesabından şunları yazdı:

"Türkiye'de *Taraf* gibi bir gazeteyi hiçbir kesim tek taraflı olarak kurup yürütemezdi, ancak bir mutabakat lazımdı. Dolayısıyla *Taraf* gibi bir koalisyonun kurulması adeta bir zorunluluktur. *Taraf*'ın görevi bitti, koalisyon dağıldı. Niçin böyle bir gazete kuruldu? Çünkü *Taraf*'ın yaptıklarını Türkiye'de hiçbir medya kuruluşu yapamazdı. *Taraf* gazetesi misyonunu tamamladı. *Taraf*, Ergenekon davası için özel olarak kurulmuştu. *Taraf* bu görev için kurulmuş bir koalisyondu."

Bu kadar açık ve net itiraftan sonra *Taraf*'ı gazetecilik açısından analiz etmek doğru değil. Onu Neo-Türkiye'deki kara propaganda operasyonlarına ilişkin bir çalışmada ayrıntılı incelemek daha doğru olur kanımca...

Taraf'ta olan bitenler, ayrılanlar, gelenler, sonra yine gidenler, tekrar gelenler... Hepsi Erdoğan/Gülen Taht Oyunu'nun bir tezahürüydü. AKP/cemaat koalisyonu iktidara geldiğinde *Taraf*'ı "operasyon merkezi" yaptılar. Sonra kendi aralarında yaşadıkları taht oyunuyla da ayrıştılar.

"Rüzgâra göre yelken şişirenler" arasında ilginç bir kurum da vardı: Türkiye Gazeteciler Cemiyeti (TGC)... 2009'da Sedat Simavi Ödülü, gazetecilik dalında Mehmet Baransu'ya verildi. TGC yalan haberleri tescillenmiş birine ödül verirken gazeteciliğin evrensel kriterlerini değil Neo-Türkiye'nin güce yaranma kurallarını uyguluyordu. Aynı cemiyet, Aziz Yıldırım'ın polis tarafından servis edilen gözaltı fotoğrafına da ödül verdi. Ülkenin en önemli gazetecilik örgütünün, meslek utancının en ağır ödülleri vermesi, medyanın durumunun da aynasıdır.

TRT VE AA'NIN ACINASI HALİ

Devletin resmi basın kuruluşlarında olanları da birkaç cümleyle anlatayım. AKP/cemaat ortaklığı döneminde TRT, her iki güç arasında paylaşılmış durumdaydı. TRT Haber'de cemaat ağırlıklı bir kadrolaşma olurken, diğer kanallarda AKP kadrolaşması yapıldı.

Habercilik anlayışı zaten ezelden sabıkalı olan TRT, Neo-Türkiye'de kendini aşır AKP propagandisti oldu. Cemaat sermayeli Kanaltürk ve Bugün TV, Gezi Direnişi'nde ilan edilmemiş savaşın diğer cepheleriydi. Haberin başındaki isim Tarık Toros haber merkezinde, "Bizim haberle işimiz yok. Bu bir savaş ve biz tarafız" diyebiliyordu. Oysa aynı kanallar, dersane krizinde bu kez AKP ve Erdoğan'a karşı haberler yaptı.

Bir diğer devlet kurumu Anadolu Ajansı (AA) da, iktidarın istihbarat birimine döndü. "Gezi Direnişi" sırasında manüplatif haberleri o kadar çoktu ama rezaleti aştıkları da oldu. AA, 18 Haziran 2013'te servise koyduğu gazeteci fotoğraflarına, "Taksim Gezi Parkı'ndaki olayları, aralarında CNN International ve BBC gibi ünlü televizyon kanalları ile Reuters gibi haber ajanslarının da bulunduğu yabancı medya kuruluşlarının 'Türkiye'de içsavaş var' gibi yansıtması, tepki topladı. Türkiye'de aralarında bakanların da olduğu pek çok kimse sosyal medya üzerinden örgütlenerek uluslararası medya kuruluşlarına karşı kampanya başlattı" notunu düştü. Bu Gezi Direnişi'nde görev yapan gazetecileri hedef göstermekti. Kendisi de bir medya kuruluşu olan AA gazetecilik yapanları hedef gösterecek kadar şuursuzlaşıyordu.

AA, 24 Ekim 2013'te öyle bir haber geçti ki tam da "Şecaat arz ederken merdi Kıpti sirkatin söyler" sözü hayat buldu. Ajans abonelerine, "Bergama Belediyesi'nin otopark için ağaç sökmesi" başlıklı haber geçti. Haberde, "Belediyenin otopark için ağaç kesmesine tepki var" deniyordu. Buraya kadar normaldi. Yalnız haberdeki muhabirin adı çok ilginçti. "Muhabir: AK Parti Bergama İlçe Teşkilatı" diye yazılmıştı. Trajikomik bir durumdu ama AA'nın bu haberi iktidar yanlısı medyaya da servis edilmişti. Mesela *Yeni Akit*, "AA muhabiri Ak Parti Bergama İlçe Teşkilatı'nın haberini, 'CHP'li Bergama Belediyesi'nden ağaç katliamı' başlıklı habere dönüştürüyor ve 'İkiyüzlü CHP, Gezi Parkı ve ODTÜ'de kesilen ağaçları bahane ederek ortalığı karıştırırken kendi elinde olan İzmir Bergama'da otopark yapmak için onlarca ağacı katletti. İlçede yeni yapılan kültür merkezini bahane eden CHP'li Bergama Belediye Başkanı Mehmet Gönenç, 30'dan fazla 40 yaş üstü çam ağacını güpegündüz söktürdü" diyordu.

Başka söze ne hacet? Anadolu Ajansı asist yapar, "biat medyası" AKP adına golü atar!

“BİAT PENGUENİ” VE YANDAŞ İNCİ KEFALİ

“Gezi Direnişi” Neo-Türkiye medyasının turnusolu olunca simgesi de kendiliğinden ortaya çıktı: Penguen...

Aslında medyanın değişen habercilik reflekslerine “penguenleşme aşaması” da denilebilir. Taksim’de insanlar acımasızca gazlanıp coplanırken CNN Türk aynı saatlerde bir penguen belgeseli yayınladı. Olayları görmezden gelen kanal yönetimi, belgeseli sonuna kadar yayınladı. Oysa CNN International, o dakikalarda Taksim’den canlı yayın yapıyordu. “CNN” markası adı altında yayın yapan “Türk” versiyonu ise olayları görmezden geliyordu. Bu bile ülke medyasının halini net bir şekilde gösteriyordu. Eğer Trump’ın Türkiye’de başka sektörlerde ortaklıkları olmasaydı CNN adını geri alırdı. Ama rant ortaklığı bunun olmasını engelliyor işte...

CNN Türk, tıpkı diğer haber kanalları gibi biat yolunda ne gerekiyorsa yaptı. Haberden yana denge gütme yerine iktidar güçleri (AKP/cemaat) arasındaki dengeyi en iyi koruyan haber kanalı oldu. Cemaate yakın Faruk Mercan’ın kanalın yayın danışmanı olmasıyla, bu denge çeşitli olaylarda daha çok cemaate selam çakma şeklinde tezahür etti. Bunda Ferhat Boratav’ın Pennsylvania’da huzura varmasının da etkisi oldukça çoktu tabii...

CNN Türk’ün penguenleşmesi o kadar ses getirdi ki, “inci kefali yandaşlığı” arada ıskalandı. Tarih 8 Haziran 2013’tü. Taksim’de direnişin belki de Türkiye tarihindeki en sıra dışı buluşması yaşanıyor. Fenerbahçe, Galatasaray ve Beşiktaş taraftarları el ele kol kola Taksim’e yürüyordu. Son yıllarda futbolun bu üç renginin bir arada olduğu herhangi bir fotoğraf karesi dahi yoktu. Aynı havayı soludukları bile görülmüyordu. Rüya gibi görüntü vardı. Gençecik çocukların renkler uğruna birbirine kıydığı bir ülkede üç büyük takıma gönül verenler, kol kola yan yana Taksim’e yürüyordu. Bundan daha önemli ne olabilir ki? Ama oldu!

“İnci kefali göçü” birbirine düşman edilmiş üç rengin kol kola girmesinden daha önemliydi. Habertürk ve NTV, inci kefali göçünü canlı yayınladı. Evet evet, bunu da yaptılar! Türkiye tarihinin en “renkli” anlarına gözlerini yumdular. “İnci kefali kafası” için Fenerbahçe, Galatasaray ve Beşiktaş’ın bir arada olması tehlikeliydi. Oysa bu hamaset koşucuları, yıllardır futbolda şiddet, kavga ve düşmanlıktan şikâyet ediyorlardı. Fenerbahçe, Galatasaray ve Beşiktaş’ın yan yana geldiğini görmezlerse, gözleri açık gideceklerini söylüyorlardı. Oysa o “açık gözler” farklı renklerin kucaklaşmasını değil, inci kefali göçünü izliyordu.

9. BÖLÜM

DERSHANE BAHÇESİNDE“DERİN DEVLET SAVAŞI”

Mavi Marmara ve “7 Şubat MİT” krizlerinden sonra AKP ve cemaat arasındaki en büyük cephe savaşı, hükümetin dersaneleri özel okula dönüştürme çabası sırasında yaşandı. Ayrışmanın tamamen netleştiği bir süreçti. Dersanelerin lojistik ve rant kaynağı olması bir yana, bu kavga “devletin derinlerine sahip olma kavgası”ydı aynı zamanda.

Her iki güç de medyaları aracılığıyla birbirleri hakkında çok sert yayınlar yaptılar. Fethullah Gülen’in, “Mümin sarsılabilir ama devrilmez, meseleye öyle bakmak lazım. Bir balyoz gibi tepene inen musibetler karşısında dişini sıkmak, sabır çok önemli... Firavun aleyhinizde ise, Karun aleyhinizde ise isabetli bir yolda yürüyorsunuz demektir” açıklaması kavganın daha da şiddetlenmesine yol açtı.

Erdoğan, cemaatin tüm karşı duruşuna rağmen geri adım atmadı, “Dersaneleri kapatacağım” dedi. Aslında bu kadar açık ve net bir tavır beklenmiyordu. Çünkü Erdoğan, Gezi’den sonra artık her destek ve oya ihtiyacı olan bir liderdi.

Peki Erdoğan’a, 11 yıllık iktidar ortağı cemaate karşı bu kadar net tavır aldırان yeni durum neydi? Bu durumda Kürtlerin rolü çok büyük... Metropol şehirler, Doğu ve Güneydoğu baz alındığında Kürtlerle koalisyon, oy anlamında cemaatten daha çok getirisi olan bir işbirliğiydi. PKK ile sürdürülen barış müzakeresi ve Gezi’de Kürtlerin Erdoğan’ın işine yarayacak şekilde çekimsen kalmasıyla pekişen bu işbirliği, seçimlerde nasıl bir karşılık bulacak onu da yaşayıp göreceğiz.

“Erdoğan/Gülen Taht Oyunu”nun artık eskisi gibi olma ihtimali yok. Bundan sonra bir araya gelseler bile bu “ortak geçmiş günahlar” için kerhen olacaktır.

Bazıları için bu kerhen de mümkün olamayacak hale geldi. “Voltran”ı oluşturan büyük koalisyon günlerinde canciğer kuzu sarması olan Mehmet Baransu ile Şamil Tayyar gibi... “Erdoğan/Gülen Taht Oyunu”ndaki sert saflaşma sonrası eski dostlar, twitter üzerinden seviyesiz ve hiçbir ahlaki kural tanımadan birbirlerine girdiler. Önce Şamil Tayyar, şöyle yazdı:

“Karısının bile tahammül edemeyip evi terk ettiği o ite cevap vermeyeceğim, it ürür salyası baki kalır, bir süre sonra hasetinden kudurur ölür. Ne hazindir cemaat ortalıkta salyalarıyla dolaşan bu itlere fırsat veriyor. Nerden gelirse gelsin, kime sırtını yasarsa yaslasın şeref ve haysiyet cellatlarına pabuç bırakmam, o lafları yediririm!”

Sonra da Mehmet Baransu:

“Asena milletvekili olsun. En azından göbeği açık kıvrıyor. Durum ifşa edilince Şamil vekilin kimyası bozuldu. Sağa sola saldırmaya başlamış. Hakan Fidan abinle birlikte gel Şamilim. O it lafını da sana yedireceğim. Helin Avşar’ın kelepçeli Şamil’i. Dansöz olmaksızın Allah’ın, milletin kıtmiri, iti, köpeği olmak şereftir. Memleketi ne kadar çok soymuşsunuz ki hırsızlıklarınızı yazacağım diye korkup, ahlaksızca iftira atıyorsunuz. Aynı Allah’a mı secde ediyoruz?”

Medyayı kullanma anlamında bir kez daha turnusol olan dersane kavgasında her iki güç de, kendi medyasını bu savaşın içinde bir silah gibi kullanmaktan da çekinmedi. 29 Kasım 2013’te *Taraf*, “Gülen’i bitirme kararı 2004’te MGK’da alındı” manşetiyle çıktı. Bu manşet “Erdoğan/Gülen Taht Oyunu”nda heybede saklanan belgelerin ilk dışavurumu açısından da önemliydi. Çünkü bu belge,

cemaatin elindeydi ve zamanı gelince kullandı. Kasalarında başka hangi belgeler ve görüntüler var henüz bilmiyorum. Bildiğim; bu taht oyununun artık kirli bir savaşa dönüştüğü...

Taraf'ın yayımladığı belgeye yeniden dönersek, Erdoğan'a birçok yerden ateş eden bir hamleydi. Onun için askere karşı hep dik durmuş bir lider imajı yaratılmıştı. Hatta Necmettin Erbakan'ın başbakanken imzalamak zorunda kaldığı belgelerle kapalı kapılar ardında propaganda yapıldı. Bu açıdan bakıldığında "askerlere boyun eğmiş bir Erdoğan imajı" nokta atışı gibi görünüyordu. Bu haberin bir diğer mesajı ise, Erdoğan'a "eldeki daha değerli belgeleri/görüntüleri yayınlama ihtarı" olmasıydı. Kendi mevzilerini koruma adına daha bir sürü "ortak günah"ın ortaya serilmesi artık yüksek bir ihtimaldi.

2004'teki MGK kararı, 2009'da ortaya sürülen "İrtica ile Mücadele Eylem Planı" açısından da önemliydi. Çünkü benzer maddeler için Erzincan'da İlhan Cihaner'le başlayan bir operasyon yapılmıştı. Albay Dursun Çiçek'in ıslak imzası hâlâ tartışılıyordu ama MGK kararındaki ıslak imzalar tamamen gerçektir. İrtica Eylem Planı'nı imzalamak bir suçsa, bu suçu 2004'te Tayyip Erdoğan, Abdullah Gül, Abdüllatif Şener, Mehmet Ali Şahin, Vecdi Gönül, Cemil Çiçek de işlemiş oluyordu.

İktidar Oyunu Devam Ediyor Medyada bu kavgaya ilişkin akli başında yazı bulmak da zordu. Çünkü yazıların çoğu, "Aman bir tarafı gücendirmeyeyim" eyyamıyla yazılıyordu ya da tamamen bir taraftan öteki tarafa vurmak için yazılıyordu. Bu kargaşa içinde Demokrat Yargı Eş Başkanı Orhan Gazi Ertekin'in 24 Kasım 2013'te *Radikal*'de yayımlanan yazısı dikkat çekiciydi. Durumu anlamak için yazının tamamını burada aktarmam gerekiyor:

"Bütün aktörlerin zaten kırılğan bir noktada bulunduğu Türkiye siyasetinde taşlar bir kez daha yerinden oynuyor. AK Parti ve Gülen cemaatinden teşekkül eden 'yeni iktidar' alanı daha üçüncü yılında çatlayıp bölünürken kurucu unsurlar birbirlerinin karşısında konumlanarak yeni bir siyasal merkez inşa etmenin yollarını arıyor.

Başbakan Tayyip Erdoğan, cemaati dışlayarak kendi politik yerini muhafazakâr Kürt eksenli yeni bir toplumsal merkezle desteklemeye uğraşiyor. Cemaat ise devlet kurumları içindeki konumlarını, Erdoğan karşıtı bir demokratik direnç noktası olarak sunmaya uğraşiyor. Güç ilişkilerini yeniden belirleyecek olan bu süreçte CHP, iktidardaki çatlamayı kendisi için işlevselleştirmeye çalışıyor. Kürt politik hareketi ise, meşru bir aktör olarak ilk kez siyasal merkeze doğru taşınmanın heyecanını yaşarken, Erdoğan liderliğinin bir alt siyasal kompartımanı olarak konumlandırılma tehlikesini erkenden seziyor. Çünkü Barzani de, Erdoğan'ın yardımıyla, Türkiye'deki politik konumunu, PKK'nın Rojava'daki yükselişini dengeleyecek bir noktaya taşımak için göreve çağrılıyor.

İktidar ve muhalefet gruplarının geçici olarak birbirlerine denk siyasal güçlere dönüştüğü bu olağanüstü anda sahnenin eğlence unsuru da eksik olmuyor. MHP, gözlerini bağlamış körebe oynuyor! Anlayacağınız her şey toz duman! Türkiye siyaseti daha önce görülmedik çok özgün bir krizin içinde. Peki sahnenin bu en heyecanlı anına nasıl geldik ve daha neler göreceğiz?

YÜKSELİŞ VE DÜŞÜŞ

Bugün açık kavgaya tutuşan Erdoğan ile cemaat ilişkisi, çok mesut başlamıştı. Cemaatin, 2010'daki iki büyük müdahalesiyle Erdoğan'a eşit siyasal aktör olarak ortaya çıkması bile başbakan açısından büyük kaygılar yaratmamıştı. İki müdahaleden birincisinde, cemaatin iktidar katındaki yeri ve önemi, 2010'daki 'İrtica ile Mücadele Eylem Planı' iddianamesine usulcacık yerleştirilmişti. İddianamede suç, sadece hükümeti değil cemaati de yıpratmak olarak duyuruluyordu. Çok açık ki bu girişim, cemaati bir toplumsal gruptan resmi bir iktidar unsuru haline getiren üstü kapalı bir darbeden başka bir şey değildi. İddianame, cemaati hiç yoktan bir 'devlet' haline getiriyor, onun varlığını resmi bir kabule taşıyordu.

İkinci müdahale ise 2010'un sonlarındaki HSYK seçimlerinde gerçekleşti. Bu süreçte de cemaat, yargının bütün ana karargâhlarını eline geçirdi. HSYK, Yargıtay ve Danıştay'da ana siyasal güç haline geldi.

Bu gelişmeler yeni iktidarın içinde bir hiyerarşi doğurmaya başladı ve bu aşamadan sonra çatışma için uygun herhangi bir gündemin gelmesini beklemekten başka bir seçenek kalmamıştı. Eğer 7 Şubat 2012 darbe girişimi olmasaydı, büyük ihtimalle bir başka gündem üzerinden bu iki iktidar unsuru birbirlerine başka 'ayak oyunları'yla saldıracaklardı. Çünkü iktidar olmak, sürekli daha güçlü ve belirgin bir hiyerarşi yaratmayı zorluyor, bu da diğer ortağın küçültülmesini gerektiriyordu.

Diğer yandan, iktidar içindeki çatışmanın Kürt meselesi üzerinden gerçekleşmesi de tesadüf değildi. Çünkü bu alan oldukça geniş bir siyasal, ekonomik ve toplumsal büyüme imkânını saklıyordu. Böylece ilk saldırı 7 Şubat'ta, Kürt meselesi yoluyla ve cemaatten gelirken Erdoğan, cemaatin toplumsal ve ekonomik merkezle uzanan kollarını budayarak onu iktidar içinde ikincilleştirmenin yollarını aramaya başladı ve ilk bulduğu yol 'dershanelerin kapatılması' planı oldu.

Cemaati, iktidardan alaşağı etmenin en iyi çaresi, onu toplumsal ve ekonomik merkezden uzaklaştırmak ve siyasal varlığını Erdoğan liderliğinin hükmettiği 'renkli politik dünya'nın sıradan bir unsuruna indirgemektir. Böylece cemaat, Erdoğan ile eşit özne olmaktan çıkacak, onun basit bir 'nesne'sine dönüşecektir.

Ayrıca, Erdoğan, yargıyı yeniden dönüştürme planlarıyla cemaatin özgüveniyle de oynama yoluna gitti. Bunun üzerine cemaatin 'Demokrasi elden gidiyor' hassasiyeti birdenbire nüksetti. Kendisini 'yeni iktidar'ın despotik kanadına karşı demokratik projeksiyon sahibi unsur olarak sunmaya çalışırken, gerçekte hem eldeki imkânlardan olmak hem de Kürt coğrafyasındaki olağanüstü ekonomik ve toplumsal güç pastasından uzaklaştırılmak tehlikesini görüyordu. Ayrıca siyasal merkeze doğru henüz taşınan Kürt hareketi de cemaatin imkân ve ihtimallerini iyice sınırlandırıyordu. Ve şimdilerde tayin edici bir 'gol' beklentisiyle seyre daldığımız en heyecanlı noktaya yeniden geldik.

YENİ TOPLUMSAL MERKEZ

İstisnasız herkesin sınırlarının en üst safhada gerildiği bu anda Erdoğan, kendisine, Türk ve Kürt 'muhafazakârlığına' dayanan yeni bir ekonomik ve toplumsal merkez üretme ödevi verdi. Bu noktada Irak Kürdistanı'nın lideri Barzani'yi petrol ve diğer ekonomik ve ticari ilişkilerin yarattığı bir toplumsal zemine dayanarak Türkiye'de daha aktif bir siyasal güç haline getirmek için itekliyor. Böylece, cemaatin ortak olmadığı yeni bir siyasal alan yaratırken, aynı zamanda onun gücünü çok zayıflatacak olan Kürt hareketini de merkeze taşımak durumunda kaldı.

Fakat Kürt hareketi, ana bir siyasal aktör olarak merkeze doğru yükselirken aynı zamanda Erdoğan liderliğinin altındaki bir politik nesne konumuna indirilme tehdidi altında. Çünkü Kürt hareketi, siyasal bir güç olarak tanınmak zorunda kalınırken ekonomik ve toplumsal merkezin dışına da yerleştirilmiş oldu. Böylece Erdoğan, refah beklentisi içindeki geniş bir Kürt kitleyi kendi lehine konumlandırma imkânını da elde etmiş olacak.

Bununla beraber şimdilik her şey ortada ve henüz 'finit' çizgisine yaklaşan bir aktör yok. Bu çok katmanlı ve karmaşık süreçten kendisine daha 'yeni iktidar' ve daha 'yeni düzen' üretecek olanın kim olduğunu henüz bilmiyoruz. Ama mücadelenin kıran kırana geçtiğini, günlük politik esneklik ile uzun vadeli stratejiler arasındaki ilişkiyi kurabilenleri bir sonraki sezonda mutlu mesut görebileceğimizi kolaylıkla tahmin edebiliriz. Ama bahisler riskli...

SOL'UN SİYASAL ÇÖZÜLÜŞÜ

Türkiye'nin en özgün siyasal krizinin yaşandığı bugünlerde cemaatin, Erdoğan'ın bir biçimde ayağının kaymasını beklemek ve yerine Abdullah Gül'ü tercih etmek dışında fazla bir seçeneği kalmıyor. Cemaat, Kürt coğrafyasındaki paylaşımın dışında kaldığı gibi kendi elindeki ekonomik ve toplumsal güç imkânlarını kaybetme tehlikesiyle de karşı karşıya. Cemaat için ikinci yol ise yine Gül'ün, Erdoğan'a rağmen bir politik gelecek oluşturması...

Kürt politik hareketine gelince, Erdoğan ve Barzani'nin bu yeni atılımları karşısında, kaçınılmaz olarak, kendisini yeni ekonomik ve toplumsal merkezin içine taşıyacak girişimlerde bulunmak zorunda. Aksi taktirde bir 'siyasal güç unsuru' olmakla yetinmeye devam edecek ve bu durum onu yükseldiği yerden sürekli aşağıya yuvarlanan bir hareket haline dönüştürecek. 1980'lerde Özal sonrası inşa edilen yeni ekonomik ve toplumsal merkezle beraber solun siyasal çözülüşü onlar için öğretici olmalı.

Son olarak bütün bu gelişmelere, bire on veren 'demokrasi geliyor-gidiyor' bahisleri üzerinden yaklaşmak, somut gelişmelere demokratik yönde müdahale etmeye çaba göstermek yerine son derece eblehçe bir tutum almak anlamına gelir. Demokrasi ne geliyor ne de gidiyor. İktidar oyunu devam ediyor. Demokrasi için, içinde Gezi Hareketi'nin de yer aldığı sonraki politik denkleme bakmalıyız. Nihayetinde HDP ne yapacak onu da bir görelim..."

Orhan Gazi Ertekin, cemaatin yargıdaki kadrolaşmasının kodlarını çözecek kadar iyi bir hafızaya sahip. Cemaatin örgütlenme stratejisini de biliyor. O yüzden analizleri daha somut veriler içeriyor.

“MUSTAFA ERDOĞAN’IN KASETİ ÇIKTI!”

Dershane bahçesindeki güç savaşında Erdoğan’ın safındaki “mücahit gazeteciler” ile “özel yetkili cemaat gazetecileri” kalemleriyle birbirini doğramaya çalıştığı günlerde, en sert hamle ortaya sürüldü. Tayyip Erdoğan’ın kardeşi Mustafa Erdoğan’ın olduğu ileri sürülen kasetler ortaya çıktı. Biri Emin Çölaşan’a gönderildi, diğeri Oda TV’ye... Sonra da internette yayıldı. Aynı hızla hepsi silindi, tekrar yüklendi. Ve yine silindi. Bu kasetlerin içeriğini “özel hayata” saygısızca bir müdahale olduğu için kitaba almıyorum ama AKP/cemaat savaşının geldiği yer açısından hiç yokmuş gibi davranmak da çok ahlaki bir davranış olmaz.

Emine Erdoğan’a Kamer Genç’in yaptığı kaba müdahale için ortalığı yıkanlar nedense bu kasetler için seslerini çıkarmadılar. Oysa bu kasetler sadece bir gözdağıydı. Eğer dershanelerin kapatılması ve cemaat bürokratlarının tasfiyesi sürerse eldeki en değerli kasetler için gözün karartıldığını gösteren en büyük şantajdı. Bu şantaj ne kadar etkili oldu bilmiyorum ama, “Dershaneler hemen kapatılacak” diyen hükümet bu planını iki yıla yayan yeni bir karar aldı. MİT kavgası sertti. Dershanede tekme tokat sayılmadı ama bir üçüncüsünde “ortak günahlar” bile iki taraftan birinin bertaraf olmasını engelleyemeyecek gibi görünüyordu.

BAŞBAKAN, HUBRİS SENDROMU'NA MI YAKALANDI?

Tayyip Erdoğan'ın, Fethullah Gülen'e kendisini "firavun"a benzetmesi nedeniyle çok öfkelenildiği yakın çevresi tarafından söyleniyordu. Zaten Erdoğan'a yakın gazetecilerin bu kadar açıktan ve net bir şekilde tavır alması da bu öfkeden kaynaklanıyordu. Erdoğan ve öfke, özellikle Gezi'den sonra yan yana çok sık kullanılan iki kelime haline almıştı. Erdoğan'ın "bir bakanı tokatlayacak kadar" öfkesine yenik düştüğü iddiaları da gündeme geldi. Bu tokatların gerçekten atılıp atılmadığını bilmiyorum ama Erdoğan'ın öfkesinin artık bir sorun olduğu sadece Türkiye'de değil uluslararası alanda da tartışılıyor.

İrlandalı nöropsikoloji uzmanı Prof. Dr. Ian Robertson, WordPress'te yayımladığı "Türkiye Başbakanı Erdoğan 10 Yıllık Bir Hastalığın Etkisi Altında mı?" başlıklı makalesinde, Başbakan Tayyip Erdoğan'ın 11 yıllık iktidarı süresince ele geçirdiği gücün, onda tahribat yaratmış olabileceğine dikkat çekti. Robertson yazısında şöyle diyordu:

"Türkiye Cumhuriyeti Başbakanı Recep Tayyip Erdoğan 10 yılı aşkın bir süredir iktidarda. Bu süre içinde ülke ekonomisi güçlendi ve uluslararası alanda prestij kazandı. Güç ve başarı... Bu ikisi, insanlık tarihi boyunca beyinde değişiklik yaptığı bilinen en güçlü haplardır. Kaldı ki hiçbir insanın beyni, bu iki ilacın yarattığı değişikliğe karşı direnemez ve bir daha eskisi gibi kalamaz. Erdoğan'ın Gezi Parkı eylemlerine karşı sergilediği tepkilere bakınca onun da direnemediğini ve beyninin sakatlandığını görüyoruz."

Cumhuriyet gazetesi "Bilim Teknoloji" ekinde Ian Robertson'a dayandırılan analizi parça parça aktarmak yerine olduğu gibi yazayım. Çünkü bu araştırma da medyada hak ettiği değeri bulamadı. *The Winner Effect: The Science of Success and How to Use It* adlı kitabın yazarı Robertson'ın yazısı şöyleydi:

İktidar Kokaine Benzer

"Gücün beyin üzerindeki etkileri, kokain benzeri uyuşturucuların etkileriyle benzerlikler taşır: ikisi de beyin ödül ağında dopamin faaliyetlerini artırarak beyin işlevini belirgin şekilde değiştirir. Bu değişiklikler aynı şekilde korteksi de etkiler ve düşünce şeklinde devasa farklılıklar yaratır.

'Kazanma Etkisi', biyolojide güçsüz düşmanlar karşısında birkaç kez galibiyet alan hayvanların, ileride karşılaşacakları daha güçlü hasımları ile girişecekleri mücadeleden büyük bir olasılıkla galip çıkacaklarını ifade eden bir terimdir. Aynı kavram insanlar için de geçerlidir. Başarı, beyin kimyasını değiştirir. İnsanların daha iyi odaklanmasına, kurnaz davranmasına, kendine duyduğu güvenin artmasına ve daha saldırgan olmasına yol açar. Ne kadar çok kazanırsanız, sonrasında kazanma şansınız o kadar artar. Ancak bunun olumsuz yönleri de vardır; kazanma alışkanlığı bir süre sonra bağımlılık yaratabilir.

Fakat bu değişiklikler aynı zamanda insanları daha benmerkezci, özeleştiriye kapalı, daha az kaygılı hale getirir. Ayrıca hata ve yanlışlarını görme becerisini köreltir. Bütün bunların bir araya gelmesi bir lideri muhaliflerine ve eleştirilere karşı tahammülsüz kılar.

İşte Erdoğan'ın eylemcilere karşı sergilemekte olduğu uzlaşmaz ve saldırgan tutumunun altında bu yatıyor. Sosyal medyanın bir 'baş belası' olduğu yönündeki görüşlerinin de nedeni büyük bir

olasılıkla budur.

Sınırsız Gücün Nörolojik Etkileri

Sınırsız gücün beyin üzerindeki nörolojik etkileri, öz farkındalıktan sorumlu beyin bölgesinin baskılanmasında kendini belli eder. Erdoğan'da bu, muhakeme yetisinin 10 yıllık iktidarı boyunca bozulması şeklinde ortaya çıkıyor.

Genel kanıya göre hiçbir liderin muhakeme yetisi iktidarda bulunduğu 10 yılın sonunda aynı kalmaz; tam tersine büyük ölçüde bozulur. Bunun en güzel örneği Erdoğan'ın son Gezi Parkı eylemlerine karşı gösterdiği tepkidir. Kimse, ama hiç kimse bu nörolojik bozulmaya karşı koyamaz. İşte bu nedenle pek çok ülkede liderlerin iktidarda kalma sürelerinin maksimum 10 yıl ile sınırlandırılmış olması bir tesadüf değildir. ABD ve hatta Çin Cumhuriyeti'nde de bu böyledir.

Benden Sonrası Tufan!

Bu nörolojik değişikliğin güçlü liderler üzerinde yarattığı 'kibir', Fransa'da XV. Louis'nin 'Aprè moi le deluge / Benden sonra tufan' sözlerinde vücut bulmuştur. Gücün beslediği bir başka yanığı da vazgeçilmez olduğu inancıdır. Pek çok siyasi lider, bu hayalin etkisi ile koltuğu bırakmamak adına ülkede büyük bir karmaşayı, hatta içsavaşı bile göze alabilir. Bu liderler ülkelerinin bekası için kendilerine ihtiyaç duyulduğuna içten inanırlar ve bu işi de kendilerinden başka kimsenin yapamayacağını düşünürler.

Hubris Senrdomu ve Belirtileri

Eski İngiltere Dışişleri Bakanı Lord David Owen, iktidarda uzun süre kalan liderlerin beyinlerinde ortaya çıkan kişilik bozukluğuna işaret eden 'Hubris (Kibir) Sendromu' denilen nörolojik bozukluğa dikkat çekiyordu. Bu bozukluğa İngiliz eski başbakanlarından Tony Blair ve Margaret Thatcher'ın da yakalanmış olduğunu iddia ediyordu. Bu ikisi de 10 yıl başbakanlık yapmışlardı.

Owen'ın ortaya attığı Kibir Sendromu'nun belirtileri şunlardır:

- Dünyayı, gücünü göstereceği ve başarı kazanacağı bir arena olarak görme eğilimine yol açan narsistik yapı.
- İmajına ve görüntüsüne aşırı önem verme.
- Ülkesinin çıkarlarıyla kendininkileri bir görme.
- Konuşurken kendisini 'biz' sözcüğü ile tanımlama.
- Kendi karar ve yargılarına aşırı güvenme; başkalarının önerilerine veya eleştirilerine katlanamama, küçümseme.
- Kendisinin yalnızca Tarih'e veya Tanrı'ya karşı sorumlu olduğunu düşünme; yargıya hesap verme zorunluluğundan muaf olduğuna inanma.
- Gerçeklerden kopma eğilimi ve giderek yalnızlaşma.
- 'Hubristik Yetersizlik' olarak nitelendirilen durumun ortaya çıkması. Liderin kendine aşırı güvenmesi ve aldığı yanlış kararlar sonucu işlerin sarpa sarması..."

Robertson, yazısını şöyle bitiriyordu:

“Türkiye, Batılı devletler ve Ortadoğu için kritik öneme sahip bir ülkedir. Bu nedenle ülke istikrarının, gücün sakatladığı bir beyin tarafından tehdit edilmesine izin vermemek gerekir. Türkiye'nin çevresi, bu nöropsikolojik hastalığa yakalanmış liderler tarafından yönetildikleri için zayıf düşmüş ülkelerle sarılıdır. Bu nedenle dünyanın bunlara benzer başka bir ülkeye artık tahammülü yoktur.”

KAMU RANTI ARTTIKÇA MEDYA ÖZGÜRLÜĞÜ AZALDI

Benim kişisel tarihimde –yani meslekteki 27 yılımda– iktidarın medya ile ilişkilerinde basın özgürlüğü hep sorunlu oldu. 12 Eylül’ün yarattığı büyük baskı ve tedhiş ortamının etkilerinin çok taze olduğu dönemden beri gazetecilik yapıyorum. Bu süre içerisinde Turgut Özal, Yıldırım Akbulut, Mesut Yılmaz, Süleyman Demirel, Tansu Çiller, Necmettin Erbakan, Bülent Ecevit, Abdullah Gül ve Tayyip Erdoğan başbakanlık yaptı. Bütün bu isimlerin başbakanlığı döneminde medya-iktidar ilişkileri hep arızalıydı.

Kamusal alanda haber alma hakkının hep devletten yana kullanıldığı da bir gerçektir. Recep Tayyip Erdoğan iktidarına kadar medyada haberin manevra sahası daha genişti. Çünkü gazetecilik öyle ya da böyle daha baskın bir unsur olarak öne çıkıyordu. “Rant mı, habercilik mi?” ikilemi vardı. Bu ikilem içinde basın özgürlüğü tartışılır da olsa kendine manevra yapacak alanı buluyordu. Tayyip Erdoğan iktidarında el değiştiren medya ile birlikte patronların rant ve haber arasındaki tercihinde ilk sırayı açık ara rant aldı.

Medya grupları, gazetecilik dışındaki alanda büyüdükçe haber mecralarını ranta ulaşma aracı haline getirdiler. Patronlar kamu rantına ulaştıkça da haber mecralarını iktidarın propaganda alanı yaptılar. Her büyük medya grubunun haber kanalı var. Bu haber kanalları daha çok haber vermek için rekabet etmiyor, iktidara nasıl yaranırsız yarışı içindeler...

Bütün haber kanalları zarar ediyor. 6 yıl öncesinde NTV kâr eden bir haber kanalıydı. Bugün NTV bile zarar ediyor. Patronlar her ay milyarlarca lira parayı bu kanallara aktarıyorlar. Çünkü iktidara yaranma ve kamu rantına ulaşma aracı olan bu haber kanalları için “kaz gelecek yerden tavuk esirgenmiyor”.

Başbakan her gün birkaç yerde konuşuyor ve bu konuşmalar onlarca haber kanalından canlı yayınlanıyor. Haber kanallarının en önemli işi bu canlı yayınlardır. Başbakanlık’ta artık “Hangi kanal hangi dakikada canlı yayına girdi” çeteleleri bile tutulmuyor. Çünkü her haber merkezi pür dikkat ön izlemeden Erdoğan’ın konuşmasını bekliyor. Erdoğan konuşmaya başlayınca bütün haber merkezlerinde aynı anda aynı ses duyuluyor: “Yayın!”

Tüm kanalların aynı anda “Yayın!” komutuna geçmesinin nedeni, patronların medya dışındaki işleri... Bu konuyu Galatasaray Üniversitesi İletişim Fakültesi’nden Ceren Sözeri araştırdı. Sözeri, “Medya patronları ne iş yapıyor?” sorusuna yanıt bulmaya çalıştı ve araştırma sonuçlarını TESEV için bir rapor haline getirdi. Şimdi Sözeri’nin tespitlerine yakından bakalım:

“Medya pazarının Çukurova Grubu’nun medya şirketlerine TMSF tarafından el konulmasının ardından sayısı dörde düşen en büyük medya gruplarının hemen hepsinin enerji, madencilik, finans ve inşaat alanlarında büyük yatırımları bulunuyor. Doğan Grubu, Çalık Grubu, Doğu Grubu, Ciner Grubu’ndan oluşan bu dörtlünün hepsinin en az bir hidroelektrik santrali var.

Çalık Grubu, Samsun, Ordu, Çorum, Amasya ve Sinop illerinin elektrik dağıtım ihalesini elinde bulunduruyor. Doğan Grubu’nun Kürdistan Özerk Yönetimi bölgesinde petrol-gaz arama faaliyetleri bulunuyor. Çalık Grubu’nun petrol arama faaliyetleri ise Samsun-Adana/Ceyhan bölgelerinde.

Ciner ile Koza İpek Grubu’nun yatırımları daha çok madencilik alanında yoğunlaşmış görünüyor. Ciner Grubu ayrıca Siirt, Gaziantep, Silopi bölgelerinde madencilik ve termik santral faaliyetleri yürütürken, Koza İpek Grubu’nun en büyük yatırımı Ovacık Altın Madeni İşletmeciliği. Çalık

Grubu'nun da altın madenciliği faaliyetleri var. Bu dörtlü arasına girmeyen ve Doğan Grubu'ndan aldığı iki etkili gazeteyle pazarın en yenisi sayılan Demirören Grubu ise şimdilik jeotermal enerji ve madencilikle daha ilgili görünüyor.

İnşaat da medya gruplarının önemli yatırım alanları arasında. Kendi özel projelerinin yanı sıra devlet ihalelerindeki başarılarıyla da öne çıkıyorlar. Örneğin Doğu Grubu'nun İstanbul metrosu ve ülkenin çeşitli yerlerinde karayolu inşaatı projeleri var. Ciner Grubu'nun karayolu, altyapı ve havalimanı projeleri bulunuyor. Albayrak Grubu'nun inşaat yatırımları içindeki en önemli kalem İstanbul metrosu. Çalık Grubu, Tarlabası, Fener-Balat, Ayvansaray Kentsel Yenileme Projeleri'ni yürütüyor. İhlas Grubu ise yakın zamanda *Türkiye* gazetesi ile yayın çizgisini hükümeti daha çok destekler şekilde değiştirdi. Grup geçtiğimiz hafta (Kasım 2013) Gaziosmanpaşa ilçesinin Kentsel Dönüşüm Projesi'ni kazandığını kamuoyuna duyurdu.

Medya patronlarının ilgi gösterdikleri bir başka faaliyet alanı liman yapımı ve işletmeciliği. Son dönemde düzenlenen kamu ihalelerinde Doğu Grubu İstanbul Karaköy'de bulunan Galataport'u alırken, *Star* gazetesi ve 24 TV'nin ortaklarından Fettah Tamince, Haliçport ihalesini kazandı. Ciner Grubu, Hopa Limanı'nı, Albayrak Grubu, Trabzon Limanı'nı işletiyor.

Televizyon ve radyo yayıncılığı yapan medya sahiplerinin finans alanında yatırımlarını engelleyen yasağın uygulanmaması ve sonunda tümden kalkmasının ardından daha da büyüyen Doğu Grubu, Türkiye'nin en büyük bankalarından Garanti'nin sahibi. Çalık Grubu'nun da finans şirketi bulunuyor. Çukurova ise bilindiği gibi Türkiye'nin en büyük telekomünikasyon şirketinin, Turkcell'in ortağı..."

Ceren Sözeri, yaptığı araştırmada medya patronlarının belediye ve şehircilik hizmetlerinden aldıkları ihalenin her geçen yıl arttığına da dikkat çekiyor:

"Örneğin Çalık Grubu elektrik dağıtım ihalelerinin yanında Bursa, Kayseri, Gaziantep, Sakarya, Tokat, Kütahya, Düzce, Bitlis, Konuralp, Çankırı, Anamur, Edremit, Kâhta, Akçakoca, Simav, Bitlis, Aksaray ve Fethiye bölgelerinde belediyecilik ödemelerinde, müze, otopark, alışverişte kullanılan elektronik ücret toplama sistemi ihalelerini de kazanmış durumda. Albayrak Grubu ise İstanbul, Ankara, Şanlıurfa, Gaziantep ve Kocaeli illerinde atık toplama faaliyetleri ve İstanbul'da İSKİ, TEDAŞ, İGDAŞ; Ankara ve Trabzon'da TEDAŞ sayaç okuma işlerini üstlenmiş."

Sözeri, tüm bu yatırımların/ihalelerin gelişimine bakarak şu çarpıcı analizde bulunuyordu: "Medya sahipleri büyüklükleri oranında devletten önemli ihaleler alıyorlar ve pek çoğunun bugün gelmiş oldukları noktada iktidarla ilişkilerinin önemli bir payı var. Bu ilişkinin iyi yürüyebilmesinde medyanın rolü küçümsenemez."

10. BÖLÜM

SON TAHLİLDE...

AKP-CEMAAT ARASINDAKİ BÜYÜK YARILMA: 17 ARALIK

Bu kitapta, 11 yıllık AKP iktidarı süresince kendi tanıklığımdan medyanın biat yolculuğunu anlattım. Bu kirli yolculukta gazetecilik mesleği çok yara aldı. Artık fabrika ayarlarına dönmesi de mevcut haliyle çok zor görünüyor. Gazeteciliğin evrensel ilke ve kuralları tamamen unutulmuş durumda.

Kasım 2013'te Uluslararası Gazetecileri Koruma Komitesi (CPJ), Türkiye, Ekvador, Mısır ve Vietnam'da gerçekleri açığa çıkardıkları için hapis cezasına çarptırılan ve başka baskılara maruz kalan dört gazeteciye, Uluslararası Basın Özgürlüğü Ödülü verdi. Bu ödülü Türkiye'den Nedim Şener aldı.

Ödül töreninde konuşma yapan CPJ Yönetim Kurulu Başkanı Sandra Mims Rowe, "Bilginin global bir kaynak olduğu zamanımızda, bu dört gazeteci bize haber verebilmek için sansüre ve diğer zulümlere karşı durdular. Cesaretlerinin, kararlılıklarının ve seslerinin kesilmesine karşı direnişlerinin farkındayız" dedi.

Rowe, Türkiye'nin hapisteki gazeteci sayısı ile dünya lideri olduğuna ve bu durumun kendilerini şaşkına çevirdiğine değinerek, "Gazeteciler şimdiye kadar olduklarından çok daha büyük tehdit altındalar" dedi. "Kurumsal demokrasilerde bile böyle. Geçen yılki ödül törenimizde, Türkiye'den dünyada en çok sayıda gazeteciye hapse atan ülke olarak söz etmiştik. CPJ'nin, 2013'te dünya çapında hapiste olan gazetecileri araştıran raporu henüz tamamlanmış değil. Ama şüphe yok ki Türkiye ya listenin tepesinde ya da buna yakın bir yerde olacak."

Nedim Şener ise, ödül alırken hapisteki gazetecileri hatırlatıyordu: "Bir gazeteci olarak benim için gerçekten büyük gurur verici, onur verici bir durum. Ama ülke yöneticileri açısından çok da öyle olmasa gerek. Çünkü ödülü ben alıyorum ama bu aynı zamanda Türkiye'de şu anda 60 gazetecinin tutuklu olduğu gerçeğine de işaret eden bir ödül, ona dikkat çeken bir ödül..."

Hapisteki 60 gazeteciye ilişkin sağlıklı bir liste de bulunmuyor. İnternetteki listelere baktığımda, Tuncay Özkan ve Merdan Yanardağ yoktu. Bu yüzden böyle bir listeyi ekler bölümüne koyamadım. Son olarak Merdan Yanardağ, Ergenekon davasından içeri atıldı. Muhabirlik yıllarından beri bilirim Merdan'ı... En son suçlanacağı yer Ergenekon'dur. Çünkü Merdan anti-militarist, sosyalist bir gazetecidir. Çoğu fikrimiz uyuşmaz, gazeteciliğe bakış açımız da... Ama ortada olan bir gerçek var, Merdan Yanardağ gazetecidir. Hem de iyi bir gazetecidir. Hapiste olması, "Önce suçlu yarat sonra delil uydur" düzeninin intikamıdır.

Hapisteki gazetecilerle dünya lideri olan Neo-Türkiye'de "dershane kavgası" ile birlikte çok şey de aslında su üstüne çıktı. Neo-Türkiye'yi kuranların (AKP/cemaat) savaşında ortaya dökülenler bile çok şeyi anlamaya ve görmeye yeter.

Hayatın kendi ironisi de bazen bir şamar gibi yüze vuruyor. Onlarca yalan haberi alkışlanan Mehmet Baransu şimdi doğru haberi "MGK belgeleri" için "vatan haini" ilan ediliyor. Kaset şantajları arasında "güç savaşı" sürüyor. Erdoğan'ın en yakınındaki isim Mustafa Erdoğan'ın seks

kaseti bu güç savaşının “bel altı-bel üstü” tanımadığını gösteriyor. Kapalı kapılar ardında herkesin bir kasetinden söz ediliyor. Birçok bakan ve siyasetçinin –MHP’de olduğu gibi– kasetlerinin ortaya çıkacağı konuşuluyor. Hatta Tayyip Erdoğan’ın da birçok ses kaydı ve kaseti var dedikoduları dolaşiyor.

Bir cemaat organizasyonu olan Gazeteciler ve Yazarlar Vakfı’nın 6 Aralık 2013’te yaptığı açıklama uyarı niteliğindedir:

“Önceki seçimler arifesinde denenmiş olan özel hayatın mahremiyetini ihlal edici ahlakdışı metot ve girişimlerin, tekrar denenebileceğine dair endişe verici işaretler görülmektedir. Haklı, meşru ve demokratik taleplere gölge düşürmeye matuf olmak üzere, gerginlikten istifade etmek isteyecek bu yöndeki her türlü art niyetli girişim, herkes tarafından şiddetle reddedilmeli ve lanetlenmelidir. Ayrıca meşru taleplerin gündeme getirilmesinde kullanılan üslup rencide edici, haksız duruma düşürücü olmamalıdır.”

7 Aralık 2013 tarihli konuşmasında Fethullah Gülen’in bile kaset imasında bulunması manidardı:

“Bir büyük zat, bir dönemde senelerce evvel, bana bir akşamüstü bir telefon geldi, burada akşamdı. Türkiye’de gece yarısıydı zannediyorum, belki o bile geçmişti. Dediler ki nefesine uyararak bir yerde bir tane alüfte ile buluşmaya gidiyor ve aynı zamanda birilerinin komplosu da söz konusu olabilir orada. Allah’a yemin ederim gece yarısı, Türkiye’de onu tanıyan arkadaşta telefon ettim, ‘Kalk’ dedim. ‘Gece yarısı deme, evine koş git, oraya gitmesin katiyen, hem kendisi o masiyete girmesin, hem de hafızallah bir komplo meselesiyse şayet, günümüzde geldiği noktaya katiyen gelemezdi, gelemez’ dedim. Ve o mevzudaki telefon sabit. Benim o mevzuda kendisine o ricada bulunduğum o zat da hâlâ hayatta. Ama ben bugüne kadar o meseleyi kimseye açmadım.”

Ve Erdoğan’ın, “Yasaklar insanların fikir özgürlüklerinde olursa biz karşıyız. Ama devletin öyle mahremleri vardık ki bu mahremleri kimsenin teşhir etmeye, ifşa etmeye hakkı yoktur. İnsanların da kendilerine ait mahremleri vardır, bunları da kimsenin teşhir etmeye hakkı yoktur” sözleri de gösteriyor ki, AKP/cemaat arasındaki kavga hep bir öncekinden daha sert geçecek. Ta ki bir taraf biat edene kadar...

Bir sonraki kavga daha öncekilerinden hep daha sert geçecek diyerek aslında bu kitabı bitirmiştım ama 17 Aralık’ta yapılan Rüşvet ve Yolsuzluk Operasyonu beni haklı çıkardı. O yüzden bu operasyonu yazmadan bu kitabı bitirmek doğru olamazdı.

17 Aralık’ta Türkiye yeni bir operasyonla uyandı. Bu kez hedef doğrudan AKP hükümetiydi. İstanbul merkezli “yolsuzluk ve rüşvet” operasyonunda İçişleri Bakanı Muammer Güler’in oğlu Barış Güler, Ekonomiden Sorumlu Devlet Bakanı Zafer Çağlayan’ın oğlu Kaan Çağlayan, Çevre Bakanı Erdoğan Bayraktar’ın oğlu Oğuz Bayraktar, Halkbank Genel Müdürü Süleyman Aslan, işadamı Ali Ağaoğlu, İşadamı Reza Zarrab ve Fatih Belediye Başkanı Mustafa Demir ve çok sayıda iktidara yakın isim gözaltına alındı. İddialara göre 100 milyar euroluk rüşvet çarkı vardı. Operasyonun başındaki isim Ergenekon ve 3 Temmuz Operasyonu’nun savcısı Zekeriya Öz’dü. Herkes şaşkıncı ancak en büyük şaşkınlık hükümette görülüyordu. Ansızın operasyona yakalanmışlardı. “Erdoğan/Gülen Taht Oyunu”nda artık hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı. 11 yıllık AKP-cemaat koalisyonu çatırdamıyor ortadan ikiye yarılıyordu. “Ne oluyor”u twitter’a yazdım:

Erdoğan Gülen Taht Oyunu: Yolsuzluk Operasyonu ezber bozan önemli şifreleri olan stratejik ve kriminolojik bir hamle.

Stratejik çünkü herkes bel altı bir hamle (kaset, ses kaydı) beklerken hem legal hem de AKP yerine AK Parti denilen façayı bozan bir operasyon.

Erdoğan/Gülen Taht Oyunu: Kriminolojik bir hamle çünkü operasyonun başında hizmeti sınanmış bir isim Zekeriya Öz var.

Yolsuzluk Operasyonu yapılmış varken (112 acil servis istasyonu) nasılsa kimse dokunamaz denilen alanda yapıldı.

Bakış Açısı Rehberi: AKP iktidarının en stratejik kurumu TOKİ'dir. TOKİ devlet içinde devlettir. Tüm para legal illegal inşaattan geçiyor.

Erdoğan ve AKP taifesi Gezi gibi onurlu/mert/delikanlı bir muhalefeti/direnişi daha çok arayacak. Operasyon AKP'nin seçim stratejisi olsa tüm kanallar canlı yayında olurdu. İktidar suskun kalmazdı. Şu anda büyük bir panik var.

Kime telefon açtıysam büyük bir şoke hali var. 11 yıllık AKP iktidarında hiç böyle bir hava görmedim.

Kim ne derse desin 7 Şubat'ta Hakan Fidan'la Erdoğan'a ulaşamayanlar bu operasyonla Erdoğan'a ulaştı. Ölüm sessizliği ve panik bu yüzden.

Tuhaf Psikoloji: Bakan çocukları iktidar müteahhitleri yolsuzluktan gözaltında, başbakan istifa eden Hakan Şükür üzerinden ahlak dersi veriyor.

Fikr-i Takip: Yıl 2009, AKP/cemaatin beraber yürüdükleri yıl. Tayyip Erdoğan Zekeriya Öz'ü yere göğe koyamıyor.

Not: Erdoğan 19 Ocak 2009 tarihindeki konuşmasında diyordu ki, "İtalya'da 'Temiz Eller Operasyonu' olduğu zaman İtalya'yı Türkiye'ye örnek gösterenler, lütfen şu anda Türkiye'de 'Temiz Eller Operasyonu' yapanlara da saygı duysunlar. Bir gazetenin bir mensubu İtalya'ya gitmiş. Kimi bulmuş? 'Temiz Eller Operasyonu'nun savcısını bulmuş. Onunla söyleşi yapıyorlar. Ne kadar güzel. Tamam da benim ülkemde bu operasyonu yapana da saygın olsun. Niye ona durmadan vuruyorsun? Bırakın bakalım nereye varacak bu işin sonu. Rahat olun. Anadolu'da güzel bir söz var. Abdestinden şüphesi olmayanın namazından şüphesi olmaz. Mesele bu."

Aynı Erdoğan, bu kez tarih 20 Aralık 2013. Yolsuzluk ve Rüşvet Operasyonu yapan Zekeriya Öz'e seslendi: "Savcı, yok Marmaray'mış yok ruhsat niye verdin diye operasyon yapıyor. Yok burası yeşil alan mı yoksa imarlı mı diye operasyon yapıyor. Savcı savcılığını yapsın, sen imar müdürü müsün ki nereden bileceksin bunları? Bu savcı orada burada bunlardan öç alacağım deyip duruyormuş."

Operasyonun niteliği tartışılsın ama oğlu gözaltında olan bakanlar tehbiren de olsa görevden alınmalı. Hele içişleri bakanı 1 dakika durmamalı.

Erdoğan ve adamları en büyük hatayı Gezi'yi düşmanlaştırarak yaptı. Gezi'deki gaddarlık bugün büyük bir yalnızlaşma getirdi.

Neo-Türkiye'de Birden Hatırlanan İlkeler: Masumiyet karinesi, suçluluğu ispat edilene kadar herkes masumdur, polis/savcı/medya operasyonu.

Bir Tespit: Deniz Feneri'nde, Gezi'de, 3 Temmuz'da haberciliği unutanların bu operasyonda haberciliği hatırlamaları mesleki refleks değildir.

Bir Kulis Bilgisi: Operasyon aynı zamanda seçim için kesenin ağzını açacak işadamlarına da uyarı oldu. AKP'nin lojistik damarı büyük yara aldı.

Bir işadamı bana demişti ki, "Bu seçim ölüm kalım meselesi. 4 kazanan 1'ini verecek. Yani kömür

makarna değil gerekirse beşibiryerde verilecek.

Halk Bankası Niye Hedef: AKP'ye göre İran'la ilişki nedeniyle Neocon lobisi ve İsrail istiyor. Operasyon taifesine göre rüşvet kara para trafiği merkezi.

Genel Bir Rica: Bu pis savaşın cephelerinde savaşanlara gazeteci demeyin. Çünkü gazeteci değil. İdeoloji tüccarı deyin, tetikçi deyin vs.

Twitter'da operasyona ilişkin analizlerim böyleydi. Erdoğan ilk gün şokunu atlattuktan sonra hamleyi cemaatin güçlü olduğu Emniyet içerisine yaptı. Operasyona katılan İstanbul'daki bütün emniyet müdürleri görevden el çektirildi. Bir gün sonra da İstanbul Emniyet Müdürü Hüseyin Çapkın görevinden alındı. Sonra Tasfiye Operasyonu tüm Türkiye'ye yayıldı. Rüşvet ve Yolsuzluk Operasyonu'ndaki bilgi/teknik takip ve tapeler medyaya servis edildi. Tıpkı daha önceki büyük operasyonlarda olduğu gibi. Daha önceki operasyonlarda tüm bu servisleri alkışlarla karşılayan AKP taifesi bu kez şikâyet ediyordu. Servisleri manidar bulup komplonun bir delili sayıyordu. Hayatın ironisi ve şamarı bu kadar sert oluyordu aslında. Dün alkışladıkları her şey bugün kendilerine bumerang olarak dönüyordu. Bumerangı karşılamada Tayyip Erdoğan yine öfkesine yenildi. Gezi'de de aynı öfkeye yenilme vardı. "Ya durun çocuklar. Yapmayız olur biter" dese o gencecik çocuklar ölmeyecekti. 17 Aralık Operasyonu'nda ortaya saçılan deliller, tapeler, fotoğraflar bir yana kimse en yüksek perdeden "Ne yolsuzluğu? Ne rüşveti?" diyemedi. Buna rağmen adı geçen bakanlar da görevden alınmadı. Bence cemaat, Erdoğan'ın ilk emniyet kadrolarında tasfiyeye gideceğini hesaplamıştı ve bununla bir taşla iki kuş vurdu. Hem mağdur olma fırsatı yakaladı hem de nihai amacı "rüşvet ve yolsuzluğun" üstü örtülüyor kanısı oluşturdu.

Rüşvet ve Yolsuzluk Operasyonu sürecinde benim en çok canımı yakan Bülent Arınç'ın açıklaması oldu. Bülent Arınç, "Bir içişleri bakanının oğlunun gözaltına alındığını basından öğrenmesi kadar acıklı bir olay düşünülebilir mi?" diyordu. Ali İsmail Korkmaz'ın babası, Mehmet Ayvalıtış'ın babası, Ahmet Atakan'ın babası, Ethem Sarısülük'ün babası, Abdullah Cömert'in babası oğullarının katledildiğini basından öğrenmişti. Babalar gerçek evlat acısı yaşarken onların derdi rüşvet iddiasıyla gözaltına alınan bakan oğluydu.

PENNSYLVANIA'DAN BU KEZ BEDDUA YAĞMURU

Artık öyle bir savaş başlamıştı ki öfke, kibir, nefret kimse hiçbir duygusunu saklamıyordu. Hatta Fethullah Gülen herkul.org sitesindeki yayınlanan görüntülü sohbetinde beddua yağdırdı.

Erdoğan/Gülen Taht Oyunu'nun şifrelerini çözen ve kavgayı ilk yazan gazeteciyim. 4 yıldır hem AKP tarafını hem cemaat tarafını titizlikle araştırıyor/inceliyor ve takip ediyorum. Fethullah Gülen'i hiç böyle görmedim. Önce bu bedduayı bir okuyalım:

“Bu işin üzerine ‘Hukukun ve aynı zamanda sistemin, dinin ve aynı zamanda demokrasinin gerektirdiği şeyler bunlardır’ deyip arınma adına, yıkanma adına, temizlenme adına, kirlerin öbür tarafa kalmasına meydan vermemek adına bir şey yaparken dinin ruhuna aykırı bir şey yapmışlara, bize de nispet ediyorlar, dolayısıyla ben bizi de onların içinde görerek diyorum, dinin ruhuna aykırı bir şey yapmışlarsa, yaptıkları şey Kuran'ın temel disiplinlerine aykırıysa, sünnet-i sahihaya aykırıysa, İslam'ın hukukuna aykırıysa, modern hukuka aykırıysa, günümüz demokratik telakkilere aykırıysa, Allah bizi de onları da yerlerin dibine batırsın, evlerine ateş salsın, yuvalarını başlarına yıksın. Ama öyle değilse, hırsız görmeden hırsız yakalayanın üzerine gidenler, cinayeti görmeyip de masum insanlara cürüm atmak suretiyle onları karalamaya çalışanlar, Allah onların evlerine ateşler salsın, yuvalarını yıksın, birliklerini bozsun, duygularını sinelerinde bıraksın, önlerini kessin, bir şey olmaya imkân vermesin.”

Zaten din adamı bilinen birinin böyle beddua etmesi hiç görülmemişti. Dedim ya artık hiçbir duygu ve niyetin gizlenmediği aşamaya geçildi. Beddua öyle ağırdı ki Erdoğan ne yanıt verecek merakla bekleniyordu. O yanıt Karadeniz gezisinde geldi. Erdoğan 11 yıllık iktidarını paylaştığı cemaate isim vermeden paralel devlet diyor, “İninize gireceğiz” diye tehdit ediyordu. İşte o Türkiye tarihinde eşi benzeri görülmemiş konuşma:

“Biz göreve geldiğimizde Halkbank zarardaydı, aldık kâra geçirdik. En saygın bankalardan biri haline geldi. Kendi pastalarına devletin bankasını alet etmek istemediler. Rantlarını kaybettikleri için Türkiye'ye böyle çirkin komplo kuruyorlar Türkiye'deki maşalar tarafından. Ortada çok büyük ihanet var. Bu ihanetin hesabını yargı yoluyla soracağız. Bu ajanlığın hesabını sandıklar, yargıyla soracağız. Hiçbir güç dışarıdan benim ülkemde ameliyat yapamaz. Geçti o günler artık. Bu alçaklıkları yapanları, bunlara sahip çıkanları, bunlara kol kanat verenleri tek tek bulacak, hukuk önüne çıkaracağız. Devlette paralel bir yapı olamaz. Devlette paralel yapı kurmak isteyenler, devletin kurumları içerisine sinenler şunu bilesiniz ki istediğiniz kadar oralara yerleşin. İninize gireceğiz ininize. Didik didik edeceğiz ve devletin içindeki bu örgütleri teşhir edeceğiz. Türkiye'yi karanlık örgütlerden kurtaracağız.”

Mavi Marmara ile başlayan, Oslo görüşmeleri ile tırmanan, 7 Şubat MİT krizi ile çatırdayan ve dersane krizi ile açık çatışmaya dönüşen bu Korku İmparatorluğu Koalisyonu 17 Aralık Rüşvet/Yolsuzluk Operasyonu ile artık ortadan ikiye yarıldı. Bu büyük yarılmada yine de ortak günah alanı TOKİ korundu. Operasyon başladığında kulislerde asıl büyük bomba TOKİ'de deniyordu. Aradan geçen zamanda Erdoğan Bayraktar'ın oğlu serbest bırakıldığı gibi TOKİ ile ilgili hiçbir belge de sızmadı. Birbirlerine ölümüne sorti yapıyorlardı ama söz konusu TOKİ olunca derin bir sessizlik oluyordu. Yani TOKİ devlet içinde bir devletti. Sadece AKP'nin değil cemaatin de ortak günah alanıydı.

Kitabın bu son satırlarını yazdığım tarih 22 Aralık 2013. Ne AKP ne de cemaat için yarın bugünden daha iyi olacak. Türkiye bütün devlet geleneklerinin yerle bir edildiği, uygar ve demokratik devletlerdeki kuvvetler ayrılığının yok sayıldığı, AKP ya da cemaate biat etmiş bir medya ile seçime gidiyor.

Merkezi Paris'te bulunan "Sınır Tanımayan Gazeteciler Örgütü"nün 2013 raporunda Türkiye basın özgürlüğü sıralamasında 179 ülke içinde 154'üncü sırada yer aldı. Türkiye 2005'te 98'inci iken, 2006'da 100, 2007'de 101, 2008'de 103, 2009'da 123, 2010'da 138'inci sıraya geriledi. Bu tabloya bakınca biat yolculuğunun izleri çok net görülüyor.

Sınır Tanımayan Gazeteciler Örgütü'nün 2013 raporunda, "Neden Türkiye'de basın özgürlüğü geriliyor?" sorusuna yanıt olarak, "Türkiye devletinin güvenlik konusunda 'paranoyak' olduğu ve her türlü eleştiriyi farklı kurumların bir komplosu olarak değerlendirdiği" tespitinde bulunuluyor.

Bu tespit bir Neo-Türkiye gerçeğidir aslında.

Hainlik ile kahramanlık arasında kıldan ince bir çizgide yürüyoruz. Bir sabah "kahraman" denilen kişi akşam "hain" olabiliyor.

Herkes herkesten kuşkuluyor. Türkiye bütünüyle kuşkucu bir toplum haline geldi.

Öyle ki, şefkatli ve sıcak bir el Türkiye haritasını okşasa bütün ülke hüngür hüngür ağlayacak kadar psikolojimiz bozulmuş durumda...

Hayatın kendi dengesini bulması şart... Buna ulaşmada en kestirme yol özgür ve onurlu bir medyadan geçiyor. Yani bu ülkenin onurlu gazetecileri, "Artık yeter!" demek zorundadır.

Çünkü onur, en yıkıcı isyandır.

BENİMLE YAPILAN RÖPORTAJLAR

“NTV, GEPETTO’LARIN AĞAÇ YONTTUĞU YER.”

Röportaj: Ahmet Tulgar/Medyaradar

21 Temmuz 2010

Mustafa Hoş bir televizyoncu. Art arda önemli projeler geliştirmiş bir adam. Kanal 24 onun hayaliymiş, kurdu, başardı ama bırakmak zorunda kaldı. Ardından çalışmaya başladığı NTV’de önemli değişiklikler yaptıktan sonra ise bir gün bir haber başlığı yüzünden o kanalı da terk etti. Şimdi işsiz ama heyecanını yitirmemiş. Yeni projelerini uygulayacağı ortamı bekliyor...

— **Mustafa nedir bu? Neden şimdi sana iş yok bu piyasada?**

Yaşanılan döneme baktığımda, gazeteci olmanın başlı başına bir bela haline geldiğini görüyorum. Zaten asıl mesele gazetecilerin kaybolması değil gazeteci kimliği altında yapılanlar önemli. Gazeteci maskeli insanların ne yaptığına bakmak lazım. Bütün hayatımızı kuşatan, o gazeteci maskesi ile dolaşanların yaptıkları aslında.

AKP yokken yapılanların bir özeleştirisi olmadı. Eski dönemde de olanlar maskelerini çıkarıp öteki tarafa AKP tarafına geçtiler.

— **Neler yapıyor onlar?**

Bir kere rekabet ortadan kalktı. Rekabetin olmadığı yerde gazetecilik yapılamaz. Rekabet yok bir kere. Hiçbir kurumun haber diye derdi de yok. Haber merkezlerinin şimdi tek derdi patronların, hâkim olan güç neyse onun çıkarına dokunmayacak işi yürütmek. Yani kutuplaşma daha vahim. Karşılıklı kurşun askerler var. Kurşun asker olunan bir yerde gazetecilikten nasıl söz edeceğiz. İki tarafta da sorun var. Biz şimdi AKP ile yaratılan medyayı sorguluyoruz. Bunun gazetecilik olmadığını da, bu işi yapanların mesleki formasyonlarını sonuna kadar sorgularım ama diğer taraf özeleştirme yapmayacak mı? AKP yokken yapılanların bir özeleştirisi olmadı. Ortaya çıkarılan insanlar, daha doğrusu eski dönemde olanlar maskelerini çıkarıp AKP tarafına geçtiler.

— **Zaten AK Parti’nin bugün medyanın bir kesimi üzerinde tahakküm kurabilmesinin altında önceki hükümetler döneminde de medyanın kendisini hükümetlerin hizmetine sunmuş olması, siyasetler ile böyle bir ilişki kurmuş olması yatmıyor mu?**

Şöyle bir şey değişti. AKP öncesi bir tarafta mağrur bir kesim vardı, sonra tahakküme geçti, oradan da 12 Eylül faşizmine, sonra da liberalizme. AKP ile birlikte olan şu, bunlar mağdurdu, kibir aşamasına geçtiler, kibirden de mekruh fetişizmine geçtiler. Yani bu taraftan baktığımızda ciddi anlamda başka bir yol gerekiyor. Bize “şu musun, bu musun” dayatılıyor, aslında o ya da bu olmamız gerekmiyor. Bizim kendi işimiz, kendi varlığımız aslında bir sürü şeyin göstergesidir işimizi yapıyor olmak. Bazen patrona karşı, patrona rağmen patronun medyasını da korumak zorundasın. Bu belli bir çatışma gibi görünse de sonuçta onun kalite değerini yükseltmesi açısından da önemlidir. Şimdi bu ortadan kalktı. Yani medyada hâkim olan anlayış şu anda gazetecilik yapmaya elvermiyor. Gazetecilik denilen şeyin artık sübjektif bir duruma geçmiş olması gibi acayip bir durumdayız.

— **Kanal 24’ten ayrılışın da, NTV’den ayrılışın da dönem açısından göstergesel nitelikte sanki. Anlatsana biraz.**

24 projesi benim hayalimdi. Ben bir hayal kurdum. Hâkim medyaya başkaldırı projesi. “Hayatında haber kanalında mı çalışmış?” denildi benim için. Hakkımda söylenmedik şey bırakılmadı. Dinlemedim. Kendi yarattığım bir formatla, moderatör formatı diye bir şey getirdim ki, “moderatör” denildiği zaman gülüyordu insanlar, şimdi moderatör olmak için birbirlerini yiyorlar. Moderatör tanımını kendine yakıştırmak için özellikle kullanılmaya başlandı o kavram. Bir hayal projesiydi ve bütün medyanın, yani var olan bu medyanın meşrebini değiştirme projesiydi. “Senin bu kadar cirmin var mı?” dersin, herkes cirmi kadar var, benim hayalimdi, ben bunu yapmaya soyundum. Tabii bütün bunları yaparken de Hasan Doğan gibi başka türlü bir medya patronuna rastladım, çok, eşi benzeri bulunmaz bir adam. “Ne yapıyorsun sen orada?” diyen siyasiye, “Kardeşim, burada ben varım” diyebilen kaç medya yöneticisi vardır? Çalışanların maaşını ödeyemediği için gözleri dolan kaç tane medya patronu görebilirsin? Ben 24 yıla yaklaşıyorum meslekte, hiç rastlamadım. “Şu adam var, şunu işe alalım” dediğinde, “Abi o buraya uymaz bak, almasak” dediğinde “Sen bilirsin, burayı sana teslim ettik, sen ne dersin o olur” diyebilen kaç tane medya patronu olabilir? Yani büyük bir medya projesi geliştirmiştik o zaman. IT tabanlı bir televizyon, IP TV’nin de içinde olduğu bir gazete, bir derginin olduğu büyük bir medya projesine dönüşecekti, yeni bir medya anlayışı doğacaktı. Evet, siyaseten bir tarafa yakın bir adamdı ama vicdanlı, merhametli bir adamdı. Ama Hasan Abi gidince işin kimyası bozuldu. Federasyon başkanı oldu. Ölünce de tamamen başlangıç felsefesinden uzaklaşmaya başladı kanal. Siyasetin tahakkümüne girmeye başlayınca artık benim orada yapabileceğim bir şey kalmamıştı.

— Peki, ne kaldı senin döneminin Kanal 24’ünden?

Hani çok narsisçe gelebilir ama Kanal 24, 4-5 yıl üzerinde çalıştığım, bunun 2 yılı işsizlikle geçmiştir, bir televizyon projesi, adı da bana ait olan, formatı, içeriği kendi içinde oluşmuş başka türlü, işte tematik film kuşağı ile, belgeselleri ile, habere bakış açısında, refleksleriyle, IP tabanlı bir televizyon olmasıyla.

— Tematik filmler kuşağı çok iyi.

Evet, ondan da vazgeçilmiyor ama o dönemdeki televizyondan bir eser yok şimdi. Başka televizyon projesine dönüştü. İşin kimyası bozulunca Kanal 24’te kalmak bir başka tercihi de beraberinde getirecekti.

— Problemler miydi senin Kanal 24’ten gidişin?

Problemler, çünkü artık işin kimyası bozulunca, orada kalmak bir başka tercihi de beraberinde getirecekti. O eleştirdiğim insanlar gibi olup gazetecilik dışında başka şeylerin önemli olduğu, kişiliğinin önemli olmadığı başka türlü bir insana dönüşüp o projeyi yürütebilirdim. Bana kimse git demedi. Ama ben artık orada hayalini kurduğum ve yürüttüğüm televizyonu yapamayacağımı fark ettim ve bir anda da bıraktım.

— Sonra ne oldu?

Dört ay işsiz kaldım. Ondan sonra Doğuş Grubu’ndan teklif geldi. Onlar alternatif bir kanal kuracaklardı. O teklif gelince de oraya başladım.

— Orada neler oldu?

İşte ekonomik krizdi, var olan yapıydı, uygulamaydı rafa kalktı proje. Rafa kalkınca ben ayrılmak istedim. O proje ortadan kalkınca orada olmanın bir anlamı olmadığını düşündüm. Ayrılmaya kalkıştım. Ama sonra o grubun içinde kalmamı, başka projeler olması gerektiğini söylediler, ben de

kalamayacağımı söyledim. Tam o anda işte bir değişim evresine ya da sürecine girildi, NTV önerildi, birkaç sefer kabul etmedim, çünkü ben 24'ü kurduğumda var olan medyaya karşı bir proje oluşturduğumda bunun içerisinde NTV de vardı. Onların yapamadıklarını yapacak bir proje hayata geçirmiş birisi olarak gidip orada eski alışkanlıkları sürdüren bir adam konumunda çalışmak istemedim, bunu da söyledim bana teklif edildiğinde, bir değişim istendiğini ve bu değişimle birlikte yeni bir NTV yaratılmak istendiğini söylediler, ben de bu öneriye sıcak baktım. Zaten görevi kabul ettikten sonra da ne düşünüyorsam, ne biliyorsam uygulamaya başladım.

— **Aysun Kayacı'lı, Pınar Kür'lü, Müjde Ar'lı, Çiğdem Anad'ın sunduğu program filan senin projelerin miydi? Senin sürecine mi denk geldi o projeler?**

Onların, *90 Dakika*'nın kaldırılmasının filan benimle direkt bir ilgisi yok.

— **Sen nasıl bir kanal tasarlıyordun ya da NTV yönetimiyle hangi noktalarda buluştunuz?**

Habere olan duyarlılığını kaybetmiş bir kanal olarak nitelendiriliyordu NTV. Habere sahip çıkıldığı zaman çok şeyin değişebileceğine inandım Türkiye'de. Yani bir rekabet olsun, o rekabet ortamında habere dair her şeyin daha iyi gelişebileceğine inandım ben. Zaten öyle de oldu, yani haber reflekslerinin gelişmesiyle medyada başka türlü bir hareketlenme de oldu. Yani tekrar muhabirler hatırlandı. Muhabir olmadan haber olamaz, muhabirsiz bir medya var şimdi. Böyle bir sürece gitti Türkiye.

— **NTV'de çok uzun yıllardır televizyonculuk yapan birçok başarılı televizyoncu çalışıyor, Mete Çubukçu, Oğuz Haksever, Banu Güven gibi ve sen dışarıdan geldin. Zorlanmadın mı NTV'de? Seni kabullendiler mi hemen?**

Ben ekipçi ruhuyla çalışmadım. Herkesle kendi mesleki ilke ve uygulamalarımı yürütebileceğime inandım. Ben doğru dürüst habercilik yapmak istedim, vicdanlı ve merhametli habercilik yapmak istedim, çünkü bu önemli, Türkiye'de medya vicdanını kaybetmiş durumda. Vicdanını kaybetmiş bir medyada hangi değerden bahsedeceğiz?

— **Yani NTV'de işe başladın ve dedin ki, “Burada habercilik refleksi kaybolmuş.” Öyle mi?**

Kendilerinin ifadesi bu. Herkesin ortak bir kararıydı bu. Yani bu benden önceki görev yapanın daha kötü olduğu anlamına gelmiyor. Sistem tamamen böyle geliştiği için, her yer aynılaştığı için bir başka refleksi artık göstermiyor insanlar. Buna gerek de duymuyor. “Başsavcıya Abluka” başlığından önce yapılan yayınlara bakın.

— **Bütün bunlar senin döneminde yapıldı ve sonra Savcı Cihaner'in evi ve ofisi basılınca “Başsavcıya Abluka” başlığımı attın. NTV'den bu başlık nedeniyle mi atıldın?**

Ben atılmadım. İstifa ettim. İstifa etmeye zorlandım. Bunun başımı belaya sokacağını ben biliyordum zaten. Ama bu kadarını tahmin edemezdim. Ben bir meslek kazasından, bir iş kazasından söz etmiyorum. Ben bunun başımı belaya sokacağını biliyordum. Çünkü Erzincan'da ne olduğunu biliyordum. Yani bugün artık “Başsavcıya Abluka”yı sorgulayan herkes Erzincan'da ne olduğunu araştırсын. Erzincan'da ne var? Orada ne oldu? Yani Ergenekon'un merkez üssü müdür Erzincan? Ya da orada başka şeyler mi oluyor? Bunu araştıran herkes gerçeği çok kolaylıkla bulur. Benim oradaki derdim birtakım insanlara yardımcı olmak ya da onun lehinde yayın yapmak değil. Bir durum tespitidir bu. Aynı anda başsavcının evi ve makamı basılıyor, adliye basılıyor, bu görülmüş bir şey mi, bunu nasıl ifade edeceğiz ya da nasıl ifade etmemiz gerekiyor?

— **Ama bir protesto, bir karşı çıkış etkisi yapıyordu o başlık aynı zamanda elbette.**

Öyle de algılanabilir ama bizim işimizin bir gereği de bu değil midir? Yani ne kadar erk ve güç varsa ondan yana tavır koymak mıdır?

— **Peki, başsavcı Cihaner değil de başkası olsaydı? Yani Türkiye ne baskınlar, ne yargısız infazlar gördü, değil mi?**

Evet ama aynı anda hem evi hem işyeri basılmak zorunda mıydı? Bu tanınan, bilinen, başsavcıdan söz ediyoruz.

— **Sana nasıl yansıdı peki bu başlıktan duyulan rahatsızlık?**

Bu şundan anlaşılır: Bir ülkede ilk defa bir başbakan yardımcısı çıktı bir yayın için surata tükürdü. Kimin suratına tükürüldü? “Ya Rabbi şükür” diyenler baksın kendine. Nasıl tükürülür? Böyle bir şey görülmüş mü? Yüz kızartıcı bir suç mu işledim ben? Ben birtakım lobilerin, birtakım çetelerin, birtakım güç dengelerinin adamı olsaydım, birileri haykırırdı benim için.

— **Sonuçta sen NTV’den ayrılmak zorunda kaldın. NTV nasıl bir yerdi?**

Benim için Gebetto’ların ağaç yonttuğu yerdir orası.

— **Vay be. Çok iddialı.**

Gebetto’lar ağaç yontuyor. Pinokyo’lar var orada. Ben NTV’ye ayrılık sürecinde dahi kin ve nefretle bakmadım. Ama ne zaman ki Bülent Arınç o haber merkezinde gezdirildi, ben ayrıldıktan sonra, herkesin başka türlü sorgulanması lazım. Medya sadece oranın patronları ve orada çalışanların değildir. Onu izleyenlerin daha çok hakkının olması gereken bir yerdir. Onun hesabının sorulması lazım. Benim yaşadığım olay, bir başbakan yardımcısı çıkıyor canlı yayında tükürüyor, ne yapmış bu adam?

— **Gidişin tam olarak nasıl oldu?**

Ben bütün onlar yaşandığı anda bir daha o binaya uğramadım. Zaten hiçbir yere yerleşmediğim için, bırakacak bir şeyim yok, sonuçta ceketim bile yoktu. Aynı gün akşam saat yedi itibariyle bıraktım. Ben altı buçukta çıktım, doktora gitmişim, aradılar, başlığı değiştireceklerini söylediler, izin vermeyeceğimi söyledim. Buna rağmen başlığa müdahale edildi. Ben de o zaman benim için NTV’nin bittiğini söyledim.

— **Kanalın yayın yönetmeni medya konusunda hassasiyeti olan bir adamdır. O rahatsız olmadı mı senin gönderilmenden?**

Benden sonrası ne oluyorsa her şey onun göstergesidir. Yani kim ne yapıyorsa aynada kendine bakacak.

— **Hâlâ etkisindesin bu olayın, değil mi?**

Ben daha önce de böyle şeyler yaptım ama bu linçe dönüşmüş durumda. Ben anti-militarist bir adamım, anti-militarist bir adamı Ergenekon gibi kanlı bir örgütün yanına koyabiliyorlarsa burada başka türlü bir şey var artık. Bu kadar kolay olabilir mi bu?

— **Medyayı, çalışanlar arasında olması gereken dayanışma açısından nasıl değerlendiriyorsun?**

Medyada şimdi herkes arkadaşının kafasını altın tasta sunuyor. Ne kadar çok kelle verirse kendi ömrünü o kadar çok uzatıyor. Şöyle bir karakter düşünün: Hepimiz yatılı okuldayız, biri gidiyor sürekli okul yönetimine ispiyonluyor, gammazlıyor, sürekli okul yönetimine yalalaklık yapıyor. Bu adam o yatılı okulda sevilir mi? Arkadaşı dostu olur mu? İşte o adamlar şimdi medyaya egemen oldu. Onlar var medyada.

— Peki, nasıl arınacak medya?

Yürekli insanlar kendi onurlarını ve meslek ilkelerini korumak zorunda. Seslerini yükseltmek zorunda. Bugün her yerde isyan çılgınlıkları var. Bütün medyada. “Bize şunlar yapılıyor” dediklerinde “niye sesini çıkarmıyorsun?” diye sorulduğunda herkes işte yok ekmek parası, yok çocuğumuz var, yok ailemiz var diyor. Benim de gazetecilik dışında bir gelirim yok ki, evim yok, ben sokakta kalma riski olan bir adamım, işim dışında başka hiçbir gelirim de olmadı benim.

“BÜYÜK BİR LİNÇ VE TECRİT YAŞADIM.”

Röportaj: Yiğit Günay/haber.sol.org.tr

9 Ocak 2012

İlhan Cihaner'in Erzincan'da evi ve işyeri basıldığında NTV'de “Başsavcıya Abluka” altyazısı geçen Mustafa Hoş, bu başlığa müdahale edilince kanaldan ayrılmıştı. Hoş'la yaşadığı iki seneyi ve Türkiye'nin ve medyanın durumunu konuştuk. İlginç şeyler anlattı.

16 Şubat 2010'da Erzincan'da Cumhuriyet Başsavcısı İlhan Cihaner'in evi ve makamı polis tarafından basılmış ve arama başlatılmıştı. Gelişme, herkes için beklenmedikti. Tüm medyada haber merkezlerinin gözleri Erzincan'a dönmüştü.

NTV, canlı yayında haberi verdiği sırada ekranda altyazı olarak “Başsavcıya Abluka” başlığını tercih etti. Ve bu başlık, sonunda haber koordinatörü Mustafa Hoş'un kanaldan ayrılmasıyla sonuçlanacak bir krizi doğurdu.

İki sene önce NTV'nin başında olan Mustafa Hoş'la konuştuk. Hoş, iki senedir büyük bir tecrit yaşadığını belirtiyor:

Tam o dönemde İlhan Cihaner adlı bir savcıya baskın yapıldı. Ben o sırada pek tanımıyorum, ama yürekli bir savcı diye biliyorum. Nereden çıkarıyorum bunu da, çünkü JİTEM'e dava açan ilk savcıydı. Üstelik de JİTEM'in adından bahsetmenin bile büyük tehlikeler getirdiği bir dönemde. Sonrasındaki sürece ilişkin çok şey bilmiyordum. O süreçte 3. Ordu Komutanı Saldıray Berk'in gözaltına alınma ihtimali vardı. Bu ihtimal nedeniyle ben Erzurum'a bir ekip gönderdim. Ertesi gün bir haber geldi, “Erzincan'da İlhan Cihaner'e baskın” diye, ekibi oraya yönlendirdik tabii.

Ben meslek hayatım boyunca bir başsavcının evi ve işyerinin basıldığını hiç hatırlamıyorum. Büyük bir olaydı bu. Ve orada görünen şey, çıplak, net olarak bir ablukaydı. Arkasında başka bir argüman yoktu bunun, bir durum tespitiydi. Ama bunun sorun yaratacağını da biliyordum. Bile bile ısrar ettim. Başlıktan vazgeçmem istendi. Vazgeçmeyeceğimi söyledim. Sonra doktora gitmek üzere ayrıldım haber merkezinden. Ardından başlığa müdahale edildiği söylendi, ben de bir daha hiç gitmedim. Hiçbir yere yerleşmediğim için eşyam falan da olmaz zaten benim. Ben otosansüre karşı kellemi ortaya koyup giderken suskun kalanlar ya da alkışlayanların da sonradan düştüğü durum acıklıdır. Ayrıca aradan geçen zamanda İlhan Cihaner'in davasını takip ettiği İsmailağa cemaatinin bugünkü durumuna bakınca hayatın ironisi şamardan bile ağır diye düşünüyorum. Erzincan'da asıl mesele Gülen cemaati soruşturmasını engellemekti ve o da başarılı. Bunun deşifre edilmemesi için ortalık yangın yerine çevrildi. Ergenekon sürecinde ve sonrasında MİT ile ilgili hiçbir operasyon olmadı. Sadece Erzincan'da 3 MİT görevlisi gözaltına alındı. Kimse merak etmedi neden diye. 3 MİT görevlisi hangi okulun sınav sorularını çalan kişileri takip ediyordu? Kimdi bu kişiler? Uludere üzerinden MİT kavgasını da hatırlarsak fotoğraf daha da netleşir.

“Herkes aman başıma bir şey gelmesin derdinde.”

Otosansür uygulamadığı için bunların yaşandığını düşünüyor Hoş. Ve otosansürün, medyadaki en büyük problemlerden biri olduğunu:

Bir patronaj filtresi her zaman vardır medyada. Patrona rağmen bir şey yapamazsınız. O bir sermaye grubu ve o sermaye grubunun kendine ait bir bakışı, duruşu var. Hep böyleydi zaten. Holdingleşen medyayla birlikte habere bakışta bir yozlaşma yaşandı ama sen de zorlarsın. Sonuna

kadar zorlarsın. Patrona karşı da zorlarsın. Sonuçta medyanın omurgasını patronlar oluşturmaz, gazeteciler oluşturur. Sorun şurada: Bugün medyanın omurgasını patronlar ya da siyaset oluşturuyor. Gazeteci yok o omurgada. Artık zorlayan da yok. Baştan “Bu haber zarar verir” denilerek ofisboyundan genel yayın yönetmenine yani en alttan en üste kadar otosansür çalışıyor. Çoğunluğun tek derdi aman başıma bir şey gelmesin. Ruh yok onur yok ilke yok. Başına daha ne gelecek ki?

“Sorun NTV olsa, çok kolay çözülür.”

Mustafa Hoş, aradan geçen iki senenin de etkisiyle, dönüp medyanın durumuna baktığında ve yaşananları anlattığında ısrarla NTV’yi değerlendirmekten uzak duruyor, “Sadece NTV olsa problem, bu çok kolay çözülür. Her şeyi söylerim. Ama NTV üzerinden gitmek doğru değil, çünkü hepsi aynı. Tamam NTV bunun merkezidir, şöyle oldu böyle oldu, evrildi çevrildi, ama genel medyanın sorunu bu. Onu konuşmak doğru olan. NTV öyle de diğerleri çok mu düzgün? Hepsi aynı derecede kirlendi. Hepsi aynı derecede meslek ilkelerini, ahlakını yok etti. Hepsi aynı şekilde biat etti” diyor, artık “dışarıda” olmasının da sağladığı avantajla bütüne bakıyor ve medyayı yargılıyor.

“Bu iktidara ilkönce medya teslim oldu.”

Mustafa Hoş, herkesin başına bir şey gelebileceği kaygısıyla otosansüre yönelmesinin arkasında, Türkiye’de siyasi iktidarın dengelerinin değişmesini görüyor. Eskiden iktidarın parçalı olduğu dönemde farklı odaklar arasındaki rekabet sayesinde gazeteciye alan açıldığını düşünen Hoş’a göre artık bu ortadan kalktı:

Ben merkez medyada çalışmış birisiyim. Eskiden kendini ifade edebileceğin bir yer mutlaka vardı. Çünkü rekabet vardı. O rekabette fırsat buluyordunuz, yer buluyordunuz. Şimdi rekabet ortadan kalktı. Haber yarışı yok. Tek ihtiyaç, siyaseti, güç dengelerini mutlu etmek üzerine kurulu. Böyle olunca da her medya sahte bir mutluluk bahçesine çevrildi, bambaşka bir dünya var orada. O dünyanın yaşadığımız Türkiye ile ilgisi yok. Sosyal medya bu kadar zorlamasa, daha da kör olacaklar.

Zaten ilk medya teslim oldu. Daha önce de teslim olmuştu, teslim olmayı iyi biliyor medya. Ama önceden rekabet ortamında kendini ifade edebileceğin yerler vardı. Bu sefer o ortadan kalktı.

“Öcüler cumhuriyetinde vasatın tahakkümü.”

Hoş, medyada yaşananları, ülkede yaşanan dönüşümle birlikte ele alıyor ve “Öcüler cumhuriyetinde yaşıyoruz şimdi” diyor.

Öcüler yaratılıyor sürekli. O öcülerin olduğu bir de perde var önümüzde ve bir de asıl onun arkasında olan şeyler var. Medya sadece o öcülerin o perdede görünmesini sağladı. Bugünkü medyanın tek işlevi bu. Oysa asıl işlevi o perdeyi yırtmak olması lazım. Çünkü o perdeyi yırttığın zaman gerçeğe ulaşabilirsin. Perdeye dokunan yandı. Başı belaya girdi. Şu anda medyada bir çeşit vasatın tahakkümü var. Bu vasatın filtresinden gösteriliyor her şey. Medya yaratıcılık üzerine kuruludur. Oysa yaratıcı olan her şeye düşmanlar. Çünkü biat ile yaratıcılık uymaz birbirine. Haber itaatsiz insanların yapacağı bir şeydir. Biat eden haber yapamaz. Haberci olamaz. Geçmişte itaat edenler vardı. Onlar da kurşun askerdi. Yine habercilik yapmıyorlardı.

“Gülen cemaati eliyle bir dezenformasyon ağı örüldü.”

Hoş’a göre bu Öcüler Cumhuriyeti’nde haberin bütün değerleri yok edildi. Hoş, karşı görüşün haberin namusu olduğunu hatırlatıyor ve ekliyor:

“Son dönemde bu ideoloji tüccarlarının yaptığı haberlere bakın, karşı görüş neredeyse hiç yok. O

zaman bir tane namuslu haberlerini gösterin. Yok. Namusu olmayan haberleri yaptılar ve bunlarla, medya eliyle insanları mahkûm ettiler. Bir manipülasyon ve dezenformasyon ağı örüldü. Ve bunu da en çok kullanan, Fethullah Gülen cemaati. Açıkçası Türkiye’deki en büyük korku da bunlar tarafından yaratıldı, özel yetkili medya, polis, savcı, hâkim eliyle.”

**“Zaman’ın Uludere başlıklarına bakın,
bunun adı medya değil.”**

Mustafa Hoş, bugün AKP ile cemaat arasında bir gerilimin açığa çıkmasıyla beraber, daha ilginç bir noktaya geldiğini belirtiyor. Hoş’a göre Uludere’nin ardından yaşanan, bu gerilimin tezahürlerinden biri. Zaman gazetesinin katliamdan sonra haberine attığı başlıklara dikkat çekiyor Hoş:

Bakıyorsun cemaatin gazetesine: “Maraş katliamı.” Güzel. “Dersim katliamı.” Güzel. E bu ne? İlk gün, “Sınıra operasyon, 35 ölü.” Sonra, “Sınırdan olay.” “Sınırdan facia.” Şimdi? “Sınırdan öldürülen insanların hesabını verin.” Bu evrelerde, bu geçişlerde insani, mesleki bir refleks yok. Siyasi bir hesap ve pazarlık var. O her bir pazarlığın tezahürüdür bunlar. O zaman bunlar genel medya işlevini yerine getirmiyor, başka bir şey yapıyor.

“Önce suçla, sonra delil uydur.”

Hoş, AKP Türkiye’si için, “Artık bu ülke, önce suçla, sonra delil uydur Türkiye’si” tespitini yapıyor. Ve bu yargısız infazlar, ülkenin tarihinin yeniden yazılmasıyla da bağlantılı.

Hafızayı silmekten öte, yeni bir bellek yaratılıyor. Bu bellekte de mağdur edilmiş sadece bir kesim yaratılıyor. Ve kendi zalimliklerini de ancak bu mağduriyetle örtebiliyorlar. Ne olduysa bu ülkede hep onlara olmuş gibi bir algı yaratıldı. Algı böyle olunca da yapılan her zalimliğe kılıf sağlanmış oldu. Bu bizim çok alışık olduğumuz bir yöntem değil. Bu biraz psikolojik savaş yöntemleri gibi. Son dönemde ortaya çıkan adamların kullandığı kelimelere bir baksanıza... Ben anlamıyorum çoğunu. Bana diyor ki, “Sen halka karşı operasyon yaptın.” Ne demek yahu bu? Ben 25 senedir bu piyasada açık seçik işini yapan, kendini ifade eden bir insanım. Ne demek halka karşı operasyon? Böylelikle Ergenekon’la bağlantı kuruluyor. Bu abluka olayında da böyle bir şey yaşandı. Benim Ergenekoncu olduğum ilan edildi. Benim hayat mantığım anti-militarist.

“Büyük bir linç ve tecrit yaşadım.”

Mahkûm edilenlerden biri de, Hoş’un kendisi oldu bu süreçte. “Ben bu sürecin vicdan ve ahlak duvarıyım” diyen Hoş, 28 Şubat’a da, 27 Nisan’a da karşı koyduğunu vurguluyor kendisine yöneltilen “Ergenekoncu” suçlamasına söz tekrar geldiğinde. Ancak geçmişi, onu bu yaftadan kurtarmaya yetmemiş.

En somut şeyde bile büyük bir şüphe yaratılıyor. Arkasında başka bir şey varmış gibi. En yakınlarında bile soru işaretleri oluşturuluyor. Benim olaydan sonra ben ölmüşüm gibi davranılıyor. Bazen, sosyal medya dışında zar zor kendimi ifade edebileceğim bir yerler buluyorum, o zaman da hortlamışım muamelesi yapılıyor. Büyük bir linç ve tecrit yaşıyorsun. Bir yere mahkûm ediliyorsun, bu mahkûmiyetin hiçbir karşılığı yok ve bunu bilen bir sürü insan varken herkes susuyor ve gerçekten sen sanki böyle bir meselenin içindeymişsin gibi davranılıyor.

Büyük bir fitne fesat şebekesi çalışıyor. Unutuluyorsun, yokmuşsun hissi yaratılıyor. Sanki ben müebbet ev hapsine mahkûm edilmişim gibi. Haberler uçuruluyor “Bir daha medyanın kapısına uğrayamayacak o!” gibi. Bir süre sonra tanıdıkların bile çekiniyor başım belaya girer onunla

görüşürsem diye. Bakıyorsun telefonda konuşuyor, twitter’da konuşmuyor. Orada görünüyor ya. Birileri görür diye sinsilik yapan çok var.

“Hapse atılmadığına şükret diyenler başka şeyleri meşrulaştırıyor.”

Konu haliyle tutuklu gazetecilere de geliyor. Zaten Mustafa Hoş da röportaj için bulduğumuzda, Oda TV davasında yargılananların tutukluluk hallerinin devamına karar verileceği o uğursuz perşembe günü öğleden sonra duruşmadan çıkıp gelmişti:

25 senedir aynı işi, aynı şeyi yapıyorum. Kızılır, tehdit edilirsin, bunlar olur. Ama hapse, zindana atılmak nedir? Bu nasıl olur? İşte Türkiye’nin geldiği noktayla ilgili bu. Dışarıda olmak sanki bir lütfmuş gibi gösteriliyor. Bu ülkenin karanlığını gösterir. Bunu dile getiren herkese öfke besliyorum. “Hapse atılmadığına şükret” sözünü bu kadar kolay söylemek, başka bir sürü şeyi meşrulaştırıyor.

“NTV’den helikopter düşüren çetenin de üyesi...”

Medyada dezenformasyon ve manipülasyon yoluyla bir algı yaratıldığını belirten Hoş, önce suçlu yaratıldığının altını ısrarla çiziyor. “Ondan sonra sen karar versen ne olur? Bu yöntemin kendisi sorun zaten” diyor.

Suçlu yaratmak denilince ise, aklına ister istemez *Taraf* gazetesinde Mehmet Baransu imzalı haberde, Muhsin Yazıcıoğlu’nun helikopterinin, NTV haber merkezinden yapılan yüzlerce telefon araması sonucu oluşan manyetik dalga nedeniyle düştüğü iddiası geliyor.

Ben aynı zamanda telefonla helikopter düşürmekle suçlanan örgütün de üyesiyim ki ben o tarihte NTV’de bile çalışmıyordum. Kendileri hakkında açılan davanın durumunu soruyoruz, takip etmiyor, bilmiyormuş. Ben olmadığım bir yerde telefonla helikopter düşürmekle ve bunu bir örgülle yapmakla suçlanıyorum. Televizyonda çalışacağım, helikopter düşecek ve sen orayı aramayacaksın. Ben aramayanı amiyane tabirle döverim. Ama bunlar gazeteci geni taşımadığı, gazetecilik işi yürütmedikleri için bunları bilmiyorlar.

“Beni asıl korkutan, bunun doğru olabileceğine inanan ruh hali.”

Söz konusu haberi yapan muhabirin şimdiye kadar sayısız haberinin yalan çıkmasını soruyoruz:

Sokağa çıkamazsın. Bunlar ben bunu söylediğim için beni düşman belliyorlar. Daha vahimi, buna Gazeteciler Cemiyeti denilen o garabet de ödül verdi. Mesleğin en büyük suçu yalan haberdir, ötesi yoktur. İdamı nedir dersen, yalan haberdir. Yalan haberi tescillenmiş birine ödül verildi.

Beni asıl korkutan bu ruh halidir. Haberin yalan olmasından vahim olan, buna inanmalarıdır. “Ha, bu arada ne yaptı, onu telefonla aradı, e Erzincan’da da şöyle haber yaptı, tamam bir tarafın adamı.” Ne bu? Bir kuyruklu yalan zinciri ve sonucunda sen mahkûm oluyorsun.

“Ergenekon, Gladio’yu örtmek için kullanılıyor.”

Mustafa Hoş, “Güç ve iktidar, bir kibre yol açtı. Ve kibrin yarattığı derin bir hasar oluştu vicdanlarda” diyor. Hoş’a göre bir doğrunun karşısına, bin yalan çıkarılıyor. Bu psikolojik savaş taktiğine Türkiye’nin alışık olmadığını, örneğin ABD’nin Vietnam Savaşı sürecinde uyguladığına benzer bir şeyin uygulandığını düşünüyor. Ergenekon’u örnek veriyor. Ergenekon süreci başladığında heyecanlanmış Mustafa Hoş. Fakat sonradan, sürecin başka bir yere gittiğini görmüş:

Evet, ben Ergenekon’un var olduğuna inanıyorum. Ama Türkiye’de aslında Ergenekon’un, Gladio’yu örtmek için bir örtü olduğunu görüyorum şimdi. Gladio hâlâ yaşıyor Türkiye’de. Zaten o

yüzden bunları yaşıyoruz. Askeri vesayet denilen şeyi, birazcık kendisine demokrat diyen kimse savunmaz. Ama askeri vesayetin yerine cemaat vesayetini koyarsan, bunun ondan farkı olmaz.

“Bunlar bir rant alanına hâkim olma hamleleri.”

Ergenekon, şike ve benzeri operasyonlar, Hoş’a göre belli bir rant alanına hâkim olma hamleleri. Hoş, dini cemaatlere karşı değil, fakat Gülen cemaatinin bu hamlelerdeki payını görüyor:

Allah yolunda koridor olması gereken bu cemaat, bugün bir rant zinciridir. Ben cemaatler yok olsun diye de düşünmem. Birer sosyal realitedir cemaatler. Ama her şeye hükmedeceksin, her şeyin içerisinde olacaksın, ama ortada yoksun. Böyle bir şey olmaz. Bir hayalet var ortada. Biz hayalet güçlerle yönetilemeyiz. Bunun en fazla olabileceği yer lobidir. Ama sen hükmediyorsun.

“Rant olmasa 16 tane zarar eden haber kanalı olur mu?”

Bu rant paylaşımında medyanın rolünü vurguluyor Hoş sürekli:

16 haber kanalı var. İnanılmaz bir rakam. Ve 16 haber kanalının hiçbiri kâr etmiyor. Hepsi sübvansede ediliyor. Bu kadar para oraya niye veriliyor? Haber değilse dert ki öyle olmadığını biliyoruz, haber alamıyoruz çünkü, başka bir işlev yürütülüyor demek ki. Siyasetle ticaretin basamağı gibi kullanılıyor medya.

“Ben iş aramıyorum, mesleğimi arıyorum.”

Cihaner olayıyla NTV’den ayrılmasının ardından karşılaştığı tecrit sonucu iki yıldır herhangi bir yerde işe girmemiş Mustafa Hoş. Daha önce büyük paralar kazanılan pozisyonlardayken hepsini bırakınca, hayat standartlarını da buna göre tekrar düzenlemeye çalışmış. Kendiyle çok hesaplaşma yaşadığını da itiraf ediyor, “Ama onurumu korumak zorundaydım” diyor.

Aslında iki senedir iş de aramıyormuş Hoş. “Mesleğimi arıyorum” diyor. “Bu halde yapsam ne olacak, iki gün sonra aynı şey olacak.”

Kendisinin iyimser olduğunu belirtiyor. Hoş’a göre bu böyle gitmeyecek. Kendisi de, bir kez daha mesleğini, gazeteciliği yapabilecek. O günü bekliyor.

“OMURGASIZ OLUP AYAKTA DURABİLEN TEK CANLI TÜRÜ BU YAVŞAK GAZETECİLERDİR!”

Röportaj: Alev Gürsoy/Medyaradar
9 Haziran 2013

“Zordur zorda gazetecilik” sözüyle beni ilk tanıştıran isimdi Mustafa Hoş. Onu tanımadan önce ilk Kanal 24’te dikkatimi çekmişti. Yeni açılan bir kanaldı o zamanlar 24 ve o dönem gerçekten de farklı bir soluktu. Başındaki isim de Hoş olunca sormuştum “Kimdir, nedir?” diye. İlk Mesut Yar demişti, “Soyadı gibi hoş adamdır, gerçek gazetecidir” diye. Gerçek gazeteci sözü ile neyi kastettiğini anlamamıştım, sonra NTV’den ayrıldığında Mustafa Hoş için aynı cümleyi ben kurdum. Öyle bir kanalda yöneticiliği kim bırakırdı ki hem de attığı bir başlık için? Kim istifa ederdi? Alırdı “Savcıya Abluka” başlığını ekrandan, olay biterdi. O para, o kariyer bırakılır mı hiç? Ama o öyle yapmadı. İnanıldığı doğruların arkasından yürüdü. Tanışmamız da gecikmedi tabii böylelikle. İyi ki tanışmışım, iyi ki hayatımda bir yer edinmiş dediğim kaliteli insanlar arasında çoktan yerini almıştı Hoş. Uzunca bir süre geçirdiği işsizlik döneminde “Acaba nasıl geçinir, ne yapar?” diye kara kara düşünürdüm. Ama telefonda epeyce sık konuşurduk. Çok şey öğrendim ondan, hatta ücretsiz danışmanlık aldım dersem yeridir. Hep dimdik, hep umutluydu. Çünkü ona göre o işsiz değildi, mesleksizdi. İş hiç aramıyordu, mesleğini arıyordu. 3,5 yıl aradan sonra yeniden ve yine mesleğine kavuştu. Şimdi Kanal Artı 1’in genel yayın yönetmeni. Uğur Dündar’la kol kola vermişler. Müthiş bir ekip ruhu var. Tabii yılların tecrübeli ismi Özlem Gürses’i unutursam olmaz. Orada büyük bir uyum var. Herkes bir bütün... Yeni kitabını unutmayalım Hoş’un, *Zamanın Ruhuna Rağmen*. Onu da konuştuk. Bize göre şu sıralar şans ondan yana. Hep de öyle olsun dilerim.

Gelelim röportaj hikâyemize. Dört ay önce sözleştik, hep aksilikler oldu. Bir türlü röportajımızı yapamadık. Derken Hoş’un yeni kitabı çıktı, “Artık yapalım” dedik. Ama bu kez yeni kanal oldu vs. Bildiğiniz üzere çok sevdiğim kurumum Medyaradar’ın yanı sıra artık ben de Kanal Artı 1 ailesinin bir ferdi oldum, hem de seve seve. Ee, Hoş tam yanı başımdayken hemen bir fırsatını buldum ve bu güzel söyleşi gerçekleşti. Biliyorum ki art niyetli “bazı isimler” kanala başladığım için bu röportajın yapıldığını düşünebilir. Ama gerçekten de alakası yok. Bu söyleşi zaten gerçekleşecekti. Ama hem Hoş’un yeni kitabı, hem yeni kanal, hem de Gezi Parkı’nın olduğu böylesine yoğun bir gündem. Siz olsanız böyle iyi bir isimle bunları konuşmaz mıydınız? Siz değerli okuyucularıma büyük kıymet verdiğim için böyle bir açıklamayı da gerekli gördüm. Ben yine çok uzattım girişi galiba, kızdırmadan kimseyi aradan çekiliyorum. Hadi keyifli okumalar...

— **Öncelikle yeni kanalınız Kanal Artı 1 hayırlı uğurlu olsun. Tıpkı soyadınız gibi “hoş” bir gelişme demeden edemeyeceğim. Nasıl gidiyor yeni kanalınızdaki yeni göreviniz?**

Eyvallah. 3,5 yıl aradan sonra “Nerede kalmıştık?” deyip kolları sıvadım. Türkiye büyük bir metamorfoz yaşadı. Bunun en büyük yansıması da medyada oldu. “Haber ne, gazeteci kimdir?” gibi kavramların sil baştan ele alınması lazım. Zihinler kirlendi, algılar zehirlendi.

— **Kanal Artı 1 nasıl bir kanal ve insanlar neden sizi tercih etmeli farkınız ne?**

Artı bir olması gerekenin bile büyük nimet sayıldığı Neo-Türkiye’de mesleğin onuruna namusuna vicdanına sahip çıkan yer olarak farklı. Bunu bugün için söylüyorum. Yarın için çok erken. Yaşayıp görmek gerek. Bugün olan otosansürsüz, sansürsüz mesleğin son şansı gördüğüm bir yer.

— **Nasıl bir ekip var Artı 1’de?**

Uğur Dündar gibi çok önemli, değerli bir isim var. Daha ne olsun. Özlem Gürses var ve Sedat Bakıcı var. Turgut Erat var. Yavuz Karakoç var. Ve sen de varsın artık. İyi ki varsınız. Geldiğimde hazır bir kadro vardı. Hiçbir zaman ekipçi biri olmadım. Ekip ruhuna inanırım benim işimde bunu ortaya çıkarmak. Çok genç bir kadro var. Belki tecrübesizler belki daha yeniler. Ama inanılmaz karakterliler. Enerjileri inanılmaz. Soru soruyorlar korkmadan. Bu çok önemli. Kelli felli gazeteciyim diyenler soru sormayı suç sayarken benim çalışma arkadaşlarım soru soruyor. Bundan daha güzel şey olur mu?

“3, 5 yıl mesleğim elimden alındı.”

— **Uzunca bir dönem işsizliğin ardından yeniden bir TV kanalında, haberin içerisinde olmak nasıl bir duygu, özlemiş mi Mustafa Hoş, TV haberciliğini?**

3,5 yıl mesleğim elimden alındı. İşim demiyorum mesleğim diyorum. Ben hiç iş aramadım mesleğimi aradım. Saflaşma histerisinin içinde olmadım olmayacağım da. Ben medyanın vicdanıyım. Geçmişim ortada. Nerede haksızlık varsa nerde zalimlik varsa karşısında oldum. Dün de böyleydi bugün de yarın da öyle olacak.

“Hiç iş aramadım, mesleğimi aradım.”

— **Kanal Artı 1’in nasıl bir haber politikası var, ne haber sizler için, ne değil?**

Haber bugün çok değerli. Martılara atılan simit gibi, atın haberi havaya, martı gibi haberi havada kapıyor. İnsanlar habere aç. Haberi bu kadar özleten ve mahrum bırakan bu köhne sisteme lanet olsun. Dünyanın en güzel mesleğini dünyanın en omurgasız mesleği yaptılar. Ne kadar onarabilirsek o kadar iyi...

“Dünyanın en güzel mesleğini en omurgasız mesleği yaptılar.”

— **Kanal Artı 1 yeni Türkiye’nin yeni medyasına bir umut olur mu?**

Bugün ülkede her vicdanlı onurlu çaba umuttur. Artı 1 de bu umudun parçasıdır.

— **Uğur Dündar ile çalışmak zor mudur?**

Ben daha önce hiç çalışmadım Uğur Abi’yle. Aynı medya kuruluşunda bulunduğumuz zaman da olmadı. Gazetecinin gazeteci ile çalışması zor olmaz. Haberi değer kılıyorsanız ki biz de böyle, niye zor olsun? Uğur Dündar benim için önemli isimdir. Medyada yıllardır üst düzey görev yapıyorum. Çok fazla isim tanıyorum. Bu 3,5 yıllık tecrit ve linç dönemimde daha değerli oldu Uğur Abi. Uğur Dündar’ın farkı şu. Belki şimdi bunu söyledim diye sitem de eder. “Ne gereği vardı? Söylemeseydin...” diyecektir. Uğur Abi 3,5 yıl boyunca hep aradı. “Nasılsın bir şeye ihtiyacın var mı?” diye sordu. Bu benim için çok değerlidir. Bir anda Gregor Samsa yapılmış birine başkaları ile daha çok ahbap tanışıklık ilişkim olmasına rağmen daha az tanıdığım ve hiç çalışmadığım Uğur Dündar bu dayanışmayı kadirşinaslığı gösterdi. Var olsun. Unutmam. Zaten Artı 1’i kabul etmemde Uğur Dündar’ın olması etkindir.

“Zamanın Ruhuna Rağmen benim için bir iç döküş.”

— **Bu sıralar “Mustafa Hoş Baharı” yaşanıyor dersem yeridir. Bir de yeni bebeğiniz var, yani kaleme aldığımız hatta FB’den kısa bir süre önce istifa eden Aykut Kocaman’ın bile elinden düşürmediği kitabınız Zamanın Ruhuna Rağmen. Bu güzel kitabı biraz bizlere anlatır mısınız?**

Zamanın Ruhuna Rağmen bir iç döküş benim için. Sadece önsözüne bakın. Gezi Direnişi’nin

ruhunu anlatır. Yazdığımda Gezi Direnişi'nin esamisi bile yoktu. Yok sayılana/ötekileştirilene, mazlumluktan zalimliğe geçişe karşı insani bir haykırıdır. Aykut Kocaman bu ülkenin vicdanıdır. Aydınlık yüzüdür. Sadece futbol için değil Türkiye için yedeği olmayan özel bir insandır. Kitabı okuduğunda aradı. Kitapta ne anlatmak istiyorsam hepsini bana söyledi. Öykülerin ruhuna bu kadar girmiş olmasına çok sevindim. Kitabın ruhunu bilen birinin sadece kendi kitabım için demiyorum şimdi Fenerbahçe'de olmaması çok büyük bir kayıptır. Fenerbahçe için yıkımdır.

— **Zamanın ruhuna direnen insanlar var biraz da bu kitapta, direniş hâlâ sürüyor mu gerçekten de. Gezi Parkı'nı düşünmeyin bu sorumda. Hayatın her anlamında soruyorum?**

“Zamanın ruhuna rağmen” hep var olan insanlar vardı, varlar. Var da olacaklar. Hayatın diyalektiği bu. Dengesi de, bunun üzerine kuruludur. Bu dengeyi bozmak için bütün ceberutluğuyla abandılar Gezi Direnişi çıktı. Bu çocuklar 68 kuşağını direnişleriyle gölgede bıraktılar. Ben onların abilerini anlattım. Sadece bu kuşağın direnişi Fenerbahçe öyküsünde var. Daha gerçeği bugün geziyle sokakta var. Kitap bir Fenerbahçe kitabı değil. Bir novella aslında. Birbirine paralel kurguyla bağlı altı öyküden oluşuyor.

— **Kitap satışları nasıl gidiyor?**

Gayet iyi gidiyor. Daha çok okunsun istiyorum. Öyküleri tartışayım. Ruhunu paylaşalım istiyorum. Ben edebiyatçı değilim. Sokağın ıslıkçısıyım. Islık çalanlarla haberciliğimle değil kitabımla buluşmak istiyorum.

— **Hangi duygularla kaleme aldınız *Zamanın Ruhuna Rağmen*'i?**

Çok karmaşık duygular. Ben bu ülkenin sıradan ama iyi insanlarını anlatmak istedim. Sahici ve samimi. Kurgular ama çok gerçekler. Nerde bir söğüt ağacı görürseniz orada bu kitabın kahramanları var. Bir söğüt ağacının altını dünyanın en lüks evine tercih ederim. Söğüt ağacının sarıp sarmaladığı bir insan kötü olmaz. Zulmetmez. Betona biat etmez.

Zamanın ruhu boğuyor hepimizi. “Daha çok kazan!” diyor. “Tüket! Görme! Unut!” diyor. “Daha çok beton!” diyor. “Daha çok kul ol!” diyor. Çok karamsar değil mi bu ifade?

Tam altında da diyorum ki; oysa daha çok arkadaşlık, daha çok dostluk, daha çok aşk, daha çok dayanışma, daha çok doğa, daha çok özgürlük diyenler var. Korku kadar cesaret de bulaşıcıdır. Sanırım daha optimist bir şey söylenmez üstüne. Zaten Gezi Direnişi var orta yerde.

— **Kitap kapağı da son derece ilginç tasarlanmış, sade ama karmaşık da aynı zamanda. Ne anlatıyor?**

Kitap kapağı Berkant Dinç yaratımıdır. Bilir beni öyküleri okumadan çizdi. Berkant, medya dünyasının en kreatif ve yetenekli adamıdır.

— **Ne kadar sürdü yazımı ve insanlar bütün yayınevlerinde bulabilirler mi?**

Artık dağıtımda bir sorun yok. İsteyen istediği yerde bulabilir. İnternet ve e-kitap olarak da satılıyor. Zamanın ruhuna rağmen varım diyenlerin duygularına ilgilerine emanettir.

“Erdoğan'ın kibri Gezi'yi doğurdu.”

— **Gelelim Kanal Artı 1'in de çok konuşulmasına neden olan Gezi Parkı olaylarına. Medya bu süreçte oldukça tartışıldı yayın politikası nedeniyle. İzlediğim kadarıyla siz olup biteni sürekli yansıttınız. Zaman zaman da yayınlar yaktınız. Türkiye günlerdir Gezi Parkı'nı konuşuyor. Türkiye dedim ama dünyanın da gözü ülkemizde. Sorum şu: Neler oluyor?**

AKP'nin 3. döneminde kimya bozuldu. AKP'yi oluşturan dinamikler arasında taht oyunu başladı.

Hem de eşi benzeri görülmedik bir kibir inatlaşmasıyla. Bu taht oyununda liberaller ilk ezilen oldu. Cemaat ve AKP kaldı. Onlar da kendi aralarında “var ama yok kol kırılır yen içinde çarpışır” oyununu sürdürdüler. Fenerbahçe direnişi ve 7 Şubat MİT bahçesinde olan postmodern darbe girişimi Erdoğan’ın bütün kimyasını değiştirdi. Öyle ki en yakınlarından bile bir kötülük bekler oldu. Bu daha yalnızlaşmayı beraberinde de sokaktan hayattan uzaklaşmayı getirdi. Her içine kapanmada kibir arttı. Etrafında gerçeği söyleyen de kalmayınca yaşadığımız günler ortaya çıktı.

“Çocuklar siyaseti bilmiyor ama hayatı biliyor.”

— **“Orada insanlar ağaçlarına, doğaya sahibi çıkıyor” diyor bir kesim; bir kesim de diyor ki, “Mesele sadece Gezi Parkı meselesi değil.” Nedir esas mesele?**

Türkiye’nin Neo-Türkiyeleşmesinde en önemli enstrüman eristik diyalektik kurbağa teoremi ve kibir kulesidir. Bunlardan bakınca sokağı anlamak mümkün değil. Vasatın tahakkümü hayat biçimi olunca sokağın zekâsı orantısız bir güç oldu. Bununla başa çıkmak için vasatlık yetmeyince ceberutluk tercih edildi. Veririm gazı, vururum copu sustururum sandılar. Oysa karşılarında *Fight Clup* ve *La Haine* kuşağı var. Aynı zamanda tek tuşla dünyayla entegrasyonu olan bir kuşak. Bilgisayar oyunları geçmişte çizgi romanlara yapılan muameleyi görse de özellikle strateji oyunları çok şey öğretiyor. İşin özeti şu, bu çocuklar siyaseti bilmiyor ama hayatı iyi biliyor... Dünyayı da.

“Mesaj net: Bize karışma, özel hayatlarımıza dokunma.”

— **Meydanlardaki o binler ne istiyor size göre?**

“Bana hükmetme!” diyor. “Bana bağırma!” diyor. “Beni dinle gazlama!” diyor. “Yatak odama, sosyal hayatıma karışma!” diyor. “Arkadaşıma dokunma!” diyor. “Değerlerime saygılı ol!” diyor ki, “Kemalist olmayanların bile öfkesini kabartan iki ayyaş sözlerini diyemezsin.” “Bizi bölme. Herkese eşit yaklaş!” diyor. Beton yerine toprak diyor. AVM yerine ağaç diyor.

“Gezi’de karnaval havası var.”

— **Siz de gidip gördünüz mü Taksim’i? Gittiyseniz ne gördünüz? Oradakiler gerçekten marjinaler mi yoksa orijinaler mi?**

Gidip gördüm. Fırsat buldukça da gidiyorum. Taksim’de bugün bambaşka bir hayat var. Neo-Türkiye ile hiçbir ilgisi yok. Kaç gündür tamamen devletin çekildiği bir yerde binlerce kişi bir arada. Birbirlerinden çok farklı insanlar. Hiç bir araya gelemeyecek insanlar. Tek bir olay çıkmıyor. Herkes birbirine yardım ediyor. Dayanışıyor konuşuyor. Tabii ki legal olduğu kadar illegal unsurlar da var. Ama onların denetimi hâkimiyeti yok. Taksim Gezi’de karnaval havası var. Hemen 200 metre aşağıda polisle çatışma. Taksim oraya inmiyor. Kendi içinde bir dengesi ruhu var. Olay çıksın istense şu anda Taksim’de devlet yok, her şey yakılıp yıkılabilir. Yapmıyorlar. Bu da mı anlaşılıyor?

“Erdoğan’ı kibir kulesinden indirmek zor.”

— **Başbakanın bu olaylara yönelik takındığı tavrı nasıl buluyorsunuz, yani gösterdiği haklı bir tepki mi yoksa bu tepki abartılıyor mu?**

Tayyip Erdoğan olan biten her şeyin kendisine bir komplo olduğuna inanıyor. Etrafındakiler de en kolay yolu seçip “Evet efendim sizi yıkmak istiyorlar. Dünya sizden korktuğu için sizi yok etmek istiyor” diyor. Bence Erdoğan’a en büyük zararı da onlar verdi. Artık Erdoğan’ı kibir kulesinden indirmek zor. Erdoğan’ın bütün dengesi 7 Şubat MİT kriziyle bozuldu. Yakın Türkiye tarihinin en büyük operasyonuydu. Yargı eliyle girişilen ilk darbe girişimidir. Sanki hiç olmamış gibi davranıldı ama içten yanmalı motor gibi yaktı geçti. Dışarıya hissettirilmeden içte büyük bir savaş yaşandı.

Gerçekler söylenmedi. Cemaatle girişilen bu güç savaşı Erdoğan'ı o kadar etkiledi ki her şeyi kendine yapılmış yapılacak bir operasyon olarak gördü. Böyle olunca hayatın realitesini ıskalayıp kurguların esiri oldu.

“Başbakanın denge ve kontrol sorunu var.”

— Başbakan için zaman zaman kişisel duyguları ile başbakanlığını karıştırdığını söylemek mümkün mü?

Erdoğan'ı büyüten ve diğer siyasilerden ayıran en önemli özelliği dobralığı ve insani refleksleriydi. Artık bundan eser yok. Denge ve kontrol sorunu var. Oryantasyonu kaybedince yeniden ana merkeze dönmek zordur. Erdoğan ne artık Kasımpaşalı Erdoğan olabilir, ne Menderes, ne de Özal. İttihad-ı İslam ya da Neo-Osmanlı hayaline o kadar çok inandırıldı ki Suriye çıkmazına saplandı. Dünya lideri olmaya kalkışırken şimdi kendi ülkesinde liderliği sorgulanan lider haline geldi. Bir özeleştiri geleneğinden gelse kibir kulesinden inse hâlâ telafi etme şansı var ama artık çok zor.

“Dünya lideri olmaya çalışırken kendi ülkesinde liderliği sorgulanır hale geldi.”

— Erdoğan'ın Gezi Parkı eylemleri ile toparlanamayacak kadar yara aldığını iddia eden çevreler var, sizce durum ne? İktidarı sarstı mı diye sormayayım ama etkiledi mi?

Gezi'den bir Tahrir çıkmayacağı gibi tahrik de çıkarılmaması lazım. Hâlâ sokağı anlamamakta ısrar ediyorlar. Durum iç-dış mihraklar, zello-erasmus derken çığırından çıktı. Sağlamasını yapalım. Sabahın beşinde bu çocuklara neden baskın yaptınız? Devletin bütün ceberutluğuyla bu çocuklara saldırdınız. Neden gaz bombası attınız? Neden öldüresiye dövdünüz? Bu zalimliği yaparken ne amaçladınız? Beton yerine toprak, AVM yerine ağaç diyen bu çocuklara yapılan zalimliği telafi etmek yerine hâlâ bağırıp çağırıyorsunuz. Böyle olmaz.

“Korku duvarı tamamen yıkıldı.”

— Siyasi dengelerin altüst edildiği, bütün hesapların değiştiği, iktidar cephesinin darmaduman yenilgiye uğradığı, Tayyip Erdoğan'ın atlatamayacağı bir bozgun yediği analizinde bulunan köşe yazarları var... Buna ne demeli?

Düne kadar Erdoğan'a yalakalık yapanların bugün Taksim direnişçisi ikiyüzlülüğü ise kastettiğin hepsi çöptür. Onlar sadece kendi koltuklarını paralarını korumaya çalışan paryadır. Medyanın bu yavşaklık hali gelinen her şeyin asıl nedenidir. Gezi Parkı direnişinden önce ve sonra diye artık bir tarih var. Korku duvarı artık tamamen yıkıldı. Bundan sonra bütün Türkiye cezaevine dönüştürülse de bu değişmeyecek en önemli kazanımdır.

— Cumhurbaşkanı Gül de Köşk'teki görev süresi boyunca ilk kez böyle bir olay için açıklama yaptı. Bununla ilgili de birçok şey söylendi. Gül ve Başbakan Yardımcısı Arınç'ın toplumu yumuşatmaya çalışma çabalarını nasıl okursunuz?

İlk akla gelen iyi polis kötü polis oluyor. Olanı biteni iyi polis kötü polis diye yüzeysel değerlendirmek işin kolayına kaçmak olur. Gezi Parkı Direnişi'nden bir gün önce Abdullah Gül mü Tayyip Erdoğan mı dense büyük bir çoğunluğun yanıtı tabii ki Erdoğan olurdu. Oysa artık Abdullah Gül umut oldu. Burada en önemli detay Abdullah Gül üzerine 2014 stratejisi yapanların bu olaylarda ne kadar dahli ve etkisi olduğu. Bu sorgulanamaz bile. Oysa açık açık tartışılmalı Abdullah Gül ile cemaat arasındaki ilişki. AKP'de en önemli refleksler bu 2014 simülasyonu üzerine odaklanıyor. Ama bu açıkça tartışılmıyor. Hep gölge oyunu var. Gölge oyununda eller değişiyor duvara yansıyan

görüntü değişmiyor. Gölge illüzyonu tamamen yanıltıcıdır.

— **Gezi'nin böylesine konuşulduğu böyle bir dönemde Erdoğan'ın yurtdışı gezisine çıkmasını nasıl buluyorsunuz, gerçi döndü ama?**

Olması gereken yurtdışında bile olursa gezi yarıda kesilip yurda dönülür. Oysa tam tersi yurtdışına çıkıldı. Bir nevi hava değişimi izni gibi oldu. "Yurtdışına çık biraz" diyen kim? Erdoğan gibi güçlü bir lidere "Ortam durulsun" diyen irade ve sonra bu ülkeyi ilk kez bu kadar kesin bir şekilde böldürecek konuşmalar nerden çıktı? Gece yüzde 50 ile tehdit edip, gündüz "Hepinizi kucaklıyorum" diyen kim? Hangi Erdoğan'a inanacağız? Artık tek telafi şansı var. Samimiyet.

— **Dikkat çeken bir olay da sadece bir parti veya bir grup değil de çok farklı kültürlerden, inandıkları, düşünceleri farklı kesimlerden insanların da Gezi Parkı'nda buluşması. Bunu neye bağlıyorsunuz?**

Gezi Direnişi'nden önce Fenerbahçe-Galatasaray ve Beşiktaş'ı yan yana getirmek hayal bile edilemezdi. Oysa omuz omuza dayanışma içinde oldular. Birlikte gaz bombası yediler. Bu dayanışma 3 Temmuz darbesinde olsaydı zaten bambaşka bırakın futbolu Türkiye olurdu. Vendatta maskesi takan teyze, Artı 1 mikrofonlarına konuşan Genorimo Teyze, TOMA'nın önünde gitar çalan çocuk, en önde yürüyen Dart Vader, biber gazı sıkkan polisi duruşuyla ezen kırmızılı kadın. Bunlardır bu direnişi farklı kılan.

"Gezi'nin arkasında Zello örgütü var."

— **Olaylarla ilgili ilginç iddialar da var. Mesela hâlâ temizlenemeyen bir yapıdan bahsediliyor. Hangi yapı bu, Ergenekon mu ve size bu inandırıcı geliyor mu?**

Bu işin arkasında Zello örgütü var. Azılı Zello örgütünü kim bulup çıkardıysa bu ülkeye heykeli dikilmeli. O derece bu vatana hizmet etmiş biridir (gülüyor) Zello. Kafasıyla bu işi çözmeye kalkışanları gördükçe içim ürperiyor. Bir sokağın zekâsına bakın bir de Zello'dan örgüt çıkaran kafaya. Daha da iyi bakın. Vasatın tahakkümü ile sokağın özgürlüğü zekâsı görünecek. (Kahkahaya boğuluyor.)

"Yüce Divan'la tehdit edilen muhalefet partisinin AKP'ye selam çakması tuhaf!"

— **MHP lideri Devlet Bahçeli ve Ülkü Ocakları'nın Gezi Parkı'ndaki duruşu çok dikkat çekici. Mesela Devlet Bey, milletvekillerine çok keskin bir cümle kurdu. "Oraya giden istifatsin!" diyerek. Siz nasıl buluyorsunuz bu tavrı?**

Benim aklıma hemen Erdoğan'ın PKK müzakere sürecinde Bahçeli'yi Yüce Divan'la tehdit etmesi geliyor. Ne kadar ilgisi vardır yoktur çıkar ortaya ama Yüce Divan'la tehdit edilmiş bir muhalefet partisinin Taksim'de AKP'ye selam çakması tuhaftır.

— **CHP ise MHP'nin aksine daha bir olayların içerisinde, içerisinde derken cümlem yanlış anlaşılmasın daha bir destek. Ana muhalefetin Gezi Parkı hassasiyetini nasıl değerlendirirsiniz?**

Zello kadar güldüğüm diğer bir şey de Gezi Direnişi'nin arkasında CHP olduğu söylemi. Bir kez daha söyleyeyim sokağın dili, söylemi, bakış açısı CHP'nin de kat kat üstünde. Reflekslerinin de CHP ile ilgisi yok. İlla CHP'ye yamanmasının asıl nedeni AKP iktidarı kaybetmekten ilk kez bu kadar korktu. Şimdi CHP kamplaşması yaparak kendi tabanında oluşan tepkiyi realize etmeye çalışıyor. AKP tabanı da o çocuklara uygulanan vahşete tepkili. Bunu örtmek için faiz lobisi, CHP, Ergenekon, şu bu kullanılıyor.

— **Ve medyanın tavrı, belki de olayların başlangıcından bu yana en çok tartıştığımız konu bu.**

Neden haber kanallarımız olaya çok vâkîf olmadı, korku dağları sarmış demek doğru mu?

Röportajın başında söyledim. Dünyanın en güzel en onurlu en şerefli mesleğini kirlettiler. Üç kuruş için onurlarını sattılar. Yalan söylediler. Üstlerinde sadece onursuzluk yoktur. Bu ülkenin son döneminde olan her şeyde imzaları vardır. Akan kan dahil. Omurgasız olup da hâlâ ayakta durabilen tek canlı türü bu yavşak gazetecilerdir. Ağır konuşmuyorum gerçeği söylüyorum. Mesleği darmaduman ettiler. Cemaat paramiliterlerini gazeteci diye yutturdular. İktidar paryalarını gazeteci diye yutturdular. Bunu yapan hükümet falan değil, medyada kendi koltuklarını korumak için onurlarını satanlardır. İşin bir diğer yüzü de kişisel hırs ve kinlerini gazetecilik diye yutturan kendilerine bir de muhalif diye koruma kalkını oluşturanlardır. Onların da bir farkı yok. Gazeteciliğin şu ya da bu bir ideolojiye ihtiyacı yok. İdeoloji kurşun askerleri AKP öncesi mesleği erozyona uğrattı biat mücahitleri, yerle yeksan etti. Çok açık ve net. Neye biat ettiğinin bir önemi yok. Asker-siyaset-cemaat. Biat etmiş bir kafa gazeteci olamaz.

“Hükümet ve cemaat komiserleri medyadan elini çekmeli.”

En büyük günah keçisi de NTV ilan edildi. Siz de NTV’nin eski genel yayın yönetmenisiniz. Attığınız bir başlık başınıza dert oldu. Her şeyi bir kenara bırakıp gittiniz. Şu an yine oranın başında olsaydınız durum bundan farklı olabilirdi diyebilir misiniz, yoksa değişen bir durum olmazdı ben istifa ederdim mi dersiniz, ya da kalır mıydınız?

Medyada bugün olan biten her şeyin miladıdır “Başsavcı’ya Abluka”. Hemen söyleyeyim. Bugün olsa yine aynı şeyi hiç düşünmeden yaparım. NTV’nin günah keçisi yapılmasını doğru bulmadığımı söyledim. Bu NTV’nin aklanması değildir. Tüm medya alçaklığın evrensel tarihine çentik atarken sadece NTV’nin sorgulanması büyük bir kör nokta yaratır. Medya baştan sona ele alınıp sıfırdan yeniden kendi işlevlerine dönmelidir. Haberi muhabir yapar. Muhabirlere haber bile yaptırılmıyor. Başımızı belaya sokar diye. Muhabir/editör haber merkezlerine yeniden egemen olmalı, hükümet ya da cemaat komiserleri haber merkezlerinden çekilmelidir.

— Medyaya halk “muhtıra” verdi diyebilir miyiz son yaşananlar sonrası?

Muhtıra militarist bir söylem. Benim ifade tarzım muhtıra olmaz. Halk uyandı uyardı. Daha itaatsiz daha sivil.

— Twitter da başa bela oldu bu arada. Ne yapmalı, yazmalı mı yazmamalı mı, bu bir suç mu, ne diyorsunuz bu gözaltılara?

Arap Baharı denilen bir dizayn projesinde twitter’ı yere göğe koyamayanlar şimdi kötülüyor. Başbakan da “baş belası” diyor. Bir kere biliyor musunuz ki twitter’ı hayır. Kendi hesabını bile danışmanlar yazıyor. Twitter, facebook, instegram, youtube’u vs. düşman gören kafa çağdaş dünyada yerini alamaz. Gezi’yi de anlayamaz.

— Bu süreç sizce nerede ve nasıl son bulur, bir öngörünüz var mı?

Her şeyin bir süreci oluyorsa bir ülkede orada sorun çoktur. Ülkenin dili hep sürçüyordur. Önce sürçülisan etik affola olacak. Ceberutluk bitecek. Ben ne dersem o olur dayatmacılığı bitecek. Yavşak medya düzeni dengelenecek. Daha çok ağaç olacak. Bundan büyük kazanım var mı? Sonrası herkes aklını başına alırsa iyilik güzellik.

“ZAMANIN RUHUNA RAĞMEN YAŞANABİLİYOR AMA GAZETECİLİK YAPMAK ZOR.”

Röportaj: Zuhâl Demir/Gazeteport
31 Temmuz 2013

Gezi Parkı süreci şüphesiz en çok medyayı etkiledi. Türkiye’de “Haber alma hakkınızı kullanıyor musunuz?” sorusunu halk en çok bu dönemde düşündü. Tüm bunlar konuşulurken, sektörde ceketini alıp gitmeleri ile meşhur tecrübeli gazeteci Mustafa Hoş ile bir araya geldik. Piyasaya çıkan kitabı *Zamanın Ruhuna Rağmen*’i konuşacaktık ama giriş yazısı konunun Gezi Parkı’na ve medyaya evrilmesine neden oldu. Son olarak görev yaptığı Artı 1 televizyonundan Gezi Parkı olayları döneminde haberlere yapılmak istenen müdahale nedeniyle ayrılan Hoş’la medya üzerine konuştuk. İşte zamanında attığı “Başsavcıya Abluka” başlığı ile hayatı değişen Hoş’un gözüyle medyada sansür ve otosansür.

— **Türkiye’de habercilik yapıyor mu? Ne izliyoruz, okuyoruz, dinliyoruz?**

Haber adına insanları kandırıyorlar. Haber adına insanların duyarlılıklarını kullanıyorlar. Aslında istense her türlü olanağa sahipler. Mesela Mısır’da tek taraflı da olsa neler yaşanıyor öğrenebiliyorsunuz. Peki ya kendi ülkenizde? Ceylanpınar’da 3 kişi hayatını kaybetti. Resmi kurşun başka ülkenin eliyle senin vatandaşını vuruyor ve bunu kimse bilmiyor. Bu ülkede medya üzerinde inanılmaz bir riya var. Medya bu riyanın en vahşi halini sergiliyor her anlamda.

— **“Başsavcıya Abluka” başlığımı attığınızda adınız Ergenekoncuya çıktı ama Kanal 24’ün kuruluşunda yer aldınız. Bu ilginç gelmiyor mu?**

Ben sadece başsavcıya düzenlenen operasyon için sesimi yükseltmedim; ben türbanlı kızlar okullara alınmadığında da bunun karşısında duran, bunu insan hakları ihlali olarak gören biriydim. Şimdi de aynı şeyi söylüyorum. Şimdi mazlumla zalim yer değiştirdi, sorun orada. Benim söylediklerimde ve yaptıklarımında farklı bir şey yok. 24’ü kurduğumda bu hükümete yakın olduğumu biliyordum ama işime karışılmayacağını konuşmuştum en başından. Bu sözü verdiler ve ben yeni bir şey yapmak için çalışmaya başladım.

— **Size karışılmayacağına inandınız mı gerçekten?**

Yaptığımız işe ne kadar karışılmasına müsaade edersiniz? Soru bu. Medyanın omurgasızlığını gazeteciler oluşturuyor, asıl sorun burada. 24’ü kurduğumda yeni bir şey yaratacağımı düşündüm. Çünkü var olan medyanın durumu çok kötüydü. Farklı bakış açısı olan bir yer olmaya çalıştı ama buna izin verilmediğini, engel olunmaya çalışıldığını anladığım anda bıraktım.

— **Sansür ve otosansür sizin ceketinizi alıp gitmelerinizin nedeni sanırım.**

Bütün dünyada ayıp olan Türkiye’de normalleşiyor. Sansür, oto sansür ayıptır, insanlık suçudur. Ama Türkiye’de meşru gibi görünüyor. Bu normalleşme büyük bir sorun. “Başsavcıya Abluka” diyelim taraflı. Sana ne, niye karışyorsun ki? Senin bir ton medya organın var, git oradan yayın yap. Ama hayır! Senin yaptığının üzerini kapatmaya çalışıyor. Bütün sorun gerçekten korkulması. Sansür hem hükümetin işine geliyor hem de bu sayede rantını artıranların. Bu alçakça bir şey.

— **Geçmişte, özellikle 28 Şubat döneminde de yok muydu bu baskı? Ya da iki dönem kıyaslanabilir mi?**

Geçmişte de vahşi bir durum vardı. 28 Şubat’ta da baskı vardı ama bu kadar kıyıma dönüşmedi.

Ben o zaman da işsiz kaldım. Şu an bir kıyım yaşıyor. Hayata dair elinde ne varsa alınmaya çalışılıyor. Neye biat ettiğinin hiçbir önemi yok, biat etmiş kafa gazeteci olamaz.

“Artık hükümetin mücahitleri var!”

— **Peki şu an ekranlarda, gazete köşelerinde gördüğümüz bir sürü insan bu biata eyvallah mı diyor? Ya da bunu diyen ne kadar gazeteci?**

Gerçekten gazetecilik yapılıyor olsa şu an ekranda, gazetelerde, radyolarda olan bir kişiyi bile iş almazsın. Bu kadar çapsız ve vasat insanın önemli mevkilerde olmasının meslekle hiçbir ilgisi yok, tamamen siyasi seçimler. Biat edeni seçiyorlar. Bir de mücahitler türedi. İktidarı savunmayı mücahitlik olarak görüyorlar. Ve mücahitlik yaparken de merhametlerinin ve vicdanlarının olmadığını gördük. Her şeyi bir biz biliriz havası var. Ee kardeşim bilmediğiniz bir şey var bu ülkede; siz demokrasiyi bilmiyorsunuz. İtiraz ediyorsunuz sizi hain ilan ediyorlar. Niye? Çünkü emir komuta zincirinden biat kulluğa geçtik. Asker vesayetinden geldik, biattan kulluğa geçtik. Bunların arasında tercih yapamazsınız. Ama seçmediğiniz zaman da lanetleniyorsun.

“Artı 1... Ölmüşün arkasından konuşulmaz.”

—**Artı 1 hem kadrosu hem de Gezi Parkı olayları esnasındaki yayınları ile dikkat çekti, izleniyordu da... Buradan ceketinizi alıp çıkmanız nasıl hasıl oldu?**

Ben işe ideolojilerin karışmasının bu işte zafiyet yaratacağını düşünürüm. Bu iş habercilik, muhalefetin istediğini yapalım diyerek de olmaz, sadece patronun istediğini yapalım diyerek de. Gazetelerin, televizyonların izlenirliğine bakın berbat bir yerde. Sosyal medya her gün tokatlıyor onları. Yani bir devi döven bir fare var. Niye baş belası? Çünkü haber alıyorsunuz.

Ben Artı 1’de şunu söyledim: Ne yandaş tarafında, ne düşman tarafında olması gerekmiyor. Haberin kendisi başlı başına bir şeydir. Gerçeğin peşinde gidersin ve onu aktarırsın. Artı 1’in muhalif insanların bir araya geldiği bir kanal olması çok da önemseydiğim bir durum değildi. İşini yapması yeterliydi. Böyle oluşturuldu. Tek bir şart konuştum; işe karışılmayacaktı. Bunu konuşmak bile ne ayıp. İşine karışmamalarını istiyorsun. Sansür, otosansürden bahsediyoruz. Sektöre yeni girmiş birinin, bunu bu kadar kolay söylemiş olması beni delirtti. Çok büyük tepki gösterdim. Bunu bu kadar kolay nasıl söylersin? Medyada olmayı habere müdahale etmekten ibaret sanıyor. Ben buna izin verseydim, parasız pulsuz, altyapısı berbat bir yerde neden yapayım? O zaman ben neden yıllarca işsiz kaldım?

Diyorlar ki Artı 1 istenen başarıyı yakalayamamış falan... Yediririm o reytingleri bunu diyene! İki ayda, bir kanalı sıfırdan bir yere taşımak medya tarihinde yok. Benim tek umut bağladığım şey şu: Sen işini doğru yap, karşılığı bu var bu ülkede. Şartları en kötü yerdi Artı 1.

“Hükümet kurtla bir oluyor, kuzuyu parçalıyor, çobanla da ağlıyor!”

Diyelim ki muhalif bir şey yapıyorum; kime ne? Sen hükümet olarak buna nasıl karar verirsin? İzleyici, dinleyici, okuyucu karar versin. Medyanın büyük bölümü hükümetin kontrolünde. Manipülasyon ve dezenformasyonu zaten yapıyorsunuz, farklı olana bu kadar tahammülsüzlük niye? Çünkü sakladıkları çok şey var. O yüzden bu kadar sansür ve otosansür uyguluyorlar. Bu ülkeyi 11 yıldır cemaatle beraber yürütüyorlar. AKP’nin yanlışlarını söylemek bile İslamafobi haline dönüşüyor. Her yapılanma, kendi iktidarını korumak için her kavramı kullanıyor. Elinde İslam denen çok ciddi bir silah var. Ama insanlar şunu sormalı: 11 yıldır hükümeti cemaatle birlikte yürütüyorsun ama cemaat yokmuş gibi davranıyorlar. Sonra birbirleriyle savaşıyorlar. Olan da Türkiye’ye oluyor.

Bu ülkenin insanlarına oluyor. 11 yıldır iktidarsın tüm güç elinde, neden türban sorununu çözmedin? Son 50 yılın en güçlü iktidarına sahipsin ama hâlâ şikâyet ediyorsun. Şu mazlumluk hikâyesinden bir çıksınlar artık. Hep siz eziliyorsunuz, hep siz dövülüyorsunuz. Sanki bu ülkede 12 Eylül olmadı, 28 Şubat daha ağır bir darbeymiş gibi bahsediyorlar. Askeri çekip polisi ortaya çıkarıyorlar. Postalı çekip copu uzatamazsın, kabul etmiyorum.

Batı şiddeti durdur dediğinde, “Vatandaş benim, döverim” diyor bir ülkenin başbakanı, şiddeti kıyaslıyor. Daha insancıl davranmak yerine “döverim” diye kafa tutuyor. O zaman Mısır’a niye “Ey Batı, orayı yalnız bırakıyorsun!” diye bağıırıyorsun?

— **Peki, Gezi parkı olayları ile devam edelim. Kitabınızın girişinde adeta Gezi Parkı anlatılıyor. Hatta Gezi Parkı’nın provokatörü bile sayılabilirsiniz, parkta da fazlasıyla zaman geçirdiniz, gözlemlediniz. İnsanların derdi ne?**

Kitabı okuyunca emin ol bana provokatör damgasını hemen yapıştırırlar. Oysa Gezi’den çok önce çıktı kitap. Öngörüler var. Çünkü sokağı biliyorum. Bu ceberut anlayışı biliyorum. Gezi bambaşka bir şey oldu. Türkiye’nin 50 yılda yapamayacağını 15 günde yaptı o gençler. Sokağa çıkan insanlar yeter dedi. Yeter de! Bu ülkenin başbakanı “Biz insanların yaşam şekline nerede karıştık?” diyor. Karıştılar ve yalan söylüyorlar. Bu ülkede başbakan istemiyor diye dizi senaryoları değişti, oyuncuların kıyafetleri değiştirildi, hatta diziler yayından kalktı.

“Başbakan artık korkuyor, liderler ise sarsıldı.”

Elbette bir patlaması olacaktı. Ve artık korkuyor. Başbakanın açıklamalarından, tavrından bunu anlamak çok kolay. Sarsıldı, hepsi sarsıldılar. Bu iktidarın 3 tane yönetme biçimi var. Eristik diyalektik, kurbağa teorisi, ceberut baskı-zorlama. Hep bununla halletmeye çalışıyorlar. “Cumhuriyet Mitingleri’nin aynısı” dedi, bir ideolojiye mahkûm etmek için. Ama çocuklar çıktı ve “Mustafa Keser’in askerleriyiz” dedi yıktı bu planı...

— **Gezi birçok kesimi bir araya getirdi ama liderler bu durumdan memnun olmayan açıklamalar yaptı.**

Kürtler bu süreçten tamamen uzak durdular. Koalisyon ortağı duruşu sergilediler. İktidar, cemaat ve Kürtler! Gezi’nin siyaseten önemli bir noktası ne oldu biliyor musunuz? İlk defa lider hegemonyası yerle bir oldu. Liderlerin açıklamalarına rağmen bir araya gelmeyecek insanlar oradaydı. Fenerbahçeli, Galatasaraylı, Kürt-Türk. İnsanların işte bu yan yana gelmesinden rahatsız oldular. Kim şiddet istiyormuş? Bu ülkede kimse bunu sormuyor. Çünkü soru sormak suç ama soru sormayan gazeteci olamaz.

— **Kürtler demişken Gezi Parkı’nın en önemli sloganlarından biri de “30 yıldır Güneydoğu’yu biz bu medyadan izledik” oldu... Bu slogana o dönem medya sektöründe olan biri olarak katılıyor musunuz?**

Bak en başından söyleyeyim, bu ülkede Kürtlere çok büyük haksızlık yapıldı. Aslında şöyle bir durum var. Geçmişte militarist konumdaki medyanın, bugün biat-kulluk haline gelen medyadan çok fazla farkı yoktu. Ama şöyle bir farkı vardı, insanlar kalkıp kendini ifade edecek bir yer buluyordu. Şimdi bulamıyor. Doğu’da çok önemli şeyler oldu. Büyük haksızlıklar oldu ama bizim haksızlıkla yüzleşmek gibi bir kültürümüz yok, üstünü kapatarak ilerliyor bu ülke. İnkârdan gelen bir kültür var.

— **Onlarca gazeteci Gezi Parkı olayları sürecinde işinden oldu, bir kıyım süreci yaşanıyor.**

Ben doğrunun peşindeyim, gerçeğin ışığını çalmaya çalışıyorum ama bunun vahşete dönüşmesi çok

acı, gazeteciler için. Niye? Sen karar veriyorsun; hep millet millet diyorlar bırakın millet izlemesin, dinlemesin, okumasın. Utanmadan insanların ekmeğiyle oynuyorlar. İşsiz kalan herkes için üzülüyorum. Bu vahşet de elbet bitecek. Ben 27 yıllık gazeteciyim, siz kimsiniz ki benim elimden tüm haklarımı almaya çalışıyorsunuz? “Nefes aldığına dua etsin” deniyor benim için, nefesim yettiği kadar konuşacağım. Beni engelleyemeyecekler, işimi elimden alabilirler ama düşüncelerimi alamazlar. Twitter var, blog var, duyururum.

“Korku imparatorluğu yıkıldı.”

— Gezi sürecinin hükümeti korkuttuğunu düşünüyorsunuz. Sizce bu süreci bastırabilir mi?

Türkiye'nin 50 yılda yapacağını bu gençler 15 günde yaptılar. Bu gençleri anlamak için çok kolay bir yol var aslında. 3 tane film ve 3 tane slogan: *La Haine*, *V For Vendetta* ve *Dövüş Kulübü* artı PlayStation! Sloganlarsa: “Mustafa Keser'in askerleriyiz!” “Faşizme karşı bacak omuza!” ve “28 Şubat'ta nerdeydiniz? Kreşteydim abi!”

Artık bu çocukların bir hikâyesi var ve hikâyesi olan insanı yenemezsiniz. Bu çocukların arkasında anneleri var. Kadınların ne kadar ağırlıklı rol aldığını gördük. Ne yaparsanız yapın bir kadın bir şeye inanıyorsa onu vazgeçiremezsiniz.

“KORKMA. CESARET DE BULAŞICIDIR!”

Röportaj: Vildan Tekin/Spot Dergisi

14 Eylül 2013

“Evet kaybedeceksiniz, bedeli çok ağır oluyor, hiçbiri kolay değil. Ama her halükârda onurlu bir mesleği yapmak istiyorsanız başka yolu yok artık.”

Mustafa Hoş, ana akım medyada uzun süre yöneticilik yapmış bir isim. NTV ve Kanal 24'teki görevlerinin ardından, istifa etmeden önce en son, var olan medya düzenine alternatif olma iddiasıyla yola çıkan Artı 1 kanalının haber yayın yönetmeniydi. Mustafa Hoş ile medyada yaşanan sansür ve baskıyı, AKP hükümetiyle medyada nelerin değiştiğini, Gezi Direnişi'nin medyaya yansımalarını konuştuk.

— **“Zordur zorda gazetecilik yapmak” diyorsunuz. İçinde bulunduğumuz zamanları gazetecilik mesleği açısından “zor” kılan nedenler neler sizce?**

Zorluk, meslekle ilgisi yok. İnsanla ilgisi var, değişen insanla. Gazetecilik paranın ya da gücün, iktidarın herhangi bir yerinde saf tutma mesleği değil. Yani bu hale gelince işi anlatmak biraz daha zor. Kimyası bozuldu artık gazeteciliğin. Türkiye’de yapılan bir gazetecilik yok, gazetecilik yapılmıyor. Sadece saflar belirlenmiş ve o saflarda herkes kendi kabul ettiği gücün yanında yer alıyor. Bir kurşun askerler çatışması var. Medya yok, haber yok. Kurşun askerler çatışıyor ve ağırlıklı olarak da daha çok iktidarın yarattığı bir biat medyası var. Tamamına hâkim şu anda medyanın. Böyle olunca haberdan, gerçekten yana bir şey bulamıyoruz ve göremiyoruz. Zorluk aslında burada başlıyor. Gazeteciyim demek neredeyse suç haline geldi. Haberdan bahsetmek, haber yapmak, gerçekten bir haberi bütün unsurlarıyla oluşturmak büyük bir suç. Bunun bedeli de çok ağır ödetiliyor ve ödüyor insanlar da zaten.

— **Peki bu hep böyle miydi? Yoksa son dönemlerde mi bu hale geldi?**

Holdingleşen medyayla birlikte başladı sorun. Dünyada da böyle. Sermaye ve medya ile iktidar ve güç arasında, bütün bu ilişkilerde şöyle bir şeyin olması lazım. Herkesin kendi işlevini yürütebilmesi lazım. Bu denge bozuldu. Eskiden de evet özellikle bizim ülkemizde bütün güçler, iktidarlar, derin devlet medyaya hâkim olmak istemiştir, medyada söz sahibi olmak istemiştir. Ama istemiştir. Yani onların dedikleri de yapılırken diğer tarafta da gerçekten haber yapan bir alan oluşuyordu. Öyle bir mecra vardı. Yani manevra alanı vardı. Şimdi o ortadan kalktı. O yok. Aradaki en büyük fark bu.

— **Bu fark bir anda mı ortaya çıktı da Gezi Direnişi’ne kadar medyadaki bu dönüşüm görünür kılınmadı?**

İşte şöyle bir şey var. İlla herkes kendi başına gelince gerçeği görme kolaycılığına kaçtı. Hiç kimse başkasının acısını görmedi. Başkasının yaşadığı baskıyı görmek istemedi. Herkes kendi başına gelince görmeye başladı. İlk defa Gezi’de, Gezi’nin yapısından da kaynaklanan bir durum bu, çok fazla bileşkeni vardı, çok fazla renkler vardı, her renk bir arada olunca yapılan baskı her renge yansdı. Ve bu yüzden de fazla deşifre oldu. Aslında iktidarı oluşturan dinamiklerin, AKP’nin, cemaatin oluşturduğu 30 yıllık bir projeden söz ediyoruz. Bunun en önemli ayağı medyadır. Bakmayın siz “Medyaya rağmen iktidara geldik” diye söylediklerine. Bu, onların bir taktiğidir hep. Yani aslında kendine karşı hep mağdur durumda olup, hep mağdurlukmuş gibi yapıp, mağdurluktan zalimliğe geçme refleksiydi bu. Ve bunun en büyük aracı da medya oldu zaten.

— **Baktığımız zaman Sabah/ATV grevini ya da daha öncesinde tutuklanan, katledilen gazetecileri, şimdi mağdur olan “isim yapmış gazetecilerimiz” o süreçleri görmezden gelebildi. Şimdi Gezi ile beraber bir özeleştirici durumu söz konusu. Yeterli mi sizce bu?**

Özeleştirici denilen şeyde ortaya insani bir şeyin de çıkması lazım. Günahı çok medyanın. Hatta mağdur olduğunu söyleyen insanların da günahı çok fazla ama bir günah çıkarma yeri değil medya. Gezi’ye kadar bir sürü şey oldu bu ülkede. Herkes sessiz kaldı. Ben medyanın iktidar tarafından baskı kurulduğu ve bu baskı ile işini yapamaz hale getirildiği ilk örneklerden biriyim merkez medyada. Hiç kimse sesini çıkarmadı, herkes sustu. Gezi’de kendini kahramanlaştırmaya çalışanların birçoğu da sustu. Niye? Çünkü kendilerine dönük bir şey yoktu. Çünkü kimse kendi makamını, parayı, konforu ve medyanın sağladığı kibir kulesini bırakmak istemiyor. Oysa dışarıda bambaşka bir hayat var. İnsanların onurlarına, hayatlarına, yaşam tarzlarına dönük bir sürü şeyler oldu. Ve hepsinde de sessiz kalındı. Bir sürü insan, gazeteciler öldürüldü bu ülkede. Faili meçhuller oldu. Bunlar karşısında da sessiz kalındı. 28 Şubat’a da sessiz kalındı. Orada yaşananların hiçbiri de doğru değildi. Buna da sessiz kaldılar. Ama o sessiz kalanlar, şimdi aynı sessizliği o zamanın mazlumları olan şimdi zalimleşenlerle birlikte yürütüyorlar. Biz bunları ayırt edemedik ki. Ayırt edemeyince de doğru bir analiz yapamıyoruz. Sonuca da ulaşamıyoruz.

— **80 darbesine ya da 28 Şubat’ta o dönem askeri vesayete destek veren pek çok gazetecinin şimdi postallarından arındırılmış başka bir vesayeti desteklediğini görüyoruz. Toplum olarak çabuk mu unutuyoruz her şeyi?**

İşte en önemli şey, balık hafızası. Bu iktidarın bu kadar zalimleşmesi ve gaddarlaşıma süreci de tamamen belleksizlikten oldu. Çünkü sürekli bellek siliniyor. Enformasyon denilen şey aslında bilgilendirmeden öte, unutmaya objesi haline gelebiliyor. Nasıl gelebiliyor? Bir şey için bombardıman yapılıyor. Bir süre sonra “Ne oldu?” denildiğinde şapşallaşılıyor herkes, hiçbir şey hatırlamıyor. Öyle bir algı zehirlenmesi var Türkiye’de medya eliyle yürütülen. İstediyin kesimi, istediğin an düşmanlaştırabiliyorsun bu ülkede, bu çok tehlikeli. Ötekileştirebiliyorsun da. Ben merkez medyada uzun süredir yöneticilik yapan bir adamım. Nasıl olabilir de marjinalleştirilebilirim ki? 27 yılda olmayan bu iktidar döneminde olabiliyor. Kimse şuraya bakmıyor; 27 yıl boyunca bu adam ne yapmış diye bakmıyor. Hemen suçlanıyorsun. Hemen üstünüze bir hafta yapıştırılıyor ve herkes de bunu seyrediyor. Türkiye’de en önemli şey şu; önce suçlu yarat sonra delil uydur Türkiye’si burası. Bütün burada yapılan gaddarlığı, cellatlığı kimse sorgulama ihtiyacı duymuyor. Niye? Belleksizlik var çünkü. Geriye dönse baksa herkes yüzleşecek. İktidar şöyle bir şey yapıyor, geçmişle seni sürekli tehdit ediyor. Soruyor sana “28 Şubat’ta neredesin?” diye. Kardeşim tamam benim 28 Şubat’ta nerede olduğum belli. Sen 12 Eylül’de neredeydin? Neredeydiniz? Yalan öyle bir şekilde kullanılıyor ki insanlarda, yalan bir hipnoz haline geldi. Anayasa referandumunun en önemli şeylerinden biri 12 Eylül yargılanacaktı. İddianameyi kimse okudu mu? Okumadı. 12 Eylül yargılanmıyor aklanıyor orada. İddianameye bakarsınız, Fatsa bölümüne baktığımızda tamamen Kenan Evren’e alkışlar, övgüler yağıyor savcı. Nasıl yargılayabilir? Sadece oraya baktığımda zaten bir utançtır 12 Eylül iddianamesi. Yani bu utanç bile sanki olumlu bir şeymiş gibi insanlara dikte ettirildi ve başka türlü anlatıldı.

— **Sizin meslek yaşamınıza baktığımız zaman da sansür tarihini görebiliyoruz. İlk NTV süreci ile başlarsak, İlhan Cihaner’in evinin, makamının basılması haberini “Başsavcı Ablukada”**

şeklinde haber yaptınız. Ve bir sansür mekanizması devreye girdiği zaman kanaldan ayrıldınız. Gezi Direnişi boyunca da NTV en çok eleştiriyi alan kanallardan biriydi. Bu iki dönem arasında fark görüyor musunuz işleyen sansür mekanizması adına?

Sansür çok ağır bir suç. İnsanlık utançlarından birisidir. Bu kadar evcilleşmesinde sorun var zaten. Sansürü biz normalde ekmek gibi kullanıyoruz bu ülkede. Çok ağır bir suçtur sansür ki ondan daha ağır, daha utanç verici, alçakça olan otosansürdür. Haber merkezlerinde gazeteciden çok hükümet ve cemaat komiserleri var. Onlar hâkim kılındı. Doğal olarak da medya haberden ve kendi reflekslerinden uzaklaştı. Yani NTV’yi sadece numune olarak ele alıp her şey NTV üzerinden yürütüldüğünde bu doğru olmuyor. Çünkü diğerlerinin de ondan bir farkı yok. NTV evet bu biat sürecinin önemli ayaklarından birisidir ama tek başına günah keçisi ilan edilmesi medyanın diğer ahlaksızlıklarını da örter. Öyle bir şey oluşturuldu ki; iktidardan yana olan, iktidarın işine yarayacak her şeyde inanılmaz imkânlar kullanılıyor. İktidarı oluşturan iki tane dinamik var. Nedir bunlar? AKP ve cemaat. Dünyanın hiçbir yerinde görülmemiş bir paralel güç de var işin içinde. Bunu hiç doğru düzgün Türkiye tartışmadı, konuşmadı. Bu iki gücün yarattığı bir Neo-Türkiye oluştu. Var olan Türkiye’nin reflekslerinden farklı. Eski Türkiye’nin çok da iyi olduğunu söylemek mümkün değil. Ama kurulan yeni Türkiye eskiyi de aratır hale geldi her anlamda. Bireysel hak ve özgürlükler anlamında, sivil topluma bakış açısından, insanların yaşam biçimine bakma açısından. Böyle bir durumda doğru şeyleri, doğru zamanda sorgulamayı bilmiyoruz. Gezi biraz bu anlamda yeniden bir sorgulama, yeniden görme ve bellek tazeleme anlamında çok önemli bir fırsat oldu. Herkese ders verdi aslında. Kendine de ders verdi, kendini oluşturan iç dinamiklere de, muhalefetine de, iktidarına da, siyasetine de... Türkiye’nin çok önemli bir dönüm noktasıdır. 30 Mayıs ila 13 Haziran arasında müdahaleye kadar yaşanan 13 gün Türkiye’nin elli yılda yüz yılda yaşayacağı bir döneme denk gelir. Daha sonuçları tam görülmedi bence ama Türkiye’yi sarsan 10 gündü o. Aslında dünyayı da sarsan 10 günlerden birisi olarak geçecektir.

— **Kısa bir süre öncesine kadar Artı 1 kanalında haber yayın yönetmenliği görevindeydiniz. Dışarıda direniş yaşanırken haber merkezinde durum neydi? Neler yaşıyordunuz?**

O kanal yeni bir kanaldı. Ve üç buçuk yıl işsizlikten sonra benim de kabul ettiğim bir işti. Gerçeğin yanında olmak diye bir şey var. Gerçeğin yanında olmak istiyorsun. Ve “Gerçeği söylemek zordur” diye bir sloganı vardı. Öyle olunca başka bir şey söylemeye gerek kalmıyor.

30 Mayıs sabahında şeyi gördüm, üç beş çocuk çadır kurmuş ve ağaç nöbeti tutarken çok büyük bir zalimlik yaşadılar, üzerlerine gaz bombaları atıldı, çadırlar yakıldı ve çok büyük bir şiddete maruz kaldılar. Her şey orada başladı aslında. O olmasaydı Gezi olmayacaktı. O gün temel soru şuydu? Oraya müdahale emrini kim verdi? Doğal olarak kimin vermesi gerekiyor? Vali, emniyet müdürü, içişleri bakanı... Oysa direkt emri veren Tayyip Erdoğan’dı. Vurun, kırın, yıkın... Ve öyle oldu. Ve ondan sonra her şey bir kelebek etkisi gibi yayılmaya başladı ve başka bir şeye dönüştü. Artık o kadar ötekileştirilen ve sindirilmiş bir kesim vardı ki bir yerden sonra şunu yapıyorsun artık, “Eee, yeter!” “Yeter”in de ilk defa Türkiye’de meşru bir zemini oluştu bu kadar. Ağaç, herkesin ortak paydası. Bu zeminden sonra da iş gerçekten bir itiraz sürecine dönüştü. Çünkü itirazı unutmuştuk bu ülkede. Sesini çıkaranın hain ilan edildiği bir yerde kimse sesini çıkarmıyor. O süreci en önemli yaşayan 2011’de Fenerbahçe’dir. İtiraz etti. Köprü yoluna çıkmış bir kesimden söz ediyoruz. Sonra o yol Gezi’de tamamlandı ve devam edildi. Olmasaydı, o devamı gelmezdi. Birbirinden bağımsız

değildir hiçbir şey. Bu ortamda Artı 1'e başladım ben. Şunu fark ettim orada; siz düşmanlaşma saflarından birinde yer almazsanız karşılığı çok fazla bu ülkede. Yani AKP yandaşı olmak kadar sırf ona düşmanlık yapmayı da doğru bulmuyorum mesleki anlamda. Bu siyasi bir şeydir. Siyasi platformda bunu yaparsınız. Ama gazetecilik böyle bir şey değil. Bunların dışında bir şey oluşturmaya çalıştık. Ama bunun bedeli çok daha ağır bu ülkede. Çünkü iktidarla onun karşılığı birbirini besliyor. İktidarı da besliyor. "Bak işte bunlar!" diyen söylemine, o ajitasyona imkân tanıyor. "Ben diktatör değilim, bana bunlar bunlar yazılıyor" deme imkânı doğuruyor. Diktatör olup olmadığı tartışılır. Ama gaddar olduğunun hiçbir tartışması yok artık. Gaddar bir iktidar var. Diktatör dediğin zaman insan aslında bozulur, zoruna gider değil mi? Ama diktatör, padişah dediğinde o kibri büyütüyor, kibri okşuyor. Onu hissediyorsun. Bütün dünyanın "Acaba ne oluyor?" dediği, ürktüğü bir gaddarlaşma süreci var, bir gaddar adama dönüştü. Adını doğru koyarsak işin içinden çıkmak daha kolay olacaktır. Böyle bir ortamda kimsenin tarafında olmadan bir şey yapmaya çalışıyorsunuz, bedeli çok ağır ödetiliyor. Çünkü o zaman hedef oluyorsunuz. Sizin doğrunuz her kesimden ortak bir payda buluyor, ortak bir vicdan haline geliyor. Bu ülkede en çok ortak vicdandan korkuluyor.

— **Artı 1 Kanalı kurulurken medyadaki baskı ve sansüre alternatif yaratacağı** iddiasıyla gündeme gelmişti.

Yalan... (Gülüyor.) İşte böyle bir şeyle yüzleşirsin, turnusol olur ortaya çıkar. Yalan olduğu ortaya çıkar.

— **Gezi Direnişi ile beraber haberlere müdahale geldiği gerekçesiyle hem siz hem de kanaldaki pek çok isim istifa etti. Ana akım medya ile aynı sermaye ve sahiplik yapısında bir kanal ne kadar alternatif olabilirdi sizce?**

Öyle bir hale getirildi ki sanki alternatif daha böyle marjinal bir unsurmuş gibi görünüyor. Oysa alternatif denilen olması gereken. Biz olması gerekeni bile kutsayacak hale geldik. Bir gerçekten söz ediyorsun, o gerçeğin bütün yönleriyle ortaya konması. Buna bile hasret hale gelmişiz. Asıl başlı başına sorun bu. Bir yere alternatif olmaya falan gerek yok. İşin gereğini yapacaksınız. Medya kendi işlevini yerine getirsin her şey farklı olur. O kanal için çok fazla konuşmanın anlamı yok, en son ayrıldığım yer. Çünkü sansür çok ağır bir suçtur, büyük bir utançtır. Sansüre kalkışmış bir yer hâlâ devam ediyor ve kimse suratına tükürmüyor. Böyle şey olur mu? Bu kadar evcilleşmesin bu kavram. Sansür, otosansür insanlık utancıdır. Mesleğin de en ağır suçudur. Bu adamlar göğsünü gere gere bırak orada burada konuşmayı, sokağa çıkmamalı. Türkiye'de omurgasız olup da ayakta kalan tek canlı türü gazetecilerdir. Ben bunlara yavşak gazeteciler diyorum. Bütün sorun oradan kaynaklanıyor.

— **Gezi Direnişi'nde ortaya çıkan "Biz yıllarca bu medyadan mı izlemiştir Doğu'da olanları, sizi şimdi anlıyoruz"** söylemi aslında medyanın, devletin ideolojik aygıtı olarak görev yaptığının açık bir kanıtı değil miydi?

Devlet dediğimiz şey ne, şu anda onu tanımlayamıyoruz. Türkiye'de büyük bir savaş yaşanıyor; derin devleti ele geçirme. Bunu yapan da iktidarı oluşturan AKP ve cemaat. Kendi aralarında bir savaş yaşıyorlar. Derin devleti ele geçirme savaşı var, iktidar savaşı değil. Bir devleti ele geçirmek istiyorsan iki tane önemli kurum vardır. Adli Tıp ve TÜBİTAK. Hiç kimse buralardan bakmıyor, görmüyor. Çünkü her şey orada belirleniyor, istediğinizi yapıyorsunuz. Özal'ın ölümüne dair yapılan şeyde AKP'nin tezi zehirlenmediği idi, cemaatin tezi zehirlendiği idi. Bunun üzerinden bir iktidar savaşı yürütülürken, Özal'ın zehirlenmesini kendine Gezi'den çıkış propagandası haline getirdi bu

iktidar. Zehirlenmedi diyen kendisiydi. Niye Özal ve Menderes bu kadar değerli oldu? Çünkü Türkiye'deki muhafazakâr duygusunu okşamak için yapılıyor. Türkiye'yi yöneten bir konsorsiyum var. Bir rant konsorsiyumu var. Siyaset ve İslami referanslardan önce bu tarafına hiç bakmıyoruz. Böyle baktığımızda aslında bir rant ve derin devleti ele geçirme savaşı yaşanıyor. Kendi iktidarını kurmak için bu ülkede çocuklar öldürüldü. Ve bu darbe girişimi olarak yansıtılıyor. Darbeler böyle mi olur? Sivil insanların, halkın tepkisi darbe olur mu? Terminolojik olarak da bir yanlışlık var. Ama işte algı zehirlenmesi böyle çalışıyor. Ve bütün bizim bildiğimiz, inandığımız şeyleri tersyüz ediyor. Bu iktidarın, hem AKP'nin hem cemaatin üç tane hükmetme teorisi var. Bir tanesi eristik diyalektiktir, Schopenhauer'un, haklı çıkma üzerine kuruludur her şey. Bir tanesi kurbağa teoremidir bir diğeri de ilmi siyasettir. Üçünü çözen iktidarın bütün reflekslerini ve kodlarını çözer.

— **Bu tespitinizi biraz daha açabilir misiniz? Üç hükmetme biçimi medya üzerinde nasıl uygulanıyor örneğin?**

Medyada iktidarın istemediği hiçbir şey olmaz şu an. Niye? Çünkü ekonomik olarak elinde. Aslında bu da büyük bir suçtur. Çünkü ekonomik olarak ipleri elinde tuttuğunuz güç kendi gücünüz değil, bu ülkenin, senin benim vergilerimden oluşan bir güç. Bunu kötüye kullanıyorsun. Gezi sürecinde 400-500 milyon lira vergi affı yapıldı. Kime yapıldı bunlar? Yeni Şafak grubuna, Kanal A grubuna, Skytürk'ü, Akşam'ı verdikleri şimdi vazgeçme aşamasında olan Cengiz Holding'in oluşturduğu konsorsiyuma. Kimin parasını kimden affediyorsun? Bu bile gösteriyor aslında nasıl yürüdüğünü medyanın. Çok büyük bir rant. Düne kadar hiçbir şeyi olmayan insanlar bugün büyük bir ranta ulaştılar. Gazetecilik yapmıyorlar. Mücahitlik yapıyorlar. Ve bir cihadın mücahitleri olarak gazeteciliği kullanıyorlar. Bu iktidar kadar, bu mücahitlik yapmaya çalışan insanların da üzerinde ölen çocukların kanı vardır. Bununla yüzleşmeden hiçbir şey düze çıkmaz bu ülkede.

— **Gezi Direnişi ile birlikte kendi yaşadıklarını medyada göremeyen insanlar haberin hem aktörü hem üreticisi haline geldi. Yurttaş gazeteciliği kavramı hiç olmadığı kadar tartışılır oldu. Yurttaş gazeteciliği geleceğin medyasına yön verebilecek güce kavuşabilir mi?**

Bu öyle bir hale geliyor ki aslında iyi yürüyebilecek şeyler büyük bir dezenformasyona da yol açabilir. Bu mesleki bir uzmanlık isteyen bir iş değil mi? Herkesin yapabileceği bir iş haline gelirse orada bir sorun var. Ve o hale getirildi. Bu kadar işlevsizleştirildi. İçi boşaltıldı. Ve sosyal medya ile birlikte de aslında yapılmış gibi görüldü. Ama bir filtresi yok. Bir haberi aktarırken bir sürü unsurlarının bir arada olması lazım. Mesela demeç artık haber yerine geçmeye başladı bu ülkede. Çıktı bir tane akli evvel birisi Gezi Parkı'ndaki bütün yemeklerin parası Meksika'dan ödendi diye bir şey söyledi. Bu gazeteye manşet oluyor. Elinde dekontun var mı? Olmak zorunda. Çok kolaydır bu, eğer ödendiyse bankayla bunu alırsınız. Çünkü dijital çağda hiçbir belgeyi saklayamazsınız. Kendisi şahit olmuş mu? Yok. Kim demiş? Bir arkadaşı demiş. Kim o? Yok. Ama bu cümle büyük bir manşetle haber haline geliyor. Bu haber falan değildir. Bu dezenformasyondur. Ve bu da çok ağır bir suçtur. Ya da iktidara anında "Faşist bunlar" deniyor. Bu kadar kolay olmaz bunlar. Daha ilerisi ne olacak? Sloganist ve filtresiz, belli bir nosyon ve formasyon olmadan yapıldığı için de bir sorun yaşanıyor. Yurttaş gazeteciliğini yaratan, medyanın kendi işlevini yerine getirememesidir. Bir ihtiyaçtan doğmuştur. Gereklilikten değil. Benim çok önemseydiğim bir alandır. Ama bu uzmanlık gerektiren bir meslektir. Bunu kaybederse bedeli herkes için ağır olur. Herkes, herkese karşı bir silah olarak kullanmaya başlar. Yurttaş gazeteciliği denilen şeyin de bir silaha dönüşme ihtimali var.

İstediğiniz insanları anında karalayabilirsiniz. Gücü ele geçiren bir başkası üzerinde bunu bir tahakküm olarak, silah olarak kullanmaya başlarsa o zaman var olan gaddarlıktan bir farkımız olmaz. Bunu ayrıştıracak belli kriterler gerekir. Belki otokontroller gerekir, belli filtreler, belli mesleki uzmanlıklar gerektirir. Bu yok mesela işte.

Evet ama Gezi Direnişi boyunca elinde cep telefonu olan ya da sokakta bir olaya tanıklık eden insanların anında haber aktarmasıyla öğrenebildi Türkiye birçok şeyi çünkü o sırada merkez medya penguen belgeselleriyle meşguldü.

Doğru, ama bu aynı zamanda da bir tehlikedir. Bir yabancılaşmayı da sağlar. Fetiş haline geliyor. Herkes göstermeye başlıyor. Herkesin göstermeye başladığı bir yerde aslında gerçeği görmek daha zordur. Bak dünya bu dijital çağ ile birlikte bir yabancılaşma ve bencilleşme üzerine kafa yoruyor. *Black Mirror* diye bir mini dizi var, izlemek gerekiyor. Biz daha onun hiçbir aşamasına gelmedik. Biz bu dijitalliğin yarattığı dezenformasyonu bile kutsar haldeyiz.

— **Twitter’ı ve sosyal medyayı siz de aktif olarak kullanıyorsunuz. Sosyal medyayı alternatif bir gazetecilik mecrası olarak görmek mümkün mü?**

Hayır değil, işlenmemiş ham materyaller olarak görmek lazım bunu. Ham materyaller dolaşıyor. Orada da büyük bir baskı ve tahakküme dönüşme aşaması var. Twitter özellikle. İktidar altı bin kişi görevlendirmiş. Ne yapıyor bu kişiler? Sürekli sizi manipüle ediyor, küfrediyor, hakaret ediyor. Söylediğiniz bir gerçekliğe karşı oturduğu yerden ahkâm kesiyor. Ahmet Atakan’ın ölümüne ilişkin bir sürü araştırma yapıyorum. Şüpheli ve çok tartışılacak bir dava. Her hali ile tartışılması gerek. Bir sürü şey yazıyorsunuz, adam oturduğu yerden “Hayır o öyle değil” diyor. Gazeteci misin? Yok. Doktor musun? Yok. Niye konuşuyorsun? Çünkü ona şöyle bir emir verildi; sabote et. Sabotaj timleri oluşturuldu şimdi ve hiçbir becerisi, yeteneği olmayan insanlar Gezi süreciyle birlikte bir anda önemli yerlere getirildi. Ve sosyal medyada yükseltildi. Bunların hepsi bir organizasyon.

— **Gezi’de yaptıkları haberlerin çalıştıkları kurumlar tarafından görmezden gelindiğinden şikâyetçi basın çalışanları da vardı. Basın emekçileri nasıl bir tavır almalıydı sizce?**

Şunu görmeleri lazım artık Türkiye o aşamaya geldi. Para mı, onur mu? Bu ayrımı yapmak lazım. Herkes sürekli “ekmek parası” diyor. Eee, biz taş mı yiyoruz? Bir şeyin bedelini ödemek gerekir. Onur mu, para mı? Tercihini yapmak zorunda insanlar.

— **Gezi sürecinde Park Forumları’yla birlikte Gazeteci Forumları da başladı biliyorsunuz. Gazeteciler de artık kendi aralarında daha çok birlik olma mücadelesi veriyorlar. Bu dayanışma nasıl kalıcı hale getirilebilir?**

Ben bireysel ahlakı, her türlü toplumsal ve sürüsel ahlaktan yeğ tutarım. Daha üstün tutarım. Önce bireysel ahlaklarımız güçlü olacak. Medyanın da bireysel ahlaklı insanlara ihtiyacı var. Sürüsel hareketlere değil. Bir sürü örneği var. İşte medya oluşumları var, Türkiye Gazeteciler Cemiyeti gibi yapılar var. Asıl o yapıların yıkılması lazım öncelikle. Onursuzluk merkezi haline gelmiştir orası. Polisin servis ettiği fotoğrafa ödül veren bir dernek ayakta kalabilir mi? Nasıl olabilir? Polisin servis ettiği bir fotoğrafa mesleki ödül vermiş bir yerden söz ediyoruz. Bundan daha ağır suç olabilir mi? Hâlâ çıkıp meslek adına ahkâm kesiyorlar. Çok büyük bir ayıp değil mi bu? Benim adıma hiçbiri konuşamaz. Ben hiçbir mesleki kuruluşa üye değilim, olmayı da düşünmüyorum. Her türlü örtü altında yapılan şeylerin aslında mesleğin pislüklerini örtmeye çalıştığını düşünüyorum. Bireysel ahlakı güçlü insanlara ihtiyacı var medyanın.

— Ama bu “bireysel ahlakı güçlü” insanların bir araya gelmesi ve yeni bir oluşuma gidilmesi önemli değil mi?

Olabilir, buna hiçbir itirazım yok. Tabii ki böylesi olursa her şey çok daha güçlü olur. Üretmiyorum deme hakkının da kullanılması lazım. Üretmiyorum dediğiniz zaman terörist olmakla, marjinal olmakla suçlayabilirler bu ülkede çok rahatlıkla. Oysa bu ülkede 212 denilen bir yasa var, mesleki çalışma alanındaki hâlâ en ilerici yasalardan biri aradan kaç yıl geçmesine rağmen. 212’de reddetme hakkı vardır, kimse bilmez bile. Reddetme hakkı diye bir şey konmuştur. Çünkü bu kadar onurlu bir meslektir bu ve orada yasayla güvence altına alınmıştır. Yasaya baksınlar reddetme hakkını kullansınlar. Şu anda reddetme hakkını kullanmayı gerektirecek her şey var medyada. Reddetmemek zaten midenin çok geniş olmasıyla ilgili bir şey. Nasıl hazmediliyor bu kadar şey anlamakta zorlanıyorum.

— **Reddetme hakkınızı meslek hayatınız boyunca kullandığınız dönemler oldu. NTV öncesine dönersek Kanal 24’ün kuruluşunda da yer aldınız. Orada da yayınladığınız bir filme müdahale gelince ayrıldınız.**

Başka da bir sürü şeyler var, film bahaneydi.

— **Ne gibi şeyler?**

24, iktidara yakın kişilerin oluşturduğu bir medyaydı. Ama bir farkı vardı. Hasan Doğan gibi bir isimle ben çalışıyordum, sonra rahmetli olan Hasan Doğan’ın yapısından kaynaklanan bir süreç yaşamıştık. Siz doğru yapmaya inandığınız bir şey için yola çıkarsanız mecranın çok önemi yok. İsteddiğiniz yerde bunu yapmaya çalışırsınız. İzin verilir, verilmez. Ama en azından denersiniz. 24, bu ülkenin çok önemli bir yürekli projesidir. Şimdi yeni bir kitap yazmaya çalışıyorum, o sürecin hepsini anlatacağım. Kimler nasıl yaptı, neler yaptı? Hem 24’ü hem NTV’yi. Orada daha detaylarıyla anlatacağım. 24, yarım kaldı. Tamamlanamayan bir şeydir. Türkiye’de ilk defa haber kanalı reflekslerini baştan sona değiştiren de bir projedir 24. Kimse moderatör kavramından bahsetmezken, moderatör medyaya ilk 24 ile girmiştir. Benim projeye girmiştir. Yani “abluka” ile adımı yan yana koyarken, insanlar beni karalamak için bir günde Gregor Samsa haline getirirken ama “modaretörüm” diyen kimse kendisini Mustafa Hoş ile yan yana getirmiyor. Ben narsis bir şeyden söz etmiyorum. Mesleğin kendi içyüzünü anlatmak için bu örnekleri veriyorum. Herkesin yapması gereken bir tavırdan söz ediyorum. Onursuzluğa karşı gelmek bu kadar basit.

— **Peki sizin de dediğiniz gibi “24 iktidara yakın kişilerin oluşturduğu”, hükümetle dirsek teması olan bir kanaldı. Bu yapının sansür olarak kaşınza çıkabileceğini öngörmemiş miydiniz?**

Hayır, bak şöyle bir şey var. Niyet okumak bu ülkenin en büyük hastalığı. Herkes niyet okuyor. Geçmişte niyeti okunarak cezalandırılanlar şimdi niyet okuyarak insanlar üzerinde gaddarlık yapıyor. Aynı şeyi yapma. Yaşayıp görürsünüz ona göre de tavır alırsınız. Bana çok yerden “Gel bu projeni hayata geçir” denmedi ki. Geldi birtakım insanlar, biz beraber bu işi yapalım dedi. Söylediğim tek bir şey vardı, siyasetin olduğu yerde asla olmam, eğer bunu yapmaya kalkışırsanız, herhangi bir siyasetin tahakkümünü kurmaya çalışırsanız en yanlış adamı seçiyorsunuz diye ilk görüşmemde söyledim. Yaşayıp görecektik. Orada bir sürü önemli şeyler gerçekleştirilmiştir 24’te. Herkes unutuyor. İlk defa Türkiye televizyonlarında Ermenice, Rumca, Zazaca, Lazca bütün şeylerin olduğu bir yılbaşı gecesi yapıldı eşi benzeri yoktur. İnanılmaz bir 10 Kasım yayını yapılmıştır, Çanakkale yayınları yapılmıştır özel. Çok özel filmler yayınlamıştır, *Ülke ve Özgürlük*’ten *Grbavica*’ya kadar. Tematik Filmler

Kuşağı denilen medyada bence televizyon tarihi açısından çok önemli olan bir süreç başlamıştır. *Ateş, Mikrop ve Çelik* gibi belgesellerin yayınlandığı ve çok özel programları olan topyekûn bir projedir. Bugün olsa yine aynı şeyi yaparım hiç düşünmem. Pişman olduğum hiçbir şey yok. Sadece yanlış adamların elinde heba edilmiş, işgal edilmiş bir projedir 24 benim için.

— **Uluslararası Gazetecileri Koruma Komitesi, başbakana hitaben hükümetin basın özgürlüğü konusundaki tutumundan endişelerini dile getiren bir mektup yazdı. Aynı günlerde de Egemen Bağış “Medya, tarihinin en özgür günlerini yaşıyor ülkemizde” dedi. Bu çelişkiyi bir gazeteci olarak nasıl yorumluyorsunuz?**

Yalan hiç bu kadar resmi söylem olmadı bu ülkede. Yalanı gerçekmiş gibi görmek de böyle. Bu iktidarı oluşturan yapı şudur: Kurtla bir olur kuzuyu parçalar, sonra çobanla oturur ağlar. Tamamen bunun üzerine kurulu her şey. Bir ülkenin spor bakanı, uluslararası olimpiik ruh denilen şeyin en önemli aşaması olan olimpiyat yarışında kaybetmeyi “Kına yakın!” diye söyleyebilir mi? Japonya’da olsa her gün harakiri yapardı. Kendi harakiri yapmasa zaten azledilirdi, görevden atılırdı. Bütün itibarları alınırdı. Türkiye’de hâlâ itibar haline geliyor bu insanlar. Aynı şekilde bütün dünyanın gördüğü bir gerçeği büyük bir yalanla örtmeye çalışıyor Avrupa’dan sorumlu devlet bakanı. Avrupa bir kere inanır mı buna? Bu ülkenin en onurlu gazetecilerinden birisidir Merdan Yanardağ. Daha yeni içeriye atıldı. Ve 12 Eylül’de içeride yatmış birisidir. Anti-militarist biridir. Veli Küçük ile aynı örgütten içeride. Bunu bile sorgulamak gerekmiyor mu bu ülkede? Nasıl oluyor da Merdan ile Veli Küçük aynı yerde. Merdan, gazetecidir. Siyasi fikirlerini beğenirsin beğenmezsin. Benim de uyuşmadığım bir sürü taraf vardır Merdan’la. Ama Merdan bir gazetecidir ve şu an hapiste. Kim o sırça köşklerinde rahat edebilir ki Merdan zindanda yatarken? Meslek adına en büyük hesaplaşmalardan birinin yaşanacağı son halkalardan birisidir Merdan’ın içeri atılması. Şimdi kurulsunlar villalarına, rezidanslarına oradan meslek için ahkâm kessinler, böyle bir alçaklık olur mu?

— **Gezi Direnişi ile beraber medyadaki “Bana dokunmayan yılan bin yaşasın” anlayışında bir değişiklik oldu mu sizce?**

Doğru ama iktidarın yanında olmanın bu kadar kutsandığı bir yerde bu çok önem kazanmıyor. İktidar aparatı haline gelmiş insanların fazla deşifre olması lazım. Öyle ya da böyle, kime biat ettiğinin önemi yok. Askere, polise, patronuna... Biat etmiş bir kafa gazeteci olamaz. Temeli buradan başlatmak lazım. Bu kamu meydanında aristokrat gibi dolaşma imkânı sağlayan inanılmaz bir meslektir, küstah bir meslektir. Kafa tutarsınız her şeye, meydan okursunuz. Size böyle bir şey sağlar. Bu meslek şu anda pelte haline getirilmiş durumda. Bunlar deşifre olmadan, bundan yaptıklarıyla yüzleştirilmeden bir şey düzelmez.

— **Medya ile ilgili yeni projeleriniz var mı? Ne yapmayı düşünüyorsunuz bundan sonrası için?**

Yeni bir kanal projesi var, ama gerçekleşmeyen hayaller dalında mansiyon almaya devam ediyor şimdi bir karşılığı yok. Yani 27 yıl sonra işimi hiçbir şekilde yapamaz hale getirildim. Kıyıda köşede kalmış bir adamdan söz etmiyoruz. Yaptığım işler bellidir medyada bu zamana kadar. O zaman diyorum ki eşit koşullarda getirsinler çıkalım yapalım bu işi bak ne oluyor? Onu bırak nefes alman bile lüks hale getiriliyor bu ülkede, ne hakla? İstedikleri kadar susturmaya çalışsınlar bir şekilde sesim çıkacak. Olmadı sosyal medyadan bunu yaparım, olmadı alırım davulu tokmağı sokaklarda bağıra bağıra haykırırım gerçeği. Hiçbir şekilde susturamazlar. Başka da bir yolu yok. Ben şunu

söylüyorum hep: Korkma cesaret de bulaşıcıdır! Evet kaybedebilirsiniz, bedeli çok ağır oluyor, kolay değil. Ama her halükârda onurlu bir mesleği yapmak istiyorsanız başka yolu da yok artık.

“NEO-TÜRKİYE’DE HAFIZA EN BÜYÜK DÜŞMAN.”

Röportaj: Çağrı Sarı/Evrensel
25 Kasım 2013

— **Özellikle son zamanlarda, Zaman gazetesi ile başlayan dersaneler kavgası ile medyanın iktidara göre nasıl şekil aldığı görüldü. Bu önceden de böyle miydi yoksa fark edilir mi olmaya başladı?**

Dershane kavgası gibi görünen Neo-Türkiye’nin derin devletine sahip olma kavgasıdır. 7 Şubat 2012’de yaşanan çatışma hangi demokratik ülkede olabilir ki? Bir yanda seçimle işbaşına gelmiş bir iktidar AKP, diğer yanda devlet yönetimini paylaştığı bir cemaat. Bu işin temelinde bir sorun var. Yani oluşum legal hukuk devleti normları dışında. Öncelikle bu yapı iyi analiz edilmeli. Türkiye sormalı. Neden bir aradaydınız ve neden kavga ediyorsunuz diye? Bunu sorması gereken genel medya iktidara ya da cemaate biat etmiş durumda. Biat etmiş biri siyasetçi olur bürokrat olur memur olur şu olur bu olur ama asla gazeteci olamaz. Evrensel en temel gazetecilik kurallarından biri mesleğin kişisel çıkarlara alet edilmemesidir. Dershane kavgasında olan tamamen kişisel çıkarlara da alet etmemek. Yani ahlaken büyük bir ayıp var. Neo-Türkiye’de medyanın görevi ayıpları örtmektir. Gazetecilik değil örtücülük yapılıyor. Tabii bunu söylerken eskiden her şey çok düzgün ve ahlakiydi diye söylemiyorum. Asker ve bürokrat tahakkümünde de medyanın etik ve ilkesel yanlışları vardı. Ama her ne olursa olsun yine de gazetecilik yapma manevra sahası vardı. Şimdi o tamamen ortadan kalktı. Haber merkezleri AKP ve cemaat komiserleriyle dolduruldu. Sansür, sıradan otosansür, bir liyakat nişanı haline geldi.

— **Başbakan Erdoğan’ın kürsülerden gazetecileri hedef alması, basın dünyasını nasıl etkiliyor?**

Başbakan Erdoğan sabah kalktığı anda hangi mesleği icra edeceği belli olmuyor. Bir sabah jinekolog bir sabah antropolog bir sabah belediye başkanı bir sabah emniyet müdürü bir sabah sosyolog bir sabah müteahhit oluyor. Ama hep sabit olan başbakanlığı ve genel yayın yönetmenliği. Hal böyle olunca medyanın içeriğini de Erdoğan belirliyor. Şimdi bu ortamda nasıl gazetecilikten söz edilir ki? Medyanın omurgasını ne patron ne siyasal iktidarlar oluşturur. Omurga gazeteciler ve okuyucu/izleyici/dinleyici tarafından oluşur. İşin omurgası yanlış.

— **Mesela Başbakan Erdoğan bir açıklama yapıyor. Köşe yazarları hemen Erdoğan’ın sözlerini parlatıyor. “Tarihi” diye tanımlamalar yapıyor. Aynı köşe yazarları, Başbakan 5 yıl önce tersi bir noktada durduğunda yine o noktayı haber yapıyor. Yani başbakan ne derse köşelerde de o var. Neden böyle? Gerçekten inanıyorlar mı yazarlar ya da televizyon programcıları?**

Adalet ve Kalkınma Partisi iktidarında soru sormak unutuldu. Mesleğin en temel kurallarından biri soru sormaktır. Soru yok. Fikri takip yok. Erdoğan bir şey söylüyor doğaldır bu haber yapılır. Ama daha önce söylediğinin tam zıddı şeyler söylüyor. Yeni olan var eski olan yok. Çünkü Neo-Türkiye’de hafıza en büyük düşman. Belleği olmayan bir ülke isteniyor. Çünkü bellek dün bugün muhakemesi demek. Onu yapmak yasak. Demeç haberciliği gibi bir garabet var. Haber denilenin içinde karşı görüş yok. Karşı görüş haberin süsü değil olmazsa olmazdır oysa. Erdoğan’ın ağzının içine bakanlara gazeteci de demeyelim. Onlar vakanüvistir.

— **Gezi Parkı eylemleri ile beraber daha da ayyuka çıkan bir durumu basına yönelik sansür. Siz de bu sansüre tanık oldunuz. Gazeteciler istifa etti, etmeyen çıkarıldı. Gezi öncesi ve sonrası diye bir ayrım yapıyor musunuz? Değişen bir durum var mı?**

Sansür ve otosansür sadece medya ahlaksızlığı değildir. Bir insanlık suçudur. Bu suçu işleyenler bırakın gazetecilik yapmayı sokağa çıkamamalı, suratlarına tükürülmelidir. Pedofiliden zoofiliden cana kasttan daha hafif bir suç değildir. Bu kadar evcilleşmesi bu ülkenin kara bir lekesidir. Büyük bir onursuzluktur. Gezi Direnişi ile sansür ve otosansür deşifre oldu. Ama sonrasında bu utançla yüzleşme ve özeleştirme yapılacağı yerde daha çok biat etmenin rampası oldu. Sadece 5 yıl öncesi ile kıyaslarsak bile daha çok gazete okunmuyorsa, daha çok TV izlenmiyorsa bu çöküştür. Manipülasyon ve dezenformasyon için hiçbir filtresi olmayan sosyal medya her gün genel medyayı dövüyor eziyor. Haber su ekmek kadar ihtiyaçtır. Bu ihtiyacı olması gereken yerler karşılamazsa başka bir yerden karşılanır. O yer şimdilik sosyal medya. Dünya dijital hayatın bireycileştirmesi ve yabancılaştırmasını tartışırken biz özgürlük alanı diye dört elle sarılıyoruz. Bu ne sosyolojik bir uçurumdur? Ama yapacak bir şey yok vasatın tahakkümünde insanlar kendi manevra sahalarını yaratmak zorunda kalıyor.

— **Sizce halkta medya sektörün, bir güven var mı?**

Kesinlikle hayır. Kime güvenmezsin diye sorulduğunda ilk 5'lerde gazeteciler çıkıyor. Bundan daha can yakıcı bir şey olur mu? Bu da yaşanan erozyonun sonucudur.

— **Eğer bir güven yoksa bu nasıl aşılır?**

Ben optimist bakıyorum. Var olan medya köhnedir, çürümüştür ve onurunu ahlakını kaybetmiştir. O yüzden yeni bir medya olacaktır. Zaten sosyal medya oldu bile. Burada ironik olan hepimiz sosyal medyanın köleleri gibiyiz. Bedavaya çalışıyoruz. Onlar kazanıyor. Bu adil değil. Ama yapacak bir şey yok. Sosyal medya, dijital teknoloji yeni mecralar oluşturacak. İşin özeti şu. Gerçeğin ışığı bu karanlığı yırtacak. Ama öyle ama böyle.

BLOG YAZILARIM

FENERBAHÇE OPERASYONUNDA YANITSIZ SORULAR

“Soru, dekor bezini yırtıp sahnenin arkasında gizli olanı gösteren bıçak gibidir” der Milan Kundera. O zaman gizli olanı bulmak için basit ama bıçak gibi soruları soruyorum:

“Operasyon öncesinde yüklü miktarda Fenerbahçe hissesi alındı mı? Alındıysa kimler hangi bağlantılarla bu hisseleri aldı?”

“Operasyon sonrasında Fenerbahçe’nin işlem tahtası neden kapatılmadı? Federasyonun etik kurulu sonrası lig devam kararı ve Şampiyonlar Ligi dışında bırakıldığı sürede kimler hisse aldı?”

“Operasyon öncesi ve sonrası borsada Fenerbahçe işlem hacmi ne oldu?”

“2016 Dünya Kupası’nın Fransa’ya verilmesinin diyeti olarak Trabzon Şampiyonlar Ligi’ne alındı iddiası doğru mu?”

“Platini ile herhangi bir pazarlık yapıldı mı?”

“Mehmet Ali Aydınlar Fenerbahçe yöneticilerine hangi taahhütlerde bulunarak ‘Beyanat vermeyin. Bir şey yapmayın’ dedi. Fenerbahçe’nin UEFA nezdinde lobi yapması bilerek mi engellendi?”

“Melih Gökçek’e ait olduğu iddia edilen tam donanımlı dinleme aracı neden araştırılmadı? Gökçek neden Ankara’da ifade verdi?”

“Goksel Gumusdag ve Mehmet Atalay yerine Mehmet Ali Aydınlar’ın seçilmesi bir taktik miydi? Fenerbahçeli biri olsun büyük oyun perdelensin senaryosu uygulandı mı?”

“Neden ısrarla operasyonu yürüten organize şube müdürü, savcı gibi kişilerin Fenerbahçeli olduğu manipüle edildi?”

“Servis için seçilen gazeteciler neden değiştirildi?”

“Operasyon öncesi Erman Toroğlu Kanaltürk’ten gönderilecekken ücreti artırılıp neden sözleşme yenilendi?”

“Kelebek operasyonuna isimleri karışan gazeteciler ne karşılığında şike operasyonu dışında bırakıldı? Bu isimlerle şike operasyonu manipülasyonu anlaşması yapıldı mı?”

“Operasyon öncesi AKP ile cemaat arasında hangi tartışma yaşandı? Sonra anlaşma nasıl sağlandı?”

“Emniyet hukuka aykırı olduğunu bile bile 19 maçta şike var açıklamasını niye yaptı?”

“19 maçta şike varsa neden 3 futbolcu tutuklu? Hakem niye yok? 19 maçta şike kiminle nasıl yapıldı?”

“Şike için neden suçüstü yapılmadı 8 ay beklendi?”

“Aziz Yıldırım’ın gözaltındayken ikametgâhı neden Metris yazıldı?”

“Emenike ve Sezer Öztürk’ün para alırken görüntüleri var haberi neden servis edildi? Bu görüntüler nerede?”

“Aziz Yıldırım’ın gözaltı fotoğrafı ve silahlı operasyon görüntüleri neden servis edildi? Yurtdışına kaçacaktı dezenformasyonu ne amaçlandı?”

“Önce suçlu yarat sonra delil uydur düzeni kimin nasıl işine yarıyor?”

“Fenerbahçe’ye dokunularak korku imparatorluğunun devamı sağlanıyor iddiası doğru mu?”

“Operasyonda polis tuzak için muhbir kullandı mı?”

“Şekip Mosturoğlu’na itirafçı ol baskısı neden yapıldı? Savcı tuzak sorularla neyi amaçladı?”

“Maçların sonucu biliniyorsa bahis oynandı mı?”

“Hüsnü Güreli’nin ‘Beşiktaş’ı kurtardık!’ açıklaması ‘iyi niyet’ oyununun bir parçası mıdır?”

“Mersin İdmanyurdu’nun adı neden karıştırıldı ve niye hiçbir işlem yapılmadı?”

“Fenerbahçe-Bursa maçından sonra Bursa başkanının ‘Trabzon’a borcumuzu ödedik’ açıklaması neden görmezlikten gelindi?”

“Wikileaks belgelerinde Trabzonspor’a örtülü ödenekten para gönderildiği iddiası neden araştırılmadı?”

“Trabzon-Karabük maçında kaleci Bülent, teknik takibe yakalandı mı?”

“Yayın yasağı neden manipülasyon ve dezenformasyon amacına ulaşınca verildi?”

“Cemaat operasyon başladığında çok iştahlıydı, neden sonra sessiz kaldı? Kim niye susun dedi?”

“Hüseyin Gülerce federasyonun lig kararından sonra ‘Yakında görüşürüz’ derken ne dediğini biliyordu. Cemaat bu operasyonun neresinde ve nasıl bir işlev yürüttü? Operasyon için neden secim sonrası beklendi? Bu siyasi bir baskıyla mı oldu?”

“Servis edilen tapeleri kim nasıl ayıkladı?”

“UEFA’ya kozmik odadaki belgeler gönderildi mi?”

“NATO ihaleleri iddiaları neden yanıtsız kaldı?”

“Beşiktaş Avrupa Ligi’nde nasıl oynuyor? Asbaşkanı Serdar Adalı ve Tayfur Havutçu niye tutuklu?”

“Trabzonspor Başkanı Sadri Şener’in yurtdışı yasağının kalkması için mahkemeye kim nasıl baskı yaptı?”

“Fenerbahçe’yi Şampiyonlar Ligi’ne göndermeyen federasyon neden küme düşürmedi?”

“Galatasaray’ın teşvik şikesi belgesi olduğu ileri sürülen mektup ne oldu?”

“Galatasaray’a Fenerbahçe aleyhine açıklamaları kim neden yaptırdı? UEFA’ya jurnalleme iddiaları doğru mu?”

“Futbolda kurulacak yeni düzende kim nasıl pozisyon alacak? Rant akışı nereye yönlendirilecek?”

“Son maçı kazanmasaydınız soruşturma açmayacaktık diyen savcı için neden işlem yapılmadı?”

“UEFA’nın, ‘Mahkeme kararı olana kadar herkes masumdur’ açıklamasına rağmen ne değişti de Şampiyonlar Ligi’ne alınmama kararı çıktı?”

“UEFA’nın tarihinde gazete haberlerine ve maillere dayanarak aldığı bir karar var mıdır?”

“UEFA müfettişinin soruşturmayı yürüten savcıyı ziyareti hangi teamüllere uymaktadır? UEFA’nın başka ülkelerdeki soruşturmalarda savcı ziyareti olmuş mudur?”

“Fenerbahçe başkanını vermedi, taraftarı susmadı, o yüzden bu karar alındı iddiası doğru mu?”

“Ekonomiyi ayakta tuttuğu söylenen kayıt dışı paranın yeni futbol düzeninde aklanacağı iddiası doğru mu?”

“Şampiyonlar Ligi’ne alınmayan Fenerbahçe mahkeme olmadan mahkûm, Avrupa Ligi’nde oynayan Beşiktaş ve Şampiyonlar Ligi’ne alınan Trabzon aklanmış olmuyor mu? Bu hangi hukuk düzeninde vardır?”

“Play off kararı Digitürk ve lig rantının devamı için Fenerbahçe’ye pazarlık olarak mı sunuldu?”

“UEFA’nın sürece katılmasında hangi lobiler ve pazarlıklar yürütüldü?”

“UEFA yetkilisi 1,5 saat gibi bir surede hangi belgelerle nasıl ikna edilmiştir?”

“Trabzon ve Galatasaray ile olan rekabetin dūřmanlıđa dōnūřmesinden kim ne çıkar sađlayacak?”
24 Ağustos 2011

İTAATSİZLERİN 3. ÇAĞLAYAN SEFERİ

3. Çağlayan Seferi için sarayı heyula gibi insanın üstüne çöken ama adaleti de bir o kadar cüceleşen adliye binasının önündeyim. 3 Temmuz darbesinden itibaren bütün sürecin tanıklığını yapıyorum. Meslek ve hayatım boyunca birçok toplumsal olay (ki Türkiye tarihinin en kitlesel ve dinamik eylemlerinden madenci yürüyüşü dahil), tutuklamalar, gözaltılar, sıkıyönetimler, olağanüstü haller, faili belli ama meçhule havale edilmiş cinayetler, katliamlar, kallavi darbesinden, postmodern darbesine kadar bir sürü şey yaşadım. Gördüm.

Bu Fenerbahçe vakasında başka bir şey var. Türkiye tarihi açısından bir sürü ilkleri barındıran bir süreç. Fenerbahçe'nin itaatsiz duruşu karşısında kocaman bir **yalnızlaştırma ve ötekileştirme stratejisi** uygulanıyor. Hukuk adına eşi benzeri görülmemiş bir vahşet yaşanıyor. İddianame denilen açık iftira belgesi üzerinden kesilen ahkâmlar, savunmalar ve Fenerbahçe söz konusu olunca mafyanın suskunluk yasası Omerta'ya rahmet çıkaracak bir suskunluğa dönüşüyor. Önce suçlu yarat sonra delil uydur düzenine isyan eden sol entelijansiya bile haksızlıklar gözlerine sokulurcasına ortada dururken, 3 Temmuz darbe sürecine neredeyse cemaat manipülasyonu gözlüğünden bakıyor. Her şey herkesin gözü önünde oluyor. 3 Temmuz darbesinin sosyal, siyasal ve sportif hesaplaşması er ya da geç bu ülkede olacak. Tarih bu sürecin Omertacıları, cellatları, siyasi aktörleri, paralel tahakkümü cemaati ve dezenformasyon tüccarı gazetecilerini er ya da geç iyot gibi açığa çıkaracak. 3 Temmuz darbesinin sosyopolitik etki-tepkileri üzerine ayrı bir yazı dizisi yazılır.

Ama şimdi Çağlayan gerçeğine dönelim. Aynı kötü çayı herkese aynı şekilde ve fiyatta vererek adaleti devasa saraydan bile daha fazla olan Adalet Çay Bahçesi'nde oturuyorum. Masaya gelen giden o kadar çok ki. Twitter mahallesi ahalisi birçoğu. Fenerbahçe Sokağı sakinleri olmuş herkes. Arkadaştan öte aile gibi bir hava var. Herkesin anlatacak da çok şeyi var. 3 Temmuz'dan bu yana geçen süreci saat saat yeniden yaşıyorum. İddianamenin her satırındaki haksızlığı ve hukuksuzluğu bıkmadan uzanmadan herkes birbirine anlatıyor. Sanki 3 Temmuz süreci herkesi hukuk fakültesinden mezun etmiş gibi. Bu tuhaf bir durum. Aramızda avukat olanlar var onlar da onaylıyor anlatılanları. Hukukun bütün arka kapıları, ters açılı, boşlukları konuyor ortaya hâlâ Aziz Yıldırım ve arkadaşlarının neden içeride olduğuna kimsenin akli mantığı yetmiyor. Hukuk ekseninden kayıp siyasi zemine giden davanın siyasal bir kin ve nefret operasyonu olduğundan artık kimsenin şüphesi yok. AKP ve paralel tahakküm cemaatin MİT bahçesinden sonra Fenerbahçe üzerinde oynamaya çalıştıkları taht oyununun perde arkası ülke tarihinin dehlizlerle dolu tarihinden bile şu haliyle daha fazla. Her zamanki gibi tahliye totolar ve totemler yapılıyor. “Artık bu kadar da olmaz”cılarla “Bu daha ne ki?”cileri, kıran kırana maçlarıyla baş başa bırakıp meydandaki grupların arasına karışıyorum.

— Ulan var ya bu Beşiktaş maçında bizim hocanın nefesi Pennsylvania'dakinden güçlü olmadı bu kez. Abdest bozulma anına mı denk geldi ne?

Bu neşeli ve eğlenceli geyik muhabbetine yanaşıp nedir bu hoca meselesi diyerek muhabbete giriyorum.

— Abi Cüppeli Metris'te Fenerbahçe için okuyup üflüyor, Fethullah Gülen de Galatasaray ve diğerleri için. Kimin nefesi güçlüyse o kazanıyor. Bak biz 3'te 3 yaptık Cüppeli Hoca sayesinde. Beşiktaş'a yetmedi nefes. Bir kazaya uğradı sanırım.

— Len geç onların nefesini, Stoch'un sol bacağına nefesi hepsinden güçlü.

— Yok yok Stoch o son golü atmayacaktı. Kaleye girmedi o gol, Pandora'nın kutusunu açtı.

Biraz ileride holigan, fanatik, aşırı Fenerli hatta marjinal olabilecek bir grup var (!).

Selamlaşıyoruz. sonra ne iş yaptıklarını soruyorum. Reklamcı, avukat, doktor, gazeteci, gıda firması yöneticisi uzayıp gidiyor.

— Sizler holiganmışsınız, Aziz Yıldırım'ın paralı adamlarıymışsınız?

— Diyenin de... Bu ne yahu? Fenerbahçeli terör örgütü desinler herkes rahatlasın. Sürekli alınıp satılan adamlar kendileri gibi sanıyor herkesi. Artık bunlar koymuyor eskiden dert ediyorduk. Burada bir onur ve adalet davası var. Ne holiganı? Fenerbahçeyiz biz. Burada olmazsak Fenerbahçe tarihi yüzümüze tükürür. Bu zalimliğin karşısında durmak bir vicdan ve insanlık görevidir.

Saatler ilerliyor. Twitter'dan mahkeme salonundaki son gelişmeler anında aktarılıyor. Tezahüratlar yükseliyor yeniden. “Başkanı bırakın..” “Biz Fenerbahçe'yiz ulan!” “Cemaat Fener'le başa çıkamaz!” “Sandıkta görüşürüz!” “Siyah çoraplılardan doğan bu sevda yürüyor omuzlarımızda!” “Haklıyız kazanacağız!”

Twitter'dan, mahkeme salonundaki Gökhan Gönül-Aziz Yıldırım diyalogu okunuyor:

Gökhan Gönül: Nasılsın başkanım?

Aziz Yıldırım: Beni boş ver, ayağın nasıl?

Önce kocaman bir sessizlik ardından hıçkırıklar karışıyor kalabalığa.

Kıpırdanmalar başlıyor polisler arasında. TOMA'lar hareketleniyor. Çağlayan Meydanı'nın ortası polis bariyerleriyle çevrili. İçeride olan kalabalığın etrafı sarılı bir vaziyette. Müdahale anında oradan çıkmalarına imkân yok. Metrobüs çıkışının olduğu yere hareketleniyoruz bir grup, müdahale olursa anında kaçmak için. Dar metrobüs yolunun önüne polisler geliyor. Bir süre sonra dar yolun önüne TOMA geliyor. İtiraz ediyoruz.

— Çıkış yolunu kapatırsanız nereden çıkılacak? Bu yaptığımız doğru değil. Karşımızda düşman varmış gibi davranıyorsunuz.

— Merak etmeyin müdahale olmayacak.

— O zaman bu savaş durumu gibi önlemler ne?

— Şimdi başbakana, birtakım değerlere (cemaat) küfrediliyor, slogan atılıyor. Bu olmaz. Bira şişeleri atılıyor.

— İyi de bütün bunların karşılığı biber gazı, cop ve tazyikli su mudur? Siz cezalandırma makamı değilsiniz ki. Suç varsa kanun var mahkeme var.

— Savcı, hâkim ya da amirim niye bunlara fırsat verdin derse ne diyeceğiz?

Tedirgin ve gergin bir bekleyiş sürüyor. Mahkeme kararlarının açıklanması an meselesi. Sivil polisler var etrafımızda bu kez. Onlarla konuşuyoruz. biz de Fenerliyiz diyor ikisi. Sanki başka bir takımı tutuyoruz diyecek ortam varmış gibi. Soruyor gruptan birisi.

— Maden Fenerlisiniz bu davanın şike davası olduğuna inanıyor musunuz?

Kem kümden sonra:

— Tabii şimdi iddialar var ama savunmalara bakınca, bir de suçlanan diğerlerinin dışarıda olmasına bakınca bir tuhafılık var. Ama devletin bir bildiği de vardır. Ben sizin yerinizde olsam evde oturur buraya gelmem.

— Evde oturmadığımız için mi saldırıyorsunuz?

— Vallaha evde otursanız bir şey olmaz diyorum.

Tartışma uzuyor. Bu arada TOMA'nın yanındaki polisler gaz maskelerini takıyor. Anlıyoruz ki karar olumsuz olacak. Polislere bakıp kararın ne olacağını öğrenmek de Neo-Türkiye'ye özgü bir durum.

Ve karar açıklanıyor. Tamer Yelkovan tahliye, Aziz Yıldırım ve İlhan Ekşioğlu'nun tutukluluk halinin devamına... Sanık Trabzonspor'un müdahil olmasına..." Neo-Türkiye'de ötekileştirilenler (Fenerbahçe) hep sanık, bizimkileştirilenler (Trabzonspor) ise sanıklıktan müdahillığe geçiyor. Adaletin sefilliği sayfalarına yeni sayfalar ekleniyor. Federasyon bile şike yok diyor ama 307 gündür hapiste olan insanlar serbest kalmıyor. Nihat Özdemir'in karar okunurken ağladığı haberi geliyor.

— CAS davası pazarlığında kandırıldığı için ağlıyordur. CAS'ıp kavurdu Fenerbahçe'yi. Kandırıldığı için kendi sonuna ağlıyor.

Bir anda karışıyor ortalık. Patlama sesleri geliyor. Büyük bir biber gazı bulutu sarıyor etrafı... Metrobüs durağına doğru gitmeye çalışıyorum. Düşenler, bağırانlar, haykıranlar, çocuklar, yaşlılar herkes bir yere sığınmaya, kaçmaya çalışıyor. Polis yine sert. Plastik mermi kullanıldığı haberleri geliyor. Zar zor metrobüs durağına geliyoruz. Metrobüsler dolu geliyor ya da durakta durmuyor.

Twitter'dan gelişmeleri takip ediyorum. Öfke büyük. Ortak kanı, "Tamam bu oyunda artık olmayalım. Çekin takımını play off'tan. Bu takım ligden çekilsin!"

Bekliyorum. 20 dakika sonra meydandan uzak bir yerde olan durakta gözlerim yanıyor, nefes almakta zorlanıyorum. Durakta olan herkes aynı durumda. Gözyaşı akıyor durağa. Öksürük sesi meydandan gelen çatışma seslerine karışıyor. 20 dakika sonra bile uzaktaki metrobüs durağını etkileyecek kadar biber gazı sıkılacak kini, öfkeyi anlamak zor. Bakıyorum meydana doğru karşımda kocaman bir bina. Yan tarafında tabela, Avrupa'nın en büyük adalet sarayı...

7 Mayıs 2012

AKP-CEMAAT TRUVA ATI VE İTAATSİZ FENERBAHÇE

3 Temmuz darbesi süreci, AKP ve paralel tahakküm cemaatin hükmettiği 10 yıllık süre içinde sosyolojik ve politik başka sonuçları olan/olacak bir dönemdir. 319 günlük direncin geldiği noktada her şey birbirine fazla karışmaya başladı. Sanki tahakküm eden/etmek isteyen (AKP-Cemaat, Ulusalıcı, Ergenekon, Rövanşist dinamikler) Fenerbahçe direnişi siyasallaşsın istiyor. Siyasallaşan bir Fenerbahçe tahakküm eden/etmek isteyen herkesin işine geliyor.

İçinde toplum katmanlarından her kesimi barındıran ve 319 gündür bir arada durabilen bu kadar büyük bir güç Fenerbahçe dışında yok. Bence Fenerbahçe itaatsizliği siyasal bir tahakküm ya da muhalif bir yapı olma isteği değildir. Çünkü bu itaatsiz sürecin aktifleri arasında İslamcı, laik, ulusalıcı, sol, ülkücü, küçük burjuva, beyaz Türk (!) gibi birçok kesimden bireyler var. Hepsinin ortak tezahüratı “Sevdamıza kimse engel olmaz”, “Darağacında olsak bile son sözümüz Fenerbahçe.” Başka hiçbir şey bu değişik katmanları Türkiye tarihinin en dehlizli ve pusulu ortamında (3 Temmuz darbesi) Fenerbahçe dışında bir arada tutamaz. Bu yüzden itaatsizlik süreci ideolojik değil zalimliğe, hukuksuzluğa, adaletsizliğe topyekûn vicdani bir karşı çıkıştır, tutkuyla bağlı olduğu renklere sahip çıkma refleksidir.

Akılcılık ve realite 319 günlük itaatsiz duruşun politik bir muhaliflik olmasına ya da ideolojik rövanşist bir güç (Ergenekon gibi) denetiminde yürümesine çok ters. Ama durum özellikle şampiyonluk maçından sonra başka bir alana hapsedilmeye çalışılıyor. Politik denen dar alanda kısa paslaşmalar çok yaygınlaştı. Bunun birçok sosyolojik ve siyasi alt parametreleri var ama AKP ve paralel tahakküm cemaat ve diğer tahakküm heveslisi rövanşist oluşumların görmediği/iskaladığı insani tarafı. Yani en güçlü insani duygu olan tutkuyu anlamamış olmaları.

AKP ve paralel tahakküm cemaatin her şeyi fethetme kibri bunu görmelerine zaten engel. 3 Temmuz darbesine bir Voltran gibi başlayıp sonra ganimet (siyasi-sosyal-maddi) paylaşımı aşamasında anlayamayıp ayrı düşmelerinin de etkisi olan birçok şey yaşandı. Hepsi kapalı kapılar ardında oldu bitti/devam ediyor. İnanıyorum ki her darbe süreci gibi bütün bu olanlar da gün ışığına çıkacak. Aziz Yıldırım’a cezaevinde kimler pazarlık için geldi neler konuşuldu ne yanıt aldılar? Pennsylvania-Metris-Ankara hattında kimler ne rolü üstlendi? Bir başka yazıda AKP-cemaat 3 Temmuz darbesinde nerede birleştiler nerede ayrıştılar anlatırım.

Dar alanda politik paslaşmalar mevzuu bu aşamada daha önemli. 10 Temmuz 2011’de Topuk Yaylası’ndan başlayıp şampiyonluk maçına kadar gelen sürecin adını ben itaatsizler olarak adlandırdım. Bunun politik ve ideolojik zeminden çok insani tarafı daha güçlüdür. Zaten öyle olmasaydı 319 günlük bu direnci on yıllık AKP-cemaat iktidarı süresince siyaset alanında 10 kaplan gücünde olduğunu sananlar/kâğıttan kaplanlar (!) (ordu/yargı/medya/emniyet/Ergenekon) yapamamışken, bir spor kulübünün yapması zaten mümkün değil. İnsanın en güçlü duygusu tutkuyla sarmalanmış bu sevda bilincini, yıkmak, dağıtmak ve ezmek de mümkün olamadı. Bu yüzden de 3 Temmuz darbecileri siyasi ve sosyal hesaplaşmadan kaçmak için Fenerbahçe itaatsizliğini ideolojik ve politik alana hapsetmek istiyor. Rövanşist dinamikler de Fenerbahçe gibi böylesine çok güçlü ve meşru zeminin politikleşmesinden faydalanmak istiyor olabilir. Belki zorlansa emareler de bulunabilir. Ama onların da hiç şansı yok.

Özellikle bu zamana kadar gölge boksuyla yenmeye/devirmeye alışmış ve her yüzleşmede hizmete

özel manevrayla sıyrılmış paralel tahakküm cemaat politik zemin yaratmaya çalışıyor. Çünkü hiç olmadığı kadar güçlü bir irade karşısında deşifre oldular. MİT süreci bile bu kadar “25 yıllık altın nesille örülü projeyi” deşifre etmemişti. Politik zemin yaratılabilir mi? Cemaatin provokasyon, dezenformasyon ve manipülasyon gücü göz önüne alındığında bu tehlike var ama dedim ya bu çok katmanlı, çok güçlü tutku duygusu bunun karşısındaki en büyük engel. Onlardaki fethetme kibri de bu tutkuyu şimdilik görmeye engel.

Şampiyonluk maçında herkesin gözü önünde oldu her şey. Maçın bitiş düdüğü ile birlikte olayların olması arasında tam 8 dakikalık bir zaman dilimi var. Kitlesele hareketlerde bu 8 dakika çok uzun bir zaman. Maç biter bitmez olaylar başlasaydı bu politik zemin provokasyonu daha kolay yaratılacaktı. Ancak tutkuyla sarmalanmış sevda bilinci bu oyunu da bozdu. Bu kez devreye 3 Temmuz darbesinden beri sürecin tarafı gibi davranan polis gücü devreye girdi. Bu provokasyonda başarılı olunduğu söylenebilir. Yine de gerçekleri örtmek o kadar kolay olmadı/olmayacak.

Medya manipülasyonu ile birçokları filmin ikinci yarısından itibaren gördükleriyle konuşuyor. Oysa filmin ilk yarısı olmadan bütünü hakkında ahkâm kesmek ne kadar saçma/aptalca ise olayları polis aracı devrilmesi/çatışma anıyla değerlendirmek aynı aptallığı doğurur. Her şeyi getirip holiganlığa bağlamak da 3 Temmuz darbesinin sosyal ve siyasal hesaplaşmasından kaçmanın en ucuz yoludur. Olaylar nedeniyle gözaltına alınanların profili zaten buna engel oldu.

Gelinen noktada her şey deneniyor. Ama kullanılan bütün Truva atları (şike-holiganlık-ötekileştirme, renklerin rekabetinin düşmanlığa evrilmesi) çok güçlü ve sarsılmaz olan Fenerbahçe tutku duvarına çarpıp paramparça oldu. Şimdi sıra en büyük Truva atı olan politik ve ideolojik alana hapsetme oyununu bozmada.

Sarı lacivert renklere tutkuyla sevdalı İslamcı, laik, ulusalcı, sol, ülkücü, küçük burjuva, beyaz Türk (!) herkesin yeryüzünün en sağlam sevda harcıyla yaratılmış tutku duvarına 319 gündür olduğu gibi sahip çıkmasında bütün mesele. Ötesi ferahlık, iyilik, güzellik. Hepsi BU.

16 Mayıs 2012

ABLUKA KADABRA YA DA DEĞİŞ TONTON BİAT ET

Biat mı itaatsizlik mi? Eğer gazeteciysen tercih bellidir. İtaatsiz olursun. Mesleğin geni bunu gerektirir. Gazetecilik bazen kendine bile isyan etmektir. Özgür bir kafan varsa bu meslek güzeldir. Artık fazla ütöpik, biliyorum.

Neredeyse unutuldu ya, “Kalemini sat ama boyun eğme!” Bir zamanlar dillere pelesenk olmuştu ya hah işte bu söz itaatsizliğin tezahürüdür. Babîâli’den beri çok hoyratça kullanıldı. Bırakın kalemi, ruhunu satanlar bile bu büyülü kelimenin arkasına saklanırdı. Ruhunu satanlar kadar kalemini satmayanlar da vardı. Bir suni dengeydi bu ve mesleği yeşertiyordu.

Holdingleşen medya ile bu denge bozuldu. Kupondan para çıkaran medya patronları önce kalemi yaktı. Patronun yaktığı kalemin küllerinden ise yeni bir gazeteci tipi doğmaya başladı. Patrona sınırsız itaat edenler. Bu sınırsız itaat omurga falan bırakmadı. Daha çok kazanmak için daha çok kalem yakıldı. Kimin kalem külü çoksa, o daha çok yükseldi, daha çok büyüdü. O kadar semirdiler ki bedenlerinde ruha yer kalmadı. Zemin hazırды artık, itaatten biate geçmeye ve öyle de oldu. Sorunsuz biat etti medya. Suni denge artık yerle bir oldu. Tek tük kaldı itaatsiz olanlar.

Mesleğin kodları değişmeye başladı. İtaat ile biatın gayrimeşru ilişkisinden gazeteci adı altında ideoloji tüccarları türedi. İdeolojik bültenler gerçek medyanın yerini aldı. Her bir medya kuruluşunun etkili ve yetkili yerinde ideoloji tüccarlarının kendisi ya da suretleri köşeleri kaptı. Kalem külünden doğanlar bu kez değiş tonton olup biatın sorunsuz askerleri oldu.

Biat medyası da kendi içinde evrilip *Alamut Kalesi*’ne dönüştü. Hedefte ne varsa hiçbir sınır tanımaz oldular. Muhafaza edilen bütün değerleri kullanıp muhafaza edilemeyecek hale getirdiler. Tek tük kalan gazeteciler ya dışında kaldı ya da ablukanın içindeki anaforlda dengelerini yitirdiler.

İtaatsiz olmak başlı başına bir suç haline dönüştü. Gazeteciliğin siyaset karşısındaki gözlemci rolü yerini refakatçiliğe bıraktı.

Sansürün ağır baskısından sansürün en alçak aşaması otosansüre geçildi. Haberler meslek ilke ve ahlakı yerine fitne imbiğinden süzölmeye başladı. Fitne denmesin diye haber merkezleri otosansür merkezlerine dönüştüröldü.

Medyanın geldiği hal budur. Daha da dibi yoktur.

Dipten gelen dalga sosyal medya oldu. Sosyal medyanın etkisi otosansür merkezlerine gürz gibi darbe vurmaya başladı. Artık daha az okunuyor, daha az izleniyor ve daha az dinleniyorlar.

Bundan sonra otosansür merkezlerini yeniden haber merkezlerine dönüştürenler kazanacak. Haberin içinden fitne denilen virüsü atanlar kazanacak. İtaatsizlere yer verenler kazanacak. Daha çok vicdan diyenler kazanacak.

31 Aralık 2011

YENİ MEDYA YENİ UMUTLAR

Eski Türkiye'nin medyasından Neo-Türkiye'nin medyasına öyle bir geçiş oldu ki "Doğru neydi?" "Haber neydi?" "Gazeteci kimdir?" sorularını konuşamıyoruz bile.

5N1K, 5N1T'ye (Tahakküm) dönüştü. 1T (tahakküm) bütün N'lerin üstüne heyula gibi çöktü, kaldı. Bu heyula altında cılız da olsa gazetecilik diriltilmeye çalışılıyor. Bütün bu çabalar bir umuttur. Küçümsemek ve yok saymak kendini inkâr olur.

İktidarı oluşturan AKP-cemaat ortaklığının tahakkümündeki medya, algıları da hakikati da fena bozdu.

İktidar dışındaki medya da varlığını AKP karşıtlığında bulmaya başladı.

Erdoğan'a karşı olmak gazetecilikmiş gibi görülüyor. Bunun maddi ve sosyolojik karşıtlığı olsa bile gazetecilik açısından eksik bir argümandır. AKP ile cemaat arasında olan çekişme de medyayı paranoyid bir şekilde etkiledi.

Son tahlilde medya siyasi hesaplaşmanın cephesine dönüştü. Bu yüzden haber ve haberciliğin refleksleri zayıfladı. Haberin en temel unsurları muhabir/kameraman, muhabir/foto muhabirliği etkisizleşti, işlevsizleşti.

Haber merkezleri birer siyaset karargâhına dönüştü. Sansürden daha ayıp olan otosansür sıradanlaştı.

Haberin yerini "başı belaya sokmayan" filtre üretimler aldı. Bu yüzden bir "androidleşme anaforu" olan masa başı haberciliği kutsanmaya başlandı.

Medyanın bihabersizliği sosyal medyayı özellikle de twitter'ı tek alternatif haline getirdi. Aynı zamanda da bloglar daha değerli oldu.

Her ne kadar sosyal medya özgür haberciliğin yerini almış gibi görünse de açık kodlu twitter'ın manipülatif oluşu ve ham bilgilerin ehil olmayan ellerde dezenformasyona dönüşmesi kaçınılmazdı, öyle de oldu.

2013 ve sonrasında yeni bir medya ihtiyacının daha da artacağı bir dönem olacak.

IP üzerinden TV yayıncılığı, sosyal medyanın habere dönüşmesi, blog haberciliği, internet yazılı/görüntülü yayıncılığı mecralarının daha da değerlendirileceği artık bir öngörü değil gerçektir.

Umarım yeni dönem vicdani ortak paydada haberciliğin karşılığını bulduğu bir yıl olur.

Herkes için vicdanın, onurun ve adaletin hâkim olduğu bir yıl olsun.

1 Ocak 2013

GEZİ DİRENİŞİ'NDE YARALANAN GAZETECİLERİN LİSTESİ:

- . Abdullah Ayasun (*Today's Zaman* gazetesi) – Polisler tarafından yüzüne vurularak, yere yatırılarak darp edildi. (16.06.2013)
- . Adnan Onur Acar (*Narphotos* fotoğrafçısı) – Polisin attığı plastik merminin koluna gelmesiyle hafif yaralandı. (Gümüşsuyu-11.06.2013)
- . Ahmet Şık (*BirGün* gazetesi muhabiri ve fotoğrafçısı) – Polisin attığı gaz bombasının başına isabet etmesiyle yaralandı (31.05.2013). İkinci kez polisin attığı gaz bombasının hedefi olan Şık, başındaki kasketin yamulmasıyla yaralanmaktan kurtuldu. (Taksim Meydanı-11.06.2013)
- . Alexandra Bondarenko (*Russia Today* gazetesi muhabiri) – Polisin attığı plastik merminin ayağına gelmesiyle yaralandı. (15.06.2013)
- . Ali Cemal Karabudak (*Yurt* gazetesi foto muhabiri) – Taksim Gezi Parkı'na yapılan müdahale sırasında bulunduğu bölgeye gaz bombası atılması üzerine kaçmaya çalışırken, yüksekten atladı ve ayak bileğindeki bağları zedelendi ve 12 gün iş göremez raporu aldı. (31.05.2013)
- . Ali Öz (serbest foto muhabir) – Eline gelen bir cisimle parmağından hafif yaralandı.
- . Alpbuğra Bahadır Gültekin (*Radikal* Ggazetesi muhabiri) – Çok sayıda polis tarafından darp edildi. (İstiklal Caddesi-22.06.2013)
- . Alper Erbahçeci (serbest fotoğrafçı) – Kolunu sıyrıp geçen biber gazı fişeği sonucu kolunda morluklar ve şişme meydana geldi. (Tarlabaşı Bulvarı-31.05.2013)
- . Alper Çakıcı (El-Cezire Türk kanalı kameramanı) – Yaklaşık 30 kişilik bir polis grubu tarafından dövüldü. Kalçasına darbe alan kameramanın saçları da koparılan dek çekildi ve darp raporu aldı. (İstiklal Caddesi-17.06.2013)
- . Anıl Çizmecioğlu (serbest fotoğrafçı) – Polisin attığı gaz fişeği ile sol ayak bileğinden hafif yaralandı (Gezi Parkı-11.06.2013). Polis tarafından atılan plastik mermi ile göğüs hizasından vuruldu. Merminin gaz maskesine gelmesi nedeniyle yaralanmadı. (Harbiye-15.06.2013)
- . Arkadiy Babçenko (*Novaya Gazeta* kameramanı-Rusya) – Taksim Meydanı'nda bulunan polislerin görüntüsünü almak isterken gözaltına alındı. Geceyi gözaltında geçiren gazeteci, ayaklarına aldığı darbeler nedeniyle zorlukla yürüyebiliyor. (14.06.2013)
- . Aslan Sahan (*Aydınlık* gazetesi muhabiri) – Polis tarafından gözaltına alındı. (Taksim-16.06.2013)
- . Barış Oral (*Vatan* gazetesi foto muhabiri) – Polis müdahalesi sırasında gelen bir taştan yaralandı. Üç günlük iş göremez raporu aldı. (Ankara-03.06.2013)
- . Bedirhan Özyiğit (*Habertürk* gazetesi muhabiri) – Polis müdahalesi esnasında başına gelen bir taş sonucu yaralandı. (Ankara-03.06.2013)
- . Burak Öz (*BirGün* gazetesi editörü) – Polisin müdahalesiyle kulağından yaralandı.
- . Bülent Ünal (Ulusal Kanal kameramanı) – Polisin itmesi sonucu düştü ve kulağı yırtıldı. (Gezi Parkı-28.05.2013)
- . Can Şişman (*Milliyet* gazetesi yazarları) – Polisin attığı gaz bombasının başına gelmesiyle yaralandı ve başına dört dikiş atıldı. (11.06.2013)
- . Celil Kırnacı (*Zaman* gazetesi foto muhabiri) – Protestocuların attığı taşın kafasına gelmesi sonucu hafif şekilde yaralandı. (Taksim-12.06.2013)

- . Ceren Kalecik (serbest fotoğrafçı) – Polisin kullandığı yoğun gaz bombalarının etkisiyle kısa süreli baygınlık geçirdi, bu sırada objektifi kırıldı. (İstiklal Caddesi-30.05.2013)
- . Cem Türkel (*Akşam* gazetesi foto muhabiri) – Polisler tarafından sıkıştırılarak, çektiği fotoğrafları silmeye zorlandı. (Harbiye-15.06.2013)
- . Cihan Acar (*Zaman* gazetesi muhabiri) – Polisin attığı gaz bombasının isabet etmesi sonucu kolu kırıldı. (11.06.2013)
- . Coşkun Aşar (serbest fotoğrafçı) – Polisin attığı gaz bombasının isabet etmesi nedeniyle kolu kırıldı. (Beşiktaş-01.06.2016)
- . Çağdaş Kaplan (DİHA İstanbul büro şefi) – Gaz maskesi kullanmasına rağmen atılan yoğun gaz bombalarının etkisiyle bir gözü iltihaplandı ve bir gün süreye kullanamadı. (Taksim Meydanı-11.06.2013)
- . Daniele Stefanini (foto muhabir-İtalya) – Polis tarafından gözaltına alındı. (16.06.2013)
- . Deniz İlgün (serbest fotoğrafçı) – Polis TOMA’sından sıkılan asitli tazyikli su ile vücudunda hafif yanıklar oluştu ve günlerce kusma, baş dönmesi durumu nedeniyle çalışamadı. (Şişli-16.06.2013)
- . Derek Stoffel (CBC muhabiri-Kanada) – Taksim Meydanı’nda çalışırken gözaltına alındı. (Taksim Meydanı-11.06.2013)
- . Elif Ekinci (*Radikal* gazetesi muhabiri) – Polis tarafından darp edildi. (22.06.2013)
- . Emrah Gürel (*Hürriyet Daily News* muhabiri) – Polis saldırısı sonucu ayağından yaralandı. (31.05.2013)
- . Emre Fidan (Ulusal Kanal kameramanı) – Polis tarafından gözaltına alınarak darp edildi. (Valikonağı Caddesi-16.06.2013)
- . Ercan Arslan (*Milliyet* gazetesi foto muhabiri) – Polisin attığı gaz fişegiyle ayağından yaralandı ve ayağına dikiş atıldı.
- . Eren Aytuğ (*Narphotos* fotoğrafçısı) – Kolunu sıyıran gaz fişegi, kolunda sinir ezilmesine neden oldu. (Cihangir-01.06.2013)
- . Erhan Karadağ (Kanal D Ankara temsilcisi) – Polisler tarafından gözaltına alındı. (Ankara-02.06.2013)
- . Eren Güvendik (İMC TV Ankara muhabiri) – Polisin attığı gaz bombasıyla ayağından yaralandı. (Ankara-03.06.2013)
- . Eylem Düzyol (gazeteci) – Polisler tarafından bir apartman boşluğunda sıkıştırılarak coplanarak dövüldü. Maske ve gözlükleri çıkarılıp atıldı. (Kurtuluş Caddesi-16.06.2013)
- . Fatoş Kalaçay (*Sol* gazetesi Ankara muhabiri) – Polisler tarafından darp edilerek gözaltına alındı. (Ankara-31.05.2013)
- . Ferhat Uludağlar (*Akşam* gazetesi foto muhabiri) – Polis tarafından gözaltına alındı. (İstiklal Caddesi-16.06.2013)
- . Gençer Yurttaş (serbest fotoğrafçı) – Polisin yakın mesafeden attığı gaz bombası kapsülü ayağının kırılmasına neden oldu ve ayağı alçıya alındı. (17.06.2013)
- . Gökhan Biçici (İMC Televizyonu editörü) – Boynundaki basın kartı polis amiri tarafından sökülerek alındı, gaz maskesi kırıldı. Polisler tarafından kelepçelenip dövüldü ve yerde sürüklenerek gözaltına alındı. (Şişli-16.06.2013)
- . Hüseyin Aldemir (Habervesaire foto muhabiri) – Gaz kapsülünün dizkapağına gelmesiyle hafif

yaralandı. (İnönü Stadyumu önü-02.06.2013)

. Hüseyin Özdemir (*Milliyet* gazetesi foto muhabiri) – Polislerin kullandığı yoğun gazın etkisiyle baygınlık geçirdi. (Taksim-31.05.2013)

. İrmak Mete (*Aydınlık* gazetesi muhabiri) – Polis tarafından darp edildi.

. İbrahim Doğan (*Zaman* gazetesi haber müdürü) – Polislin attığı göz yaşartıcı bomba kapsülünün koluna çarpması sonucu kolu kırıldı. (11.06.2013)

. İpek İzci (*Radikal* gazetesi muhabiri) – Polis tarafından darp edildi. (22.06.2013)

. İsmail Afacan (*Evensel* gazetesi ve Hayat TV muhabiri) – TOMA aracından sıkılan tazyikli suyun gözüne gelmesiyle kör olma tehlikesi geçirdi. Kamerası da zarar gördü. (31.05.2013)

. İsmail Velioglu (ATV kameramanı) – Polislin attığı plastik mermiyle elinden yaralandı. (Taksim-01.06.2013)

. Jake Price (BBC in Pictures foto muhabiri) – Vücuduna gelen bir cisimle hafif yaralandı. (Gezi Parkı-11.06.2013)

. Jivan Güner (EPA stajyer foto muhabiri) – Polislin attığı taşın başına gelmesiyle yaralandı ve dokuz dikiş atıldı. (Taksim Meydanı-11.06.2013)

. Mathias Depardon (bağımsız gazeteci-Fransa) – Polis yönünden gelen bir cismin önce gaz maskesine sonra omzuna çarpması ile hafif yaralandı. (Taksim Meydanı-11.06.2013)

. Mehmet Ali Karabulut (*Kızılbayrak* dergisi muhabiri) – Polisler tarafından darp edildi.

. Mehmet Canbek (ETHA muhabiri) – Polislin attığı gaz bombasıyla yaralandı.

. Mesut Çiftçi (ATV muhabiri) – Polislin attığı plastik mermiyle omzundan yaralandı. (Taksim-01.06.2013)

. Murat Uslu (*Star* gazetesi haber müdürü) – Polislin attığı gaz kapsülünün karnına gelmesiyle yaralandı.

. Mustafa Kaya (Ulusal Kanal Ankara temsilcisi) – Olay yerinden canlı yayın yaparken gözaltına alındı. (Ankara-05.06.2013)

. Okan Altunkara (İMC TV editörü ve kameramanı) – Çalışırken gözaltına alındı. (16.06.2013)

. Olgü Kundakçı (*BirGün* gazetesi muhabiri) – Polislin attığı plastik mermiyle başından yaralandı.

. Onur Emre (*Sol* gazetesi muhabiri) – Polislin attığı gaz bombasıyla yaralandı.

. Osman Örsal (Reuters foto muhabiri) – Polislin attığı gaz bombasıyla başından yaralandı. (İstiklal Caddesi-31.05.2013)

. Osman Terkan (*Star* gazetesi muhabiri) – Polislin attığı gaz bombasının eline gelmesiyle parmağı kırıldı.

. Özcan Yaman (*Evensel* gazetesi yazarı ve fotoğrafçısı) – Fotoğraf makinesinin objektifi kırıldı.

. Özgür Söylemez (İMC TV kameramanı) – Ayağından yaralandı.

. Paulo Moura (*Publico* gazetesi muhabiri-Portekiz) – Polis tarafından darp edildi. (15.06.2013)

. Salih Mülayim (serbest fotoğrafçı) – Gezi Parkı'na giren polisler Mülayim'i önce parktan çıkarıp sonrasında ise çektiği fotoğrafları zorla sildirtiyor. (Gezi Parkı-12.06.2013)

. Samet Akten (*Milliyet* gazetesi muhabiri) – Olaylar sırasında çıkan arbedede yüksekte düşerek ayağını burktu.

. Saner Şen (*Narphotos* fotoğrafçısı) – TOMA'dan sıkılan kimyasal katkılı su vücudunun uzun süreli yanmasına neden oldu.

- . Sasa Petricic (CBC muhabiri-Kanada) – Taksim Meydanı'nda çalışırken gözaltına alındı. (11.06.2013)
- . Sedat Suna (EPA foto muhabiri) – Polis tarafından atılan plastik mermiyle kolundan hafif yaralandı. (Taksim Meydanı-11.06.2013)
- . Selçuk Şamiloğlu (*Hürriyet* gazetesi foto muhabiri) – Polisin attığı plastik mermiyle sağ elinden, bir cismin gelmesi sonucu da başından yaralandı. (Taksim-31.05.2013)
- . Serdal Işık (ETHA muhabiri) – Polisin attığı gaz bombasıyla yaralandı.
- . Serdar Kuru (Halk TV kameramanı) – Polis tarafından darp edildi, kamerası çalışmaz hale getirildi. (Beyoğlu-23.06.2013)
- . Serdar Temel (Sözcü TV kameramanı) – Bir süre gözaltında tutularak çalışması engellendi. (Taksim-22.06.2013)
- . Serkan Akkoç (*Habertürk* gazetesi foto muhabiri) – Polisin müdahalesi sırasında başına gelen bir taşla, başında yarım santim kadar açılma ve şişlik meydana geldi. (Taksim Meydanı-11.06.2013)
- . Serkan Bayraktar (Ulusal Kanal kameramanı) – Olay yerinden canlı yayın yaparken gözaltına alındı. (Ankara-05.06.2013)
- . Serra Akcan (*Narphotos* fotoğrafçısı) – Bacağına gelen plastik mermi, şişlik ve morarmaya neden oldu. (Gümüşsuyu-11.06.2013)
- . Sertaç Koç (*Milliyet* gazetesi muhabiri) – Akrep üzerinden atılan biber gazı kapsülünün bacağına isabet etmesiyle, sol bacağında yumuşak doku zedelenmesi oldu. (Ankara-03.06.2013)
- . Sinan Targay (serbest fotoğrafçı) – Sivil polisler tarafından gözaltına alındı (İstiklal Caddesi-01.06.2013). Polisin attığı gaz fişeginin karnına gelmesiyle hafif yaralandı. (Harbiye-15.06.2013)
- . Tolga Bozoğlu (EPA Türkiye temsilcisi) – TOMA'dan sıkılan kimyasal karıştırılmış sudan dolayı vücudunda uzun süreli yanmalar meydana geldi. (15.06.2013)
- . Tolga Sezgin (*Narphotos* fotoğrafçısı) – Gaz bombasının baretine denk gelmesiyle, başında şişlik meydana geldi.
- . Tuğba Tekerek (*Taraf* gazetesi muhabiri) – Polis tarafından darp edildi.
- . Turan Kaplanoğlu (serbest fotoğrafçı) – Gaz bombası ile dizinden yaralandı. (Taksim-11.06.2013)
- . Ufuk Koşar (serbest fotoğrafçı) – Kimliği belirsiz kişilerce darp edildi (İstiklal Caddesi-17.06.2013). Bacağına isabet eden plastik merminin etkisiyle morarma ve şişlik oluştu. (İstiklal Caddesi-22.06.2013)
- . Uğur Can (DHA muhabiri) – Polis tarafından gözaltına alındı. (İstiklal Caddesi-16.06.2013)
- . Yasin Akgül (serbest fotoğrafçı) – Sivil polisler tarafından gözaltına alındı. (İstiklal Caddesi-01.06.2013)
- . Yavuz Alatan (*Sözcü* gazetesi muhabiri) – Polisin attığı gaz bombasıyla yaralandı.
- . Yücel Tunca (Ajans Tabloid yayın koordinatörü, fotoğrafçı) – Taş ile sol bacağından ve sağ kolundan hafif yaralandı. (İstiklal Caddesi- 01.06.2013)

GEZİ DİRENİŞİ'NDE İŞSİZ KALAN GAZETECİLERİN LİSTESİ:

1. Ntvmsnbc editörü Özkan Güven istifa etti.
2. Ntvmsnbc kültür sanat editörü Hasan Cömert istifa etti.
3. Doğuş Yayın Grubu'nun dergilerden sorumlu genel müdürü Neyyire Özkan istifa etti.
4. Doğuş Yayın Grubu CEO'su Cem Aydın istifa etti.
5. *GQ Türkiye* dergisinin genel yayın yönetmeni Mirgün Cabbas istifa etti.
6. Kapatılan *NTV Tarih* dergisinin genel yayın yönetmeni Gürsel Göncü istifa etti.
7. NTV program direktörü Murat Toklucu istifa etti.
8. NTV program editörü Burcu Doğan istifa etti.
9. NTV program editörü Onur Yazıcıoğlu istifa etti.
10. NTV'de program yapan fotoğraf sanatçısı Mehmet Turgut istifa etti.
11. NTV gece haber prodüktörü Ömer Faruk Aykar istifa etti.
12. NTV haber merkezinde dijital editörlük görevini yapan Dilara Eldaş istifa etti.
13. NTV'de program yapan Çiğdem Anad istifa etti.
14. NTV muhabiri Ergün Güven istifa etti.
15. *Sabah* gazetesi yazarı Alper Bahçekapılı istifa etti.
16. *Sabah* gazetesi gece yazışleri müdürü Erdal Erkasap istifa etti.
17. Kanal 24 spikeri ve moderatörü Remziye Demirkol istifa etti.
18. *Habertürk* gazetesi röportaj yazarı Kutlu Esendemir istifa etti.
19. *Milliyet* gazetesi köşe yazarı Can Dündar işten çıkarıldı.
20. *Yeni Şafak* gazetesi yazarı Işın Eliçin istifa etti.
21. Artı 1 televizyonu haber genel yayın yönetmeni Mustafa Hoş istifa etti.
22. Artı 1 televizyonunda program yapan Banu Güven istifa etti.
23. Artı 1 televizyonu ana haber sunucusu Uğur Dündar istifa etti.
24. Artı 1 televizyonu ana haber sunucusu Özlem Gürses istifa etti.
25. Artı 1 televizyonu program müdürü Uğur Tutçuoğlu istifa etti.
26. Artı 1 televizyonunda program yapan Haluk Şahin istifa etti.
27. Artı 1 televizyonunda program yapan Ece Temelkuran istifa etti.
28. Artı 1 muhabiri Gökmel Ulu istifa etti.
29. *Akşam* gazetesi yazışleri müdürü Banu Kurt istifa etti.
30. *Akşam* gazetesi yazışleri müdürü Süreyya Üstünel istifa etti.
31. *Akşam* gazetesi yazışleri müdürü Semra Kardeşoğlu istifa etti.
32. *Akşam* gazetesi yazarı Deniz Ülke Arıboğan istifa etti.
33. *Akşam* gazetesi muhabiri Alaz Kuseyri istifa etti.
34. *Milliyet* gazetesi ekonomi servisi ekler koordinatörü Necla Unutmaz istifa etti.
35. *Milliyet* gazetesi magazin müdürü Birsen Altuntaş istifa etti.
36. Halk TV haber sunucusu Aydoğan Kılıç istifa etti.
37. *Vatan* gazetesi yazarı Can Ataklı istifa etti.
38. İHA internet editörü Diren Selimoğlu işten atıldı.
39. *Bursa Olay* gazetesi internet sorumlusu Berhan Soner işten atıldı.

40. TMSF'nin el koymasının ardından *Akşam* gazetesi genel yayın yönetmeni İsmail Küçükkaya, görevden alındı. Yerine Mehmet Ocaktan getirildi.
41. *Akşam* gazetesi yazarı Tuğçe Tatarı işten atıldı.
42. *Akşam* gazetesi yazarı Hüsnü Mahalli işten atıldı.
43. *Akşam* gazetesi yazarı Özlem Akarsu Çelik işten atıldı.
44. *Akşam* gazetesi yazarı Gürkan Hacır işten atıldı.
45. *Akşam* gazetesi yazarı Sevim Gözay işten atıldı.
46. *Akşam* gazetesi Ankara temsilcisi ve yazarı Çiğdem Toker, karşılıklı anlaşmayla gazeteden ayrıldı.
47. *Akşam* gazetesi genel yayın koordinatörü Nergis Bozkurt işten atıldı.
48. *Yeni Şafak* gazetesi yazarı Kürşat Bumin işten atıldı.
49. *Sabah* gazetesinde 6 yıldır röportajlar yapan Tuluhan Tekelioğlu işten atıldı.
50. *Sabah* gazetesi ekler yayın yönetmeni Elçin Yahşi işten atıldı.
51. *Sabah* gazetesi "Günaydın" eki genel yayın yönetmeni Şirin Sever işten atıldı.
52. *Sabah* gazetesi muhabiri Bilge Eser işten atıldı.
53. AA Mardin muhabiri Serkan Yücel Aydın işten atıldı.
54. *Esquire* dergisi fotoğraf editörü Uluç Özcü, *Takvim* gazetesini protesto eden kadınlarla selamlaştığı için işten atıldı.
55. Kanaltürk televizyonu sabah haberleri sorumlu müdürü Serkut Bozkurt işten atıldı.
56. Artı 1 televizyonu CEO'su Tuncay Mollaveisoğlu'nun kanalla ilişkisi kesildi.
57. Beyaz TV muhabiri Çağrı Ulu işten atıldı.
58. İstanbul Valiliği'nde muhabirlik yapan Metin Timur Tüfekçiler işten atıldı.
59. TMSF'nin el koymasının ardından Show TV'de 212 sayılı Basın Yasası'na tabi olan isimlerden 90 gün ve üstü izin hakkı bulunan çok sayıda gazeteci zorunlu izne çıkarıldı. Bu isimlerin, Ciner Grubu'na satılan kanala geri dönmeleri beklenmiyor. Zorunlu izne çıkarılan gazetecilerden biri ana haber sunucusu Ali Kırca.
60. Show TV haber dairesi başkanı Tuba Atav zorunlu izne çıkarıldı.
61. Show TV haber koordinatörü Ayhan Bölükbaşı zorunlu izne çıkarıldı.
62. Show TV haber müdürü Ozan Pezek zorunlu izne çıkarıldı.
63. Show TV yurt haberler müdürü Nafiz Akyüz zorunlu izne çıkarıldı.
64. Show TV kamera şefi Ediz Alıç zorunlu izne çıkarıldı.
65. Show TV Ankara büro temsilcisi Funda Tuna Görey zorunlu izne çıkarıldı.
66. Show TV parlamento muhabiri Özgür Akbaş zorunlu izne çıkarıldı.
67. Show TV kameramanı Bülent Kördemirci zorunlu izne çıkarıldı.
68. Show TV kameramanı Mesut Gengeç zorunlu izne çıkarıldı.
69. Show TV çalışanı Haydaran Çelik zorunlu izne çıkarıldı.
70. Show TV iç yapımlar müdür yardımcısı Özgür Uzun zorunlu izne çıkarıldı.
71. Show TV iç yapımlar teknik sorumlusu Metin Karaaslan zorunlu izne çıkarıldı.
72. Show TV iç yapımlar kameramanı Hakan Kırboğa zorunlu izne çıkarıldı.
73. *Akşam* gazetesi ekler yayın yönetmeni Nilay Örnek işten çıkarıldı.
74. *Akşam* gazetesi ekler muhabiri Mehmet Özdoğan istifa etti.

75. *Sabah* gazetesi yazarı Yavuz Baydar işten çıkarıldı.

76. *Milliyet* gazetesi genel yayın yönetmeni Derya Sazak istifa etti.

77. *Akşam* gazetesi yazarı Nihal Kemaloğlu istifa etti.

78. Artı 1 ceo Tuncay Molla Reisoğlu görevden alındı.